

Giới thiệu Manh Hệ Tướng Công

Nguồn convert: Tangthuvien

Editor: Sabj

Nương tử nhà người ta giúp chồng dạy con, còn Minh Sơ lại dạy chồng dạy con.

Người khác đều nói nữ chủ nhân của Hồng Diệp trai uy phong vô cùng, chỉ có Minh Sơ biết nàng đang làm trâu làm ngựa cho người ta.

Cuối cùng có một ngày nàng chịu không nổi chạy đi tìm tướng công nhà nàng, lại thấy tướng công nhà mình một tay cầm kiếm nghiêm túc nói với nàng: “Kỳ thực ta là một sát thủ.”

=====

Minh Sơ loạn cáo cáo, trên đời có sát thủ mạnh* như vậy sao!

*Mạnh – 萌: bắt nguồn dùng là từ “moe” (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga

萌え đồng âm với 燃え, nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe 萌え trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng dc nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng dc nói đến. (by MeteoraX). Đây là giải thích chung về từ mạnh, nói chung từ này rất khó tìm từ nào để thay thế nó nên ta đành để nguyên, đại khái hiểu là ngây thơ đáng yêu cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tướng công, đừng dọa người

Edit: Sabj

Bên trong Phong Ngữ lâu vô cùng xa hoa, một hồng y nữ tử tay kéo tay áo, miệng ngâm bút, mắt nhìn chăm chú vào con số trên sổ sách, lăm lăm trong miệng: “Tên đại hôn dân Diệp Trúc Tuyên không có bản lĩnh tiếp quản Hồng Diệp trai, tên tiểu hôn dân Diệp Hoa Ngâm suốt ngày chỉ biết gây rối, nơi quý quái Hồng Diệp trai này sớm muộn gì cũng có ngày ta dỡ xuống!” Nói hết câu, cây bút trong tay nữ tử cũng di chuyển, viết xuống một con số trên khoản nợ.

“Không thể chịu được nữa!” Nữ tử ném cây bút đi, không ngờ cây bút lại bay tới nghiền mực làm mực văng tung tóe khắp nơi, hồng y nữ tử vô cùng hoa lệ cứ như vậy bị một đồng mực hôn lên, mà gương mặt tinh xảo của nàng cũng bị mực vấy đen. Nàng dường như cũng không để ý, chỉ hô to một tiếng: “Diệp Lâm!”

Cửa Phong Ngữ lâu bị đẩy mạnh ra, một chàng trai trẻ tuổi chật vật vọt vào: “Phu nhân! Xảy ra chuyện gì!”

“Chẳng xảy ra chuyện gì!” Hồng y nữ tử giận dữ.

Diệp Lâm đóng băng tại chỗ: “Hả?”

“Vì không xảy ra chuyện gì nên ta mới tức giận.” Hồng y nữ tử buộc cái váy vô cùng phiền phức thành một túm rồi mới vượt qua cửa đi vào trong viện, Diệp Lâm vội vàng đuổi theo, nữ tử có vẻ không tìm được nơi trú ẩn, lung lay cả buổi mới tìm được một thân cây, đá một phát dường như bót giận không ít, sau đó mới mở miệng: “Diệp Trúc Tuyên đâu? Hắn suốt ngày chạy đi tiêu tiền, hắn nghĩ tiền từ trên trời rơi xuống chắc? Diệp Hoa Ngâm đâu? Lúc nào cũng ra ngoài gây rối, nó nghĩ Hồng Diệp trai là làm bằng sắt à? Chuyện nào Hồng Diệp trai cũng giải quyết được sao? Con không hiểu chuyện đã đành, đằng này Diệp Trúc Tuyên là cha cũng không hiểu chuyện, ta không phải đã bảo người đi tìm Diệp Trúc Tuyên về dạy lại con cho tốt sao, hắn đâu rồi?”

“Ặc...” Diệp Lâm run rẩy như chiếc lá trong gió, “Lão gia nói hắn còn có chuyện quan trọng muốn làm, tối nay mới về.”

Nữ tử có vẻ như đã tập mãi thành thói quen: “À? Chuyện quan trọng của hắn là gì?”

“... Giúp nhóm ăn xin ở ngôi miếu phía tây thành mua một căn nhà.” Diệp Lâm thấy miệng đắng chát.

“Diệp Trúc Tuyên chết tiệt!” Hồng y nữ tử hừ lạnh, nói xong lập tức lao ra cửa. Phía sau Diệp Lâm lập tức hô to: “Phu nhân, không thể được!”

Hồng y nữ tử, nữ chủ nhân của Hồng Diệp trai không biết phía sau có bao nhiêu thay đổi đang chờ nàng.

Hoa Chi đã nghe nói rất nhiều về Hồng Diệp trai, nơi nơi đều hình dung nơi đó phồn hoa, đường hoàng như thế nào.

Rất nhiều năm trước Hoa Chi luôn mong ước một ngày nào đó sẽ đến Hồng Diệp trai để thể nghiệm cái gọi là xa hoa trong miệng phụ thân, nhưng nàng thật không ngờ bản thân mình sẽ đến Hồng Diệp trai dưới tình huống này. Nhà tan cửa nát, không còn chỗ dung thân.

Đứng ở đầu đường thành Trường An cười khổ, Hoa Chi đi theo hướng người qua đường chỉ, đột nhiên một giọng nói vang lên.

“Hoa Chi tỷ tỷ, là người sao?” Người nói chuyện là một cậu bé thoát nhìn khoảng mười tuổi, xinh đẹp tinh tế, quần áo nhìn cũng biết là thiếu gia nhà giàu. Lúc này hân hở to hai mắt quan sát Hoa Chi, đáng vẻ muốn nói lại thôi hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Hoa Chi sững sờ, theo trí nhớ thì nàng chưa từng gặp đứa bé này, nhưng sao nó lại biết tên của nàng.

Thấy Hoa Chi không có động tác, cậu bé xác định mình không nhận lầm người, lập tức nhoen miệng cười: “Hoa Chi tỷ tỷ, ta là Tiểu Ngâm, Diệp Hoa Ngâm.” Nghe thấy Diệp Hoa Ngâm nói, Hoa Chi cảm giác giờ mình đã hiểu đạo lý “Đi tìm mòn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công”. Diệp Hoa Ngâm là đứa trẻ ba năm trước ở vùng hoang vu Lư châu nàng cứu về, lúc ấy thấy hân lạc đường nên thuận tay cứu, sau này đến lúc chia tay nàng mới biết đứa bé này chính là Diệp Hoa Ngâm con trai của chủ nhân Hồng Diệp trai tiếng tăm lừng lẫy.

Ba năm không gặp Diệp Hoa Ngâm đã không còn là đứa trẻ chỉ biết khóc năm đó nữa, ngược lại nàng lại nghèo túng đến mức xấu hổ.

Nàng tới đây để tìm trai chủ Hồng Diệp trai, nếu gặp Diệp Hoa Ngâm thì tất cả sẽ dễ dàng hơn.

“Tiểu Ngâm.” Hoa Chi nghiêm túc nhìn Diệp Hoa Ngâm, cúi người nói: “Mang ta đến Hồng Diệp trai được không, ta có chuyện quan trọng muốn gặp chủ nhân Hồng Diệp trai.” Nam tử bề ngoài vô cùng thần bí, một mình chống đỡ toàn bộ Hồng Diệp trai, Diệp Trúc Tuyên.

Mà Diệp Hoa Ngâm dưới tầm mắt nàng chỉ nói ra một chữ: “Hả?”

Không lâu sau khi Hoa Chi nói ra câu nói kia, nàng và Tiểu Ngâm đứng trước đại môn hoa lệ đến đáng sợ của Hồng Diệp trai, nàng khó hiểu hỏi: “Tại sao lại dẫn ta đi gặp mẹ người mà không phải trực tiếp gặp chủ nhân Diệp Trúc Tuyên?”

Bước chân Tiểu Ngâm dừng lại, cười gượng hai tiếng: “Cha ta là tên bại gia tử*, người không cần gặp làm gì, hơn nữa, mẹ ta mới là Hồng Diệp trai chủ nhân, chính, thức.”

(*bại gia tử: phá gia chi tử, tiêu tiền như rác)

Khi hân nói tới đây, hân lại ngây ngẩn cả người lần nữa, đồng thời sững sốt còn có Hoa Chi và người mẹ kính yêu của hân – chủ nhân của Hồng Diệp trai, thê tử của Diệp Trúc Tuyên, Minh Sơ.

Chẳng qua vị chủ nhân này mặc một chiếc váy đỏ dính hai vết mực, buộc một túm ở đầu gối, trên mặt cũng bị mực vấy đen, tóc tai bù xù, hùng hổ chuẩn bị xuất môn.

Ngay sau đó, khi Hoa Chi đang choáng váng nói không nên lời, nữ chủ nhân của Hồng Diệp trai đã mở miệng nói với con trai nàng Diệp Hoa Ngâm: “Đây là khách sao?”

“Là khách.” Diệp Hoa Ngâm vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Một giây sau, cửa của Hồng Diệp trai bị ầm ầm đóng lại, chỉ để lại Hoa Chi ngây người ra nhìn và người bị tiếng đóng cửa làm hoảng hốt lui về phía sau từng bước Diệp Hoa Ngâm.

Diệp Hoa Ngâm tập mãi thành thói quen nhún vai, giải thích với Hoa Chi: “Nàng đi rửa mặt chải đầu.”

“Người đứng đầu Hồng Diệp trai, quả nhiên không phải người bình thường.” Trải qua lần gặp kinh tâm động phách vừa rồi, Hoa Chi không khỏi cảm khái từ trong đáy lòng. Lời cảm khái này lại nhận lấy sự xem thường từ Diệp Hoa Ngâm bên cạnh: “Thôi đi, nàng tất nhiên không phải người bình thường rồi, có cô nương nào thiếu sự dạy bảo như nàng không?”

Hoa Chi cười ra tiếng: “Ta muốn hỏi một câu, Tiểu Ngâm, mẹ người bao nhiêu tuổi?”

Diệp Hoa Ngâm liếc Hoa Chi một cái, hừ hừ nói: “Hai mươi ba tuổi.”

Hoa Chi sững sốt nửa ngày: “Người đừng nói với ta là mười ba tuổi nàng đã sinh ra người nhé.” Diệp Hoa Ngâm thấy đáng vẻ nàng sững sờ nhin không được bật cười.

“Ta không phải do nàng sinh.”

“Ồ?” Đã không đếm nổi số lần Hoa Chi ngẩn người trong hôm nay, Hồng Diệp trai quả thật là nơi tràn ngập sự thần kỳ, nàng không khỏi cảm thán trong lòng.

Diệp Hoa Ngâm chỉ cười, cũng không định giải thích với nàng, Hoa Chi hiểu có một số việc người ngoài như nàng không thể hỏi đến, vì vậy mặc dù hiểu kỳ nhưng cũng không hỏi nữa, ngay lúc đó, Diệp phu nhân Hồng Diệp trai Minh Sơ vừa xông vào thay quần áo cuối cùng cũng lại xuất hiện, tuy nhiên lần này nàng thay một thân váy dài màu vàng nhạt hoa lệ có tay áo rộng, búi tóc vân kê*, hoa diên** trên trán tinh xảo khéo léo làm cho dung nhan vốn xinh đẹp tuyệt trần của nàng lại càng nổi bật.

(*Búi tóc vân kê: Búi tóc có hình tròn, được thắt cao giữa đỉnh đầu gọi là vân kê vụ hoàn – búi tóc của mỹ nữ như mây như sương. Nghe đồn xuất hiện sớm nhất là từ một tiên nữ hầu cạnh Nữ Oa. Đây cũng là kiểu búi tóc quen thuộc của mỹ nhân cổ đại Triệu Phi yến.

** Hoa diên: bông hoa được vẽ giữa trán)

Hoa Chi nhìn không được trong lòng cảm thán một tiếng, đây mới là phong thái chân chính của Diệp phu nhân Hồng Diệp trai, nàng không chỉ đẹp đến kinh tâm động phách mà còn có một loại khí chất khiến người ta phải thán phục –hãy bỏ qua lời nàng vừa nói lúc này đi, nàng thật sự tự biết xấu hổ.

“Phu nhân.” Hoa Chi khẽ nói.

Minh Sơ nhìn Hoa Chi, hơi nhú mày nói: “Cô nương họ gì?”

“Họ Hoa, Hoa Chi.”

“Hoa Chi cô nương, nhị tiểu thư của Hoa gia ở Lư châu đúng không?” Minh Sơ lộ ra vẻ mặt khó nắm bắt, “Chuyện xảy ra với Hoa gia ta đã nghe nói, Hồng Diệp trai và Hoa lão gia vốn có giao tình, sau khi biết chuyện ta đã phái người điều tra.”

Hoa Chi kinh ngạc, tuy nhiên đảo mắt đã hiểu, với thế lực của Hồng Diệp trai, muốn biết nàng là ai, đã xảy ra chuyện gì không phải việc khó.

Chẳng qua không biết tại sao nhìn thấy vẻ mặt của Minh Sơ, Hoa Chi lại có cảm giác không tốt, nàng tiến lên một bước, cung kính thi lễ với Minh Sơ.

“Phu nhân có thể tra được gì?”

Minh Sơ lắc đầu nói: “Tra được rất ít, tuy nhiên dựa theo tác phong hành sự này mà xem xét thì đúng là hơi giống với Hắc Y giáo từng tung hoành giang hồ.”

Hoa Chi nhất thời kinh ngạc, Hắc Y giáo, nàng tất nhiên đã từng nghe qua. Đó là cái tên khiến người trong thiên hạ phải sợ hãi, từng là một trong giang hồ tứ đại truyền kỳ, thủ đoạn độc ác, đã từng ở giang hồ tạo nên tình phong huyết vũ, tiêu diệt liên tục hơn mười danh môn trên giang hồ, toàn bộ đều đi theo con đường chính đạo có chung một kẻ thù.

(*tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu)

Chẳng qua, Hắc Y giáo đã biến mất nhiều năm, chẳng biết tại sao lại chọn Hoa gia để xuống tay đầu tiên?.

Thu hồi suy nghĩ, Hoa Chi chậm rãi nói: “Diệp phu nhân, ta đến đây để hoàn thành lời ủy thác của gia phụ lúc lâm chung.”

Nụ cười của Minh Sơ không hề thay đổi, có vẻ như đã đoán được từ trước: “Hoa lão gia có việc muốn ủy thác cho ta?”.

“Không sai.” Hoa Chi từ bọc quần áo luôn mang theo người cẩn thận lấy ra một vật đưa cho Minh Sơ, “Đây là vật gia phụ muốn ta phải đưa đến Hồng Diệp trai, hẳn nói, Hoa gia đã tận lực, sự an bình sau này của giang hồ phải dựa vào Hồng Diệp trai.”

Sự an bình sau này của giang hồ phải dựa vào Hồng Diệp trai.

Cùng một câu nói, nhưng khi lọt vào tai Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm lại mang ý nghĩa khác nhau.

Nhìn khối ngọc đỏ rực trong tay Hoa Chi, trên khối ngọc chạm khắc bút họa* mạnh mẽ một chữ “Khuyh”, đôi môi đỏ mọng của Minh Sơ khẽ nhếch, có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ biến thành một tiếng thở dài: “Hoa Chi cô nương, mời người trở về đi, thứ này Hồng Diệp trai không thể nhận, cũng nhận không nổi.”

(*bút họa: bút hoạ là các chấm và đường tạo nên hình thể chữ Hán, cũng là đơn vị kết cấu nhỏ nhất của chữ Hán. Theo yêu cầu khi viết chữ Khải, từ lúc hạ bút đến lúc nhắc bút là một nét (nhất bút), còn được gọi là một nét vẽ (nhất hoạ), hợp xưng “bút hoạ”, hình dáng cụ thể của “bút hoạ” gọi là “bút hình”).

Mặc dù chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, nhưng ai cũng nhìn ra sắc mặt Minh Sơ rất xấu, dường như đang che giấu điều gì đó.

Nghe Minh Sơ nói, lòng Hoa Chi trầm xuống nhưng vẫn không chịu buông tha: “Diệp phu nhân, theo lời gia phụ thì Khuyh Văn lệnh này vốn là của Hồng Diệp trai các người, người bây giờ lại nói nhận không nổi, đây là ý gì?”.

“Ý là, Hoa Chi cô nương, người có thể đi rồi.” Minh Sơ quay lưng lại không nhìn sự thất vọng trên mặt Hoa Chi.

Hoa Chi quả thật vô cùng thất vọng, nhưng vẫn hy vọng có thể thuyết phục được Minh Sơ: “Diệp phu nhân, ta thường nghe gia phụ nhắc tới Hồng Diệp trai, đều nói Hồng Diệp trai mặc dù không giao thiệp với giang hồ nhưng làm việc lại có phong phạm hiệp giả, được gia phụ rất tôn trọng, bây giờ xem ra,

Hồng Diệp trai cũng chỉ là loại không dám thu hồi cả đồ đạc của mình vì sợ phiền phức sao?”

Minh Sơ nghe hiểu, bàn tay trắng nõn trong váy dài dần dần nắm chặt nhưng trên mặt vẫn thờ ơ: “Không sai, khối ngọc đỏ trong tay người tên Khuynh Vân lệnh, chính là Khuynh Vân lệnh vừa xuất ra có thể triệu tập tất cả các cao thủ đã từng uy chấn võ lâm của Khuynh Vân Môn, cũng là Khuynh Vân lệnh mà thế lực khắp nơi tranh đoạt, cũng là Khuynh Vân lệnh hại Hoa gia của người một đêm diệt môn, nó quả thực từng thuộc về Hồng Diệp trai Diệp gia, nhưng là đã từng, người hiểu không? Hiện tại Hồng Diệp trai chỉ là cửa hàng bình thường, không có chút quan hệ nào với võ lâm giang hồ.”

“Phu nhân nói như vậy thì có thể vạch rõ được quan hệ sao?” Hoa Chi lại nói.

“Không thể sao?” Minh Sơ mạnh mẽ hỏi lại.

“Đương nhiên không thể.” Lúc này người mở miệng là Diệp Hoa Ngâm. Hắn mở to đôi mắt trong suốt như lưu ly, trầm tĩnh nhìn mẹ mình: “Mẹ, rõ ràng người không phải là người trốn tránh trách nhiệm như vậy, vì sao người lại nói thế?”

Minh Sơ xoay người nhìn con trai, mày hơi nhíu: “Con muốn ta phải làm sao? Nhận lấy khối Khuynh Vân lệnh này, sau đó mang một đám huynh đệ của Hồng Diệp trai đã quen với bản tính dùng bút đâm chết những cao thủ võ lâm mà nghe phong thanh là muốn tới đoạt Khuynh Vân lệnh? Hay nói cho tên bại gia tử cha con ra ngoài dùng tiền đập chết người đoạt lệnh bài, hay để con tìm họ giảng đạo lý?”

“Người...” Diệp Hoa Ngâm há mồm định nói, nhưng bất hạnh không tìm thấy lý do để phản bác.

Sùng kính Hoa Chi dành cho Minh Sơ đã sớm vụt lên chín tầng mây, lúc này nhìn thấy Minh Sơ giáo dục con, nhịn không được ngắt lời: “Hồng Diệp trai các người không thể chết vì Khuynh Vân lệnh, vậy Hoa gia chúng ta thì sao? Người Hoa gia phải chết vô ích ư?”

“Chẳng liên quan gì tới ta.” Minh Sơ nhẫn tâm nói.

Hoa Chi cũng không nhịn được nữa, không thềm nói đạo lý với nàng mà hét lên: “Minh, Sơ!”

Minh Sơ không cam lòng yếu thế cũng đáp lễ: “Hoa, Chi! Ta đã nói rất rõ ràng rồi, người còn muốn thế nào nữa!”

“Còn muốn thế nào ư?” Hoa Chi cười lạnh, “Ta muốn phá hủy nhà của người!” Nói xong, tay phải nàng lóe lên, không biết từ đâu lấy ra một cây roi, khí thế sắc bén vung về phía Minh Sơ.

Minh Sơ hừ một tiếng: “Được, ta nhìn xem người muốn hủy thế nào.” Chỉ thấy tay áo dài nàng nâng lên một cái, roi của Hoa Chi đã bị cuốn vào trong tay áo nàng.

Hoa Chi tuy rằng tức giận nhưng cũng không muốn đã thương người, lúc trước nàng nghĩ Minh Sơ chỉ là nữ tử quen bút sách nên thấy mình đánh xuống sẽ sợ không ít, ai ngờ võ công Minh Sơ không hề kém, nắm chặt lấy roi của nàng, không cho nàng rút tay.

“Buông tay!” Hoa Chi tức giận chỉ thiếu nước giơ chân. “Mẹ!” Diệp Hoa Ngâm bên cạnh cũng không thể ngồi yên.

Minh Sơ cảm thấy nhàm chán, nhún vai nói: “Cầm lấy.” Tay áo dài vung roi về phía Hoa Chi, thực ra Hoa Chi cũng không phải võ lâm cao thủ gì, chỉ học mấy chiêu phòng thân ở nhà mà thôi, cũng không có kinh nghiệm giao thủ với người khác, hiện tại mắt thấy roi đang bay về phía mình, nhịn không được quát to một tiếng rồi tránh sang bên cạnh. Mà không khéo vừa lúc đó, một người từ bên ngoài đi vào, roi gào thét nện lên người kia, một tiếng thanh thúy vang lên khiến ba người ở đây da đầu run lên.

“Đau...” Người đó mở một đôi mắt rất lớn, trong suốt mà xinh đẹp, chỉ là biểu tình trên mặt rất đau đớn.

Minh Sơ cảm thấy mặt mũi gia đình bị ném đi hết, vội vàng kêu con trai: “Tiểu ruồi bọ, mau đưa người cha vô dụng của con về phòng rồi đóng cửa lại, đừng để hắn tiếp tục dọa người nữa!”

Diệp Hoa Ngâm không còn gì để nói đi đến trước mặt người kia, hắn cũng cảm thấy nên tránh xa hai nữ nhân vô lý nói động thủ là động thủ này đi thì hơn.

Nhưng người đó đột nhiên dùng động tác vượt mặt lại, hai mắt chăm chú nhìn Khuynh Vân lệnh trong tay Hoa Chi, lăm bằm trong miệng: “Hoa gia... đã chết ư?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tướng công, tạm biệt

Edit: Sabj

Một câu nói của người đó khiến Hoa Chi dừng động tác, ngơ ngác nhìn về phía người nói, đó là một nam tử trẻ tuổi với Minh Sơ, một thân thuần trắng, nếu so sánh với Minh Sơ thì quần áo có vẻ giản dị hơn rất nhiều, hơn nữa trên bộ quần áo trắng đó còn in vài dấu tay bản không biết từ đâu ra, gương mặt sạch sẽ thanh tú, nếu không phải nam tử, hẳn còn có phong phạm tiểu thư khuê các hơn Minh Sơ.

“Người... là Diệp Trúc Tuyên?” Hoa Chi không thể tin hỏi.

Nước mắt trong mắt bạch y nam tử lập tức tiêu tán, trung ra vẻ mặt nghiêm túc mà Diệp Hoa Ngâm hiềm hoi mới thấy, hẳn vẫn không mở miệng, Minh Sơ nhân tiện nói: “Không sai, hẳn chính là Diệp Trúc Tuyên.” Nói tới đây, nàng dừng lại một lúc, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, lúc ra mở ra đã pha lẫn sự mệt mỏi: “Nếu như hẳn cố ý muốn xen vào chuyện của người thì ta không còn gì để nói nữa.”

Dứt lời, nàng phát nhẹ ống tay áo, xoay người rời khỏi đại sảnh, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Diệp Trúc Tuyên hàm chứa rất nhiều cô đơn.

Minh Sơ rời đi, Hoa Chi rõ ràng cảm thấy không khí khác thường, nàng nhẹ thở ra một hơi rồi nói với Diệp Trúc Tuyên: “Diệp trai chủ...”

Hoa Chi chưa kịp nói xong Diệp Trúc Tuyên đã ngắt lời nàng, nói với Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ, con đi xem mẹ đi.”

“Vâng.” Diệp Hoa Ngâm không nhiều lời, chỉ nhìn hai người thật sâu rồi như có đăm chiêu đi về hướng hậu viện.

Bên trong hậu viện, những đóa hoa quý hiếm nở rộ rực rỡ đầy màu sắc, gió nhẹ nhàng thổi qua, Minh Sơ đang ngồi trong đình chính giữa hậu viện hóng mát, ánh mắt hướng về biển hoa rực rỡ, về mặt tiêu điều.

“Mẹ.” Diệp Hoa Ngâm đi đến bên cạnh Minh Sơ, ánh mắt nhu hòa, mặc dù hẳn biết mẹ mình không phải nữ tử thương xuân bi thu*, rất ít chuyện có thể khiến nàng thương tâm, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, cộng thêm ngấm lại việc vừa xảy ra ở tiền sảnh, hẳn không hiểu sao lại cảm thấy bị thương, còn có khủng hoảng.

(*thương xuân bi thu: đa sầu đa cảm)

Chuyện mà đến cả nữ tử như mẹ hẳn không tiếp nhận nổi, tất nhiên không đơn giản chỉ là chết người.

Minh Sơ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn khuôn mặt non nớt của Diệp Hoa Ngâm, nói khẽ: “Sao? Tiểu ruồi bọ, con cũng quan tâm người mẹ số khổ của con à?”

“Không phải tiểu ruồi bọ.” Diệp Hoa Ngâm rầu rĩ phản bác.

Minh Sơ ghen cười quay đầu tiếp tục ngắm hoa, trong miệng lại nói: “Vậy thì gọi tên đầy đủ là được, hoa lệ tiểu ruồi bọ.” (chữ hoa trong hoa lệ chính là chữ Hoa trong tên của Hoa Ngâm)

Diệp Hoa Ngâm ghen ngào, nhưng không nói lại người mẹ giao hoạt này, đành gượng cười, vô lực hừ hừ nói: “Là Diệp Hoa Ngâm...”

“Không cần tự giới thiệu, mẹ con tất nhiên biết tên con mình.” Bàn tay trắng nõn của Minh Sơ mon trớn mái tóc đen của Diệp Hoa Ngâm, đổi giọng dịu dàng nói, “Tiểu ruồi bọ, sao con lại đến đây?”

Diệp Hoa Ngâm đã từ bỏ việc sửa đúng tên mình, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cha bảo con vào thăm mẹ, sợ mẹ tức giận, ai ngờ người vẫn còn tâm trạng trên con.”

Tay Minh Sơ vẫn đặt trên đầu Diệp Hoa Ngâm, nghe vậy tức giận vỗ xuống đỉnh đầu Diệp Hoa Ngâm một cái, mắng không còn chút khí chất nào: “Bại gia tử chết tiệt, có chuyện quan trọng gì mà phải đuổi cả con đi chứ!”

Diệp Hoa Ngâm không còn tâm tình nghe mắng chửi người nữa, ôm đầu kêu đau: “Mẹ! Con cái là để ngược đãi à!” Lúc này Minh Sơ mới giật mình nhận ra mình đang làm gì, thề lười cười đáp: “Đương nhiên không phải, con cái là để thương yêu, ừ, thương yêu.”

“Mẹ!” Diệp Hoa Ngâm rất muốn đưa mẹ hẳn trở về chủ đề chính, “Người nói cha lần này nghĩ gì? Hẳn sẽ đồng ý giúp Hoa Chi tỷ tỷ sao? Với đức hạnh của cha mà nói... giúp Hoa Chi tỷ tỷ, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Minh Sơ liếc mắt nhìn một cái: “Không chỉ có vấn đề, mà vấn đề lớn là đằng khác, con nghĩ lại đáng về như nàng dâu nhỏ hàng ngày của hẳn xem, để hẳn đi đối phó với người muốn cướp Khuynh Vân lệnh, sợ rằng sẽ như ta nói dùng tiền đi đập người khác.” Nói xong tưởng tượng ra cảnh Diệp Trúc Tuyên vừa hô “Minh Sơ cứu mạng” vừa hét ha hét hoảng lấy vàng đập người, nhìn không được bật cười.

“Vô cùng... buồn cười sao?” Bên cạnh có người ủy khuất hỏi.

“Đương nhiên buồn cười, con đã thấy người nào bị vàng đập chết chưa?” Minh Sơ bật thốt lên, lập tức nhớ tới nam tử dùng giọng điệu nàng dâu nhỏ này để nói chuyện chỉ có một người, tướng công thân yêu của nàng – Diệp Trúc Tuyên, nàng vội quay đầu, vừa vận chống lại ánh mắt oán của Diệp Trúc Tuyên, bên cạnh là Diệp Hoa Ngâm đang vui sướng khi người gặp họa, còn có Hoa Chi đằng sau đang cố nén cười.

Diệp Trúc Tuyên, người giống nam nhân được không, người không để ta mất mặt một ngày không được sao?

Đây là ý niệm duy nhất trong lòng Minh Sơ.

Đương nhiên suy nghĩ như vậy Minh Sơ sẽ không nói ra trước mặt Hoa Chi, nàng kinh ngạc nói: “Các người... nói xong nhanh vậy?”

Hoa Chi không nói gì, chỉ là nét cười trên mặt đã trả lời cho suy đoán của Minh Sơ.

Trong nháy mắt, Minh Sơ chỉ cảm thấy ngực mơ hồ đau, vui vẻ mấy năm qua đều tan thành mây khói, vừa rồi gương cười cũng chẳng còn ý nghĩa gì, nàng cười rất khê, mờ mịt như tiếng gió: “Nói như vậy, Diệp Trúc Tuyên, chàng vẫn quyết định nhúng tay vào chuyện của Khuynh Vân Môn?”

Diệp Trúc Tuyên cuồng quật giải thích: “Minh Sơ, đây là chuyện ta đã đồng ý với đại ca, nàng cũng biết mà.”

Minh Sơ không mở miệng, chỉ nhìn Diệp Trúc Tuyên, đôi mắt trong trẻo như ánh trăng nhiễm một tầng bất đắc dĩ không nói ra được, nàng đương nhiên biết, từ ngày gả cho Diệp Trúc Tuyên nàng đã biết, sẽ có một ngày Diệp Trúc Tuyên làm theo lời hứa hán đã nhận lời, nhúng tay vào chuyện của Khuynh Vân Môn, đó là lý do vừa rồi khi nhìn thấy Hoa Chi lấy ra Khuynh Vân lệnh nàng mới vội vã muốn đuổi Hoa Chi đi, nói nàng ích kỷ cũng được, chỉ là nàng không muốn Diệp Trúc Tuyên biết chuyện này, muốn ngăn cản hán nhúng tay vào, bởi vì chỉ cần hán quyết định nhận lấy Khuynh Vân lệnh, cuộc sống an nhàn trong bốn năm của nàng sẽ chấm dứt.

Diệp Trúc Tuyên không đợi Minh Sơ trả lời, ưu thương trong mắt càng đậm, nếu nhớ được năm năm trước đã đồng ý cái gì với phụ thân thực sự của Diệp Hoa Ngâm, đại ca của hán Diệp Lan Kinh, hán đương nhiên cũng nhớ rõ những lời đã nói với Minh Sơ lúc cưới nàng.

Đây là lần đầu tiên hán nói bí mật của Hồng Diệp trai cho người khác biết.

“Minh Sơ, ta không phải chủ nhân chân chính của Hồng Diệp trai, chủ nhân của nó đã qua đời vào một năm trước, mà ta từng đáp ứng chủ nhân của nó, nếu có một ngày nhận được Khuynh Vân lệnh thì phải thay hán chăm sóc tốt Khuynh Vân Môn, chăm sóc tốt tiểu ruồi bọ.

Hồng Diệp trai kỳ thực chính là Khuynh Vân Môn danh chấn thiên hạ năm đó, Khuynh Vân lệnh này, ngày Hồng Diệp trai biến mất, Khuynh Vân Môn tái xuất thì rất nhiều người sẽ đến cướp đoạt nó. Đến khi đó, Minh Sơ, rời khỏi ta, được không?”

Khi đó Minh Sơ yên lặng nghe, cũng không kinh ngạc, không hề ý cười: “Bại gia tử, còn người thì sao? Người bảo ta rời đi thì người nhúng tay được sao?”

“Ta không biết, lúc trước đồng ý với đại ca có lẽ chỉ muốn biết rốt cuộc mình có làm được hay không, Minh Sơ, đồng ý với ta được không?”

“Được.” Minh Sơ đồng ý rất nhanh, “Ta gả cho người chỉ vì không quen nhìn người đem vàng bạc của cải của Hồng Diệp trai quăng khắp nơi, vì vậy ta thiện ý gả lại đây giúp người quản lý tài sản, chứ không phải muốn cùng người đồng sinh cộng tử, yên tâm, nếu ngày đó xảy ra, ta chắc chắn sẽ là người đầu tiên bỏ người mà đi.”

Lời nói năm kia vẫn còn vang vọng bên tai, Minh Sơ nhìn không được cảm thấy buồn cười, người đầu tiên sao?.

Diệp Trúc Tuyên mím môi không mở miệng, đôi mắt hàm chứa kỳ vọng, không biết đang giữ lại cái gì, Minh Sơ cuối cùng hừ nhẹ một tiếng: “Được, bại gia tử vô dụng nhất thiên hạ Diệp Trúc Tuyên muốn thử tính mạng mình cứng đến đâu sao ta lại không thành toàn chứ? Ngược lại ta muốn nhìn chàng kêu ‘Minh Sơ cứu mạng’ trước mặt những cao thủ võ lâm.”

Diệp Trúc Tuyên vẫn kiên trì nói: “Minh Sơ, nàng đã đồng ý với ta rời khỏi Hồng Diệp trai.”

Trong mắt Minh Sơ hiện lên lửa giận: “Diệp Trúc Tuyên, chàng đang đuổi ta phải không?”.

Nếu bình thường đối mặt với Minh Sơ tức giận như thế, Diệp Trúc Tuyên đã sợ tới mức khóc lóc, nhưng lúc này Diệp Trúc Tuyên không chịu nhượng bộ, lần đầu tiên cố chấp như vậy trong nhiều năm qua: “Đúng, ta đang đuổi nàng đi.”

Người đầu tiên nghe không nổi nữa là Diệp Hoa Ngâm, hán hiểu sự tình ngày càng nghiêm trọng: “Cha, người có biết người đang làm gì không?”.

“Biết.” Diệp Trúc Tuyên trả lời đơn giản nhưng mạnh mẽ.

Minh Sơ lại muốn cười, mới vừa rồi còn nói hi vọng ngày nào đó Diệp Trúc Tuyên có thể giống nam nhân, không ngờ bây giờ đột nhiên lại có khí khái nam tử, hơn nữa lại còn nhắm vào mình.

Điều đáng nói là, ngày trước khi gả cho Diệp Trúc Tuyên, nàng đã nhắc nhở bản thân nàng không còn là nàng trước kia nữa, nàng không có lý do gì để động tình với Diệp Trúc Tuyên, vậy sao bây giờ lại cứ cố chấp như vậy?

Thờ ơ nhún nhún vai, Minh Sơ nói tiếp một câu rồi xoay người rời đi: “Cái gì Hồng Diệp trai cái gì Khuynh Vân Môn, lão nương không thêm tham dự, các người muốn chơi muốn chết thì tùy, lão nương không thêm quan tâm nữa.” Ông tay áo màu vàng nhạt nhẹ nhàng đảo qua mu bàn tay phải Diệp Trúc Tuyên, trong nháy mắt lướt qua nhau, ánh mắt Diệp Trúc Tuyên âm đạm.

“Mẹ!” Diệp Hoa Ngâm vươn tay muốn giữ Minh Sơ lại, Diệp Trúc Tuyên trầm giọng nói: “Tiểu ruồi bọ, con còn nhớ lời dặn của đại ca của ta cha ruột của con không? Con là thiếu chủ Khuynh Vân Môn, con muốn đi với mẹ hay ở lại tự quyết định đi.”

Tay Diệp Hoa Ngâm dừng giữa không trung, một lúc sau mới thu lại, dù không cam lòng nhìn bóng dáng nữ tử kia rời đi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Hoa Chi luôn trầm mặc nhìn cảnh này, trong lòng trống rỗng, có vẻ như mình đã làm sai điều gì. Nhưng mà, giang hồ như thế, đời người như thế, mấy ai có khả năng tránh khỏi?

Bóng lưng nữ tử đi xa nhìn như quyết tuyệt, Diệp Trúc Tuyên nhìn nàng đi càng ngày càng xa, nhìn nàng biến mất không thấy.

Có phải cuối cùng vẫn không có cách nào ở bên cạnh nàng không?

Trong nháy mắt đó, Diệp Trúc Tuyên hỏi mình, hỏi hận ư.

Nhưng mà, một tiếng sáo từ phía chân trời vọng tới làm ngắt mạch suy nghĩ của hắn, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên rét lạnh, Diệp Trúc Tuyên quay đầu nói với Diệp Hoa Ngâm và Hoa Chi: “Lập tức thu dọn đồ đạc, những người đó đã đến.”

Diệp Hoa Ngâm không nhiều lời, lập tức xoay người trở vào nhà, Hoa Chi khó hiểu: “Diệp công tử, là ai cơ?”

“Lúc này tôi, là Thần Đường.” Diệp Trúc Tuyên trầm giọng nói.

Hoa Chi nhin không được toàn thân run lên.

Thần Đường, nàng đương nhiên đã từng nghe nói, đó là tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ.

Mà trong Thần Đường có một truyền thuyết đáng sợ, đệ nhất sát thủ của Thần Đường, chưa bao giờ thất thủ, Quỷ Chúc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tướng công, sợ hãi

Edit: Sabj

Đêm dài ko trăng, trên đỉnh đầu chỉ có vài ngôi sao không ai biết tên, vạn vật yên tĩnh, gió đêm lùa vào lầu các cô độc, trong không khí tĩnh mịch pha theo chút thể lương đó, một người bụng dù, nhẹ nhàng chậm chạp đi tới trước cửa lầu các, tiếng đập cửa nặng nề dường như xuyên thấu màn đêm tĩnh mịch.

Cửa rất nhanh được mở ra, một lão nhân mặc đồ đen cười quái dị với người mới đến: “Ly sứ giả, quy củ vào Hắc Y lâu ngươi cũng biết.” Giọng nói của hắn như đao thổi qua tầng đá, khàn khàn mà lạnh lùng, trên mặt ngang dọc các vết nhăn không khác gì mảnh đất nứt nẻ.

“Cầm một cái ô mà cũng so đo nhiều như vậy sao? Trường lão nghĩ quá nhiều rồi.” Người đó áo trắng ô đỏ, đôi mắt dài nhỏ hơi nheo lại, nụ cười nhìn như hiền hòa.

Ngữ điệu lão nhân vẫn bình thản như trước: “Ly sứ giả nói đùa, uy danh của Ly hồn ô, chắc chắn chưa ai trong thiên hạ là chưa từng nghe nói, tội gì khó xử Lão phu?” Bạch y nam tử lắc đầu nói: “Trường lão đang khiêm tốn hay đang cảnh cáo tại hạ đây?” Trong mắt hắn hiện lên một cảm xúc khó nói rõ: “Ha ha, tại hạ chỉ đang nói đùa với trường lão thôi.”

Lão nhân nhíu mày không nói thêm gì nữa, đi thẳng lên lầu. Bạch y nam tử phía sau hắn lạnh lùng cười, vội vàng đi theo, đi được hai bước thì ngừng lại, quăng chiếc ô đỏ trong tay ra góc tường rồi mới phui phui bụi trên quần áo tiếp tục đi.

Trên căn gác là một phòng ở tối đen, vài vệt sáng hắt vào phòng làm hiện lên mờ ảo cách bài trí bốn phía bên trong, chỉ mơ hồ thấy lão nhân đi tới bên cạnh chiếc ghế dài, mà trên đó một người đang nửa nằm nửa ngồi, không rõ là nam hay nữ, tuy nhiên lại tỏa ra hàn khí khiến bạch y nam tử âm thầm kinh hãi.

“Thánh.” Bạch y nam tử cung kính hành lễ với người trên ghế.

Người trên ghế hình như gật đầu, giọng nói âm áp nhẹ nhàng vang lên: “Ly sứ giả, chuyện của Hoa gia ngươi làm tốt lắm.”

Bạch y nam tử híp mắt, lắc đầu nói: “Đáng tiếc để tiểu nha đầu Hoa Chi kia chạy thoát, thánh, người muốn nói câu này đúng không?” Người trên ghế cười khê hai tiếng, vẻ mặt hiểu rõ: “Cần ta khen ngươi thông minh không, Ly sứ giả?”

“Không dám.” Bạch y nam tử trả lời nhanh chóng.

Hắc y lão nhân ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Ly sứ giả, việc giáo chủ giao phó ngươi vẫn chưa làm tốt, lúc này chuyện Hồng Diệp trai là cơ hội chuộc tội của ngươi, ngươi có nắm chắc không?”

“Thuộc hạ còn trẻ chưa muốn chết, tất nhiên sẽ nắm thật chắc cơ hội lần này.” Bạch y nam tử đưa tay lên sờ sờ cổ để phối hợp với lời nói của mình,

“À... để giữ lại cái mạng nhỏ này mà thuộc hạ còn tốn kém tìm đến cả Thần Đường, mời được năm vị sát thủ trên bảng xếp hạng của Khuynh Thiên bảng đối phó với Hồng Diệp trai. Giây phút này Hồng Diệp trai sợ là đã có thêm vài thi thể rồi, ha ha.”

Không biết có phải ảo giác hay không, bạch y nam tử nhìn thấy người ngồi trên ghế khi nghe thấy ba chữ Khuynh Thiên bảng cả người cứng lại.

Sau một lúc im lặng, người trên ghế mới thành thoi nói: “Khuynh Thiên bảng đúng là có sức hấp dẫn.”

“Tất nhiên, có sức hấp dẫn nhất là đệ nhất sát thủ của Khuynh Thiên bảng Quỷ Chúc. Nếu hành động lần này có hấn, cho dù Hồng Diệp trai có tiền có thế cỡ nào thì cũng sẽ trở thành truyền thuyết mà thôi.” Bạch y nam tử định liệu trước cười cười, đôi mắt nheo lại hiện lên tia rét lạnh, tuy nhiên trong phòng không có đèn mà ánh sao quá âm đậm, vì vậy không ai thấy rõ cảm xúc che giấu trong mắt hấn.

Người trên ghế lại nói: “Ly sứ giả, có chắc chắn thiên hạ đệ nhất sát thủ sẽ ra tay không?”

Ly sứ giả ánh mắt khê biến: “Lời này của thánh có ý gì?”

Người trên ghế thở nhẹ một hơi, cười cười: “Theo ta được biết, vị thiên hạ đệ nhất sát thủ của Thần Đường kia đã sáu năm không xuất thủ.”

Ly sứ giả không nói gì, mơ hồ có cảm giác kỳ lạ.

Hấn, dường như đã bước chân vào một ván cờ.

Lúc này, Tô Châu.

Cảnh đêm trên đường phố vẫn phồn hoa như trước, người đi đường qua lại vội vàng hoặc chậm rãi bước đi trên con đường của riêng mình, có người cười đùa, có người trầm tư, có người thét to, Tô Châu vẫn là Tô Châu náo nhiệt như xưa.

Nhưng vẫn có điều gì đó đã thay đổi, Minh Sơ hiểu. Nàng đứng giữa đường, mờ mịt nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, không biết nên đi về đâu. Ai đó đã nói đời người là một vòng tròn, dù đi xa đến đâu thì ngày nào đó vẫn sẽ quay trở lại điểm ban đầu. Nhưng nếu đã không còn tình cảm kia, không còn người đó, trở về nơi đó chỉ còn chán nản mà thôi.

Nhà nàng đã vì một câu nói của Diệp Trúc Tuyên mà phân tán thiên nhai, chân trời của nàng, có lẽ chính là dưới chân.

“Minh Sơ ơi Minh Sơ, người nghĩ người còn là thiếu nữ ngây thơ năm đó sao.” Minh Sơ gõ đầu mình, không cẩn thận chạm vào trâm cài phi thủy trên đầu khiến nàng nhớ tới mình chưa thay đổi một thân xa hoa, mặc trang phục này đi trên đường thì rất bắt mắt, hơn nữa — — nàng cúi đầu nhìn họa tiết lá phong được thêu tinh xảo trên cổ áo, đó là dấu hiệu riêng của chủ nhân Hồng Diệp trai, nàng vẫn đang mặc.

Nở nụ cười như trào phúng, đôi mắt Minh Sơ xuyên qua bầu trời đêm xa xôi nhìn về phía nóc Hồng Diệp trai, lẩm bẫm: “Bại gia tử, sao phải khổ như thế?”

Bàn tay trắng nõn tháo trâm cài phi thủy trên đầu xuống, Minh Sơ đi vào một phòng vải gần nhất, lúc đi ra đã thay đổi một chiếc váy dài đơn giản, mái tóc dài cũng chỉ buộc chặt bằng một dải ruy băng màu xanh, lại càng tăng thêm cho nàng nét hấp dẫn khác.

Cũng ở phía sau, trong quán trà bên cạnh vang lên một tiếng tán thưởng: “Thế giới này quả thực là không chuyện lạ gì không có, đi vào là phượng hoàng kim quang lấp lánh, ra ngoài thì là sơn ca nhẹ nhàng thoải mái.”

Giọng nói đó êm dịu như mây khiến người nghe hết sức thoải mái, Minh Sơ theo tiếng nhìn lại, thấy một thanh y nam tử trẻ tuổi mỉm cười nhìn mình, mặt mày đẹp đẽ như họa, đúng là một công tử nhà giàu. Nhìn đi nhìn lại, Minh Sơ không khỏi nhớ lại cảnh tượng lúc mới gặp Diệp Trúc Tuyên, khẽ cười nói: “Có thể tính là công tử đang khen ta không?”

“Tất nhiên là nói khoác rồi.” Thanh y công tử phe phẩy chiếc quạt trong tay, tóc dài cũng đong đưa theo, cảnh tượng này, bốn chữ phong lưu phóng khoáng không đủ để hình dung. Minh Sơ không thừa nhận cũng không được, công tử trẻ tuổi này trừ bỏ ngôn ngữ hơi lỗ mắng thì cũng là nam tử thể diện khó cầu.

Tuy biết hấn ưu tú nhưng giờ phút này trong mắt Minh Sơ cũng chỉ có hai con mắt và con cái miệng đang mở mà thôi, (Sabj: ơ thể còn mũi? À mũi không mở được =))) sau khi vút những ý tưởng thừa thãi trong đầu, Minh Sơ không quan tâm đến người đó nữa, đi thẳng về hướng cửa thành, tuy nhiên người phía sau dường như không có ý muốn kết thúc, lại nói: “Vị cô nương hoặc phu nhân này, xin hỏi người đã từng gặp tiểu tử nào có đôi mắt rất lớn rất sáng, lớn lên giống cô vợ nhỏ, không có việc gì thích khóc chưa?”

Minh Sơ bước chân chợt dừng lại, không nói lời nào, tuy nhiên đầu lông mày nhíu lại khiến người kia khẳng định suy nghĩ trong lòng.

“Ta quả nhiên không tìm lắm người, trên người người có mùi sữa của tiểu tử kia.” Công tử trẻ tuổi có vẻ như rất đắc ý. Minh Sơ hờ hết trong lòng, nàng chắc chắn đó là người mà chưa cho nàng phong lưu thư nào đã đuổi nàng ra khỏi nhà, tướng công tiền nhiệm Diệp Trúc Tuyên, không thể nghi ngờ, ánh mắt rất lớn, giống cô vợ nhỏ, không có việc gì chỉ thích khóc, trên đời này ngoài Diệp Trúc Tuyên uy vũ đúng là chẳng có mấy nam nhân làm được.

Chẳng qua, mùi sữa là sao...

Minh Sơ xoay người đối diện với công tử trẻ tuổi, cũng mượn động tác này nhìn như lơ đãng ngửi ngửi tay áo, xác định trên người mình không mùi sữa giống như lời tên kia mới cười nói: “Mùi sữa là gì?”

“Chính là hương vị trên người tiểu tử kia đó, ừm, hương vị ngây thơ.” Công tử trẻ tuổi nín cười giải thích với Minh Sơ. Minh Sơ hiện tại rất muốn cho gương mặt tuấn mỹ kia một chưởng, hẳn đùa nàng sao? Ngây thơ cũng có hương vị à? Hơn nữa hẳn còn ngửi được?

Công tử trẻ tuổi vừa thấy sắc mặt Minh Sơ không tốt vội hỏi: “Tại hạ tên Ngôn Mạc Sát*, lớn lên từ nhỏ với tiểu tử kia ở Mộ Thâm viện, ngại chắc đã nghe tiểu tử kia nhắc tới rồi chứ?” Ai ngờ sắc mặt Minh Sơ càng thêm không tốt, Mộ Thâm viện, đương nhiên đã từng nghe, tên bại gia tử kia mỗi lần phá hoại đều sẽ nói thế này: “Trước kia lúc ta ở Mộ Thâm viện thường nghe ai đó đã nói, quần áo phải mặc áo hoa văn hình mây màu đỏ như ráng chiều, trang sức cô gái nên mua bộ điều** rũ tơ vàng khảm hồng ngọc điểm hai chim phượng...” Mà ai đó này, Ngôn Mạc Sát được nhắc đến nhiều nhất!

(*Anh này tên Mạc Sát, Sát trong đàn sắt chứ không phải sắt trong thiết)

(**bộ điều: tức là 1 bộ trang sức cài trên đầu có trâm cài, cùng những sợi dây tua rua bằng kim loại, thường làm bằng vàng hoặc bạc. Mỗi khi di chuyển sẽ nó rung lắc theo bước đi nên gọi là bộ điều 步搖)

Người này đang cười nịnh nọt, hẳn không biết nếu vừa rồi Minh Sơ chỉ muốn đánh hắn, thì bây giờ đang kìm nén bản thân không xông ra đánh hắn.

“Như vậy, người người muốn tìm tên là gì?” Minh Sơ nỗ lực mỉm cười cho hắn xem.

Mạc Sát bật thốt lên: “Tiểu Trúc hẳn...” Lời hắn còn chưa dứt, ánh mắt lại đột nhiên biến đổi, “Hương Hồng Diệp trai bốc cháy.”

Minh Sơ kinh ngạc, lập tức phản ứng lại: “Bại gia tử, tiểu ruồi bọ!” Nàng quay đầu nhìn lại, Hồng Diệp trai ở hướng Tây Nam, cho dù cách xa như vậy vẫn có thể thấy được ngọn lửa đang nhảy múa, ánh lửa lan rộng chiếm nửa bầu trời, khói đặc tỏa lên cao như muốn chọc thủng sự giam cầm của trời đêm.

Đó là nơi Minh Sơ sinh sống trong bốn năm, là điểm mà nàng nghĩ đi một vòng tròn có thể trở về.

Bất chấp bản thân mình còn đang trên đường phố náo nhiệt, Minh Sơ đề khí thi triển khinh công đi tới Hồng Diệp trai.

Không nói thêm bất kỳ câu nào, bên tai Minh Sơ chỉ có tiếng gió đang gào thét, trong mắt chỉ có ngọn lửa đang đốt cháy tất cả, nàng gần như dùng hết toàn bộ sức lực để chạy, nàng chỉ biết, bại gia tử ở đây, tiểu ruồi bọ ở đây, nhà nàng ở đây. Nàng không thể dừng lại, nàng, không thể không quan tâm.

Liều lĩnh vọt tới trước đại môn Hồng Diệp trai, cảnh tượng trước mắt khiến Minh Sơ mờ mịt. Hồng Diệp trai, trước kia phồn hoa như một cung điện, cảnh đẹp chốn nhân gian khiến vô số người hâm mộ, những gác mái hành lang đẹp đẽ, những đình viện hồ nước, hạ hạ thu cúc*, tất cả dưới sự thiêu rụi của ngọn lửa nóng bỏng, đều hóa thành tro.

(*hạ hạ thu cúc: hoa sen mùa hè hoa cúc mùa thu)

Hồng Diệp trai to như vậy, Hồng Diệp trai phồn thịnh như thế, nhưng lại không ai chạy đến, cũng không có ai cứu vãn. Xuyên qua ánh lửa, Minh Sơ mơ hồ thấy bên trong Hồng Diệp trai tràn đầy máu tươi, kết hợp với ánh lửa tạo thành một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Trong phút chốc, Minh Sơ chỉ cảm thấy ngực rất đau, đau đến mức khiến nàng nhịn không được la lên.

“Bại gia tử, tiểu ruồi bọ...” Minh Sơ che ngực, mười ngón thon dài phảng phất như muốn đâm thật sâu vào da thịt. Nàng bước nhanh về phía trước, thân hình lay động nhưng bước đi vững vàng, vượt qua thương vong chồng chất ngoài cửa lao vào ngọn lửa ngùn ngụt trong Hồng Diệp trai.

Trong khoảnh khắc nàng tiến vào, cửa Hồng Diệp trai lóe lên một bóng dáng màu xanh, công tử thế gia trẻ tuổi dùng bộ pháp quỷ dị đuổi tới, nhìn cảnh tượng bị thiêu đốt bên trong Hồng Diệp trai, dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, mày khê cau lại.

Bốn phía đều là ngọn lửa cháy vô cùng lớn. Minh Sơ nhìn như không thấy, trong lòng chỉ có một niềm tin, tìm được phụ tử Diệp Trúc Tuyên, cứu phụ tử Diệp Trúc Tuyên ra, cho dù hắn đã đuổi nàng đi, cho dù hắn nói không cần nàng, cho dù mất mặt cũng không sao, chỉ cần có thể cứu ra, chỉ cần cứu ra, chỉ cần còn sống...

Nhưng mà nàng tìm không thấy họ. Tìm khắp tất cả các chỗ cũng không thấy họ.

Hồng Diệp trai nay đã thành địa ngục trần gian, ánh lửa, máu tươi đan vào nhau, khắp nơi đều là thi thể, đều bị người ta dùng binh khí sắc bén cắt đứt thất lung, thủ pháp giết người tàn nhẫn như thế nào Minh Sơ không kịp nhìn kỹ, nhưng mơ hồ nhớ đã từng nghe nói đây là cách giết người của một nơi, Thần Đường, thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ.

Giang hồ truyền thuyết, Thần Đường, cũng không thất thủ.

Nghĩ đến đây, Minh Sơ không khỏi bước nhanh hơn, nếu nàng đoán đúng, Diệp Trúc Tuyên nếu biết mình sẽ phải chết, chắc chắn sẽ chọn chết ở đó — chỗ ở của nàng, Sơ Phong lâu.

Xuyên qua từng cái hành lang gấp khúc bị cháy đen, Minh Sơ nhìn thấy mái hiên Sơ Phong lâu, dè dặt trái tim kinh hoàng, Minh Sơ dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời chạy lên, lại nhìn thấy một màn khiến cả đời nàng không thể quên được.

Sơ Phong lâu, chỗ ở của nàng ngày xưa, giờ đây đã không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu, hiện thời nó chỉ còn là một đồng gỗ đang cháy đen, mà trước cửa Sơ Phong lâu, ngồi một người — nếu còn có thể gọi là người.

Đó là một khối thi thể không đầu, vẫn duy trì tư thế ngồi cứng trước cửa, toàn thân đều đã cháy đen nhưng ngọn lửa vẫn làm nhục trên người hắn, nhất quyết không tha, chết cũng không ngừng. Mà tay phải thi thể còn nắm một miếng ngọc màu trắng, sợi dây đã bị thiêu thành tro tàn nhưng khối ngọc kia vẫn trắng noãn không tỳ vết.

Minh Sơ cảm thấy máu toàn thân đều động lại, bốn phía đều là ngọn lửa nhưng nàng cảm thấy rất lạnh, giống như một người đang đứng ở cực bắc, bên cạnh không còn nam tử vô dụng nhưng khiến người ta an tâm giúp nàng sưởi ấm nữa.

Khối ngọc kia nàng biết, đó là thứ nàng đưa cho Diệp Trúc Tuyên, khắp thiên hạ chỉ có một khối, giá trị liên thành*. Khi đưa cho hắn nàng từng cười nói, nếu bại gia tử dám có gan coi khối ngọc này như bạc mà đánh người, nàng chắc chắn sẽ ném hắn ra khỏi Hồng Diệp trai, khi đó Diệp Trúc Tuyên hẳn trưng nắm lấy miếng ngọc, nói hắn về sau nhất định sẽ nắm trong tay hàng ngày, đến chết cũng không rời.

(*giá trị liên thành: vô giá)

Lại không nghĩ rằng, bại gia tử kia làm theo lời lúc trước của hắn, đến chết, cũng vẫn nắm khối ngọc này.

“Bại gia tử...” Nhìn giọt nước mắt trên đất bị lửa hòa tan trong nháy mắt, mặc dù Minh Sơ cảm thấy sức lực toàn thân đã biến mất nhưng nàng vẫn rơi lệ. Tưởng rằng cả đời này nước mắt đã chảy khô vào lúc mười bảy tuổi năm đó, lại không ngờ người vô tình như mình đã sớm khóc cười vì Diệp Trúc Tuyên.

Từng nói qua, nếu thật sự có một ngày này, nàng nhất định sẽ không chút do dự ném Diệp Trúc Tuyên đi. Lại không nghĩ rằng, từ lúc nào đó, bản thân mình đã không chịu đựng được cuộc sống không có Diệp Trúc Tuyên.

Hiện tại nàng cũng mệt mỏi, chỉ muốn nằm ngủ bên trong ngọn lửa lớn này luôn, lại không biết cứ ngủ như vậy thì trong mộng có thể thấy Diệp Trúc Tuyên mở to đôi mắt vĩnh viễn thuần khiết gọi tên nàng, nói với nàng, về sau chúng ta sẽ trồng đủ loại đào ở Hồng Diệp trai, bởi vì Minh Sơ thích ăn đào nhất hay không?

Diệp Trúc Tuyên sẽ không biết nàng đã vì hắn mà thay đổi bao nhiêu, nhưng bây giờ, tất cả không còn quan trọng nữa.

Bởi vì không còn nam nhân sẽ không keo kiệt viết toàn bộ hi vọng ái ố trước mặt nàng, sẽ ngốc nghếch chăm sóc nàng, khi chọc giận nàng sẽ dè dặt cẩn trọng lấy quả đào nàng thích ăn nhất để cho nàng vui.

Người ta nói mọi cái đều đợi đến lúc mất đi mới biết quý trọng, nàng đã từng nghe vô số lần, năm nàng mười bảy tuổi đã cảm nhận sâu sắc một lần, không nghĩ rằng sáu năm sau, nàng lại phạm sai lầm như cũ, vẫn hối tiếc không kịp.

Nhấc chân bước về phía người bị thiêu đốt, nàng rất muốn ôm lấy hắn, rất muốn hỏi hắn, chàng có sợ hãi hay không? Chàng có khổ sở hay không?

Tuy nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói khiến nàng chột cả kinh: “Người đi qua thì cũng sẽ như hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tướng công, sau này còn gặp lại

Edit: Sabj

Không biết buổi đêm kia đã kéo dài bao lâu, cũng không biết trận lửa kia thiêu đốt đến bao giờ, có lẽ cho đến khi Minh Sơ cảm thấy nước mắt sắp cạn thì trên bức tường gạch bị tàn phá, mặt trời mới mọc lên.

Bình minh đã đến, có vẻ như tất cả đều quay lại, Minh Sơ đứng xa khỏi đám người cứu hỏa, nhẹ nhàng lau nước mắt đi, đôi mắt sưng đỏ đã không còn nhiều nước mắt chảy ra, chỉ còn nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Một đêm tối kinh hoàng cuối cùng cũng qua, song Minh Sơ biết, sắp sửa đến là phong ba nàng không tưởng tượng nổi.

Tối hôm qua, khoảnh khắc nhìn thấy thi thể Diệp Trúc Tuyên, trong lòng Minh Sơ chỉ có một ý nghĩ duy nhất, ôm chặt hắn, vĩnh viễn không xa rời.

Nàng gần như đã làm được, nếu không phải vì câu nói của người kia, Minh Sơ thật sự sẽ cùng Diệp Trúc Tuyên táng thân biển lửa. Nhưng vào thời điểm kia, công tử trẻ tuổi tên Ngôn Mạc Sát xuất hiện, nói một câu khiến nàng thấy rõ hiện thực.

Hắn nói: “Người mà đi qua thì cũng giống như hắn.” Sẽ có kết quả giống Diệp Trúc Tuyên, đó chính là chết. Nàng không thể chết, nàng không quên thật lâu trước kia nàng từng thề trước mộ cha, trước khi thực hiện lời thề đó, nàng không thể chết được.

Những kí ức về ngày trước, sau khi gặp được Diệp Trúc Tuyên nàng gần như đã quên. Nhưng trách nhiệm phải gánh vác thì không thể trốn thoát, tựa

như Diệp Trúc Tuyên dù chết cũng muốn nhận Khuynh Vân lệnh, nàng không hi vọng hấn nhận, nhưng mà chính nàng cũng không thể tránh né trách nhiệm. Năm mươi bước cười một trăm bước*, cuộc sống của nàng đáng chăm chọc làm sao?

(*năm mươi bước cười một trăm bước: ngũ thập tiếu bách bộ. Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhát. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhát, ví vớ cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau). Tương đương với các câu thành ngữ: chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khi rằng hôi, khi mới bảo rằng cả họ mầy thơm; lươn ngắn chê trạch dài)

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Giọng nói Ngôn Mạc Sát vẫn mềm nhẹ như trước.

Minh Sơ cười khở một tiếng, thân nhiên nói: “Bây giờ nghĩ nhiều hơn nữa thì cũng có ích gì? Bại gia tử đã chết, tiểu ruồi bọ thì không thấy đâu.”

Ngôn Mạc Sát không nói gì chỉ cổ quái nhìn Minh Sơ: “Ngươi là thể tử của Tiểu Trúc.”

“Nếu ý ngươi là Diệp Trúc Tuyên thì đúng là ta.” Minh Sơ gật đầu, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Ngôn Mạc Sát không vội vã mở miệng, chỉ giơ tay phải ra trước mặt Minh Sơ, mở ra, trong lòng bàn tay là một khối ngọc trắng tinh khiết, sợi dây bị thiêu cháy được thay thế bằng một dải ruy băng màu vàng, thả xuống nhẹ nhàng lay động trong không trung.

Ánh mắt Minh Sơ biến đổi, trở nên âm áp, nàng nhận lấy bạch ngọc: “Cảm ơn.” Ngôn Mạc Sát lắc đầu cười cười: “Ta vốn tưởng rằng lúc nữ tử cố chấp thì rất khó kéo trở lại, không ngờ lúc ấy ta vừa nói xong ngươi đã rời khỏi đám cháy, xem ra ánh mắt Tiểu Trúc không kém như vận khí của hấn.”

Minh Sơ than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về Ngôn Mạc Sát lại càng ngày càng kỳ quái: “Ngươi nói ngươi và Diệp Trúc Tuyên cùng nhau lớn lên ở Mộ Thâm viện, nhưng hấn chết ngươi cũng không đau buồn cho lắm thì phải.”

“Diệp Trúc Tuyên... Xem ra ngươi cũng không hiểu về hấn, đúng không?” Ngôn Mạc Sát đón nhận ánh mắt Minh Sơ, nở nụ cười thấu hiểu. Nhìn nụ cười của hấn, trong nháy mắt Minh Sơ rất muốn phản bác, nhưng lúc mở miệng lại phát hiện mình không làm được.

Diệp Trúc Tuyên, Diệp Trúc Tuyên trong mắt nàng cũng không phải Diệp Trúc Tuyên chân chính, nàng biết. Không chỉ nàng có quá khứ, Diệp Trúc Tuyên cũng có, trong buổi tối hôm gã cho Diệp Trúc Tuyên nàng đã biết, nàng biết Diệp Trúc Tuyên không phải Diệp Trúc Tuyên chân chính, bởi vì một người nhất gan sợ phiền phức tuyệt đối sẽ không đồng ý tiếp quản Hồng Diệp trai với chủ nhân tiền nhiệm của nó. Nếu Diệp Trúc Tuyên là người không có năng lực thì trước đây Diệp Lan Kinh cũng sẽ không yên tâm giao Hồng Diệp trai cho hấn, những điều đó Minh Sơ không phải không biết. Tuy nhiên, nàng vẫn luôn chỉ coi hấn như kẻ yếu ớt, có lẽ thật sự bị lừa gạt bởi đáng vẻ phá hoại của hấn, nhưng nàng cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt.

“Trước đây hấn như thế nào?” Minh Sơ nắm chặt bạch ngọc trong tay, trong lòng đã có phán đoán nhưng không dám nói ra.

Ngôn Mạc Sát nhìn ánh mắt nàng, cười cười ý bảo nàng an tâm rồi mới nói: “Ngươi còn thông minh hơn so với ta nghĩ, Bạch phu nhân.”

Hấn gọi Bạch phu nhân, không phải Diệp phu nhân.

Minh Sơ giật mình: “Diệp Trúc Tuyên cũng không phải tên thật của hấn sao?”

“Tướng công ngươi tên thật là Bạch Hoàng Chúc, là một cái tên rất ngây thơ.” Ngôn Mạc Sát cười nhẹ, lập tức nói tiếp, “Hấn là người ít tuổi nhất trong tám người chúng ta ở Mộ Thâm viện, cũng là thằng nhóc lương thiện đơn thuần đến mức khiến người ta khó quên. Tuy nhiên, mặc dù hấn ngây thơ nhưng không ngu ngốc, biết có người muốn giết mình hấn tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.” Cho nên mới nói, Ngôn Mạc Sát vừa rồi gọi không phải “Tiểu Trúc”, mà là “Tiểu Chúc”, giờ Minh Sơ mới hiểu.

(Từ Trúc 竹 có nghĩa là cây trúc, còn Chúc 烛 lại là ngọn đuốc, hai từ này có cách đọc giống nhau)

Ý của Ngôn Mạc Sát rất rõ, nếu Minh Sơ nghe không hiểu thì đúng là ngu ngốc: “Thì thể kia không phải của hấn, hấn đã sớm mang tiểu ruồi bọ và Hoa Chi rồi đi.”

“Ta nghĩ chắc là vậy.” Ngôn Mạc Sát mỉm cười gật đầu nói, “Ngươi tính như thế nào? Muốn đi tìm hấn sao?”

Minh Sơ nghe vậy, vui sướng trên mặt chưa kịp mở rộng ra đã lập tức biến mất, lắc đầu cười nói: “Không, ta không thèm đi tìm tên hại ta khóc lâu như vậy, muốn tìm cũng phải là hấn tìm ta trước. Ta... Còn có việc muốn làm.” Việc này nàng đã từng từ bỏ một lần vì hấn.

Ngôn Mạc Sát cũng không khuyên nàng, chỉ thân nhiên nói: “Nếu như vậy ta sẽ tiếp tục đi tìm tiểu tử kia, ngươi có lời gì muốn ta chuyển hộ không?”

“Thôi.” Ánh mắt Minh Sơ buồn bã, xoay người nhìn mặt trời, đột nhiên cảm thấy tâm tình trở nên trầm trọng chưa từng thấy, nhiều chuyện đột ngột xảy ra, nhiều chuyện đột ngột thay đổi, mặt trời vẫn là mặt trời lúc này, nhưng tâm trạng ngắm mặt trời đã thay đổi, quỹ đạo cuộc sống của nàng dần kéo tới một hướng mờ mịt, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không biết còn cơ hội gặp lại tướng công tên Bạch Hoàng Chúc của nàng nữa hay không?

Tất cả thế gian, đều đột nhiên trở nên xa lạ.

Chẳng qua — bạch ngọc trong tay bị nàng nắm đến nóng rực, dường như nàng lại thấy hình ảnh tên bại gia tử kia khăn trương nắm khối ngọc này, như đang nắm giữ cả thế giới.

Có vài thứ, cuối cùng cũng không thể vứt bỏ.

Thở dài một tiếng, Minh Sơ đẩy đám người đang bận rộn ra đi về phía mặt trời, đi được vài bước lại ngừng lại: “Giúp ta chuyển lời cho tên bại gia tử kia, bảo hắn giải quyết xong chuyện thì quay lại đây gặp ta, hậu quả khi ném khối ngọc này đi, hắn biết.”

Ngôn Mạc Sát nghe vậy ho nhẹ một tiếng, đưa tay sờ mũi, thầm nghĩ lần này có người xong đời rồi.

Mà người nào đó sắp xong đời giờ phút này đang ngồi trong một quán trọ ở thành Tô Châu, đứng xa xa nhìn Hồng Diệp trai đã hóa thành tro bụi.

Trú Vân quán trọ.

Trong phòng, một người đang ngồi trước cửa sổ thưởng thức một ấm trà, Diệp Trúc Tuyên nhìn ánh lửa dần dần biến mất ở phía xa, trên mặt không cảm xúc.

Cảm giác được phía sau có người nhẹ nhàng kéo vạt áo mình, Diệp Trúc Tuyên quay đầu lại đối mặt với ánh mắt trong suốt của Diệp Hoa Ngâm, trong mắt kia rõ ràng có bi ai và thất vọng: “Cha...” Sau đó nghẹn ngào, Diệp Hoa Ngâm dù có hiểu chuyện đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, rất nhiều chuyện chưa bao giờ trải qua, tối hôm qua ngay lúc sát thủ xuất hiện, hắn hiểu được khóc kêu cũng không có tác dụng, điều hắn duy nhất có thể làm là tin tưởng cha mình, đó là lý do dọc theo đường đi hắn đều trầm mặc, tận lực không làm phiền cha hắn, đợi đến bây giờ khi đã thoát khỏi cảnh đuổi giết hắn mới mở miệng.

Diệp Trúc Tuyên hiểu ánh mắt của Diệp Hoa Ngâm, mỉm cười dịu dàng, nụ cười kia ngày thường rất quen thuộc với Diệp Hoa Ngâm, không hiểu sao hôm nay lại thấy khác. Cha hắn vẫn là người cha trước kia sao? Trong nháy mắt đó, Diệp Hoa Ngâm muốn hỏi như vậy.

“Hoa Chi cô nương đâu?” Diệp Trúc Tuyên khẽ hỏi.

Diệp Hoa Ngâm chậm chạp nói: “Nàng quá mệt mỏi nên đang ngủ.”

“Tiểu ruồi bọ, con có chuyện muốn nói phải không?..” Diệp Trúc Tuyên vuốt nhẹ mái tóc đen của Diệp Hoa Ngâm, khóe miệng cong lên.

Diệp Hoa Ngâm không phủ nhận, hai mắt trong suốt đối diện với Diệp Trúc Tuyên, nghiêm túc nói: “Con hôm nay mới phát hiện, thì ra con không biết người, cha.”

Hắn từng nghĩ cha hắn chỉ là một tên nhát gan sợ phiền phức, suốt ngày ngoài phá hoại thì cũng chỉ biết giả vờ đáng thương, trốn đằng sau mẹ, vì vậy mà suốt một thời gian dài hắn không thích người cha này, nhưng không thể không thừa nhận, nụ cười của hắn(DTT) có sức hấp dẫn kì quái, vài năm qua hắn cũng bị nhiễm mà chấp nhận hắn(DTT), đồng tình với hắn, đến khi cha hắn không còn vô dụng nữa, hắn mới đột nhiên phát hiện, người cha này không hề vô dụng như bề ngoài.

Hôm qua lúc trời tối, chính người cha thoát nhìn vô dụng nhất này đã mang hắn và Hoa Chi trốn khỏi Hồng Diệp trai, khi đó hắn bày ra một loại thân thủ quý mị khiến Diệp Hoa Ngâm và Hoa Chi ghen hờn nhìn trần trời.

“Bạch Hoàng Chúc.” Bên trong nụ cười của Diệp Trúc Tuyên có sự chua xót, “Đây là tên thật của cha con, tuy nhiên con cũng không cần nhớ làm gì, vì con sẽ không có cơ hội gọi nó.”

Diệp Hoa Ngâm ghen hờn, vẻ mặt như gặp quý, chỉ vào Bạch Hoàng Chúc không thể tin được nói: “Cha, người học xấu...” Chắc chắn là mẹ làm hư, chắc chắn là như vậy, người cha điềm đạm đáng yêu của hắn từ trước đến nay chưa bao giờ nói mấy lời đáng đánh đòn như vậy. Hơn nữa quan trọng nhất là, nếu cha thật sự cũng học thói xấu, vậy không phải trong nhà chỉ còn lại mình hắn bị bắt nạt thôi sao?

Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc nhìn Diệp Hoa Ngâm thất hồn lạc phách, nhìn không được quan tâm: “Tiểu ruồi bọ, con có ổn không?”

Diệp Hoa Ngâm cười gượng hai tiếng, vô đầu, đang định trả lời, lại nghe thấy một người nói: “Ruồi bọ bên cạnh ngươi không sao, nhưng mà ngươi sắp có sao rồi đó.”

Đây là giọng nói mềm mại của một nam tử, mềm mại đến mức khiến người nghe có cảm giác được thả lỏng, giọng nói như thế, vậy hình dáng thì ra sao?

Diệp Hoa Ngâm từ bỏ vấn đề đang suy xét trong đầu, quay đầu nhìn lại, trước mặt là một vị thanh y công tử trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú đang nở nụ cười lười nhác, tay cầm quạt tùy tiện phe phẩy làm tăng thêm vài phần phong nhã.

Người này thoát nhìn không xấu, đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Diệp Hoa Ngâm, nhưng mà hắn vừa trải qua một đại kiếp nạn nên không khỏi phòng bị hơn trước, đành phải quay đầu nhìn phản ứng của cha, nhìn xong lại có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Người cha kính yêu của hắn, mới vừa rồi hắn còn tưởng rằng cuối cùng thì cũng có sức quyến rũ nam nhân, giờ phút này nước mắt lưng tròng nhìn công tử tuổi trẻ tuổi mới xuất hiện, vẻ mặt ủy khuất còn hơn cả đứa trẻ ba tuổi. Diệp Hoa Ngâm hoài nghi cha hắn sẽ lập tức lao vào người công tử trẻ tuổi mà khóc kể.

Thật rõ ràng, công tử trẻ tuổi kia cũng nhìn thấu ý định của Bạch Hoàng Chúc, vội vàng vươn tay ra che phía trước, lui về phía sau hai bước nói: “Tiểu Chúc, khoan đã! Ngươi bình tĩnh lại!”

Câu nói của hắn khiến Diệp Hoa Ngâm nhất thời im lặng, tuy nhiên những lời này rất có tác dụng với Bạch Hoàng Chúc, hắn thật sự bình tĩnh lại, chẳng qua ánh mắt nhìn công tử trẻ tuổi vẫn sáng như ngọn đèn: “Ngôn Mạc Sát, ngươi cũng ra khỏi thành sao?”

Công tử trẻ tuổi đó chính là Ngôn Mạc Sát vừa chia tay Minh Sơ, hắn thấy Bạch Hoàng Chúc đã an phận mới yên tâm đi đến bên cạnh Bạch Hoàng Chúc ngồi xuống: “Ta đã ra khỏi thành đã nhiều năm, nếu không phải đột nhiên xảy ra vài việc thì ta cũng không tới quấy rầy cuộc sống của ngươi.”

“Đã xảy ra vài việc?” Bạch Hoàng Chúc trầm ngâm, “Ngay cả ngươi cũng không thể giải quyết?”

Ngôn Mạc Sát gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Không chỉ ta mà cả Phi Yên, Minh Khuynh cũng không có cách. Ngươi cũng biết, thiên hạ lớn như vậy, chúng ta chỉ có bảy người, thêm cả Túc Huyền và U Thường cũng chỉ có chín người, sao có thể chống lại từng đã là huyền thoại chứ?”

Năm chữ “Từng đã là huyền thoại” khiến thân thể Bạch Hoàng Chúc hơi cứng lại, hắn khó tin hỏi: “Là bọn chúng ư? Chúng đã trở lại sao?”

“Là bọn chúng, nếu không phải chúng thì ta cũng không phải lo lắng như vậy.” Ngôn Mạc Sát nở nụ cười khổ, “Mục đích ta tới đây là muốn ngươi trở lại Bạch gia.”

Diệp Hoa Ngâm nghe mà choáng váng, chữ Bạch gia cuối cùng khiến thần kinh hắn run lên, hắn đã từng nghe nói về gia tộc này, nhưng mà... Hắn nghe ở đâu nhỉ? Bạch gia làm việc gì chứ?

Diệp Hoa Ngâm vô đầu, rơi vào trầm tư.

Đồng dạng trầm tư còn có Bạch Hoàng Chúc, hắn cười nhẹ, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Ta cũng sớm nên trở về Bạch gia, tuy nhiên còn phải đợi đến khi hoàn thành xong chuyện của Khuynh Vân Môn đã.”

“Được.” Ngôn Mạc Sát tán dương gật đầu, “Sáu năm rồi, năm đó lúc rời đi ngươi nói muốn tự dựa vào bản thân, hiện tại có vẻ như đã làm được — Chuyen Khuynh Vân Môn cần ta giúp không?”

Bạch Hoàng Chúc không suy nghĩ đã bật thốt lên: “Có Ngôn Mạc Sát giúp thì còn gì bằng!”

“... Tới địa ngục thì tự dựa vào mình đi.” Ngôn Mạc Sát cuối cùng cũng hiểu cái gọi là họa là từ miệng mà ra, tuy nhiên bây giờ mới hiểu thì đã quá muộn, vỗ trán thở dài một tiếng, Ngôn Mạc Sát lắc đầu nói: “Được rồi, ai mời Thần Đường xuất thủ để ta đi thăm dò, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?”

Bạch Hoàng Chúc cười cười: “Thân phận Diệp Trúc Tuyên đã không thể dùng được nữa, ta phải đổi thân phận, tuy nhiên trước đó, Ngôn Mạc Sát, tiểu ruồi bọ và Hoa Chi cô nương cầu ngươi giúp ta đưa đến Nguyệt Tổ sơn.”

Ngôn Mạc Sát khó hiểu, còn chưa kịp hỏi, Diệp Hoa Ngâm đã hét lên: “Cha! Người ném con đi rồi định làm gì!”

Ngôn Mạc Sát mặc kệ Diệp Hoa Ngâm kêu sợ hãi, nhún mày nói: “Đây là tiểu ruồi bọ à?” Hắn chỉ Diệp Hoa Ngâm đang trưng vẻ mặt không cam lòng, cũng không chờ Bạch Hoàng Chúc giải thích lại nói tiếp: “Nguyệt Tổ sơn mà ngươi nói chẳng lẽ là nơi sư tổ Diệp Phong sáng lập ra Khuynh Vân Môn ẩn cư nhiều năm trước?”

“Không hổ là Ngôn Mạc Sát, cái gì cũng biết.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang Diệp Hoa Ngâm, “Lúc đại ca giao Hồng Diệp trai cho ta cũng nói bí mật của Khuynh Vân Môn cho ta biết, Hồng Diệp trai chính là một phần của Khuynh Vân Môn, Khuynh Vân Môn thực sự nằm trên Nguyệt Tổ sơn, giúp ta mang tiểu ruồi bọ đến đó, bọn họ nhìn thấy chiếc nhẫn trên người tiểu ruồi bọ sẽ biết thân phận của hắn.”

Nói xong, Bạch Hoàng Chúc lại cười với Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ, về sau con chính là môn chủ Khuynh Vân Môn.”

Ánh mắt như vậy làm cho lòng Diệp Hoa Ngâm sinh ra cảm giác không thể tóm gọn trong hai chữ khủng hoảng, hắn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Đột nhiên cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, ấm áp mạnh mẽ, Diệp Hoa Ngâm ngẩng đầu thấy Ngôn Mạc Sát không tiếng động cổ vũ.

“Đừng tỏ ra lưu luyến không rời nữa, hai người các ngươi cũng không còn nhỏ.” Ngôn Mạc Sát cười nói, “Tiểu Chúc, ngươi vừa nói muốn đổi thân phận, là thân phận gì?”

Bạch Hoàng Chúc lập tức đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng: “Thần Đường sát thủ, Quỷ Chúc.”

Im lặng rồi lại im lặng, lần này đừng nói Diệp Hoa Ngâm, đến Ngôn Mạc Sát luôn vẫn đạm phong khinh cũng đều bị hù dọa: “Tiểu tử ngươi thật giỏi, là thiên hạ đệ nhất sát thủ được Khuynh Thiên băng công nhận cơ đấy.”

“Khi mới ra thành ta chưa hiểu biết nhiều nên mới bị lừa đến Thần Đường làm sát thủ...” Đáp án của Bạch Hoàng Chúc càng làm người ta không nói được gì. Khó trách nghe nói năm vị sát thủ đứng đầu của Thần Đường đều tới Hồng Diệp trai, nhưng chỉ thấy bốn người, khó trách thiên hạ đệ nhất sát thủ chưa từng thất thủ lại bỏ qua không giết ba người, thì ra thằng nhãi này chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng không thể bắt hắn tự giết bản thân mình đúng không?

Tuy nhiên Bạch Hoàng Chúc cũng không nói cho Ngôn Mạc Sát, khi đó hắn đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới không thể không đứng trong Thần Đường, mới khiến bản thân từng yếu đuối trở thành một sát thủ.

“Kỳ thực ta đã ra khỏi Thần Đường lâu rồi, nhưng không biết vì sao Thần Đường vẫn còn giữ danh hiệu của ta.” Bạch Hoàng Chúc cười gượng hai

tiếng.

Không buồn cười chút nào, cảm giác bị đùa giỡn Ngôn Mạc Sát và Diệp Hoa Ngâm trùng mắt làm hắn đành nuốt tiếng cười gượng lại.

Bạch Hoàng Chúc ủy khuất nói: “Ta muốn nói là, người Thần Đường sẽ nhanh chóng tìm tới đây, ta dẫn họ đi trước, ngươi bảo trọng.” Hắn đứng dậy định rời đi.

“Khoan đã!” Ngôn Mạc Sát gọi hắn lại, trong giọng nói có chút vui sướng khi người gặp họa, “Minh Sơ nương tử của ngươi bảo ta chuyển lời với ngươi, bảo ngươi xong việc phải đi tìm nàng, hậu quả ném khối ngọc kia đi, ngươi cũng biết.”

Bước chân người nào đó đang rời đi lập tức cứng đờ, như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tướng công, bình tĩnh

Edit: Sabj

Ngọn lửa thiêu rụi Hồng Diệp trai trong một buổi tối đã bị mọi người dập tắt, chẳng qua trạch viện phồn hoa trước kia giờ đây chỉ còn là bức tường đổ, tỏa ra mùi khét lẹt gay mũi, bức tường cao đen sì ngoan cố không chịu ngã xuống tỏa ra làn khói đặc, thỉnh thoảng lại có ngọn lửa nhỏ nhen nhóm, nhưng không còn gì để đốt nên tất ngấm nhanh chóng.

Đúng vào lúc mặt trời mọc, Minh Sơ khẽ thở dài xoay người rời đi, lướt qua bạch y nam tử cầm ô đỏ.

Đến khi Minh Sơ đã đi xa nam tử cầm ô đột nhiên quay lại, nhìn kỹ bóng lưng Minh Sơ, đôi mắt hẹp dài nheo lại, lầm bầm nói: “Bóng lưng này nhìn thật quen mắt... Ta có nên tin ngươi còn sống không? Tiểu cung chủ của ta.”

“Ly sứ giả hứng thú với nàng kia?” Một người tới đằng sau bạch y nam tử nói, giọng nói của hắn hơi chói tai, “Đều là một trong tám sứ giả, ta không biết ngoài vị tiểu cung chủ trong cảm nhận của ngươi thì ngươi còn để ý nữ tử khác cơ đấy.” Người nọ dường như không nghe thấy lời lầm bầm vừa rồi của bạch y nam tử.

Hai mắt bạch y nam tử lại càng nheo nhỏ hơn, trong giọng nói mang theo hàn ý: “Kiền sứ giả tuy đứng đầu tám Hắc Y sứ giả nhưng có vẻ như quan quá nhiều chuyện rồi.” Hắn xoay người nhìn thẳng vào người tới, đó là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, hốc mắt hãm sâu, cơ thể gầy gò mặc trang phục màu đen, đầu đầy tóc bạc, mái tóc không được buộc lên mà túm lỏng lẻo ở đằng sau, trước trán buông xuống vài sợi tóc che toàn bộ mắt phải.

Nam tử bị gọi là Kiền sứ giả nhíu lại đôi mày rậm, không tranh luận nữa: “Ly sứ giả, hành động lần này đã xảy ra sơ suất lớn, ngươi có biết không?”

“Ồ?” Ly sứ giả tay nắm ô hơi căng thẳng nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, “Xin hỏi Kiền sứ giả, sơ suất đến mức nào mà kinh động tới cả ngươi?”

Kiền sứ giả cười lạnh, gần từng chữ một: “Đúng là chủ nhân Hồng Diệp trai Diệp Trúc Tuyên đã chết, tuy nhiên thiếu chủ Diệp Hoa Ngâm và Hoa gia tiểu cô nương lại chạy thoát, ngươi làm việc luôn không sạch sẽ như thế.” Nụ cười của hắn mang theo châm chọc, còn có ý tự trên cao nhìn xuống, Ly sứ giả nhìn ánh mắt của hắn, tay nắm ô càng ngày càng chặt.

Cố gắng nặn ra một nụ cười, Ly sứ giả sắc mặt không thay đổi hỏi: “Thần Đường ra tay không thất bại, chuyện này là sao?”

“Chỉ có bốn người của Thần Đường, thiên hạ đệ nhất sát thủ Quý Chúc trong truyền thuyết không tới.” Kiền sứ giả chậm rãi nói, “Ngươi cũng biết, người của Thần Đường dù có lợi hại cỡ nào cũng chỉ có bốn người, mà Hồng Diệp trai to lớn như thế, có cá lọt lưới thì có gì lạ? Huống chi bên trong Hồng Diệp trai vẫn ẩn dấu một vị cao thủ, giết hai sát thủ của Thần Đường rồi cứu người đi, Ly sứ giả, ngươi thấy thế nào?”

Ly sứ giả nhàn nhạt “Ồ” một tiếng, đảo mắt nhìn Hồng Diệp trai đã thành phế tích: “Người Thần Đường phải tới đâu? Ta muốn nói chuyện với hắn. Chuyện lần này là lỗi của ta, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh, chỗ thánh tự ta sẽ có câu trả lời thỏa đáng, không cần Kiền sứ giả phải phí tâm.”

“Được.” Kiền sứ giả cười lạnh, “Trọng Sinh, có đầu mối gì ngươi hãy nói với Ly sứ giả, tại hạ còn có chuyện quan trọng trong người nên về tông giáo trước.” Lời của hắn là nói với nam tử gầy gò luôn trầm mặc phía sau, Ly sứ giả nghe vậy đồng tử hơi co lại, lúc này mới giật mình bản thân không phát hiện có người vẫn đứng sau Kiền sứ giả chăm chú nhìn mình.

Kiền sứ giả có vẻ như rất đặc ý khi thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Ly sứ giả, khóe môi cong lên liếc Ly sứ giả một cái sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Kiền sứ giả, Ly sứ giả cười lạnh.

Nam tử bị gọi là Trọng Sinh không nói lời nào, mãi cho đến khi Ly sứ giả dời tầm mắt về phía hắn, hắn mới từ từ ngẩng đầu, đối diện với Ly sứ giả.

Hắn có một đôi mắt rất đẹp nhưng không có bất kỳ cảm xúc nào, nhìn thẳng vào mắt hắn khiến Ly sứ giả cảm thấy toàn thân như rơi vào băng tuyết, lạnh đến tận xương tủy. Người này đại khái chỉ hơn hai mươi tuổi, có gương mặt trẻ con nhưng sắc mặt tái nhợt, không biểu hiện cảm xúc, có lẽ không nên nói là không biểu hiện, mà bản thân hắn là người không có tình cảm, Ly sứ giả thấy, người này đã hoàn toàn không giống người sống.

Người chết, chỉ có người chết mới không có cảm xúc.

“Người tên là Trọng Sinh?” Ly sứ giả cười cười, gấp lại chiếc ô luôn cầm trên tay.

Nam tử tên Trọng Sinh chậm rãi gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Ừ”

“Người phá hỏng kế hoạch của Thần Đường, cao thủ trong Hồng Diệp trai có đáng về như thế nào?” Nghĩ người tên Trọng Sinh này không phải người có thể tán gẫu, Ly sứ giả vào thẳng chủ đề.

Trọng Sinh trả lời rất nhanh: “Che mặt.”

Ly sứ giả gật đầu, lại nói tiếp: “Không phải năm vị sát thủ của Thần Đường đều tham dự hành động lần này sao? Thần Đường đệ nhất sát thủ Quý Chúc đâu?”

“Không có.” Trọng Sinh nói.

“Không có? Đang ở đâu?” Ly sứ giả nhíu nhíu mày, cảm thấy khó tiếp thu được cách nói chuyện ngắn gọn nhưng không rõ ràng của Trọng Sinh.

Trọng Sinh chỉ im lặng, không lên tiếng nữa.

Ngay lúc Ly sứ giả chuẩn bị từ bỏ việc hỏi hắn thì một giọng nói vang lên: “Không bằng người hỏi thẳng ta đi, Ly sứ giả.” Tay áo tung bay, một bóng người chậm rãi đi ra từ đồng phế tích Hồng Diệp trai, không vạm vỡ nhưng lại có khí phách khiến Ly sứ giả phải kinh hãi, trang phục màu tím bay múa trong gió, kết hợp với ánh nắng và những đốm lửa chưa tàn không khác gì Tu La.

Người là ai. Ly sứ giả muốn hỏi những lời này nhưng đến bên miệng lại nuốt trở vào, không cần hỏi nữa, cường giả như hắn trong thiên hạ cũng ít thấy, cái tên khiến mọi người phải kinh sợ.

Thiên hạ đệ nhất sát thủ, Quý Chúc.

Thân ảnh kia chậm rãi tới gần, khuôn mặt thanh tú, thân hình yếu đuối mỏng manh, nếu không phải trên mặt hắn có loại hồ hững ngạo thể quần hùng cùng với áp lực bức người khi hắn đến gần, Ly sứ giả sẽ cho rằng đó chẳng qua chỉ là một thiếu gia nhà giàu chưa trải qua sóng gió giang hồ mà thôi.

Đồng tử chợt co rút nhanh, Ly sứ giả nở nụ cười, đặc biệt hành lễ với người đó, cung kính nói: “Quý Chúc tiên sinh.”

Gương mặt thanh tú không biểu hiện gì, Quý Chúc nhẹ nhàng gật đầu: “Ly sứ giả thật có mắt nhìn.” Sau đó, hắn lại dời tầm mắt về phía người yên lặng không nói gì, thậm chí không thèm nhìn hắn đến một cái, Trọng Sinh, ánh mắt phức tạp mà thâm thúy, như cảm xúc của lão bằng hữu nhiều năm mới gặp lại nhau, hoặc như sự thương hại sâu sắc.

“Trọng Sinh.” Có vẻ như có lời muốn nói, nhưng ánh mắt Quý Chúc nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ thần nhiên nói, “Những người Thần Đường khác đâu?”

Trọng Sinh nghe vậy, quay đầu nhìn Quý Chúc, dường như đang nhớ lại, sau một lúc lâu mới nói: “Thần Đường.”

Quý Chúc gật đầu, lại nói tiếp: “Ta và người cùng về Thần Đường.”

“Ừ” Trọng Sinh gật đầu, xoay thẳng người rồi đi.

Quý Chúc trầm ngâm nhìn tầm lưng kia, ngoài miệng lại nói: “Ly sứ giả, mặc dù ta không nắm rõ chuyện lần này cho lắm, nhưng nếu ta đã trở về thì muốn nhắc nhở người, người theo ta cùng về Thần Đường đi.”

Ly sứ giả rung mình, chậm rãi gật đầu. Hắn dường như đã hiểu, hắn đã bị cuốn vào sự tranh đấu nội bộ Thần Đường, không thể nào thoát ra. Quý Chúc đột nhiên hiện thân, có vẻ như cũng có mục đích của hắn. Chẳng qua mục đích đó là gì hắn không cần biết, chuyện hắn cần phải giải quyết, chỉ có Khuyết Vân Môn.

Quý Chúc có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ của Ly sứ giả, thần nhiên nói: “Ly sứ giả chỉ cần cùng ta đi gặp chủ nhân Thần Đường là được, Hắc Y giáo các người đã từng là một trong giang hồ tứ đại truyền kỳ, Thần Đường sẽ không làm khó người.” Hắn liếc nhìn ô đồ trong tay Ly sứ giả, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc ngắn ngủi, sau đó lập tức quay đầu rồi đi.

Ly sứ giả không nói gì, đi theo hướng mà Quý Chúc và Trọng Sinh rời đi.

Ban đêm.

Trăng treo cao, dưới ánh trăng một người ngồi một mình trên bậc thềm trước nhà, không rượu không đàn, không phong nhã cũng không tình thú, Quý Chúc chỉ lặng lẽ ngắm đầu trăng, gương mặt sạch sẽ thanh tú như thiếu gia nhà giàu lần đầu bước chân vào giang hồ phủ một tầng nhàn nhạt ưu

sầu.

Khi Ly sứ giả đẩy cửa ra thấy cảnh tượng như vậy, hấn không khỏi ngẩn ra, đôi mắt luôn híp lại giờ đây mở thật to, chính hấn cũng không biết, ánh mắt hấn đột nhiên trở nên nhu hòa.

Cảm giác Ly sứ giả đã đến, Quý Chúc cũng không quay đầu hỏi: “Ban ngày không phải Ly sứ giả đã nói phải chạy quá nhanh nên mệt mỏi sao?”

Ly sứ giả ho nhẹ một tiếng, sắc mặt không thay đổi nói: “Người tập võ nghỉ ngơi một lát là được, huống chi...”

Quý Chúc tất nhiên không tin lí luận nghỉ ngơi của hấn, không chút khách khí ngắt lời: “Người đang đề phòng ta hay đề phòng Trọng Sinh?”

Những lí luận Ly sứ giả đã chuẩn bị tốt lại bị Quý Chúc một lời nói toạc ra, tuy nhiên mặt cũng không đỏ, chỉ thờ phào một cái nói: “Được rồi, ta thừa nhận, ở cùng phòng với tên Trọng Sinh kia làm ta không ngủ được.”

Quý Chúc có vẻ đã đoán được từ sớm, thân nhiên nói: “Sát thủ trong Thần Đường cũng chẳng có mấy ai đối mặt với Trọng Sinh mà không sợ, biểu hiện như người đã là can đảm rồi.” Ly sứ giả nghe vậy chỉ cười, nụ cười này so với lúc này thì thoải mái hơn không ít, sau đó mới nói tiếp: “Thứ cho tại hạ mạo muội, vị Trọng Sinh này trong Thần Đường có thân phận như thế nào?”

“Thân phận ư?” Quý Chúc trào phúng, “Hấn được coi như công cụ truyền lời của chủ nhân Thần Đường, chủ nhân Thần Đường rất ít khi lộ diện, có nhiệm vụ gì đều do Trọng Sinh truyền đạt hộ.” Dừng lại một chút, Quý Chúc tiếp tục nói: “Ta không biết có nên coi hấn là một người sống hay không, chắc người cũng thấy, hấn không có suy nghĩ, không có tình cảm, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh.”

Tuy rằng đã có suy đoán nhưng Ly sứ giả vẫn sinh lòng cảm khái, cười nói: “Thần Đường thật sự là một nơi thần bí.”

Quý Chúc không để ý đến cảm khái của hấn: “Đi qua một trấn nữa là đến tổng đường Thần Đường, xế chiều ngày mai là đến nơi rồi, người ngủ phòng ta đi.” Ly sứ giả nhìn chằm chằm hấn: “Vậy còn người?”

“Ta không buồn ngủ.” Quý Chúc nói, tiện đà ngẩng đầu tiếp tục ngắm ánh trăng.

Ly sứ giả kìm lòng không đậu cũng ngẩng đầu ngắm trăng, vầng trăng vẫn thế, không hề chuyển sang màu đỏ hay xanh, hấn thật sự không hiểu Quý Chúc thích vầng trăng kia ở chỗ nào. Tuy nhiên có vẻ Quý Chúc không còn hứng thú tiết lộ bí mật của Thần Đường cho hấn, dây dưa nhiều hơn nữa có khi lại gặp tai họa, hấn thức thời đẩy cửa một gian phòng khác đi vào.

Cuộc nói chuyện đêm nay, Quý Chúc hiểu, mà Ly sứ giả cũng hiểu.

Quý Chúc cố ý để lộ bí mật của Thần Đường cho Ly sứ giả, mà Ly sứ giả cũng thừa dịp Quý Chúc tình nguyện để dò hỏi thêm mấy câu.

Có lẽ hai người cũng đoán được mục đích của đối phương, nhưng hai bên đều không vạch trần.

Ngày thứ hai, Thần Đường.

Thần Đường nằm trong một sơn cốc bên cạnh sông Hoài, trong cốc được bao phủ bởi những loài hoa kì lạ, ong bướm thành đàn, đúng là cảnh đẹp nhân gian. Trước khi tới đây, Ly sứ giả đã từng tưởng tượng dáng vẻ Thần Đường là một sơn động âm u, cho đến tận khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy mới không khỏi cảm thán suy nghĩ của mình quá nông cạn.

Sau khi tiến vào sơn cốc gặp phải một cửa đá thật to chắn ở giữa, Trọng Sinh im lặng đi lên trước, tìm chính xác vị trí cơ quan trên cửa rồi nhẹ nhàng đẩy, cái cửa nhìn như không thể dao động âm ỉ mở ra, hiện lên rõ ràng cảnh sắc như tiên cảnh phía trong.

“Xem ra ta tới hôm qua nói không sai, Thần Đường thật sự là một nơi thần bí, nếu thành lập sớm hơn mười năm thì hiện thời giang hồ tứ đại truyền kỳ bây giờ phải có thêm một chỗ cho Thần Đường.” Cảm thán trong mắt Ly sứ giả trong không hề giả dối.

Quý Chúc chỉ cười không nói gì, quay đầu nhìn về phía Trọng Sinh, Trọng Sinh đã đi vào bên trong cửa đá, mở miệng nói với hai người: “Chủ nhân phân phó, nếu Quý Chúc về thì đến Cự Nguyệt đình.” Đây được xem như là câu nói dài nhất của Trọng Sinh trong ba ngày đồng hành, Ly sứ giả nhú mày hỏi: “Thế còn ta?”

Trọng Sinh bất động, hành động của hấn vốn đã cứng nhắc, giờ lại càng giống đột nhiên bị điểm huyệt, nghiêng đầu nhìn Ly sứ giả, qua một lúc hấn mới hoàn hồn, cứng nhắc nói: “Người, đi theo.” Dứt lời, Trọng Sinh dẫn đường đi vào sâu trong sơn cốc.

Ly sứ giả bật cười không còn hình tượng, hai mắt hẹp dài híp thành một đường thẳng, hai vai kịch liệt run rẩy, giống như đã tìm được điểm hài hước trên người Trọng Sinh.

Quý Chúc nhú mày, kinh ngạc phát hiện Trọng Sinh bị mọi người ở Thần Đường sợ hãi lại bị Ly sứ giả biến thành trò cười.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tướng công, lấy một địch chín

Edit: Sabj

Theo Trọng Sinh xuyên qua một con đường mòn, không lâu sau thì tới một rừng mai, Trọng Sinh đột nhiên như bị điểm huyết dừng bước lại, bình tĩnh nhìn về phía lương đình giữa rừng mai nói: “Chủ nhân.”

Ánh mắt trời chiều thu không quá chói chang, Ly sứ giả xa xa thấy trong lương đình có một người đang nhẹ nhàng vuốt cằm, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên: “Trọng Sinh, ngươi đi xuống trước đi.”

“Vâng” Trọng Sinh gật đầu, rời khỏi rừng mai.

Mất thấy Trọng Sinh rời đi, người trong đình mới nói: “A Chúc, Ly sứ giả, mời vào trong đình.”

Trong mắt Quý Chúc có loại tình cảm khó có thể nói rõ, hẩn liếc nhìn về hướng Trọng Sinh rời đi, sau đó chậm rãi bước vào rừng mai ở sâu trong trí nhớ. Thấy Quý Chúc bước vào, Ly sứ giả mặc dù không biết nội bộ Thần Đường lục đục chuyện gì, nhưng cũng biết lần này sẽ có kịch hay để xem.

Sau khi tiến vào lương đình, Ly sứ giả rốt cục được như ý nguyện gặp chủ nhân Thần Đường trong truyền thuyết — đó là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, hơi mập, thoạt nhìn cũng hiền lành, không hề có sự lạnh lùng của chủ nhân Thần Đường nên có, chỉ có đôi mắt cơ trí đang nheo lại khiến người ta không thể không cảnh giác.

So với Quý Chúc yên tĩnh, Ly sứ giả nhiệt tình hơn nhiều: “Chủ nhân Thần Đường, ngưỡng mộ đã lâu.”

Chủ nhân Thần Đường khoát tay áo, cười đáp: ”Ly sứ giả của Hắc Y giáo khách khí rồi, lão phu là Giang Hoắc, chuyện Hồng Diệp trai lần này liên quan đến rất nhiều người, lão phu bận điều tra nhiều chỗ, lại thiếu phương pháp, vì vậy không thể nghênh đón từ xa, nếu tiếp đón chậm trễ cũng xin thông cảm.”

“Giang lão gia nói gì vậy, lần này ta theo Trọng Sinh và Quý Chúc đến đây cũng chỉ vì muốn nghe lý do mà thôi, tại hạ rất tò mò, Thần Đường ra tay không bao giờ thất bại, vậy sai lầm ở Hồng Diệp trai lần này là do ai?” Ly sứ giả hí mắt cười, dáng vẻ rất vô hại.

Quý Chúc nhìn hai tên hồ ly đang hí mắt so tâm cơ, kích thước mắt hai người này bằng nhau, nheo vào chỉ thấy một đường nhỏ, trông rất có tính giải trí, hẩn thiếu chút nữa quên mình đang ở đâu mà cười phá lên, một mình co người lại run rẩy, mãi cho đến khi phát hiện bên cạnh không có động tĩnh mới ngẩng đầu, lại thấy bốn khe hở kia đều mang thần sắc quái dị phóng tới mình.

Giang Hoắc cảm khái cười cười: “A Chúc, năm năm không gặp.”

Quý Chúc hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Giang Hoắc làm như không phát hiện phản ứng của hẩn, tự nhiên hỏi: “A Chúc, lần này sao ngươi lại đột ngột trở về, lại còn xuất hiện tại Hồng Diệp trai?”

Khóe môi Quý Chúc cong lên, trên mặt cười lạnh: “Lão gia đang nghi ngờ ta? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta là người giúp đỡ Tiểu Thiều chủ Hồng Diệp trai và tiểu cô nương Hoa gia trốn thoát sao?”

“Không thể sao?” Giang Hoắc thu lại nụ cười, giọng nói đột ngột chuyển sang rét lạnh, “Theo lời A Dương bị thương, lúc ấy người bị mặt đã thương hẩn rồi cứu người đi có thân hình rất giống ngươi, mà ngươi lại đứng lúc xuất hiện gần Hồng Diệp trai, điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ, không phải sao?”

Sắc mặt Quý Chúc hơi trắng bệch, nhưng không phải chột dạ mà là tức giận: “Lão gia, người có võ công cao cường trong thiên hạ không phải chỉ có ta, người có thân hình tương tự ta lại nhiều không đếm xuể, nếu ngươi cho rằng ta là người giúp Hồng Diệp trai thì ta không còn lời nào để nói, tuy nhiên lần này ta trở về không phải giúp ngươi thể thân cho cái tên kia, mà là tới lấy lại những thứ khi ta còn ở đây.”

Sau khi nói hết một hơi sắc mặt Quý Chúc tốt hơn rất nhiều. Hẩn đương nhiên không để cho hai người kia biết, thực ra hẩn tức giận là vì họ lại căn cứ vào thân hình để phán đoán người kia có phải là hẩn hay không, họ không nhớ lúc hẩn rời khỏi Thần Đường mới mười bảy tuổi, bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hẩn không cao lên sao?

Lúc nghe thấy câu nói sau cùng, hai mắt Giang Hoắc đột nhiên tròn to.

Sau một lúc trầm mặc hẩn mới thờ dãi: “Tốt lắm, A Chúc, ngươi quả nhiên không còn là đứa trẻ không có chủ kiến năm đó nữa, tốt lắm!”

Thanh âm chột cát cao, hẩn hít vào một hơi lại nói: “Năm đó khi ngươi giao thứ đó cho ta còn nhớ ngươi đã nói gì không?”

“Nhớ, sau khi lấy lại thứ đó ta chỉ giúp ngươi giết ba người nữa, sau khi hoàn thành, ta sẽ trở thành kẻ địch của Thần Đường.” Quý Chúc bình tĩnh nói.

Giang Hoắc trầm giọng nói: “Ngươi thả sau này bị Thần Đường đuổi giết cũng muốn cầm lại thứ đó?”

Cười nhẹ, trên khuôn mặt thanh tú của Quý Chúc nhiều hơn một phần yên tĩnh: “Ừ”

Không có từ thừa thãi, Giang Hoắc xoay người đi, nụ cười nơi khóe miệng Quý Chúc dần dần mở rộng, hẳn biết Giang Hoắc chắc chắn sẽ đi lấy thứ đó. May mắn là, Giang Hoắc có vẻ như thật sự bị giật mình khi biết hẳn muốn lấy lại thứ đó, vì vậy không tiếp tục truy cứu chuyện Hồng Diệp trai, điều này cũng là kết quả hẳn muốn.

Lâu chưa mở miệng Ly sứ giả thấy Quý Chúc đang cười quý dị như ăn vụng được đường không nhịn được hỏi: “Xin hỏi, thứ đó mà các người nói đến là gì?” Không biết vì sao, từ sau khi thấy Quý Chúc ngấm trắng tối hôm qua, hẳn không thể sinh ra cảm giác sợ hãi với Quý Chúc được nữa. Thiên hạ đệ nhất sát thủ gì chứ, trong mắt hẳn chỉ như một tên tiểu tử không có kinh nghiệm giang hồ mà thôi.

Quý Chúc có vẻ như nhìn thấu ý nghĩ của hẳn, nhú mày nói: “Thứ kia là vật gia truyền của nhà ta, tên là Vu Âm sáo, là thứ không thể thiếu trong việc không chế cổ trùng.”

“Cổ thuật?” Ly sứ giả từ trước đến nay luôn cố gắng duy trì nụ cười sau khi nghe nói sắc mặt cũng không nhịn được mà thay đổi.

Cổ thuật, từ trước đến nay luôn là thứ khiến cho võ lâm nhân sĩ trong thiên hạ phải tránh xa.

Quý Chúc gật đầu nói: “Nếu không, người nghĩ chỉ bằng một mình lão gia sao có thể khống chế toàn bộ sát thủ trong Thần Đường?” Mặc dù nụ cười của hẳn rất nhạt, giọng nói cũng rất nhẹ, nhưng Ly sứ giả lại thấy rét lạnh trong lòng.

“Nói cho cùng, do năm đó ta quá ngây thơ, dễ dàng tin lời của lão gia mà đưa Vu Âm sáo cho hẳn, mới có thể tạo thành cục diện như bây giờ, mới có Thần Đường hôm nay.” Quý Chúc thờ dãi, giọng nói rất nhẹ nhưng Ly sứ giả lại nghe ra rất nhiều hối hận.

Tùy tiện đưa Vu Âm sáo người khác, đúng là năm đó Quý Chúc quá ngây thơ. Ly sứ giả nói thầm trong lòng.

“Vì sao Giang lão gia cam tâm trả Vu Âm sáo cho người?” Ly sứ giả tò mò.

Quý Chúc cười cười: “Năng lực càng mạnh thì càng có linh tính, Vu Âm sáo chỉ nhận ta làm chủ nhân duy nhất, năm đó khi ta giao thứ này cho hẳn đã nói cho hẳn biết, nếu năm năm sau không coi bỏ được lệnh cấm bởi máu ta thì Vu Âm sáo sẽ trở thành cây sáo thông thường, không thao túng cổ trùng được nữa.”

Quý Chúc lại nói: “Ta nói điều này với người thực ra cũng có việc muốn nhờ người, Ly sứ giả.”

Ly sứ giả nghe vậy cũng không có phản ứng gì quá lớn, dường như đã sớm đoán được quyết định của Quý Chúc. Thật ra cũng không phải hẳn biết dự đoán mà là nếu không có chuyện của Ly sứ giả hẳn thì Quý Chúc muốn hẳn đi theo làm gì?

“Có chuyện gì Quý Chúc tiên sinh cứ việc phân phó, tại hạ cũng không phải dạng sức mềm thế yếu.” Ly sứ giả cảm thấy rất thú vị, có thể nhìn ra Quý Chúc này vốn đối nghịch với Thần Đường, mình giúp Quý Chúc làm suy yếu Thần Đường cũng coi như lập công lớn, sai lầm trong chuyện Hồng Diệp trai có lẽ cũng được xóa bỏ.

Quý Chúc nhìn sắc mặt Ly sứ giả thay đổi, không thể hiểu nổi hẳn đang cười cái gì, hẳn nói khẽ: “Lát nữa thì người cứ...”

Thời gian Giang Hoắc đi lấy Vu Âm sáo không quá dài, nhưng khi đi vào trong đình hẳn lại quý dị phát hiện Ly sứ giả và Quý Chúc đột nhiên đang nhiệt liệt mất đi mây lại như bằng hữu lâu năm.

Ho nhẹ một tiếng, Giang Hoắc nói với Ly sứ giả: “Ly sứ giả, nội bộ Thần Đường có một số việc cần xử lý, chuyện Hồng Diệp trai Thần Đường nhất định sẽ có câu trả lời thỏa đáng, người có thể chờ lão phu giải quyết chuyện này trước được không?”

Ly sứ giả híp mắt cười: “Mời.”

Nói xong, hẳn lui về phía sau một bước, gật đầu với hai người còn lại.

Quý Chúc nhú mày nói: “Lão gia, cây sáo của ta đâu?”

Giang Hoắc chậm rãi vươn tay, trong tay là một cây sáo tinh xảo khéo léo màu xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra huỳnh quang nhàn nhạt, Ly sứ giả đứng bên cạnh nhìn cũng không nhịn được khẽ chớp mi, quả nhiên là bảo vật hiếm có.

Thấy Giang Hoắc không có ý định trả lại, sắc mặt Quý Chúc khẽ biến: “Ý của lão gia là gì?”

Giang Hoắc mở miệng nói: “A Chúc, tuy rằng có Thần Đường ngày hôm nay ít nhiều cũng nhờ có người, mà ta cũng thừa nhận người đã từng là thủ hạ ta coi trọng nhất, tuy nhiên, người chưa quên quy củ của Thần Đường chứ? Đây không phải nơi người muốn tới thì tới, thích cảm gì đi thì cảm, trước hết, người đánh bại họ đã.”

Hắn cười chỉ ra phía sau, nơi đó, chín người đang từ ngoài rừng mai đi vào.

Liếc mắt nhìn, sắc mặt Quý Chúc thay đổi, cười lạnh nói: “Lão gia đúng là phí tâm vì ta, Thần Đường có mười vị sát thủ, ngoài ta ra thì tất cả đều đến, muốn ta chết sao?”

“Chỉ vài người này chưa lọt được vào mắt thiên hạ đệ nhất sát thủ đâu.” Giang Hoắc ha ha cười đáp, “Nếu ngươi thắng họ, ta sẽ trả Vu Âm sáo lại cho ngươi, hơn nữa từ nay về sau ngươi chỉ cần giúp ta giết một người, sau đó ta để ngươi rời khỏi Thần Đường, nhưng nếu ngươi thua, phải dùng máu của ngươi coi bỏ lệnh cấm của Vu Âm sáo, ăn cỏ của ta rồi trở lại Thần Đường chịu khống chế của ta, ngươi dám đánh cuộc không?”

Quý Chúc sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Vì sao ta phải cá cược với ngươi? Vu Âm sáo vốn là đồ của ta, nếu bây giờ ta bỏ đi, Vu Âm sáo cũng không dùng được nữa.”

Giang Hoắc đã chuẩn bị trước: “A Chúc, ta biết ngươi là đứa trẻ lương thiện, từ lần đầu tiên gặp ta đã biết, nếu bây giờ ngươi bỏ đi, như vậy sẽ rất nhiều người vô tội gặp phải tai ương”

Quý Chúc nắm chặt hai tay, trong giọng nói cố gắng áp chế lửa giận: “Lão gia, vốn ta vẫn nghĩ ngươi là người thích theo đuổi sức mạnh, nói lời giữ lấy lời, hiện tại xem ra ta đã quá ngây thơ rồi, không nhìn thấu lão hồ ly như ngươi.”

“Quá khen rồi.” Giang Hoắc mặt không đổi sắc.

Quý Chúc hừ lạnh một tiếng: “Được, ta đáp ứng ngươi, nhưng ngươi phải ghi lại điều kiện ngươi đã nói.” Hắn lại quay đầu nhìn Ly sứ giả vẫn đứng xem cuộc vui: “Kính mong Ly sứ giả đại diện Hắc Y giáo làm chứng cho ta, tránh đến lúc đó lão gia lại trở mặt.”

Ly sứ giả rất có hứng thú xem cuộc vui, gật đầu nói: “Yên tâm đi, ta tin Giang lão gia sẽ cho Hắc Y giáo ta mặt mũi, đúng không lão gia?”

Giang Hoắc hít hai hơi, chậm rãi gật đầu.

Sau khi được hai bên cam đoan, Quý Chúc mới chậm rãi ra khỏi lương đình, đi đến dưới cây mai to nhất, nói với cửu đại sát thủ vẫn không nói gì: “Được rồi, ra tay đi.” Trong khi nói chuyện, hắn bẻ một cành mai trên cây, tùy ý quơ quơ.

Cửu đại sát thủ vẫn im lặng như trước, cũng không ai có động tác gì.

Sát thủ là nghề nghiệp có tỉ lệ tử vong rất cao, trong cửu đại sát thủ chỉ có hai người đã từng gặp qua lão sát thủ Quý Chúc, còn những người khác mới vào Thần Đường mấy năm gần đây, chỉ được nghe đến sự tích về Quý Chúc, cũng đã nghe nói rằng sát thủ đã thay đổi nhiều lần, nhưng vị trí thứ nhất vẫn luôn để lại cho hắn, bởi vì không ai có thể siêu việt hơn hắn.

Trước mặt họ chính là truyền thuyết của Thần Đường từ trước tới nay, thiên hạ đệ nhất sát thủ, cho dù hắn thoát nhìn giống đại thiếu gia nhà giàu không có kinh nghiệm giang hồ, nhưng truyền thuyết vẫn là truyền thuyết, không người nào dám đi thử thực lực hắn đầu tiên.

Giang Hoắc tức giận thủ hạ vô năng, trầm giọng nói: “Động thủ.”

Lời còn chưa dứt, cửu đại sát thủ cuối cùng cũng ra tay.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, mấy loại vũ khí khác nhau đồng thời gào thét hướng về phía Quý Chúc, điểm yếu khắp cơ thể đều bị khóa chặt, cửu đại sát thủ đều ra những chiêu không lưu lại đường sống, Quý Chúc đã từng là sát thủ nên đương nhiên biết, sát thủ không cần phải có chiêu thức quá cao, sát thủ chân chính, chỉ cần một chiêu đã có thể đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quý Chúc ánh mắt hơi rét, cành mai trong tay linh hoạt đỡ trường kiếm đâm tới ngực hắn, bộ pháp dưới chân quý dị, bóng dáng dường như đột nhiên biến mất, thoáng sau, tới lúc sát thủ phát giác, hắn đã điểm trúng huyệt đạo tên sát thủ cầm kiếm. Chỉ là trong lúc điểm huyệt đồng thời sát thủ khác cũng lao tới, ào ào ra tay, Quý Chúc không muốn làm người khác bị thương, lắc mình lập tức lùi lại, tuy nhiên cánh tay vẫn bị thương, máu tươi rỉ ra, nhiễm đỏ áo khoác màu tím.

Quý Chúc nhếch môi, sắc mặt hơi trắng bệch, cười đến vân đạm phong khinh: “Được lắm, thân thủ của người Thần Đường càng ngày càng tốt, tiếp tục... Còn tám người.”

Trong nháy mắt đó, cho dù là cửu đại sát thủ hay Giang Hoắc và Ly sứ giả đứng một bên nhìn cũng nhận không được kinh hãi, Quý Chúc trong lúc chiến đấu, mới là thiên hạ đệ nhất sát thủ chân chính khiến người ta hoảng sợ.

Quý Chúc độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tướng công, lặng lẽ chờ gặp lại

Trận chiến trong rừng mai có thể nói là trận chiến đặc sắc nhất mà Ly sử giả được nhìn thấy từ lúc chào đời tới nay.

Trận chiến này, những sát thủ binh thường ẩn nấp trong bóng tối tung ra thực lực chân chính, từng chiêu từng thức sắc bén mà tàn nhẫn, đó là công kích ngọc thạch câu phân*, không quan tâm đến bản thân mà chỉ muốn lấy đi tính mạng đối phương. Ngược lại chiêu thức của Quý Chước rất khác biệt, tuy là thiên hạ đệ nhất sát thủ nhưng Quý Chước ra tay luôn để lại đường sống, không giết người, chỉ chế trụ đối phương, tuy vậy vì bất đại sát thủ liều mạng công kích mà có vẻ bất tòng tâm.

(*ngọc thạch câu phân: ngọc đá cùng vỡ, đôi bên cùng chết)

Dễ dàng điểm huyết đạo người đầu tiên là vì, thứ nhất, cửu đại sát thủ ban đầu vẫn chưa hết sự hoảng hốt, thứ hai, hắc bào phòng ngự để đột phá đám người. Nhưng bây giờ, bất đại sát thủ còn lại đã đắm chìm trong đánh nhau, sự sợ hãi đối với thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng biến mất theo, thay vào đó, là khát vọng giết chết Quý Chước.

Đối mặt với đám sát thủ phối hợp ăn ý, Quý Chước liên tục nhượng bộ, trên người đã để lại đủ loại vết thương lớn nhỏ, bộ quần áo tím vốn sạch sẽ hiện tại đã trở nên loang lổ. Sắc mặt của hắc trắng bệch như giấy, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn chăm chú vào tám sát thủ trước mặt, có vẻ như vết thương trên người không gây ảnh hưởng gì đến hắc.

Nhưng mà, nếu không đã thương người, rất khó để phá vỡ trận chiến này.

Trong lòng Quý Chước hiểu rõ, thảm thán một tiếng, cuối cùng chuyển lùi thành tiến, cành mai trong tay quét một vòng, đám sát thủ vì hắc đột nhiên biến chiêu mà bận rộn chống đỡ, đồng thời trong lúc mọi người tránh khỏi con dao phi qua, hắc đã lao ra khỏi vòng vây, bóng dáng hắc biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hoảng sợ, trong lòng tám sát thủ đều hoảng sợ không nói nên lời.

Đang chém giết lại mất đi hành tung đối thủ, đây là điều từ trước đến nay chưa từng xảy ra, mà họ cũng đã từng nghe nói, Quý Chước sở dĩ được xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ, không chỉ do hắc có võ công cao cường, mà còn vì hắc giỏi ẩn nấp, người bị hắc giết chết, cho đến lúc chết vẫn không nhìn thấy bóng dáng hắc.

Mất đi hành tung của Quý Chước đối với đám sát thủ này mà nói là trí mạng. Vì không ai biết hắc sẽ công kích người ở đâu, vào lúc nào.

Đôi mắt hẹp dài của Ly sử giả giờ đây mở thật to, hắc cũng không thấy rõ Quý Chước biến mất ra sao.

Đây mới là thiên hạ đệ nhất, may mà trên đường không đắc tội hắc, Ly sử giả âm thầm cảm thán.

Ngay lúc hắc đang nghĩ như vậy thì một tiếng hét thảm thiết vang lên, trong rừng bụng của một tên sát thủ đột nhiên phun máu. Đồng thời, vài tên sát thủ hành động cùng lúc, âm thanh binh khí va chạm đâm vào tai mỗi người, một bóng dáng màu tím trong nháy mắt xuất hiện phía sau người bị thương, trong tay chọt lóe lên ánh sáng, mấy mũi ám khí bắn về đám người, trong lúc mọi người liên tục khó khăn né tránh thì đồng thời, lần công kích thứ hai đã tới, bóng dáng màu tím nhanh như tia chớp di chuyển ở giữa sân, Ly sử giả chỉ nghe thấy tiếng gió luân phiên gào thét, máu vẩy ướt những chiếc lá vàng trong rừng mai, kết hợp với hoa mai rơi xuống tạo thành một bức tranh đẹp mắt nhưng rêu rạc rất thảm thiết.

Một âm thanh cuối cùng đến từ cành mai trong tay Quý Chước, cành mai kia dường như không chịu nổi sức lực mạnh mẽ như thế, hóa thành bụi trong tay Quý Chước.

Mà đám sát thủ, toàn bộ đều đứng im tại chỗ.

Ngoài tên sát thủ vừa rồi bị hắc làm bị thương ở bụng, những người khác đều chỉ bị điểm huyết, không hề bị thương. Mà trên đất nhiều máu tươi như vậy, gần như tất cả đều là của một mình hắc.

Quý Chước dựa vào gốc cây mai lớn nhất, một thân màu tím đã chuyển thành nâu sẫm, cả người đầy máu tươi, trên người chẳng chịt những vết thương đâm máu mà đẹp đẽ, sắc mặt của hắc tái nhợt như có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, song hắc chỉ họ nhẹ hai tiếng, khoe miệng tràn ra máu tươi hắc cũng không quan tâm, vươn tay phải nhuộm máu với Giang Hoắc, trong giọng nói tràn ngập mệt mỏi: ”Vu Âm sáo của ta... bây giờ có thể trả lại cho ta chưa?”

Miệng Giang Hoắc cảm thấy đắng chát, Quý Chước từng là thủ hạ mà hắc coi trọng nhất, hắc tự nhận mình không hề xem nhẹ Quý Chước, nhưng hắc không ngờ, Quý Chước đã trưởng thành đến mức này.

Khỏe mắt nhìn lướt qua Ly sử giả vui sướng đứng xem cuộc vui, Giang Hoắc cắn răng, vận công ném Vu Âm sáo về phía Quý Chước.

Quý Chước vốn bị thương không nhẹ, biết rõ sáo kẹp chân khí nhưng vẫn phải vươn tay nhận lấy, sử dụng chân khí khiến hắc lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắc chỉ cười nhạt nói: “Đa tạ lão gia... Hiện tại, ta chỉ cần giúp người giết một người là có thể rời khỏi đây, đúng không?”

Giang Hoắc gật đầu, trong giọng nói xen lẫn tức giận: “Quý Chước, người đừng vui mừng quá sớm.”

“Không dám.” Quý Chước cố gắng cười, “Lão gia, người thật sự nghĩ ta chưa nắm chắc mà đã đồng ý đánh cược với người?”

Cả người Giang Hoắc run lên, chỉ vào khuôn mặt tái nhợt đang tươi cười của Quý Chước: “Người vừa rồi tức giận chỉ là giả vờ?”

“Nếu ta đáp ứng ngay lập tức, với tính cách của lão gia, sợ là không dễ cho ta cầm lại Vu Âm sáo như vậy.” Dừng một lát, Quỷ Chúc lại nói, “Lão gia là người thông minh, không nên quên sát thủ giết người đều ẩn mình trong bóng tối động thủ, lúc này lại bắt họ đối chiến với ta dưới ban ngày ban mặt, đúng là bất công với họ, nếu không cho dù ta có lợi hại đến đâu cũng không địch lại nổi.”

“Ngươi...” Giang Hoắc vốn cũng là người giỏi tranh luận nhưng giờ đây cũng không biết nói gì.

Phía sau, Ly sứ giả hí hóp mặt chậm rãi đi đến trước mặt Giang Hoắc, “Giang lão gia, chuyện của Thần Đường các ngươi đã xử lý xong, không bằng nói chuyện Hắc Y giáo chúng ta đi.”

Giang Hoắc ngẩn ra, cổ cười nói: “Ly sứ giả, chuyện lần này là Thần Đường sơ sẩy, tuy nhiên cũng là vấn đề của Quỷ Chúc, ngươi xem...”

“Được rồi.” Ly sứ giả gật đầu cười nói, “Nếu là vấn đề của Quỷ Chúc, vậy thì đơn giản thôi, không phải hấn còn nợ ngươi một mạng sao? Không bằng để hấn sẽ giúp Hắc Y giáo giết một người, giữa Hắc Y giáo chúng ta và Thần Đường coi như hết nợ, thế nào?”

Hấn cười rất vô tội, Giang Hoắc lại muốn cắn răng, cuối cùng thì hấn cũng biết vừa rồi Quỷ Chúc đã nói gì với Ly sứ giả lúc hấn đi lấy Vu Âm sáo rồi, thì ra hấn đã sớm chuẩn bị đường lui, lời Hắc Y giáo ra làm lá chắn, hấn đã đoán được sau khi mất đi Vu Âm sáo Thần Đường không thể đối địch với Hắc Y giáo.

Quỷ Chúc ơi Quỷ Chúc, năm năm trưởng thành, đã không còn là thiếu niên ngây thơ năm đó nữa rồi.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Giang Hoắc trầm giọng nói, “Tuy nhiên từ giờ trở đi Quỷ Chúc chính là kẻ địch của Thần Đường, kính mong Ly sứ giả đem hấn rời khỏi đây ngay bây giờ, nếu ta còn gặp lại hấn nữa ta sẽ mặc kệ hấn có thương tích trong người hay không.”

Ánh mắt hấn trở nên lãnh lẽo vô cùng, dường như muốn xuyên thủng Quỷ Chúc.

Tay Quỷ Chúc nắm Vu Âm sáo trở nên căng thẳng, biết Giang Hoắc có ý định gì.

Thương thế bây giờ của hấn vốn đang chống đỡ bằng sức lực cuối cùng, Giang Hoắc vội vã đuổi người như vậy rõ ràng là muốn thương thế của hấn không được chữa trị tốt mà càng thêm nghiêm trọng, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết – tuy nhiên hiển nhiên là Giang Hoắc không hiểu rõ hấn.

Quỷ Chúc chống đỡ thân thể lung lay đi đến trước mặt hai người kia, máu tươi trên người theo động tác của hấn mà từ từ thấm vào đất, vết chân máu kéo dài theo đường đi, Giang Hoắc nhìn người trước mắt dường như gió thổi qua sẽ ngã xuống, nhớ tới trận chiến vừa rồi, mồ hôi lạnh theo thái dương chậm rãi chảy xuống.

“Lão gia, ta muốn ngươi một người.” Quỷ Chúc nhẹ nhàng nói xong câu đó, sặc ho một tiếng.

Lời nói của hấn rất nhẹ, giọng điệu cũng rất mềm mại, nhưng lại có cảm giác làm người ta không thể phản đối.

Giang Hoắc háng giọng hỏi: “Ài?”

“Trọng Sinh.”

Trên sông Hoài, một chiếc thuyền rẽ sóng đi về hướng đông, một người yên lặng đứng trên mũi thuyền, đôi mắt hẹp dài hí hóp lại nhìn ánh nắng chiều phía xa, đồng thời nói chuyện với người nào đó đang nằm trong thuyền không thể động đậy, trong giọng nói mang theo ý cười: “Ta nói này, ngươi đúng là lợi dụng ta triệt để. Đầu tiên là giúp ngươi thoát thân khỏi Thần Đường, sau đó lại bảo ta làm cu li chuẩn bị cho ngươi một chiếc thuyền, bây giờ còn bắt ta phải mang tên bụng dạ khó lường như ngươi về Hắc Y giáo.”

Thì ra, lúc ở Thần Đường chờ Giang Hoắc đi lấy Vu Âm sáo, hai người đã thỏa thuận với nhau, thế mới có chuyện Ly sứ giả giúp Quỷ Chúc thoát khỏi Thần Đường.

Gần như toàn thân đều là miệng vết thương Quỷ Chúc hừ một tiếng, giọng nói vẫn yếu ớt như cũ: “Lợi dụng lẫn nhau mà thôi... Ngươi không phải đã lợi dụng ta đối phó Thần Đường và Hắc Y giáo sao?”

“Ngươi thật thông minh.” Ly sứ giả gật đầu, thần nhiên thừa nhận, “Tuy nhiên sao ngươi nhìn ra ta muốn đối phó Hắc Y giáo?”

Quỷ Chúc cảm thấy Ly sứ giả thật dài dòng, hấn hiện tại cả người đau đến chịu không nổi chỉ muốn nằm nghỉ ngơi, tên này lại cứ lôi kéo hấn hỏi đông hỏi tây, thờ dài một hồi, Quỷ Chúc nói: “Dựa vào thái độ ngươi đối với Kiên sứ giả gì đó vào lần đầu tiên gặp, còn cả chán ghét Kiên sứ giả đối với ngươi nữa.”

Ly sứ giả như có mây: “Rõ ràng như vậy sao?”

Quỷ Chúc gật đầu làm tác động đến miệng vết thương, đau đớn khiến sắc mặt hấn lại càng trắng bệch. Hấn chưa nói hết, tính toán trong mắt ngươi còn rõ ràng hơn...

Ly sứ giả nhíu mày nghĩ lại, sau đó dường như cảm thấy nghĩ nhiều cũng vô dụng, lại đổi sang chủ đề khác: “Ừm...” Hấn đưa tay phải chỉ chỉ Trọng Sinh đang ngồi im lặng ở đuôi thuyền, gần như khiến người ta quên mất sự tồn tại của hấn, “Vì sao ngươi cố chấp muốn dẫn hấn đi? Hơn nữa lão gia Giang Hoắc kia dường như rất thích ngươi mang hấn đi?”

“Bởi vì Trọng Sinh là cỗ nhân không có ý thức, lão gia không có Vu Âm sáo không thể thao túng Trọng Sinh được nữa, không khống chế được Trọng Sinh sẽ xảy ra chuyện gì hần không biết, mà ta cũng không biết.” Quý Chúc theo hướng tay hần chỉ mà nhìn lại, thấy Trọng Sinh ngồi một chỗ, khuôn mặt vốn trẻ con giờ đây tái nhợt trông vô cùng quý mị. “Nói cho cùng, tướng mạo Trọng Sinh cũng do ta mới thành thế này.”

Ly sứ giả tò mò: “Ý của ngươi là, người tên Trọng Sinh này là bị ngươi tạo ra? Trên đời có chuyện thần kỳ như thế này ư?”

“Tất nhiên là có.” Quý Chúc cười đáp, “Năm năm trước sau khi lão gia chiếm được Vu Âm sáo từ ta đã nói cho ta biết hần lấy được một thi thể rất có giá trị, có Vu Âm sáo của ta hần có thể thao túng hần, hần nói đó là công lao của ta nên để ta thay đổi gương mặt cho thi thể kia, mặc dù lúc ấy ta cảm thấy làm như vậy thì hơi quá đáng nhưng không biết phản đối, vì vậy ta vẽ vội cho hần khuôn mặt vẫn luôn ở trong lòng ta, cũng chính là mặt Trọng Sinh bây giờ.”

Ly sứ giả nghe xong lông mày nhảy lên: “Này này, vẫn biết trên đời này không chuyện lạ gì mà không có, nhưng Thần Đường các ngươi lại đặc biệt nhiều, đến khuôn mặt mà cũng có thể đổi ư? Hơn nữa... Loại đồ như thi thể cũng phân ra có giá trị với không có giá trị sao?”

Quý Chúc ho nhẹ một tiếng: “Bản thân lão gia đã là một bí mật, hần tuy rằng không có võ công nhưng lại có rất nhiều đường ngang ngõ tắt. Chuyện thao túng cũng không dễ, nếu có người nhận ra thi thể này thì sẽ đem tới rất nhiều phiền toái không cần thiết, vì vậy hần mới phải thay đổi mặt cho thi thể kia. Về phần giá trị thi thể... người lúc sinh thời võ công càng cao thì tỉ lệ thành công chế tác thi thể thành cỗ nhân càng lớn, đây cũng là sau này lão gia nói cho ta.”

“Thật đúng là thần kỳ, như vậy ngươi vẽ ra khuôn mặt kia...” Ly sứ giả muốn nói lại thôi.

Quý Chúc thần nhiên nói: “Là khuôn mặt của một bằng hữu cùng ta lớn lên từ nhỏ, tuy nhiên hần đã chết lâu rồi, mặc dù biết rõ Trọng Sinh không phải hần, nhưng ta vẫn không thể bỏ mặc Trọng Sinh một mình ở lại Thần Đường.”

Ly sứ giả dở khóc dở cười, Quý Chúc này đôi khi rất thông minh, đôi khi lại ngây thơ quá mức không phù hợp với thân phận thiên hạ đệ nhất sát thủ của hần, tuy nhiên, đây cũng có thể xem như là điểm mình thương thức hần.

“Vi sao thù bị thương thành như vậy cũng không muốn giết người?” Ly sứ giả hỏi câu hỏi đã theo từ trận chiến ở rừng mai, “Khi ngươi làm sát thủ cũng đã giết không ít người đúng không?”

Quý Chúc nhắm mắt lại, nói khẽ: “Trước kia là do không hiểu chuyện mới có thể bị lão gia lợi dụng như kẻ ngốc, bây giờ, đúng là ta không muốn giết người nữa... Dù sao, ta cũng đã từng là sát thủ, ta cũng đã từng như họ, không phải sao?”

Ly sứ giả cười cười, hần có thể hiểu được suy nghĩ của hần, nhưng nếu là hần, tuyệt đối sẽ không thánh thiện như Quý Chúc.

Tuy vậy vẫn còn một vấn đề Ly sứ giả muốn hỏi: “Vi sao ngươi lại nguyện ý nói với ta nhiều chuyện như vậy? Đây không phải là bí mật của ngươi sao?”

Ánh mắt trong suốt của Quý Chúc giờ phút này có vẻ đặc biệt sáng ngời, hần nhìn Ly sứ giả nói: “Ta nói muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, ngươi tin không?”

Ly sứ giả hơi sững sờ, lập tức hí mắt cười cười, lắc đầu, không phủ nhận mà bắt đắc dĩ nhiều hơn: “Ta tin.”

Hần tin tưởng, có vài người quả thật đối với vài việc không hề có tính toán.

Quý Chúc là người đặc biệt, có đôi khi khiến người ta cảm thấy không đơn giản, có đôi khi lại không hề có tâm cơ, Ly sứ giả thấy, người như vậy, chắc sẽ không có nhiều gánh nặng.

Khi Ly sứ giả quay đầu nhìn Quý Chúc định nói tiếp, đã thấy hai mắt hần nhắm lại, hô hấp bằng phẳng, đúng là đang ngủ.

Ly sứ giả nheo mắt lại, lắc đầu, bắt đắc dĩ chèo thuyền đi.

Mà giờ khắc này trong thành Dương Châu, võ lâm đại hội đang trong giai đoạn chuẩn bị, bảy ngày sau sẽ tiến hành.

Sự kiện này do minh chủ võ lâm Tổ Thất làm chủ, thảo luận cách đối phó với thế lực ngầm trên giang hồ trước diệt Lư châu Hoa gia, sau mời Thần Đường phá hủy Hồng Diệp trai.

Trăm năm giang hồ, cụm từ bất được nhiều nhất trên miệng mọi người không phải anh hùng hay truyền kỳ gì đương thời, mà trong các cuộc nói chuyện của dân chúng trong những quán trọ lều trà, xuất hiện nhiều nhất là giang hồ tứ đại truyền kỳ trong quá khứ, đương kim minh chủ võ lâm Tổ Thất cùng với thiên hạ đệ nhất sát thủ rồng chỉ thấy đầu không thấy đuôi Quý Chúc.

Tứ đại truyền kỳ, theo thứ tự là Hắc Y Khuynh Vân, Lâm Nguyệt Thế Gia. Hắc Y giáo, Khuynh Vân Môn, Lâm Nguyệt cung và bát đại thế gia.

Nhưng tất cả chỉ là quá khứ, tứ đại truyền kỳ trong giang hồ tung hoành rất nhiều năm lại chẳng biết tại sao liên tiếp biến mất, mười lăm năm trước, giáo chủ Hắc Y giáo dẫn giáo chúng rời khỏi Trung Nguyên đi tới Tây Vực, cũng đại biểu cho tứ đại truyền kỳ theo giang hồ biến mất, trở thành quá khứ.

Mà hiện tại, nổi bật nhất chính là đương kim minh chủ võ lâm, Tổ Thất.

Minh Sơ không biết Tổ Thất, nhưng nàng phải nhìn thấy Tổ Thất, bởi vì chuyện nàng cần làm hiện tại không thể không dựa vào sự giúp đỡ của Tổ Thất

và lực lượng chính đạo.

Vì vậy nàng xuất hiện ở thành Dương Châu, chỉ vì muốn gặp người được giang hồ tung hô thành thần, Tổ Thất công tử.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tướng công, lại thấy sát thủ

Edit: Sabj

Hai mươi năm trước, giang hồ có tứ đại truyền kỳ, Hắc Y Khuynh Vân, Lãm Nguyệt thế gia.

Trong đó Hắc Y giáo thủ đoạn độc ác bị giang hồ chính đạo khinh thường, thuộc về tà đạo, bát đại thế gia đoạn chính nghiêm minh cống hiến rất nhiều vì giang hồ chính nghĩa, được mọi người tôn kính, thuộc về chính đạo, mà Khuynh Vân Môn Lãm Nguyệt cung tác phong vừa chính vừa tà, khá gây tranh cãi.

Tuy nhiên đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước, tranh cãi, khinh thường hoặc sung bái giờ cũng đã tan biến theo sự biến mất của tứ đại truyền kỳ.

Cho tới hôm nay, Hoa gia bị hủy, Hồng Diệp trai diệt môn, tác phong như thế khiến tất cả đều có chung một mối nghi ngờ — Hắc Y giáo, năm đó gây ra tình phong huyết vũ trên giang hồ Hắc Y giáo.

Vì thế mới có mình chủ võ lâm Tổ Thất triệu tập chúng môn phái giang hồ cùng thảo luận phương pháp đối phó, mà đại hội lần này được đặt tên là đại hội Tru Tà.

Vạn Tượng sơn trang, nơi diễn ra đại hội Tru Tà, cũng là trạch viện của Tổ Thất công tử.

Khi mặt trời vừa mới lên Vạn Tượng sơn trang đã ầm ĩ tiếng người, khắp nơi hào kiệt hội tụ về đây, có thể nói là sự kiện lớn nhất trong gần ba năm qua trên giang hồ.

Nhưng Minh Sơ không quan tâm đại hội này tổ chức để làm gì, điều nàng để ý là, Đại hội Tru Tà là một cơ hội hiếm có để gặp được Tổ Thất. Nàng đến Dương Châu đã nhiều ngày, mỗi lần tới cửa báo phóng đều bị từ chối ngoài cửa, bất hạnh không có cơ hội gặp Tổ Thất, mà lần này đại hội người tới rất đông, phòng thủ trong sơn trang cũng vì để tránh phiền toái không cần thiết mà rút lui, đúng là thời cơ tốt để xâm nhập chỗ ở của Tổ Thất.

Một thân xiêm y trắng tinh, Minh Sơ trà trộn vào đám người, đi vào Vu lâu của Tổ Thất.

Dọc theo đường đi cẩn thận quan sát người xung quanh, Minh Sơ khẽ cúi đầu, đang muốn đi đường vòng vào phía trong viện, lại nghe thấy một người nói: “Gần đây truyền đến tin tức, Thần Đường nội bộ lục đục, có vẻ thế lực suy yếu không ít.”

Thần Đường, trái tim Minh Sơ đập mạnh, nhin không được dừng bước lại, đây chính tổ chức hủy Hồng Diệp trai của nàng còn hại nàng chảy không ít nước mắt.

Chỉ nghe một giọng nói khác vang lên: “Nghe nói đó là do thiên hạ đệ nhất sát thủ Quỷ Chúc gây nên, vài năm không nghe thấy tin tức của người này, không ngờ lần nữa nghe lại vào thời điểm này.”

Người trước lại nói: “Những người võ công cao cường trong thiên hạ đều mắc một loại bệnh, đó là tâm cao khí ngạo, cao thủ giống như Quỷ Chúc sợ là không muốn bị lão già Giang Hoắc kia quản từ lâu rồi.”

Quỷ Chúc, Minh Sơ thì thảo gọi tên này, có một cảm giác khác thường.

“Tổ Thất công tử khi nào mới đi ra thế?” Lại có một người nói.

“Đại hội phải tới giờ Ty mới bắt đầu, Tổ Thất chắc vẫn đang trong nội viện.”

Những người đó trò chuyện với nhau, hoàn toàn không biết Minh Sơ đang chăm chú nghe.

Phát giác chủ đề của mấy người từ Thần Đường đã chuyển sang đồ ăn hôm nay, Minh Sơ cảm thấy không còn gì để nghe nữa, xoay người đi vào trong hậu viện.

Đúng lúc Minh Sơ rời đi, một bạch y nam tử cầm ô đồ híp mắt cười xán lạn tiêu sái đi vào sơn trang, vừa vận nhìn thấy bóng lưng Minh Sơ chợt lóe rồi biến mất, hần nhủ này, dường như đang nghĩ tới điều gì đó.

“Nhìn thấy gì sao?” Theo sau vào là một nam tử sắc mặt tái nhợt, bước chân phù phiếm, có vẻ như bệnh nặng trong người.

“Nhìn thấy một người mà ta vẫn nghĩ là đã chết rồi.” Nam tử cảm ô đỏ cười cười, không biết đang đùa hay nghiêm túc.

Hai người kia, tất nhiên là mấy ngày trước đại náo một trận ở Thần Đường, Ly sứ giả cùng Quý Chúc.

Quý Chúc nhìn theo phương hướng Ly sứ giả đoán không thấy một bóng người, Ly sứ giả cười đáp: “Nhìn gì nữa, người đã sớm đi rồi.” Dừng một chút, hẳn nhìn hai bên một chút, nghi ngờ nói: “Trọng Sinh kia đâu?”

Quý Chúc ho nhẹ một tiếng, chỉ chỉ một cái bàn cách đó không xa, đã thấy Trọng Sinh lặng lẽ ngồi đó, có vẻ như đã ngồi đã lâu rồi, Quý Chúc giải thích: “Hôm nay người tới đại hội Tru Tà rất nhiều, vì vậy ta để Trọng Sinh đến sớm chiếm chỗ.” Sau đó hẳn đi thẳng đến cái bàn kia, cẩn thận ngồi xuống tránh đụng tới miếng vết thương còn chưa kết vảy.

Ly sứ giả nhìn không được lòng mày co rút, cũng đi theo, thăm nghĩ hay cho một cổ nhân bị Quý Chúc lợi dụng. Thiên hạ đệ nhất sát thủ Quý Chúc đại nhân, người có thấy xấu hổ không. . .

Tuy nhiên Quý Chúc không nghe được tiếng lòng của Ly sứ giả, mà có nghe được hẳn cũng không quan tâm, Quý Chúc chọn quả táo lớn nhất trên bàn đưa tới trước mặt Trọng Sinh, dịu dàng nói: “Trọng Sinh, ăn táo đi.”

Trọng Sinh liếc nhìn Quý Chúc, sau đó cúi đầu cầm quả táo bắt đầu ăn.

Ly sứ giả ho nhẹ một tiếng: “Người coi hẳn như sùng vật để dạy dỗ hay coi hẳn như tổ tiên mà cung phụng?” Sau chuyện ở Thần Đường, loại cảm giác kính sợ của Ly sứ giả đối với Quý Chúc đã không cánh mà bay, giờ hẳn tùy ý đối đãi như bằng hữu, có lẽ chính hẳn cũng chưa từng phát hiện, vô tình hẳn đã coi Quý Chúc là bằng hữu.

“Bắt đầu từ lúc rời khỏi Thần Đường, Trọng Sinh không còn là cổ nhân nữa.” Quý Chúc thản nhiên nói.

Đúng, hẳn không phải cổ nhân, hẳn là một thi thể biết đi. Ly sứ giả thăm nghĩ.

“Người đang nghĩ gì?” Quý Chúc thấy đáng về hẳn trầm ngâm nhìn không được hỏi. Ly sứ giả lắc đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, cảm khái nói: “Ta đang nghĩ người rốt cuộc định làm gì, bị thương nặng như thế mà mới qua bảy ngày người đã chạy khắp nơi.

Hơn nữa người không phải muốn ta dẫn người đến Hắc Y giáo sao? Hiện tại sao lại chạy tới tham gia loại võ lâm tụ hội này? Với thương thế bây giờ của người, nếu có đánh nhau chắc chắn người sẽ thua.”

Quý Chúc nhìn phương hướng nội viện, khẽ nói: “Không phải đến đánh nhau, ta chỉ tới chứng minh suy đoán của ta mà thôi . . .”

Một cái là đoán về một người chưa từng cười trong trí nhớ, cái còn lại là về thê tử của hẳn, Minh Sơ.

Không náo nhiệt như bên ngoài, nội viện Vạn Tượng sơn trang rất yên tĩnh, ánh nắng len lỏi qua núi giả và hồ nước trong viện, khiến cho nơi đây như độc lập với bên ngoài, không nhiễm bụi trần.

Chỗ ở của mình chủ võ lâm Tổ Thất tên là Vu lâu, nằm ở phía tây Vạn Tượng sơn trang, là một nơi yên tĩnh, khi Minh Sơ dọc theo con đường tới nơi, kinh ngạc phát hiện bốn phía ngay cả một thủ vệ cũng không có.

Có bấy? Hay vốn là như thế?

Minh Sơ không muốn nghĩ nhiều, cho dù có bấy, vậy tuyệt đối cũng không phải nhắm vào nàng.

Xuyên qua một cái □ (trong bản raw để thế), trước mắt trở nên trống trải, một nhả gian hiện ra ngay trước mắt, đối diện của sổ phòng ở là một gốc cây lẻ, đáng tiếc giờ phút này đang là mùa thu, nếu là mùa xuân đứng dịp hoa lẻ nở thì đúng là cảnh đẹp vô cùng.

Mà lúc này, một vị nam tử mặc áo dài đơn giản ngồi trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách đã ố vàng, nhìn chăm chú, phía trước đặt một tách trà, trong chén không có hơi nóng tỏa ra, có vẻ như đã pha từ lâu. Minh Sơ đi qua, không hề cố gắng che dấu tiếng bước chân, nhưng nam tử này lại giống như không nghe thấy, vẫn chuyên chú nhìn quyển sách trên tay.

Đây cũng là Tổ Thất, người bị người trong giang hồ tôn lên làm thần Tổ Thất công tử, nghe nói, vào đại hội võ lâm sáu năm trước, quần hùng khắp nơi tranh đấu giành vị trí minh chủ võ lâm, cuối cùng bị một tên đạo tặc ác danh trên giang hồ lúc ấy đoạt đi, mọi người mặc dù không cam lòng nhưng theo luật lệ chọn minh chủ võ lâm, không ai có thể đánh bại hẳn. Cũng vào lúc đó Tổ Thất xuất hiện, chỉ dùng mười chiêu đã đánh bại tên làm quần hùng vẫn giương mắt nhìn, trở thành tân minh chủ võ lâm.

Bắt đầu từ lúc đó, hẳn trở thành truyền kỳ.

“Người là Tổ Thất công tử?” Minh Sơ đi tới trước nhà, nói với người bên trong.

Người trong nhà cuối cùng cũng có phản ứng, chậm rãi ngẩng đầu, mở to đôi mắt buồn ngủ nhìn Minh Sơ.

Kinh Thi có bài, hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma. Sát hề hạn hề, hách hề hoán hề, hữu phi quân tử, chung bất khả huyền hề*. Trong giây phút đầu tiên gặp Tổ Thất, Minh Sơ đã muốn đọc bài này.

Nếu Bạch Hoàng Chúc nhà nàng giống nước, trong suốt sạch sẽ, thì nam tử này lại giống như là một khối ngọc, ẩm áp hàm dưỡng*.

(*hàm dưỡng: 涵养 lấy học vấn mà biến hóa thành khí chất)

Chỉ là, vị minh chủ vô lâm như ngọc này, sao phải mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn nàng chứ?

“Tại hạ vừa rồi ngủ quên không nghe thấy lời cô nương nói, cô nương có thể lặp lại lần nữa không?” Minh chủ đại nhân rất thẳng thắn, cũng không quan tâm Minh Sơ coi thường.

Minh Sơ thờ dãi, lặp lại: “Ngươi là Tổ Thất công tử?”

“Ngươi không phải đã biết sao?” Tổ Thất bưng chén trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó dường như lại nhớ tới cái gì đó, đặt chén trà xuống nói: “Cô nương muốn uống trà không? Bàn bên kia có trà, tại hạ hành động bất tiện, cô nương muốn uống vậy phải tự mình động thủ rồi.” Ngừ khí của hần nhân nhật, nhưng không lạnh lùng.

Minh Sơ nhìn không được quan sát hần một phen, hỏi: “Hành động bất tiện?”

“Không sai.” Tổ Thất chỉ chỉ dưới thân, “Ngươi không chú ý sao?”

Minh Sơ theo hướng hần chỉ nhìn lại, lúc này phát hiện Tổ Thất đang ngồi trên một chiếc xe lăn tinh xảo, ban đầu nàng chỉ chú ý đánh giá Tổ Thất, quả thật cũng không để ý.

Tổ Thất không hề để ý tới ánh mắt khác thường của Minh Sơ, chỉ chỉ cửa bên cạnh: “Cô nương, ngươi đứng ở bên ngoài nói chuyện rất mệt đúng không, tiến vào nói đi.”

Minh Sơ gạt đầu, rời khỏi cửa sổ, đẩy cửa Vu lâu đi vào, nói thẳng mục đích: “Tên của ta là Minh Sơ, lần này đến thật ra là muốn nhờ minh chủ giúp ta tìm một người.”

Tổ Thất có chút kinh ngạc nhìn nàng: “Minh Sơ cô nương muốn ta giúp ngươi tìm ai?”

“Một nam tử tên là Minh Khuynh.” Minh Sơ nói.

Động tác trên tay Tổ Thất chợt dừng lại, hơi cúi đầu nhìn chén trà trên bàn, bên trong, lá trà lắng đọng thành một màu nâu sẫm: “Các ngươi đều họ Minh, có thể mạo muội hỏi các ngươi là quan hệ như thế nào không?”

“Huynh muội.” Minh Sơ không do dự, nói thẳng ra quan hệ giữa mình và người tên Minh Khuynh nào đó.

Tổ Thất vẫn nhìn chén trà, có vẻ như phát hiện cái gì đó thú vị, ánh mắt Minh Sơ sáng quắc nhìn chăm chú vào hần, một cái chớp mắt cũng không chịu có: “Ngươi không có lý do gì không đồng ý với ta, bởi vì ta có thể nói cho ngươi toàn bộ chân tướng chuyện Hoa gia và Hồng Diệp trai diệt môn, còn có... một ít bí mật của Hắc Y giáo.”

Tổ Thất cuối cùng cũng dời mắt khỏi chén trà, nhưng vẫn không nhìn nàng mà hướng ra ngoài cửa sổ. Nơi đó, cành lá một cây lê rung rinh trong nắng sớm, giọt sương trên lá rạn rờ tỏa sáng.

Minh Sơ không có tâm trạng ngắm cây lê, thậm chí tiêu tử ngươi nói chuyện cũng không nhìn người à...

“Minh Sơ cô nương.” Tổ Thất đột nhiên mở miệng, giọng nói mang theo rét lạnh.

Minh Sơ hơi sững sờ, còn chưa mở miệng đã nghe Tổ Thất nói: “Minh Sơ cô nương đứng đằng sau ta đi, Vu lâu có một đám khách đến chơi, nhưng cũng không thân thiết lắm.”

Hần vừa dứt lời, một ánh sáng lóe lên, Minh Sơ còn chưa kịp nhìn kỹ đã nghe một tiếng va chạm cùng với tiếng kim loại rơi xuống đất, một mai hoa châm* có màu xanh mờ mờ ở đầu mũi bị Tổ Thất phát tay áo đảo qua, rơi xuống đất.

(*mai hoa châm: kim dùng để châm cứu)

Ánh mắt hơi đỏ, Minh Sơ lui về sau từng bước, nói khẽ với Tổ Thất: “Là Thần Đường.”

Tổ Thất gạt đầu, sắc mặt vẫn không đổi, giọng nói cũng lạnh nhạt như hoa lê rơi xuống, hần hướng ra ngoài cửa sổ, cười khẽ với cây lê không tính là cao lớn: “Cửu đại sát thủ Thần Đường phải tới?”

Không ai trả lời hần, chỉ có âm thanh xào xạc duy nhất của gió nhẹ nhàng ma sát lá cây.

Nhưng Minh Sơ và Tổ Thất đều rõ, uy hiếp đang từ từ tới gần, sát thủ ẩn núp trong bóng tối mới là kẻ địch đáng sợ nhất, họ lúc nào cũng có thể đâm ngươi một kích trí mạng.

Lúc này có thể sống sót hay không, toàn bộ phải chờ xem năng lực của Tổ Thất trong truyền thuyết như thế nào. Trong lòng Minh Sơ rất rõ, võ công của

mình không kém, nhưng nếu so với cừu đại sát thủ đang ở chỗ tối chỉ giống như con cừu đang chờ bị làm thịt.

Ánh mặt trời vẫn dịu dàng chiếu vào cây lê như trước, chỉ có gió càng lúc càng lớn, vài cái lá thoát khỏi sự giam cầm của gió, từ từ rơi xuống đất, ánh sáng và bóng người đan vào nhau, trong nháy mắt, chín ngân châm nhanh chóng bắn ra theo ba hướng, nhắm vào mấy huyệt đạo quan trọng trên người Tô Thất, mà Tô Thất nửa người tàn tật không thể tránh, chỉ có thể đón đỡ.

Mình Sơ chỉ thấy khi ngân châm tới gần Tô Thất đồng thời vươn hai tay ra, mười ngón tay tinh tế trắng nõn nhìn như chỉ từng cầm sách vở lại linh hoạt vô cùng, hàm chứa nội lực không gì sánh kịp bất được chín cây ngân châm từ những hướng khác nhau.

Tuy nhiên, sát thủ Thần Đường hiển nhiên cũng không định dựa vào những ngân châm này đã có thể giết chết Tô Thất danh chấn thiên hạ. Ngân châm trong tay Tô Thất bị nội lực vút sang một bên, đồng thời, một bóng dáng màu đen bay vút vào Vu lâu, đúng là một con dao sắc che kín cả tầm lưới!

Giải thích cho bài thơ ở trên:

Đây là một bài thơ trong kinh thi, tên là Kỳ ức 1:

Nguyên tác:

Chiêm bi Kỳ ức,

Lục trúc (y y).

Hữu phi quân tử.

Như thiết như tha.

Như trắc như ma.

Sát hề! Hận hề!

Hách hề! Hoán hề!

Hữu phi quân tử,

Chung bất khả huyển hề!

Dịch nghĩa:

Kỳ ức 1

(Tạ Quang Phát dịch)

Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ,

Tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà.

Nước Vệ hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công).

Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dũa thêm cho trơn láng).

Như đã dùi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dùi mài cho bóng sáng).

Người ấy rất trang trọng uy nghiêm.

Người ấy rất vinh diệu, rất rạng rỡ.

(Nước Vệ hôm nay) có người quân tử văn nhã,

Cuối cùng dân chẳng thể quên người.

Dịch thơ:

Kỳ ức 1

(Tạ Quang Phát dịch)

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,

Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,

Như lo cắt dũa để mà lập thân.

Giỏi mài dốt chí siêng cần

Xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiên vinh danh tiếng rõ ràng

Có vua văn nhã hiên ngang đây rồi

Rốt cùng dân chẳng quên người.

Chú giải của Chu Hy:

_Kỳ: tên sông.

_úc: khúc sông cong.

_lục: màu xanh xanh vàng vàng. Trên bờ sông Kỳ nhiều cây tre, đến đời nhà Hán vẫn thế, cho nên gọi tre vườn sông Kỳ là đấy.

_y y: mới mọc mềm mại rườm rà.

_phi: đồng nghĩa với phi, đáng văn nhã lộ rõ ra ngoài.

_quân tử: Chỉ Vệ Vũ Công

_Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương sừng, sau khi tiện cắt ra món đồ đã phải dũa trau thêm cho tron láng).

_Như đã dồi mài lo việc tu nhân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình đã phải dồi mài cho bóng sáng).

-> hai câu trên ý nói đức hạnh của Vệ Vũ Công đã trau dồi đẹp đẽ, cứ tiến mãi không thôi.

_sắt: đáng trang trọng.

_hạn: đáng trang nghiêm.

_hoàn: đáng rực rỡ.

_huyền: quên.

_Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

-> Như thiết như tha là nói việc học đạo lý, như trắc như ma là nói việc tu thân, sắt hê hạn hê là nói dung mạo nghiêm chỉnh, hách hê oán hê là nói uy nghi, hữu phi quân tử, chung bất khả huyền hê là nói đạo đã thịnh, đức đã trọn lành, cho nên dân chúng rốt cùng không thể quên được.

Lưu ý: trong truyện tác giả viết là: “hữu phi công tử, như kim như tích, như khuê như bích” chứ không phải “như thiết như tha, như trắc như ma”. Hai câu đó thuộc một bài thơ Ký ức 3 chữ không phải bài này, chắc tác giả có sự nhầm lẫn ở đây. Vì vậy mình mạn phép thay đổi lại thành hai câu trong bài thơ kia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tướng công, cách nhau một bức tường

Edit: Sabj

Chuyện phát sinh trong nội viện Vạn Tượng son trang bên ngoài không ai biết, mọi người còn đang bàn luận trời đất, đang đợi đại hội, đang đợi Tổ Thất công tử danh chấn thiên hạ.

Ngồi xuống đã lâu Quý Chúc và Ly sứ giả tranh thủ lúc rảnh rồi trao đổi tin tình báo với nhau, Quý Chúc nói bí mật của Thần Đường cho Ly sứ giả nghe, Ly sứ giả nói cho Quý Chúc bổ cục Hắc Y giáo, hai người châu đầu ghé tai vô cùng vui vẻ.

Khi kết thúc cuộc nói chuyện canh giờ đã đến, nhưng vẫn không thấy Tổ Thất công tử xuất hiện, chỉ nghe một số người không kiên nhẫn la hét nói Tổ Thất công tử hơi làm cao.

Quý Chúc nghe vậy nhìn mặt trời đang từ từ lên cao, nghiêng đầu hỏi Ly sứ giả bên cạnh: “Ngươi cảm thấy Tổ Thất công tử đến giờ chưa xuất hiện có lạ hay không?”

“Tất nhiên là lạ.” Ly sứ giả cười cô quái, “Khi mới bước vào sơn trang ta thấy một người quen đi vào nội viện, có vẻ như là tìm Tổ Thất công tử.”

Quý Chúc cười nhẹ: “Thế mà ngươi vẫn bình tĩnh?”

“Ngươi nghĩ sao?” Ly sứ giả lắc đầu cười nói, “Bình tĩnh không chỉ có một mình ta, ngươi cũng đã phát hiện ra điều gì đúng không?”

Quý Chúc gật đầu, thần sắc nghiêm túc: “Vừa rồi ta mới phát hiện, trong Vạn Tượng sơn trang có người Thần Đường trà trộn vào... Sự lo lắng của Tổ Thất công tử mà đến, trong bảy ngày này, có vẻ Giang Hoắc đã đi gặp người của Hắc Y giáo, hơn nữa Thần Đường có vẻ như đã thỏa thuận điều gì đó với Hắc Y giáo, mình chủ võ lâm Tổ Thất đối phó Hắc Y giáo, Thần Đường giết Tổ Thất... Ly sứ giả, xem ra Hắc Y giáo tin Giang Hoắc mà không tin ngươi.”

Ly sứ giả gật đầu, không để ý cười cười: “Ta mang ngươi đi ngay trước mặt hân, hân không vạch trần ta trước giáo chủ mới có quý.”

“Ngươi không về Hắc Y giáo được nữa.” Quý Chúc nói ra sự thật.

“Đúng, không chỉ như thế, kế hoạch ngươi muốn thông qua ta tìm hiểu Hắc Y giáo cũng bị lão hồ ly Giang Hoắc kia làm rối loạn.” Ly sứ giả phân tích.

Quý Chúc cảm thấy khó hiểu trước thái độ thờ ơ của Ly sứ giả: “Không về được Hắc Y giáo ngươi không lo lắng sao? Điều này có nghĩa Hắc Y giáo đã tin lời Giang Hoắc, biết ngươi về phe ta phản bội Hắc Y giáo. Về sau... cuộc sống của ngươi có thể nói là muôn màu muôn vẻ.”

Vô cùng rục rờ, mỗi ngày đều lo lắng bị Hắc Y giáo đuổi giết.

Ly sứ giả bĩu môi: “Ta vì giúp ngươi mới rời khỏi Hắc Y giáo, ngươi là thiên hạ đệ nhất sát thủ, bảo vệ cái mạng nhỏ của ta với ngươi mà nói không thành vấn đề.”

Quý Chúc lông mi khẽ chớp, người này thật đúng là giỏi tăng bốc.

Cố gắng tránh đụng tới vết thương trên người, Quý Chúc từ từ đứng lên, sắc mặt trắng hơn lúc nãy một chút, hân nhẹ nhàng thở ra: “Đáng tiếc bây giờ cả người ta đều bị thương, chỉ cần vừa động thủ sợ đã bị chia năm xẻ bảy.”

“... Vì vậy?” Ly sứ giả hí hai mắt, trong lòng có một linh cảm không tốt.

Quý Chúc trên mặt có vẻ lo lắng, nhìn về hướng nội viện, nói khẽ: “Nếu ta không nhìn nhầm, Thần Đường cử đại sát thủ đã vào nửa canh giờ, trong thời gian dài như vậy, cả Tổ Thất và Thần Đường cử đại sát thủ đều chưa ai đi ra, trận chiến trong nội viện sợ là vô cùng kịch liệt.”

Ly sứ giả nhìn gương mặt Quý Chúc không có một tia huyết sắc, lại nhìn Trọng Sinh đã bắt đầu ăn đến quả táo thứ tư, hắng giọng nói:

“Lại là mấy tên sát thủ này? Ngươi muốn ta đến nội viện giúp Tổ Thất?”

Quý Chúc gật đầu không nói, mày nhíu lại.

“Đại gia ngươi lần trước sao không giết họ luôn đi...” Ly sứ giả vỗ trán thở dài một tiếng, bắt đầu đi cầm ô đi vào nội viện, đằng sau hân, khoe miệng Quý Chúc hơi hơi co rúm, này này, tư thế cầm ô phong nhã của ngươi đâu rồi...

Quý Chúc dời tầm mắt khỏi bóng lưng Ly sứ giả, nhìn về phía Trọng Sinh vẫn đang ăn táo: “Trọng Sinh, ngươi về khách sạn trước chờ chúng ta.”

“Vâng” Trọng Sinh cúi đầu, buông quả táo trong tay ra, đứng dậy rời đi.

Cúi đầu thở dài một hơi, Quý Chúc quét mắt một vòng nhìn người xung quanh, họ vẫn đang bàn luận về Hắc Y giáo tái xuất giang hồ, có người không kiên nhẫn chất vấn tổng quản của Vạn Tượng sơn trang về tung tích Tổ Thất, tổng quản dường như đã phớt người đi mời Tổ Thất đến, chỉ là chẳng biết tại sao, người đó mãi chưa trở về bẩm báo, mà Tổ Thất, vẫn không thấy bóng dáng như trước.

Hắn để lại mạng cho cửu đại sát thủ, có phải đã hại Tổ Thất không?

Quý Chúc bắt đầu đi nghỉ, tinh thần nô lệ sao?

Rõ ràng Vu Âm sáo đã bị hân thu hồi, cửu đại sát thủ đã thoát khỏi sự khống chế của Giang Hoắc, nhưng không ngờ, họ vẫn cam tâm bị Giang hồ ly lợi dụng, vẫn không ngừng giết người.

Ngày trước ở Mộ Thâm viện khi hắn còn rất nhỏ, mọi người thường nói đùa rằng, Tiểu Chúc không hợp với giang hồ, với tâm tư của Tiểu Chúc không thể lý giải được suy nghĩ của những người đó, họ tàn nhẫn, họ bất thường, họ lạnh lùng vô tình.

Hắn không nghĩ ra, chỉ cảm thấy trên giang hồ rất nhiều việc hắn không hiểu nổi.

Như vậy thì không cần nghĩ nữa. Quý Chúc cười như trào phúng, đi về phía nội viện, trên khuôn mặt tái nhợt có tức giận, có mệt mỏi, sự mệt mỏi kia nhàn nhạt mà có vẻ khắc sâu.

Có lẽ người kia có thể cho hắn đáp án, từ nhỏ đã như vậy, người kia chưa bao giờ biết cách mỉm cười, nhưng có thể nhẫn nại giải đáp rất nhiều nghi vấn của hắn.

Lúc này, cũng như thế đúng không?

Ly sứ giả biết, bóng dáng tiến vào nội viện hắn thấy lúc mới bước vào Vạn Tượng sơn trang chính là tiểu cung chủ Minh Sơ của hắn không thể nghi ngờ, đó là lý do hắn dễ dàng đồng ý với Quý Chúc đến nội viện hỗ trợ.

Tiểu cung chủ của hắn, thiếu nữ từ trước đến nay luôn tùy tiện giờ cũng đã trưởng thành, chỉ là bóng dáng đó vẫn khiến người ta không thể dời tầm mắt. Hắn còn nhớ lần cuối trước khi rời đi, Minh Sơ mười bốn tuổi yên lặng rơi nước mắt đứng trước cửa tiễn hắn đi, một câu cũng không nói, chỉ quật cường cắn môi.

Giờ đã nhiều năm trôi qua, liệu nàng còn nhớ Cảnh Ly năm đó?

Ly sứ giả thở dài rất nhẹ, dừng bước lại, hắn yên lặng quan sát sân trước.

Không một bóng người, nội viện Vạn Tượng sơn trang to như vậy nhưng không có đến một thú vệ, cũng không thấy sát thủ Thần Đường, toàn bộ nội viện yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ly sứ giả nhíu nhíu mày, nhìn về con đường mòn phía tây, hắn nhớ không lầm thì Tổ Thất hiện đang ở Vu lâu.

Nhìn về phía sau cánh cửa thấy Quý Chúc không vào, ánh mắt Ly sứ giả hép lại, thầm nghĩ thiên hạ đệ nhất sát thủ không đến cũng tốt, với thương thế của hắn bây giờ đến đây cũng chỉ là gánh nặng. Hắn lắc đầu, cảm khái hình như mình hơi quan tâm đến tiểu tử kia rồi, chẳng lẽ mình cũng bị nhiễm bệnh?

Nở nụ cười tự giễu, Ly sứ giả đi vào đường mòn phía tây, đi về hướng cửu đại sát thủ Thần Đường đáng sợ, Tổ Thất công tử trong truyền thuyết, còn có người hắn nghĩ đã chết, Minh Sơ.

Giờ phút này Minh Sơ đang đứng sau Tổ Thất, chăm chú xem trận chiến đấu trước mắt.

Sát thủ hành động không hề dong dài dây dưa, Minh Sơ tự nhận thị lực rất tốt nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy vài bóng đen bất ngờ tấn công Tổ Thất, lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo làm ánh mắt Minh Sơ ánh hơi đau nhói, nàng cảm thấy dường như nàng đang thấy lại cuộc chém giết khi nàng mười bảy tuổi năm ấy, thi thể khắp nơi, mà cũng dường như đang trong đám cháy của Hồng Diệp trai, máu chảy thành sông.

Cố gắng vứt bỏ ảo giác trong đầu, Minh Sơ hít sâu một hơi, nỗ lực giúp Tổ Thất quan sát kẻ địch bốn phía — Tổ Thất nửa người tàn tật, không thể tránh né công kích của cửu đại sát thủ, chỉ có thể đón đỡ, nhưng đôi phương người đông thể mạnh, góc độ công kích khiến người ta khó lòng phòng bị, Tổ Thất hai chân không thể di chuyển vốn đã yếu thế ba phần, đánh nhau trong thời gian dài như vậy hai bên đều bất lợi.

Trước mắt Tổ Thất vẫn ngồi ngay ngắn trên xe lăn, chưa từng di chuyển chút nào, hắn vốn mặc một chiếc áo trắng tinh, khi giao thủ với cửu đại sát thủ ông tay áo rộng rãi nhẹ nhàng di chuyển như đang nhảy múa, xác thực phong độ tiêu sái như phi tay áo phát mây mưa. Mà sắc mặt của hắn không hề thay đổi, vẫn nhàn nhạt hờ hững như trước, dường như công kích của cửu đại sát thủ trước mắt hắn chỉ là mưa phùn ngày xuân, mà hắn đứng thẳng trong mưa, như trước bình yên.

Đây là phong thái của Tổ Thất công tử sao?

Minh Sơ lơ đãng cười, cuối cùng cũng tin nam tử đậm mặc trước mắt này chính là nam tử được xưng tụng truyền thuyết trên giang hồ, hắn có khí độ núi Thái Sơn sụp xuống trước mắt cũng không hoảng hốt, cùng với sự lạnh nhạt khiến người ta thán phục.

Chỉ là...

Vào thời điểm này những thứ như khí độ lại không thể khiến đám sát thủ trước mắt buông đao đầu hàng. Minh Sơ lý trí nghĩ, mà nàng cũng nhìn ra, mặc dù sắc mặt Tổ Thất không thay đổi, nhưng mồ hôi rịn ra hai bên thái dương đã tiết lộ hắn mệt mỏi. Dù sao hắn cũng bị tàn tật nửa người, không thể so sánh với người bình thường.

Minh Sơ cảm thấy đau đầu, ở thành Dương Châu đợi nhiều ngày như vậy mới gặp được Tổ Thất, không nghĩ tới chuyện còn chưa nói xong đã bị ám sát, cũng không biết vận khí của hắn quá kém hay Tổ Thất đắc tội quá nhiều người.

Mà bây giờ quan trọng nhất là — nàng không giúp được gì.

Tuy nhiên Minh Sơ cũng không buồn quá lâu, ngay lúc nàng rút kiếm từ tay áo chuẩn bị sát nhập cuộc chiến thử thời vận, một bóng dáng đỏ với khí thế lực bạt thiên quân thẳng tắp từ ngoài cửa sổ lướt vào, nó mang theo nội lực đâm vào một sát thủ áo đen, rơi xuống đất trong nháy mắt, chỉ nghe một

tiếng vang ầm ầm rất lớn, trên sàn xuất hiện một vết nứt, mà bóng dáng đỏ cắm xuống đất kia, đúng là một cái ô màu đỏ.

Đột ngột có một chiếc ô đỏ làm gián đoạn cuộc vây giết của sát thủ áo đen, phản ứng của mỗi người đều không giống nhau.

Nhóm sát thủ áo đen gần như đều sững sốt trong chốc lát, sau đó đánh úp về phía Tổ Thất càng thêm tàn nhẫn, họ đã gặp chủ nhân cái ô đỏ này, hẳn chắc chắn ở cùng Quý Chúc, nếu Ly sứ giả đến đây, như vậy Quý Chúc chắc chắn cũng đã đến!

Về mặt của Tổ Thất cuối cùng cũng thay đổi, hần khê nhúu mày nhìn lướt qua cái ô đỏ, nhưng không có thời gian để suy nghĩ, vì ám khí của đám người mặc áo đen đã ở ngay trước mắt, tay áo Tổ Thất nhẹ phẩy ngăn ám khí đúng lúc, sau đó lại bắt đầu giao thủ với sát thủ ngay phía sau ám khí.

Chỉ có Minh Sơ vẫn ngơ ngác nhìn cái ô đỏ kia, dường như cuộc chiến trước mắt đều không tồn tại, chỉ còn lại cái ô đỏ.

Là người đó, Minh Sơ biết người đó đã đến.

Ngoài cửa sổ vang lên một giọng nói khá bất mãn: “Thật đau lòng, ngay cả vũ khí tại hạ cũng ném vào rồi, thế mà không ai thêm hô tên tại hạ.” Tiếng nói vừa dứt, một người áo trắng tóc dài xuất hiện tại cửa, do ngược sáng nên dáng vẻ hơi mơ hồ, diện mạo cũng không xuất sắc, chẳng qua đôi mắt luôn híp lại khiến không ai có thể coi thường.

“Cảnh Ly ca ca.” Giọng Minh Sơ hơi khàn khàn.

Ly sứ giả cười cười, đi qua an ủi nàng: “Tiểu cung chủ, đã lâu không gặp. Chúng ta lát nữa ôn chuyện...” Hần vỗ vỗ đôi vai đang khê run rẩy của Minh Sơ, quay đầu nhìn cửu đại sát thủ và Tổ Thất đang đánh nhau quên mình, trong giọng nói có trêu tức: “Xem như tại hạ không tồn tại sao, chín vị đại gia?” Trong nháy mắt giọng nói vừa dứt, bóng dáng của hần lướt đi, nhặt ô dưới đất lên, giao thủ với cửu đại sát thủ.

Vẫn luôn đứng sau Tổ Thất, Minh Sơ nhìn sát thủ áo đen đang tranh đấu với Tổ Thất và Ly sứ giả, không hiểu sao lại muốn roi lệ.

Mà nàng không biết, Quý Chúc giờ đây đang đứng ở đường mòn bên ngoài, xa xa nhìn cuộc chiến đấu, nhìn người trong phòng, về mặt vừa mừng vừa lo, khuôn mặt vốn không có chút huyết sắc nào giờ phút này lại càng trắng bệch như tờ giấy. Mà phía sau hần, một người đứng giờ kiểm, mũi kiếm lạnh lẽo đè trên cổ hần, cắt qua da hần, một dòng máu đỏ tươi từ cái cổ thon dài chậm rãi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tướng công, cuối cùng cũng gặp nhau

Edit: Sabj

Lúc này bên trong Vu lâu, Ly sứ giả gia nhập giúp Tổ Thất thoải mái hơn rất nhiều, tay áo dài trong không trung tung bay bức lui sát thủ áo đen sang một bên, bên cạnh hần Ly sứ giả thuận thế cầm Ly Hồn ô trong tay chống đỡ, trong ô vài sợi tơ sắc nhọn bắn thẳng về phía sát thủ áo đen.

Một sát thủ không kịp tránh bị một kích trúng giữa ngực, thoáng chốc máu tươi phun ra, nhiễm đỏ mặt đất Vu lâu vốn một hạt bụi còn không có.

Mất thấy một người bị thương mà hai đối thủ vẫn lông tóc không tổn hao gì, đôi mắt nhóm sát thủ áo đen hiện lên tia tàn nhẫn, đang định ra tay, lại nghe thấy một tiếng vang, một người chật vật bị ném vào trong Vu lâu, biến đổi này khiến động tác mọi người chậm lại nhìn về phía người đó, vừa nhìn, Minh Sơ chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lạnh lẽo.

Người kia ngã mạnh vào phòng sắc mặt trắng đến ghê người, khuôn mặt thanh tú tràn đầy mỗi một, hai mắt đóng chặt, dường như đang chịu đựng nỗi đau nào đó, vết thương trên cổ từ từ chảy máu, màu đỏ tươi của máu đối lập với màu tái nhợt của cổ tạo nên bức tranh thật thê lương.

Trong nháy mắt đó, Minh Sơ chỉ muốn thét chói tai, nhưng nàng không làm vậy, nàng chỉ dùng tốc độ nhanh nhất chạy qua ôm lấy hần, giọng nói run run: “Bại gia tử, chàng sao rồi...” Người trong lòng không trả lời nàng, hai mắt vẫn khép chặt, chỉ có đôi lông mày như nhúu lại càng chặt hơn.

Từ sau ngày bại gia tử đuổi nàng ra khỏi Hồng Diệp trai, cuối cùng thì hai người cũng gặp lại, chỉ không ngờ lại vào tình huống như thế này.

Minh Sơ rất muốn khóc, nàng phát hiện chỉ cần khê đụng tới chuyện về bại gia tử là nàng sẽ mất khống chế, tay chân sẽ hoảng hốt, nàng vươn tay bắt mạch Bạch Hoàng Chúc, mạch tượng vô cùng mỏng manh, có vẻ như lúc nào cũng có thể biến mất.

Đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng, Minh Sơ tức giận ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người đứng yên ngoài cửa.

Ly sứ giả và Tổ Thất trên xe lăn cũng nhìn về phía bên này, nhìn xong đôi mắt Ly sứ giả nheo lại càng nhỏ, tay nắm ô tay cũng chặt hơn một chút.

Nhưng không ngờ có người còn phản ứng lớn hơn cả Minh Sơ — Về mặt Tổ Thất đột nhiên biến đổi, đôi mắt vốn thờ ơ như không hề để ý đến cái gì đột ngột trở nên rét lạnh trước nay chưa từng có, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo, Tổ Thất lạnh lùng nhìn người ngoài

cửa: “Là người làm hấn bị thương?”

Người ngoài cửa cười ha ha, chậm rãi đi đến, áo đen tóc bạc, một ít tóc buông xuống che mắt mắt phải, đúng là Kiền sứ giả đứng đầu bát sứ giả của Hắc Y giáo, hấn lườm Bạch Hoàng Chúc đang vô cùng suy yếu trên mặt đất, miễn cưỡng cười đáp: “Người này rất yếu ớt, vừa rồi ở ngoài cửa còn muốn ngăn cản ta.”

“Người cũng dám làm hấn bị thương?” Giọng nói Tổ Thất càng lạnh lẽo.

Tuy nhiên Kiền sứ giả cũng không hoảng hốt, hấn khiêu khích nhìn Tổ Thất, vừa trợn mắt với hấn vừa nhìn Minh Sơ chưa nói lời nào: “Xem ra tiểu tử này rất quan trọng, ta ngược lại rất tò mò tiểu tử này có thân phận như thế nào mà có thể khiến người khản trương như thế... Nếu ta nói vừa rồi trước khi vào ta đã hạ độc trên người hấn thì các người định làm gì?” Hấn chưa nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ, cũng không biết Bạch Hoàng Chúc có thân phận gì.

Hấn vừa nói xong, ánh mắt của cả Minh Sơ và Tổ Thất đều thay đổi.

Sắc mặt Ly sứ giả phức tạp, đang định mở miệng, lại thấy cử đại sát thủ ánh mắt lạnh thấu xương, bắt đầu ngọ nguậy, hấn cười lạnh với họ: “Nếu ta là các người, ta chắc chắn sẽ không lộn xộn.” Ai ngờ lời nói của hấn vừa ra khỏi miệng, cử đại sát thủ đã vọt người ra, tấn công bất ngờ về phía Tổ Thất lạnh lẽo, Tổ Thất không thèm quay đầu, chân khí quanh thân tăng vọt, chỉ thấy tay áo vung lên, chín người áo đen đồng thời ngã ra, đập xuống đất, phát ra tiếng động mạnh đến mức sợ là đã gãy xương.

Tiếng kêu thảm thiết của cử đại sát thủ vang lên, Kiền sứ giả thấy mà lòng cũng phát run. Nhìn Tổ Thất uy vũ như thế hấn vốn đã hơi sợ hãi, đột nhiên lại thấy sắc mặt Tổ Thất trắng bệch, máu tươi từ khóe môi chậm rãi chảy xuống, lập tức hiểu vừa rồi Tổ Thất vì muốn giải quyết cử đại sát thủ nhanh nhất mà không tiếc tự tổn hại thân thể. Trong lòng hấn nhanh chóng tính toán, bản thân tiến lên một bước định vỗ lấy Bạch Hoàng Chúc mất đi ý thức đang ngã trong lòng Minh Sơ.

Theo ý hấn, nếu tên tiểu tử kia quan trọng như thế, như vậy chỉ cần bắt được tên tiểu tử kia thì tất cả sẽ ở trong khống chế của mình.

Suy nghĩ đến tận đây, Kiền sứ giả ra tay nhanh như chớp, Tổ Thất bất hạnh hạ thân không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kiền sứ giả tiếp cận Bạch Hoàng Chúc, Ly sứ giả cũng cách quá xa nhất thời không kịp ngăn cản. Người duy nhất kịp phản ứng chính là Minh Sơ, nàng ôm Bạch Hoàng Chúc trong lòng thật chặt, một chương đánh tới Kiền sứ giả, Kiền sứ giả lập tức biến chiêu thành một chương hướng tới Minh Sơ, trong lòng Minh Sơ lạnh lẽo, biết rõ mình không phải là đối thủ của Kiền sứ giả nhưng vẫn cắn răng đón đỡ.

Nàng hiểu nàng không thể tránh, nếu nàng tránh, Bạch Hoàng Chúc chắc chắn sẽ rơi vào tay Kiền sứ giả.

Trong nháy mắt hai chương đụng vào nhau, Minh Sơ chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào không thôi, tuy nhiên trong chốc lát, cả người Kiền sứ giả đột nhiên run lên, Minh Sơ cảm thấy chân khí đối phương chậm lại, còn chưa kịp hiểu rõ tình huống Kiền sứ giả đã phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống, ở bụng của hấn, có một con dao đang cắm vào, sâu đến mức thấy cả xương.

Lúc này Minh Sơ mới phát hiện, Bạch Hoàng Chúc trong lòng đã mở mắt, trong mắt có một chút tức giận, trong tay hấn nắm một thanh chủy thủ màu đen phong cách cổ xưa, lưỡi dao nhuộm máu tươi, từ từ nhỏ giọt.

Tuy rằng chưa từng thấy Bạch Hoàng Chúc động võ, nhưng sau khi nghe Ngôn Mạc Sát nói về Bạch Hoàng Chúc trước đây, nàng đã đoán võ công Bạch Hoàng Chúc không hề thấp, nhưng nàng thật không ngờ võ công hấn lại đạt tới cảnh giới như thế — trong khoảnh khắc đối chương với Kiền sứ giả nàng không hề nhìn thấy động tác của Bạch Hoàng Chúc mà Kiền sứ giả đã ngã xuống rồi.

Tuy nhiên Minh Sơ cũng không quá để ý điều này, nàng chỉ cần biết người trước mắt này là tướng công của nàng là đủ rồi.

“Bại gia tử...” Mắt thấy Kiền sứ giả không còn năng lực hành động, Minh Sơ cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, nhớ lại lời nói vừa rồi của Kiền sứ giả vội vàng hỏi Bạch Hoàng Chúc: “Tên kia cho người ăn độc gì, người không sao chứ?”

Trong mắt Bạch Hoàng Chúc lóe lên sự ám áp, nhẹ nhàng lắc đầu, lại động đến vết thương khiến hấn đau đến mức nhin không được khẽ hô: “Minh Sơ, đau...” Minh Sơ sững sốt nhìn lại người hấn, lúc này mới phát hiện hấn một thân thanh y giờ đã loang lổ, máu tươi chậm rãi chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Bạch Hoàng Chúc cảm thấy mình là bệnh nhân xui xẻo nhất trên đời, rõ ràng đã yếu ớt không nhấc nổi một ngón tay, nương tử đại nhân của hấn sau khi thấy hấn tỉnh lại thì khẽ thở dài nhẹ nhõm, sau đó kéo tên Ly sứ giả thích híp mắt đi ra khỏi phòng, để lại hấn nước mắt lưng tròng nhìn Tổ Thất hờ hững.

“Nàng là nương tử người?” Tổ Thất thân nhiên hỏi.

Bạch Hoàng Chúc miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác nguy cơ bị đoạt nương tử mà phục hồi lại tinh thần, hơi do dự nói: “Đúng vậy... Minh Sơ nàng tới tìm người, không phải là...”

“Nàng chưa biết gì.” Tổ Thất ngắt lời nói của hấn, lập tức lại nói: “Đừng lo lắng, Cảnh Ly không đoạt nương tử người đâu.”

Bạch Hoàng Chúc nhìn chằm chằm “Cảnh Ly?”

“Cũng chính là Ly sứ giả của Hắc Y giáo, Cảnh Ly là tên thật của hấn, hấn từng là người của Lâm Nguyệt cung một trong giang hồ tứ đại truyền kỳ, mà nương tử của người Minh Sơ là tiểu cung chủ của Lâm Nguyệt cung, hai ngày nay người hôn mê họ đã nói hết mọi chuyện cho ta biết.” Tổ Thất nhìn Minh Sơ và Cảnh Ly đang nói chuyện với nhau ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt Bạch Hoàng Chúc, thần sắc có chút nghiêm túc.

Bạch Hoàng Chúc dường như không chú ý tới thần sắc Tổ Thất, cũng không quá để ý đến thân phận thật của Minh Sơ và Cảnh Ly, hắn chỉ khẽ hỏi: “Hai ngày? Ta đã ngủ đã lâu như vậy sao?” Hắn không thèm để ý thân phận của Minh Sơ là gì, cũng như Minh Sơ không để ý thân phận của hắn.

Tổ Thất gật đầu: “Đúng vậy, Minh Sơ còn để ý đến lời của Kiền sứ giả, biết hắn hạ độc ngươi nên lo lắng suốt hai ngày nay chưa được chợp mắt. Ta nói với nàng độc không có tác dụng với ngươi nhưng nàng không chịu tin, mãi cho đến ngươi tỉnh lại mới thả lỏng đi ôn chuyện với Cảnh Ly, họ đã chia cách rất lâu chắc có rất nhiều điều muốn nói.”

“Nhưng nàng đợi đến khi ta tỉnh lại mới thả lỏng đi ôn chuyện với Cảnh Ly, ngươi muốn nói điều này đúng không?” Bạch Hoàng Chúc cười vẫn suy yếu như cũ, nhưng lại thêm một phần cảm động, “Minh Khuynh, ngươi đang an ủi ta sao? Kỳ thực ta không hề lo lắng Cảnh Ly sẽ cướp Minh Sơ đi, ta chỉ lo lắng chuyện sau này.”

Tên của hắn, không phải Tổ Thất, mà là Minh Khuynh.

Minh Sơ đánh đổi rất nhiều thứ để tìm Minh Khuynh, nhưng không biết người đó đang ở ngay trước mắt, chính là Tổ Thất công tử thoát nhìn như thờ ơ với tất cả mọi thứ.

“Minh Khuynh, sát thủ ngày đó đâu? Mọi chuyện cũng giải quyết rồi sao?” Bạch Hoàng Chúc đột nhiên nghĩ tới.

“Giải quyết rồi, tuy nhiên ngươi sẽ không muốn biết ta đã giải quyết như thế nào đâu.” Tổ Thất trả lời.

Sau một lúc im lặng, Tổ Thất lại nói: “Tiểu Chúc, ngươi đã thay đổi rất nhiều, mấy chuyện ngày trước chưa bao giờ nghĩ tới, hiện tại ngươi đã tự gánh vác một mình.” Tổ Thất than nhẹ một tiếng, lại đột nhiên dường như nhớ ra cái gì đó: “Từ khi nào thì ngươi biết quan hệ của ta và Minh Sơ? Còn nữa, sao biết tên giả của ta là Tổ Thất?”

Bạch Hoàng Chúc nháy mắt mấy cái: “Tất nhiên là đoán, ta đã nghe qua truyền thuyết về Tổ Thất công tử đã lâu, bốn năm trước ta đã bắt đầu hoài nghi Tổ Thất chính là ngươi, nhưng khi đó ta không dám tới tìm ngươi... Mà quan hệ của ngươi và Minh Sơ là khi ta nhìn thấy võ công của Minh Sơ mới phát hiện, năng luyện võ công của Lâm Nguyệt cung, ta đã từng thấy ngươi sử dụng.”

“Thế mà lại để ngươi đoán ra.” Tổ Thất cảm thấy vô lực.

Bạch Hoàng Chúc cười cười, lại nói: “Trước đó vài ngày ta đã gặp Mạc Sát, hắn muốn ta trở lại Bạch gia, liên hợp bát đại thế gia cùng đối phó với Hắc Y giáo, hắn cũng đã tìm ngươi đúng không?”

“Không sai.” Tổ Thất thần nhiên nói.

Bạch Hoàng Chúc thấy hắn không muốn nói nhiều, chắc cũng tán thành với chuyện đó, hắn nghĩ nghĩ mới nói: “Minh Khuynh, vì sao ngươi không nói chân tướng cho Minh Sơ? Vì sao không muốn trở về? Chân của ngươi bị làm sao?”

Tổ Thất nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Hoàng Chúc, đột nhiên nở nụ cười: “Ngươi đã muốn hỏi những vấn đề này từ lâu đúng không? Nhịn lâu như vậy mới mở miệng, đúng là ngươi đã thay đổi.”

Bạch Hoàng Chúc thần sắc cũng có chút quái dị: “Minh Khuynh, ngươi vốn không cười, ngươi cũng thay đổi.”

“Tất nhiên sẽ phải thay đổi, dù sao đã qua thời gian dài như vậy rồi, đúng không?” Tổ Thất than nhẹ một tiếng, lại nói: “Ta không quay về vì còn có việc muốn xử lý, Minh Sơ hiện tại không nên có quan hệ với ta thì tốt hơn, bây giờ chỗ của Tổ Thất không an toàn, nếu thân phận của nàng và ta bị phát hiện, tránh không được sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu, hiểu được Tổ Thất nói đúng, hắn kỳ thực cũng biết đáp án sẽ là như vậy, nhưng vẫn nhịn không được muốn hỏi. Cuối cùng, hắn nói khẽ: “Ngươi vẫn chưa nói chân ngươi là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này... Là vấn đề của chính ta...” Tổ Thất nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, sau đó đột nhiên lại nói, “Xem ra nương tử của ngươi và Cảnh Ly nói xong rồi.”

Bạch Hoàng Chúc sững sốt, khó khăn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã không thấy Cảnh Ly thân bạch y, chỉ thấy Minh Sơ thân mặc hồng y chậm rãi đi tới, bóng dáng kia ngược sáng tạo cảm giác không chân thực. Chỉ ngẩn ngừ nửa tháng không gặp, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy nữ tử này dường như đã thay đổi, mà mình cũng như vậy. Thân phận đơn thuần của hai người đã biến mất, hôm nay một người là thiên hạ đệ nhất sát thủ, một người là tiểu cung chủ Lâm Nguyệt cung, rất nhiều chuyện, không còn lý do để mặc kệ nữa.

“Hai vị...” Minh Sơ từ từ mở miệng, giọng điệu không tốt.

Bạch Hoàng Chúc theo thói quen chột ngẩn ra, Tổ Thất cũng khó hiểu.

Minh Sơ hừ nhẹ một tiếng, nhìn về Tổ Thất nở nụ cười như uy hiếp: “Minh chủ đại nhân, Tổ Thất công tử, mặc dù ta vô cùng kính trọng ngươi, nhưng phụ quân của ta vừa mới tỉnh lại, hắn cần nghỉ ngơi, có cái gì muốn nói ngày mai tiếp tục được không?”

Trong nháy mắt đó, Tổ Thất muốn cười khở, đúng là huynh muội sao, thậm chí ngay cả khí thế cũng giống mình.

Hai tay trượt xe lăn, Tổ Thất nói với Minh Sơ: “Như vậy ta đi trước, Tiểu Chúc ngơoi nghi ngơoi thật tốt đi. Trước khi thương thế tốt lên, ngoài phòng này ra, ngơoi tốt nhất không cần đi đâu.” Câu cuối cùng rất có khí phách khiến Bạch Hoàng Chúc đau đầu.

Một Minh Sơ còn chưa đủ, hiện tại lại thêm Minh Khuynh quân, Bạch Hoàng Chúc chỉ cảm thấy cuộc sống tương lai có chút chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tướng công, ta không phụ chàng

Edit: Sabj

Lúc tỉnh lại trời đã tối, Bạch Hoàng Chúc nhìn xung quanh một chút, bên cạnh không có một ai, trong phòng chỉ có ánh sáng ngọn đèn dầu tỏa ra, bốn phía rất yên tĩnh.

Bạch Hoàng Chúc rất muốn ngồi dậy, chẳng qua thân thể không có chút sức lực nào, hơn nữa — toàn thân bị băng bó thành bánh nếp thì dù có sức hấn cũng chẳng động đậy được đúng không?

Hắn cười khổ, tròn tròn mắt bất đắc dĩ nhìn nóc nhà, khổ sở phát hiện mình muốn ngủ tiếp cũng không được.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi này nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, trong mắt Bạch Hoàng Chúc lóe lên tia bối rối, hình như hắn... đã quên cái gì đó?

Hắn chưa kịp nghĩ nhiều đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên, là của Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng phân biệt được.

Minh Sơ bưng một chén thuốc đẩy cửa phòng Bạch Hoàng Chúc, liếc mắt đã thấy Bạch Hoàng Chúc vẫn nằm ở trên giường, đôi mắt trong suốt nhìn nàng không chớp mắt.

“Chàng không biết nương tử của chàng sao?” Minh Sơ buồn cười nhử mảy, lông mi như lá liễu vừa hàm chứa quyền rũ vừa tản ra nhu hòa.

Bạch Hoàng Chúc không mở miệng, chẳng qua trong lòng có cảm giác như đã xa cách một đời.

Mới mười mấy ngày mà thôi, từ khi gặp Hoa Chi, nhận chuyện của Khuynh Vân Môn, Hồng Diệp trai bị giết rồi đến bây giờ gặp lại, rõ ràng chỉ mới qua hơn mười ngày, nhưng hắn lại cảm thấy như đã rất lâu.

Hiện tại một lần nữa nhìn thấy Minh Sơ, thấy nàng cười với mình, trong lòng hắn luôn tồn tại một cảm giác không chân thực. Có lẽ hắn thật sự đã quá quen những ngày tháng nhàn nhã ở Hồng Diệp Trai nên mới có thể hoài niệm như thế, muốn trở lại cuộc sống trong quá khứ.

Minh Sơ chịu không nổi đáng vẻ hắn ngần người nữa, để thuốc lên bàn, nàng lắc đầu nói: “Chàng đừng tưởng giả ngu thì không phải uống thuốc.”

Bạch Hoàng Chúc buồn khổ, quả nhiên những thứ như phong tình không hợp với nương tử nhà hắn.

“Minh Sơ...” Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt với Minh Sơ, “Uống thuốc xong có được ăn đường chung tô lạc không?”

Minh Sơ im lặng không nói gì, tướng công, ngơoi cho rằng chúng ta đang ở Hồng Diệp trai hay sao?...

“Không, bây giờ chàng không thể ăn những thứ đó.” Minh Sơ lại bưng lên chén thuốc lần nữa, đi đến trước giường Bạch Hoàng Chúc, cẩn thận nâng hắn lên, mớm thuốc.

Nhìn động tác mớm thuốc cẩn thận của Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc hơi đỏ mặt: “Minh Sơ...”

Minh Sơ nhét một muỗng thuốc vào miệng Bạch Hoàng Chúc, thuận miệng hỏi: “Đại thiếu gia, chàng thì sao?”

Bạch Hoàng Chúc dùng sức nuốt thìa thuốc xuống, vừa mở miệng muốn nói chuyện, lại một muỗng thuốc nữa bị nhét vào trong miệng, Bạch Hoàng Chúc bị sặc một cái, ho đến mức chảy cả nước mắt. Minh Sơ thấy hắn đột ngột ho khan sợ hãi không nhẹ: “Bại gia tử chàng sao rồi? Vừa rồi không phải vẫn tốt sao?”

Bạch Hoàng Chúc càng muốn khóc, hắn không phải do người nào đó hoàn toàn không hiểu phong tình làm hại hay sao.

“Ta không sao.” Bạch Hoàng Chúc vất vả mới dừng ho khan, yếu ớt nói: “Minh Sơ, ta muốn nói là, nàng còn nhớ vì sao chúng ta bên nhau không?”

Minh Sơ ngần ra, không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại nhắc tới chuyện trước kia, tuy nhiên nàng vẫn nói: “Tất nhiên là nhớ, khi đó ta vừa rời khỏi Lãm Nguyệt cung, chạy lên núi làm đạo tặc, chàng là người đầu tiên ta cướp.”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu: “Sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, ta cũng không biết tại sao nàng lại hỏi ta có muốn suy nghĩ việc cưới nàng hay không.”

Minh Sơ ho nhẹ một tiếng: “Đoạn này bỏ qua, bỏ qua.” Nàng tất nhiên sẽ không để cho Bạch Hoàng Chúc biết nàng đồng tình với người của Hồng Diệp trai bao nhiêu khi gặp phải chủ nhân như vậy. Vì vậy mới nghĩ cách gả cho tên bại gia tử này, vì muốn giúp bảo vệ gia nghiệp của Hồng Diệp trai từ trên xuống dưới. Đương nhiên, quan trọng nhất là từ sau khi rời khỏi Lâm Nguyệt cung nàng mới biết được bạc quan trọng đến mức nào...

Bạch Hoàng Chúc không nhắc lại những chuyện kia, hỏi thẳng: “Ngày trước khi gả cho ta chúng ta đã có ước định, nàng đã nói khi ta nhận Khuynh Vân lệnh nàng sẽ rời đi, nhưng lúc ấy nàng không muốn đi.”

“Đúng vậy, là do người nào đó đột nhiên có nam tử khí khái đuổi ta đi đó.” Minh Sơ trong mắt lóe lên một tia trêu tức.

Bạch Hoàng Chúc cười khan một tiếng: “Ta không phải muốn nói cái này... Ta muốn nói là, lúc trước chúng ta vẫn giữ lại vài điều, bây giờ ta nói tất cả cho nàng biết được không?”

Sự trêu tức trong mắt Minh Sơ dần dần biến mất, nàng vốn còn định nhân cơ hội tức giận dọa Bạch Hoàng Chúc, nhưng bây giờ lại không nhẫn tâm được, cho dù có trêu đùa cũng không hạ được quyết tâm lớn tiếng với ánh mắt trong suốt như thể của Bạch Hoàng Chúc.

Cười cười, Minh Sơ nói: “Từ bây giờ không bao giờ đuổi ta đi nữa?”

“Cũng không dám nữa.” Bạch Hoàng Chúc trả lời cực kì nhanh chóng.

Minh Sơ đứng dậy bỏ chén thuốc lên trên bàn, sau đó mới lại ngồi xuống bên giường Bạch Hoàng Chúc, bên trong nụ cười hàm chứa một ít tình cảm không nói rõ: “Được, ta cũng đang định nói cho chàng biết vài chuyện của ta, chàng muốn nghe không?”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Minh Sơ thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với Bạch Hoàng Chúc: “Như vậy, sau khi nghe xong, vận mệnh của hai chúng ta sẽ buộc vào với nhau, chàng không phụ ta, ta không phụ chàng.”

“Đây cũng điều ta muốn.” Bạch Hoàng Chúc cười ngây thơ.

Minh Sơ cũng không cười, cũng không nhìn vào mắt Hoàng Chúc, cúi mặt nói: “Bại gia tử, ta đã từng đồng ý với cha ta, không thể nói chuyện Lâm Nguyệt cung cho người không liên quan, hiện tại ta nói cho chàng biết, không phải muốn chàng làm gì cho Lâm Nguyệt cung, ta chỉ hi vọng chàng biết, nương tử của chàng là người thế nào.”

Bạch Hoàng Chúc giờ phút này rất muốn nâng mặt Minh Sơ lên, để ánh mắt hai người giao nhau, để nàng thấy nét mặt bản thân mình bây giờ nghiêm túc đến mức nào, nhưng hần cảm giác mình giống như cái bánh nếp, vết thương đều bị băng bó rất dày, một ngón tay cũng không thể động đậy. Trong lòng thờ dài, chỉ có thể hy vọng Minh Sơ nương tử có thể tự ngăn đầu lên nhìn phu quân bánh nếp đáng thương của nàng.

Minh Sơ tất nhiên không nghe thấy tiếng lòng của Bạch Hoàng Chúc, khẽ thở dài một hơi nói: “Chàng đã là bằng hữu với Tổ Thất công tử, như vậy chắc chàng cũng đã nghe Tổ Thất công tử nói, giang hồ tứ đại truyền kỳ năm đó, Hắc Y Khuynh Vân, Lâm Nguyệt thế gia, ta chính là tiểu nữ nhi của vị cung chủ Lâm Nguyệt cung Minh Liêm.”

Bạch Hoàng Chúc tất nhiên là biết, hơn nữa đã đoán ra từ rất lâu rồi, chẳng qua hần chưa từng hỏi, hần đang đợi, đợi một ngày Minh Sơ nguyện ý nói cho hần biết tất cả, đợi đến lúc họ không còn khoảng cách, giống một đôi vợ chồng chân chính.

“Ừ” một tiếng, Bạch Hoàng Chúc nghiêm túc nhìn chăm chú vào Minh Sơ, đợi câu nói tiếp theo của nàng.

Minh Sơ đột nhiên cảm khái cười nói: “Ngày trước khi ta còn ở Lâm Nguyệt cung cái gì cũng không hiểu, lại luôn cảm giác sẽ có một ngày mình có thể làm một chuyện lớn trên giang hồ. Khi đó ta cũng được xem như một tên không biết trời cao đất rộng, vô cùng kiêu ngạo làm gì cũng không quan tâm hậu quả.”

Bạch Hoàng Chúc lắng nghe, chưa nói cho nương tử hần biết, bây giờ nàng vẫn vô cùng kiêu ngạo.

Minh Sơ lại nói: “Kỳ thực ấn tượng của ta với Lâm Nguyệt cung rất mơ hồ, chỉ biết đó là một trạch viện rất lớn, có rất nhiều người đi tới đi lui. Ta chỉ nhớ khi đó từ ta nghe được nhiều nhất là Hắc Y giáo... Về sau ta mới biết, thì ra Lâm Nguyệt cung và Hắc Y giáo đã tranh đấu hai mươi mấy năm.”

“Về sau... Đột nhiên có một lần cha ta vọt vào viện của ta bắt ta lập tức rời khỏi Lâm Nguyệt cung, về mặt của hần khi đó đến bây giờ ta vẫn còn nhớ.” Giọng nói Minh Sơ không hiểu sao có chút nghẹn ngào, “Ta tất nhiên không chịu rời đi mà không có lý do, sau đó hần điểm huyết ta ra lệnh cho người đưa ta đi.”

Nói tới đây, Bạch Hoàng Chúc cũng đoán được tiếp theo đã xảy ra chuyện gì.

Hắc Y giáo diệt toàn bộ Lâm Nguyệt cung, Lâm Nguyệt cung lớn như vậy nhưng chỉ còn hai người còn sống, Minh Sơ và Cảnh Ly.

Minh Sơ nhìn về mặt Bạch Hoàng Chúc, không khỏi cười nói: “Chàng chắc cũng đã biết, toàn bộ Lâm Nguyệt cung chỉ còn ta và Cảnh Ly còn sống. Ta được hộ vệ của cha che chở lao ra khỏi vòng vây, còn Cảnh Ly đã rời khỏi Lâm Nguyệt cung từ trước mới có thể tránh được kiếp nạn này.”

Nàng nói rất đơn giản, rất nhiều chuyện chỉ tóm gọn trong một câu nói của nàng, nhưng Bạch Hoàng Chúc cảm giác mình nghe thấy sự bất lực của nàng.

Muốn mở miệng an ủi, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

“Minh Sơ...” Bạch Hoàng Chúc mở miệng gọi tên nàng.

Minh Sơ ngược mắt, trong mắt tuy có ít nước mắt nhưng vẫn hàm chứa ý cười.

Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, lời an ủi vốn chuẩn bị tốt đột nhiên không thể nói ra miệng. Suy nghĩ của Minh Sơ không thể phán đoán theo lẽ thường, thế mà hần lại quên mất, còn tưởng nương tử nhà mình giờ phút này đang cần bờ vai mình để dựa vào.

Tuy nhiên Minh Sơ không cho hần cơ hội im lặng, nhanh chóng nở nụ cười: “Tối lượt chàng, bại gia tử.”

Bạch Hoàng Chúc do dự, chớp chớp mắt khó hiểu với Minh Sơ.

Hai hàng lông mày thanh mảnh của Minh Sơ tạo nên một độ cong đẹp mắt: “Ta đã nói xong chuyện quá khứ của ta, bây giờ đến lượt tướng công chàng. Diệp Trúc Tuyên Diệp tướng công.” Mấy chữ cuối cùng vô cùng mạnh mẽ, không hiểu sao khiến lòng Bạch Hoàng Chúc rét lạnh.

Tuy nhiên thực tế không cho Bạch Hoàng Chúc thời gian để giải thích, bởi vì ngoài cửa vang lên một giọng nói già nua.

“Đại thiếu gia.” Nghe thấy giọng nói này vang lên, Bạch Hoàng Chúc trong phòng mờ mịt quay đầu nhìn về phía cửa, nơi đó có một lão nhân một thân cẩm bào đang đứng, râu tóc đã hoa râm, nếp nhăn ngang dọc cũng không thể che hết kích động trên mặt.

Sau một tiếng “đại thiếu gia” ba người đều yên lặng, Minh Sơ hít một hơi thật sâu nhìn vị khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện cắt ngang cuộc nói chuyện của mình và tướng công, Bạch Hoàng Chúc nghiêng đầu cố gắng nhớ lại xem mình có quen biết lão nhân này hay không, chỉ có tên lão nhân kia toàn thân từ mất xuống môi, lại từ môi xuống đến hai tay hai chân, kích động khó có thể kiềm chế.

Điều này khiến Bạch Hoàng Chúc cảm giác ngay sau đó lão nhân kia sẽ nhào tới ăn mình.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó, lão nhân kia thật sự nhào thẳng tới trước giường Bạch Hoàng Chúc, hoàn toàn toàn toàn bỏ qua Minh Sơ, cái chân đá thẳng sượt chút nữa thì đá vào Minh Sơ đang đứng yên một bên.

Bạch Hoàng Chúc cảm thấy lão nhân kia về mặt thật dữ tợn, trong mắt chỉ thiếu sát khí nữa thôi.

Tuy nhiên hiển nhiên hần hiểu lầm. Tên lão nhân kia không hung ác động thủ với hần, cũng không làm gì hần mà chỉ làm duy nhất một việc, đó là khóc.

Gần như qua một tiếng sau, bị tiếng khóc liên miên không dừng của tên lão nhân quấy nhiễu Bạch Hoàng Chúc rốt cục nhìn không được nước mắt lưng tròng nhìn về phía Minh Sơ. Ý của hần rất đơn giản, để Minh Sơ an ủi vị lão nhân đáng thương này một chút.

Tuy nhiên rõ ràng Minh Sơ không lĩnh hội được ý của hần, bởi vì sau khi Minh Sơ nhận được ánh mắt Bạch Hoàng Chúc chỉ làm một việc — trong cái nhìn trọn mắt há hốc mồm của Bạch Hoàng Chúc nhắc cổ áo tên lão nhân kia ném hần ra khỏi cửa sổ.

Đường chừng tỏ lạc:

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tướng công, đồ Cưới của ta

Edit: Sabj

“Đại thiếu gia...” Dưới vè mặt của Bạch Hoàng Chúc cuối cùng Minh Sơ cũng đi lượm người về, ai ngờ lão nhân vừa được nhặt về một cái lập tức ôm lấy Bạch Hoàng Chúc kéo cũng không đi.

Sau khi nói rõ ràng tiền căn hậu quả, lão nhân vừa nghẹn ngào hô vừa nhào tới trước giường Bạch Hoàng Chúc, dăng vè nước mắt nước mũi lưng tròng khiến Bạch Hoàng Chúc mơ hồ thấy áy náy... Mặc dù hần cho rằng việc này chẳng có liên quan gì đến mình.

Vừa rồi hần đã giải thích, hần là quân gia của Bạch gia một trong bát đại thế gia, tên là Bạch Luyện.

Minh Sơ buồn cười nhún mày hỏi: “Người nói người là quân gia Bạch gia của bát đại thế gia?”

Lão nhân gạt đầu, đầu cũng không thèm quay lại.

Minh Sơ cảm thấy đầu bắt đầu đau, nhưng hiển nhiên nàng vẫn không đau đầu bằng Bạch Hoàng Chúc. Thống khổ thở dài một hơi, Bạch Hoàng Chúc muốn nâng lão nhân dậy, nhưng không may hần bây giờ bị bọc không khác gì cái bánh nếp không thể nhúc nhích. Tuy nhiên cũng may lão nhân nghe thấy tiếng thở dài của hần, ngẩng đầu vô cùng thân thiết nói: “Đại thiếu gia người làm sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu hay không?”

Bạch Hoàng Chúc ngẩn người ra rồi vội vàng hỏi: “Không phải ta khó chịu, chỉ là... sao người lại tới đây, sao người biết ta là đại thiếu gia của người?”

Lão nhân tên Bạch Luyện vội nói: “Tất nhiên là có người báo cho lão gia biết, sau khi lão gia biết đại thiếu gia còn tại nhân thế lập tức phái lão nô tới đón đại thiếu gia về Bạch gia.”

Nhận hần về Bạch gia, những lời này khiến Bạch Hoàng Chúc sững sốt một lát. Sống bên ngoài đã nhiều năm như vậy, thậm chí có lúc hần đã quên mình thật ra đến từ thế gia khiến tất cả mọi người trong giang hồ chính đạo đều kính sợ, Bạch gia.

Mà giờ khắc này Minh Sơ đang quan sát về mặt Bạch Hoàng Chúc, thấy hần phản ứng như vậy trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

“Đại thiếu gia, người có biết lão gia và phu nhân thương tâm vì người trong nhiều năm qua như thế nào không?” Bạch Luyện nói đến chỗ tình cảm, nước mắt rơi như mưa lên quần áo Bạch Hoàng Chúc, “Đại thiếu gia người bây giờ đã lớn như vậy rồi, lão gia và phu nhân đều đang ngóng trông lão nô dẫn người trở về... Người bị bắt bỏ khỏi Bạch gia khi còn quá nhỏ, lão nô vẫn nhớ khi đó ta đều xử lý mọi chuyện của đại thiếu gia, ai biết quay đi quay lại đại thiếu gia đã bị bắt đi...”

Bạch Hoàng Chúc lắng nghe, Minh Sơ bên cạnh nghe đến đó lại nhin không được ngắt lời: “Hần nói thật sao?” Nàng hỏi Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc mờ mịt nhìn Minh Sơ: “Hần không phải đã nói lúc đó ta còn quá nhỏ sao? Sao ta nhớ được chuyện khi đó chứ...”

Minh Sơ ghen hờn, nhìn về phía Bạch Luyện: “Sao người biết người không nhận nhầm người? Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy, có người báo cho người người lập tức tin hần là đại thiếu gia của người sao?”

Bạch Luyện nhanh chóng khẳng định: “Có Vu Âm sáo làm chứng không sai được, hơn nữa lão nô đã từng hầu hạ đại thiếu gia rất lâu, chắc chắn sẽ không nhận nhầm người!”

Nói tới đây hần cúi đầu móc ra Vu Âm sáo đưa đến trước mặt Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc nhìn Bạch Luyện lấy ra Vu Âm sáo thì sững sờ trong giây lát, sau đó mới hoàn hồn: “Ai đưa Vu Âm sáo của ta đến Bạch gia?”

“Là ta.” Người trả lời không phải Minh Sơ cũng không phải Bạch Luyện khóc đến rồi tỉnh rồi mù, mà là Tổ Thất vừa đẩy xe lăn từ ngoài cửa vào.

Về mặt Tổ Thất vẫn nhàn nhạt nhìn không ra chút cảm xúc nào y như ngày thường, chẳng qua ánh mắt trở nên nghiêm túc. Cùng Bạch Hoàng Chúc liếc nhau, Tổ Thất mới nói: “Khi người đến Vạn Tượng sơn trang ta đã thông báo cho Bạch gia, chỉ không ngờ hần tới nhanh như vậy.”

Mặc dù không giải thích được vì sao hần làm như thế, nhưng Bạch Hoàng Chúc cũng hiểu được ý của Tổ Thất. Hắc Y Khuyên Vân, Lâm Nguyệt thế gia, mặc dù tứ đại môn phái nhìn thì thế lực ngang bằng nhau, nhưng trong lòng Tổ Thất và Bạch Hoàng Chúc đều biết rõ, thế lực của Hắc Y giáo đã đạt tới cảnh giới nào.

Nhìn về mặt Bạch Hoàng Chúc đột nhiên trở nên nghiêm túc, Minh Sơ nhin không được mở miệng hỏi: “Bại gia tử, rốt cuộc là sao?”

Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc phức tạp nhìn Minh Sơ, đồng thời nhìn về phía Bạch Luyện vẫn tựa vào mình chưa khóc xong, rốt cục nói: “Minh Sơ... Nàng không phải muốn biết chuyện quá khứ của ta sao? Bây giờ cũng là lúc để giải thích mọi chuyện.”

Hần cũng nói với Bạch Luyện: “Còn có ai là người bắt ta khỏi Bạch gia nữa.”

Động tác Bạch Luyện đột ngột dừng lại, sau đó hần hít mũi: “Là ai?”

“Hắc Y giáo.” Tổ Thất thay Bạch Hoàng Chúc mở miệng. Bạch Hoàng Chúc nói tiếp: “Năm đó chính đạo có bát đại thế gia, ngoài ra còn có Lâm Nguyệt cung và Khuyên Vân Môn. Hắc Y giáo tự biết ba thế lực liên hợp lại thì họ chắc chắn sẽ không là đối thủ, vì vậy phái ra trưởng lão trong giáo ẩn mình vào trong bát đại thế gia, bắt đi truyền nhân của bát đại thế gia. Cứ như vậy khiến bát đại thế gia trở tay không kịp, không còn tâm trí đối phó với Hắc Y giáo. Mà tám đứa bé đó bị Hắc Y giáo giam lỏng trong một tòa thành cổ ở núi hoang, tự sinh tự diệt.”

Đứa lớn nhất mới chỉ có mười hai tuổi, ít nhất chỉ có năm tuổi, đó là Bạch Hoàng Chúc.

Những lời này Bạch Hoàng Chúc không nói ra, nhưng Minh Sơ tưởng tượng ra được tám đứa bé luôn được nuông chiều bị giam trong một tòa thành hoang vắng sẽ hoảng hốt đến mức nào. Mà Bạch Hoàng Chúc có thể trưởng thành như thế này rốt cuộc đã phải trải qua bao nhiêu cực khổ.

Chỉ là...

“Vì sao đột nhiên lại nói những lời này với chúng ta?” Minh Sơ hỏi.

Bạch Hoàng Chúc trầm mặc một lát mới nói: “Trước đây không lâu Mạc Sát đã tới tìm ta, muốn ta mau chóng trở lại Bạch gia, sau đó thuyết phục Bạch gia gia chủ liên thủ với các môn phái khác đối phó Hắc Y giáo. Ta nghĩ Tổ Thất thông báo hành tung của ta cho Bạch gia nhanh như vậy, chắc hẳn là suy nghĩ giống Mạc Sát đúng không?”

Hắn nhìn về phía Tổ Thất, Tổ Thất khẽ gật đầu, trong mắt có khen ngợi.

Bạch Luyện cũng cau mày nói: “Đại thiếu gia, bây giờ gia chủ là cha người đó, sao có thể xưng hô như thế được?” Tuy nhiên lời này của hắn bị ba người ở đây xem nhẹ.

Minh Sơ nghe hai người nói xong cũng chỉ trầm tư một lát rồi nói: “Bại gia tử, ta và chàng cùng đi Bạch gia.”

“Được.” Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng gật đầu, cười vô cùng xán lạn.

Bạch Luyện sững sốt quay đầu nhìn về phía Minh Sơ, dường như cho tới giờ khắc này mới giật mình phát hiện sự tồn tại của Minh Sơ: “Cái này... Cô nương này là ai? Tại sao lại về Bạch gia với đại thiếu gia?”

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt với Bạch Luyện, trả lời rất đơn giản: “Nương tử của ta.”

Một câu nói uy lực vĩ đại vô cùng, Bạch Luyện run sợ rất lâu mới khôi phục khỏi ý nghĩ muốn ngắt đi: “Thiếu... Thiếu phu nhân? Đại thiếu gia đã lấy vợ?”

Minh Sơ thấy vẻ mặt Bạch Luyện thay đổi không biết đã bao nhiêu lần từ lúc mới bước vào thì buồn cười cực kỳ, nhin không được ném thêm một cú sốc nữa: “Đầu chỉ cười vợ, đại thiếu gia nhà người còn có đứa trẻ mười tuổi rồi.”

Câu này quả nhiên vĩ đại vô cùng, từ giây phút ấy mãi cho đến khi Bạch Luyện theo hai người bắt đầu khởi hành trở về Bạch gia, cảm Bạch Luyện không thể khép lại, hơn nữa dọc theo đường đi luôn luôn lấy ánh mắt kỳ quái đánh giá Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc.

Hiện tại Bạch Hoàng Chúc mới hơn hai mươi, Minh Sơ nhìn ngang nhìn dọc cũng trạc tuổi Bạch Hoàng Chúc, nhưng họ lại nói vị tiểu thiếu gia kia đã hơn mười tuổi...

Bạch Luyện lắc đầu, tận sâu trong lòng cảm giác mình đã già.

Từ ngày đó về sau, chỉ nghỉ ngơi năm ngày, sau đó Bạch Hoàng Chúc quyết định khởi hành về Bạch gia, chỉ vì Tổ Thất nhận được tin tức nói Hắc Y giáo đã diệt tam môn thất phái trong cửa nam, mục tiêu tiếp theo là cửa bắc còn sót lại.

Sau khi diệt cửa bắc, tiếp theo khả năng sẽ xuống tay với bát đại thế gia.

Không kịp dưỡng thương cho tốt, dưới sự kiên trì của Bạch Hoàng Chúc ba người rốt cục quyết định khởi hành đi tới Bạch gia. Chẳng qua trước khi rời đi Tổ Thất nói là có việc muốn nói riêng với Bạch Hoàng Chúc, hai người vào trong phòng đại khái nửa canh giờ sau Tổ Thất mới gọi Bạch Luyện vào diu Bạch Hoàng Chúc ra.

Bạch Hoàng Chúc lúc này đã thoát khỏi lớp băng bó trời hấn như cái bánh nếp, chẳng qua vết thương vẫn bị băng một lớp rất dày, tuy nhiên kể cả được Bạch Luyện diu đi thì được vài bước sắc mặt hấn vẫn tái nhợt cả người đầy mồ hôi.

Thương thế nghiêm trọng như vậy vốn không nên chịu xóc nảy, nhưng Bạch Hoàng Chúc cố chấp muốn xuất phát, Minh Sơ hiểu tầm quan trọng của sự tình nên ngoài đau lòng ra cũng chẳng thể làm gì khác.

Tổ Thất đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa, Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc ngồi bên trong, còn Bạch Luyện ở phía trước đánh xe.

Minh Sơ dè dặt cản trọng tránh cho vết thương của Bạch Hoàng Chúc vỡ ra, trải một lớp đệm chăn thật dày cho hắn, nhìn sắc mặt của hắn một lúc mới nói: “Chàng và Tổ Thất công tử trong phòng nói gì thế, tại sao lại biến thành cái dạng này?”

Mặc dù trước khi Bạch Hoàng Chúc và Tổ Thất nói chuyện sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng không đến mức lung lay sắp đổ như bây giờ.

Minh Sơ nghĩ, Bạch Hoàng Chúc hình như vào đánh nhau với Tổ Thất một trận...

Bạch Hoàng Chúc mệt mỏi giương mắt nhìn về mặt Minh Sơ, chỉ liếc mắt một cái đã biết Bạch Minh Sơ nghĩ sai, hắn nói khẽ: “Không có gì... Tổ Thất tạm thời phong bế nội lực của ta mà thôi...”

“Cái gì?” Minh Sơ chột nhú mày, sắc mặt không tốt.

Bạch Hoàng Chúc biết hiểu lầm càng sâu hơn, vội nói: “Không phải... Vì Tổ Thất muốn thương thế của ta khỏi nhanh hơn nên mới lấy thủ pháp độc môn bế huyết của hắn phong bế nội lực ta lại, như vậy làm vết thương chóng lành hơn. Hơn nữa... Tổ Thất nói cho ta biết một việc, Bạch gia hiện tại muốn một đại thiếu gia thân phận đơn giản không biết võ công, chứ không phải Thân Đường sát thủ Quý Chúc.”

Lông mi thanh mảnh của Minh Sơ khẽ nhú lại, nhanh chóng hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc: “Chàng nghĩ Bạch gia hiện tại có vấn đề?”

“Ừ, theo lời Tổ Thất thì nội bộ Bạch gia hiện tại rất hỗn loạn.” Mà bây giờ đại thiếu gia mất tích nhiều năm đột nhiên xuất hiện, đối với Bạch gia đang hỗn loạn mà nói tất nhiên sẽ càng gây ra sự xôn xao lớn hơn nữa.

Minh Sơ có chút bận tâm, nhưng nàng cũng biết Bạch Hoàng Chúc bây giờ không về Bạch gia không được.

Mà lúc này, ngoài xe ngựa vang lên tiếng Bạch Luyện: “Vị công tử này vì sao ngăn trước xe chúng ta?”

“Tất nhiên là... Muốn cùng các người đi Bạch gia rồi.” Phía sau vang lên giọng nói hết sức quen thuộc, Bạch Hoàng Chúc vốn đang buồn ngủ sau khi nghe thấy cũng nhin không được khẽ nguyên rủa một tiếng, khó khăn bò ra khỏi tầng tầng lớp lớp đệm chăn.

Hắn khẽ nguyên rủa thật ra bởi vì phản ứng của Minh Sơ, sau khi Minh Sơ nghe thấy giọng nói này rất kích động kêu một tiếng: “Cảnh Ly ca ca.”

Xốc lên màn xe ngựa, Minh Sơ quả nhiên thấy Cảnh Ly mặc quần áo trắng cầm ô đỏ đứng trước xe ngựa như cười như không nhìn về phía nàng.

Bạch Luyện hoàn toàn không biết Cảnh Ly, chỉ nghĩ hắn là tên quấy rối, tức giận thối thối râu: “Vị công tử này là ai, Bạch gia không tùy tiện chiêu đãi người không liên quan!”

“Ta ư?” Cảnh Ly lúc này mới dời mắt nhìn Bạch Luyện, nghiêng đầu ra vẻ suy nghĩ, sau một lát hắn nở nụ cười tà mị, “Ta... Xem như đồ cưới của thiếu phu nhân các người đi.” Lúc hắn nói những lời này trong ánh mắt lóe lên một chút chua xót, nhưng nhạt đến mức rất khó nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tướng công, chớ ăn dấm chua

Edit: Sabj

Cuối cùng tình huống chính là, Bạch Luyện ở phía trước đánh xe, trong xe ngựa có Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ... và ở giữa một đồ cưới đang ngồi lù lù.

Ba người cứ ngồi nhìn chằm chằm nhau, rất lâu sau Minh Sơ mới phá vỡ trầm mặc: “Bại gia tử, thương thể của chàng còn đau nữa không?”

Được Minh Sơ nhắc nhở Bạch Hoàng Chúc mới phát hiện vết thương trên người nóng rát, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua sau đó đáng thương tội nghiệp ngẩng đầu nói: “Minh Sơ... hình như... vết thương nứt ra rồi.” Ngữ khí của hắn vô tội đến cực điểm khiến Minh Sơ nhất thời không biết nên trách móc hay tức giận.

Minh Sơ nhìn y phục trên người Bạch Hoàng Chúc dần dần bị máu tươi nhiễm đỏ, nhướn mi ném một câu “Xứng đáng”, nhưng sau đó vẫn dè dặt cẩn thận băng bó lại vết thương cho hắn. Mà Cảnh Ly ngồi ở bên cạnh vô cùng hứng thú nhìn đôi vợ chồng luống cuống tay chân, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng kêu đau của Bạch Hoàng Chúc và tiếng quát không kiên nhẫn của Minh Sơ.

Cảnh tượng như vậy, lại làm cho mắt mắt trong mắt Cảnh Ly càng thêm đậm.

Hắn rõ ràng đã cảm giác được giữa Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc không thể cho mình chen vào, nam tử trước mắt nhìn như yếu đuối này là người Minh Sơ xác định muốn làm bạn cả đời. Chẳng qua trong lòng vẫn còn không cam lòng, tuy nhiên cũng chỉ đành cất giấu.

Cuối cùng cũng xử lý xong vết thương, Minh Sơ thở nhẹ nhõm sau đó mới nghiêm mặt nói: “Biết mình có thương tích còn trừng cái gì mà trừng?”

Nàng chỉ chuyện Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly trừng mắt lẫn nhau vừa rồi.

Bạch Hoàng Chúc trong lòng cũng rất ủy khuất, rõ ràng đã nhìn ra tên Cảnh Ly này có tình cảm đặc biệt với nương tử nhà mình, lại còn đồng ý để hắn về Bạch gia với họ. Mà Minh Sơ bình thường rất thông minh, thế mà lúc này không nhìn ra tâm tư của Cảnh Ly khiến hắn rất vô lực.

Rầu rĩ chui vào trong đệm chăn nằm, Bạch Hoàng Chúc nhắm mắt ngủ, chỉ còn lại Minh Sơ và Cảnh Ly liếc nhau.

“Cảnh Ly ca ca, sao huynh lại muốn cùng đi Bạch gia với bọn muội?” Đến lúc này Minh Sơ mới có thời gian hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Cảnh Ly nhìn thoáng qua Bạch Hoàng Chúc đang giả vờ ngủ say, như cười như không hừ một tiếng nói: “Bây giờ ta đã là phần đồ của Hắc Y giáo, mà đây đều do tướng công nhà muội ban tặng, ta đi theo hắn đến Bạch gia nương tựa có gì không đúng chứ?”

Trong mắt Minh Sơ trở nên khó hiểu, nhưng cũng chỉ gật gật đầu không hỏi nhiều.

Hai người lại im lặng, một lúc sau Cảnh Ly mới lại nói: “Tiểu cung chủ...”

“Gọi muội là Sơ Nhi đi, muội nhớ lúc nhỏ huynh hay gọi muội như vậy.” Minh Sơ ngược mắt cười với Cảnh Ly, “Lâm Nguyệt cung đã bị hủy từ lâu rồi, không còn tiểu cung chủ gì nữa.”

Nghe xong lời nói của Minh Sơ, ánh mắt Cảnh Ly trở nên mềm mại, gật đầu gọi: “Sơ Nhi.”

Một tiếng Sơ Nhi này dịu dàng vô cùng, đương sự Minh Sơ chưa cảm thấy gì, Bạch Hoàng Chúc vẫn đang giả vờ ngủ đã cảm thấy da gà cả người rơi rụng đầy đất, trong khoảng thời gian này cùng Cảnh Ly chạy trốn chết mặc dù không quá hiểu hần, nhưng hần cũng chưa từng nghe thấy Cảnh Ly nói chuyện bằng loại ngữ điệu này.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, hần còn chưa bao giờ gọi Minh Sơ như vậy mà tên Cảnh Ly này đã gọi rồi.

Minh Sơ có vẻ như rất vui khi Cảnh Ly gọi nàng như thế, nàng cũng cười: “Cảnh Ly ca ca, huynh thay đổi rất nhiều.”

“Có lẽ thế.” Ánh mắt Cảnh Ly trở nên ý tứ hàm xúc không rõ, sau khi liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc đã bắt đầu không an phận nằm trong chăn đến ghen, hần lại nói: “Ta còn chưa kịp hỏi muội, mấy năm nay muội sống thế nào, sao lại trở thành nương tử của Bạch công tử?”

Mấy từ Bạch công tử được nhấn rất mạnh, như sợ Bạch Hoàng Chúc không nghe rõ.

Minh Sơ vẫn không để ý, khép hờ mắt nghĩ một lát mới nói: “Muội được hộ vệ của cha bảo vệ trốn đi, sau đó trải qua những ngày lưu lạc bốn phương, thậm chí còn muốn làm sơn tặc. Ai ngờ lần đầu tiên muội cướp bóc gặp được bại gia tử, bại gia tử một lời cũng không nói dốc hết tài sản trong người ra cho muội. Lúc ấy muội nghèo đã quen, thấy bại gia tử lẳng phí như vậy thì rất khó chịu...”

Vì vậy nàng hung hăng khiển trách Bạch Hoàng Chúc một thôi một hồi, mà Bạch Hoàng Chúc đại khái cũng bị sơn tặc Minh Sơ chính nghĩa làm cho sợ hãi, vốn tưởng rằng đưa hết tiền trên người cho nàng là xong, ai ngờ sơn tặc lại mắng mình cho nàng quá nhiều.

Sau một hồi bị ăn mắng Bạch Hoàng Chúc hỏi một câu: “Bằng không người tới Hồng Diệp trai chúng ta giúp ta quản lý mọi chuyện được không?”

Cũng vì một câu nói này mà kéo theo rất nhiều chuyện về sau. Tuy nhiên mấy chuyện khó tin như thế sau khi suy nghĩ Minh Sơ quyết định không nói với Cảnh Ly.

Cũng may Minh Sơ không nói, bằng không Cảnh Ly chắc chắn sẽ cảm thấy mình thua Bạch Hoàng Chúc về mặt tình cảm là một chuyện đáng xấu hổ cỡ nào.

Nghe xong lời Minh Sơ nói, Cảnh Ly đột nhiên nở nụ cười, sau đó lập tức nói: “Ta thật sự hối hận năm đó đã rời khỏi Lâm Nguyệt cung. Nếu lúc thảm kịch xảy ra ta ở đó thì tốt, như vậy ta có thể bảo vệ muội, muội cũng không phải chịu khổ như vậy...”

Như vậy, Minh Sơ cũng sẽ không gặp Bạch Hoàng Chúc.

“Huynh không cần hối hận, Cảnh Ly ca ca.” Nụ cười của Minh Sơ mang theo chút chua xót, nếu năm đó Cảnh Ly không rời đi, có lẽ hần cũng không thể tránh được kiếp nạn ở Lâm Nguyệt cung.

Cảnh Ly lắc đầu: “Sơ Nhi...”

“Minh Sơ.” Một giọng nói đột ngột chen vào, Minh Sơ hơi sững sờ, Cảnh Ly cau mày về mặt khó chịu quay đầu nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc giờ đây vẫn chui trong chăn, chỉ lộ đầu ra, đôi mắt vừa đen vừa to nghiêm túc nhìn chăm chú vào Minh Sơ.

Minh Sơ không biết vì sao Bạch Hoàng Chúc lại cắt ngang câu chuyện của họ, mở miệng hỏi: “Sao thế?”

Bạch Hoàng Chúc cũng không biết làm sao, chỉ là nghe thấy Cảnh Ly gọi tiếng “Sơ Nhi” kia không kiềm chế được muốn cắt ngang lời nói buồn nôn của hần, nhưng nhìn thấy ánh mắt ân cần của Minh Sơ trong chốc lát lại không biết nói gì.

“Bại gia tử?” Minh Sơ cau mày lại gọi lần nữa.

Bạch Hoàng Chúc nhìn chằm chằm vào Minh Sơ rất lâu, cuối cùng phun ra ba chữ: “Không ngủ được.”

“...”

Ba ngày tiếp theo vẫn chạy xe ngựa, dọc theo đường đi Bạch Hoàng Chúc bị sốt, nằm trong chăn khó chịu mở to đôi mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Minh Sơ. Mà Minh Sơ vì chiều cố Bạch Hoàng Chúc phát sốt nên căn bản không có thời gian ôn chuyện với Cảnh Ly, điều này khiến Cảnh Ly rất buồn bực.

Cảnh Ly thậm chí còn từng hi vọng Bạch Hoàng Chúc sốt đến hồng đầu luôn cho xong.

Tuy nhiên nguyện vọng của hần không thể thành hiện thực, vào trời tối ngày thứ ba khi tới đại trạch Bạch gia, cơn sốt của Bạch Hoàng Chúc cũng lui bớt.

Cuối cùng cũng thấy được trạch viện Bạch gia, Bạch Luyện đánh xe vô cùng kích động, nhảy xuống xe nói với ba người trên xe ngựa: “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, chúng ta đã tới Bạch gia.”

Nghe thấy tiếng Bạch Luyện, hàng lông mày Minh Sơ nhíu lại vài ngày vì Bạch Hoàng Chúc sốt cao cuối cùng cũng giãn ra, nói với Cảnh Ly: “Cảnh Ly ca ca, giúp ta đi bại gia tử xuống xe ngựa.” Nàng chỉ chỉ Bạch Hoàng Chúc đang nằm trong chăn sắc mặt ửng đỏ không tự nhiên, hần vẫn đang ngủ say, không biết đã đến Bạch gia.

Cảnh Ly theo ý Minh Sơ nhìn sang, sau một lúc im lặng vô cùng không tình nguyện đi qua, sau đó một tay nắm cổ hần một tay vòng qua chân bẻ Bạch Hoàng Chúc xuống xe ngựa.

Bạch Luyện nhìn thấy Cảnh Ly ôm Bạch Hoàng Chúc xuống xe ngựa, vội vàng đi qua thân thiết hỏi: “Bệnh của đại thiếu gia có nghiêm trọng lắm không?”

“Hắn không dễ chết như vậy đâu.” Cảnh Ly không hề lo lắng nói.

Nói xong câu này, hần đột nhiên nhú mày ngẩng đầu nhìn về một phía, đối diện với hần chính là một cánh cửa đang mở rộng, nước sơn màu đỏ cùng ô khóa lớn ánh vàng rực rỡ đề ngang trước mắt khiến người ta phải chùn bước. Trước cửa có một vị nam tử thanh y tuấn tú đang đứng, vội vàng nhìn hần đang ôm Bạch Hoàng Chúc.

Cảnh Ly nhướn mi, đúng lúc đó Minh Sơ cũng xuống xe ngựa đi tới.

Lúc này tên thanh y nam tử mới bước về hướng mấy người, tươi cười khấn khoản: “Tiểu Chúc, cuối cùng ta cũng đã được gặp đệ.” Hần nói chuyện với Cảnh ly đang ôm Bạch Hoàng Chúc.

Cảnh Ly buồn cười hừ một tiếng đáp lại: “Ngươi là ai?”

“Ta là nghĩa huynh của đệ Bạch Hoàng Quyết, đệ còn nhớ không?” Nam tử đang cười hơi tương tự Cảnh Ly, đôi mắt đều hẹp dài, chẳng qua lúc Cảnh Ly neho mắt dường như hơi yếu dị, mà nam tử này lại khiến người ta muốn thân cận.

Tuy nhiên Cảnh Ly không hề nể mặt, chỉ đưa Bạch Hoàng Chúc đến trước mặt hần: “Ta không phải nghĩa đệ Bạch Hoàng Chúc của ngươi, muốn ôn chuyện thì đi mà tìm hần.” Bạch Hoàng Chúc vẫn đang ngủ say, mới bị ôm ra từ trong chăn đệm nên tóc dài còn chưa kịp chải.

Trong chớp mắt, nụ cười tươi không chệ vào đâu được của Bạch Hoàng Quyết gần như không duy trì được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngoại truyện, rất nhiều năm trước

Edit: Sabj

Trời chiều không hề có sức sống, mặt đất phủ một màu ánh sáng tối mờ, dưới ánh hoàng hôn, trên mặt đất tối tăm là một tòa thành vẫn gần trong gang tấc, nhưng lại mất đi ý nghĩa ngày xưa.

Chín người im lặng đứng trong rừng trúc, trước một ngôi mộ mới lập, không khí áp lực khiến người ta cảm thấy khó thở. Đây là lần đầu tiên giành lại tự do trong mười bảy năm qua, cũng là mười bảy năm gần bó kè cận bên nhau, lần đầu tiên hoàn toàn mờ mịt. Dường như mặt trời vĩnh viễn sẽ không hạ xuống, họ đứng đó, hoàng hôn cũng vẫn ở bên, cho đến khi một giọng nói khàn khàn của thiếu niên phá vỡ sự im lặng: “Túc Huyền, cần phải đi rồi.”

Những lời này hần nói với thiếu nữ đứng đầu đám người đang đối diện với mình, nữ tử kia cúi đầu trước ngôi mộ, trong mắt không có buồn vui, nàng chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta không đi.”

Lại im lặng như cũ, dường như mọi người đã biết nữ tử đó sẽ nói như vậy.

“Ta đi.” Hoàng y thiếu niên đứng cuối đám người trong giọng nói lộ ra hần ý, ngoài nữ tử kia, những người khác đều nhìn về phía hần, cũng đồng thời thấy người chưa bao giờ thay đổi về mặt lại đang không tiếng động rơi lệ. Hần xoay người, quay đầu lần cuối nhìn thiếu nữ đứng bên mộ, cũng như xuyên qua thiếu nữ nhìn người đang nằm dưới “Chờ ta làm xong chuyện nên làm, ta sẽ trở lại Mộ Thâm Viện ở bên hần.”

Không ai giữ hần lại, bởi vì một thiếu niên nhỏ tuổi hơi nhát gan cũng vội vàng đi theo, đi được vài bước hần lại quay đầu, trong ánh mắt là sự mờ mịt trước nay chưa từng có, có người gọi hần: “Tiểu Chúc.”

Thiếu niên tên là Tiểu Chúc hơi luống cuống, nhưng vẫn khẽ than một tiếng: “Từ trước đến nay các huynh vẫn luôn bảo vệ đệ, đệ vẫn cho là, chỉ cần đứng phía sau các huynh thì tất cả mọi bất hạnh cũng sẽ rời xa đệ, nhưng mà sau khi Luru Ly chết đệ mới phát hiện, các huynh cũng sẽ bị thương bị đau bị mệt, dù đệ có bất hạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vĩnh viễn ý lại các huynh, đệ muốn ra ngoài, đệ muốn, có một ngày có thể tự dựa vào năng lực bản thân mà sống.”

Lại tiếp tục im lặng, có lẽ tâm tình đều trầm trọng quá mức, mọi người nhìn hai thiếu niên dần dần đi xa, mãi cho đến ánh chiều tà nuốt sống bóng lưng của hai người mới có người than nhẹ một tiếng: “Ta cũng nên đi.” Nói chuyện là thiếu niên lớn tuổi nhất trong đám người.

“Phi Yên.” Không ai giữ lại, chỉ có người gọi tên hần.

Thiếu niên tên Phi Yên nở một nụ cười bất đắc dĩ, khẽ nói: “Chúng ta đã cố gắng lâu như vậy, thậm chí mất đi Luru Ly mới đổi được tự do, nếu vẫn tiếp

tục ở lại đây mới là thẹn với Lưu Ly. Mặc Sắt, người là người hiểu rõ nhất.”

Hắn tuy nói với thiếu niên kia, nhưng tất cả mọi người đều nghe trong lòng.

“Đủ rồi Phi Yên, đừng nghĩ chúng ta chỉ là hài tử vẫn phải nghe huynh giảng đạo lý.” Thiếu niên thanh tú xinh đẹp nhất trong đám người không kiên nhẫn ngắt lời Phi Yên, “Ta đã nói rồi, ta sẽ ra thế giới bên ngoài, tung hoành trời đất, sau đó trở về nói cho Lưu Ly biết thế giới bên ngoài thú vị bao nhiêu.”

“Còn có ta nữa.” Từ y thiếu nữ vội vàng lên tiếng.

Thanh y thiếu niên bước lên: “Hong Đăng cũng đã nhận ra, Phong Điều Sở ta sao có thể lạc hậu?”

Tất cả mọi người đều có kế hoạch, chỉ trừ một người.

Người đó đưa lưng về phía mọi người, không biết đang nhìn về tương lai hay đang hối tiếc quá khứ, nhận thấy được tầm mắt của mọi người, hắn hừ lạnh một tiếng, hòa mình vào ánh hoàng hôn rồi khỏi.

Yên tĩnh, phẳng phất như sự yên tĩnh sẽ kéo dài đến vĩnh cửu, tòa thành cổ đã từng giam cầm sinh mệnh của mười đứa bé, hiện tại cũng bắt đầu loang lổ, lộ ra vẻ tịch mịch tiêu điều, lá cờ trên cửa thành vẫn phấp phất trong gió, dường như đang vẫy tay, chẳng qua cái vẫy tay đó không biết là chia ly vĩnh viễn hay chờ đợi trở lại.

Một ngày này, Mộ Thâm Viện mất đi Sở Lưu Ly, cũng đồng thời chiếm được tự do, chín người, vào thời điểm đó, cũng bắt đầu thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tướng công, gạt người

Edit: Sabj

Chương kia ngắn nên post luôn chương này hihihi

Giang hồ có bát đại thế gia, theo thứ tự là Ngôn, Minh, Bạch, Phi, Sở, Hồng, Phong, Lâu. Bát đại thế gia luôn nổi tiếng trên giang hồ vì sự công chính nghiêm minh, dẫn đầu toàn bộ chính đạo đối kháng Hắc Y giáo. Nhưng mười năm trước, toàn bộ người thừa kế được lựa chọn của bát đại thế gia đều bị bắt cóc, bát đại thế gia lâm nguy. Hắc Y giáo nhân cơ hội này tấn công vào lâm Trung Nguyên, khiến bát đại thế gia phải quy mọi tội lỗi về mình, sau đó đều lần lượt rút lui khỏi giang hồ hỗn loạn lúc đó.

Hơn mười năm sau, một trong bát đại thế gia Bạch gia lần đầu tiên tái xuất giang hồ, chào đón đại thiếu gia Bạch Hoàng Chúc mất tích nhiều năm trở về.

Lúc này Bạch gia rất loạn, là lần hỗn loạn nhất trong mười năm trở lại đây.

Tất cả đều bởi vì — Bạch đại thiếu gia đã trở lại. Vị đại thiếu gia mà nhiều nô bộc chỉ mới nghe nói đến tên chưa bao giờ được gặp, người trong truyền thuyết thông minh lanh lợi mới năm tuổi đã được gia chủ chọn là người thừa kế, đại thiếu gia Bạch Hoàng Chúc.

Rất nhiều nô bộc mới làm ở Bạch gia vài năm, chỉ biết gia chủ Bạch Vô Sơn có ba người con, một là nghĩa tử Bạch Hoàng Quyết, hai là tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lâm đang ở Vu sơn học nghệ chưa về, còn có... đại thiếu gia Bạch Hoàng Chúc đã mất tích nhiều năm.

Nhiều năm qua chưa từng nghe thấy tin tức về vị đại thiếu gia này, mặc dù gia chủ Bạch Vô Sơn luôn cố chấp cho rằng đại thiếu gia còn sống, nhưng phần đông nô bộc vẫn âm thầm nghị luận vị đại thiếu gia này chắc chắn không còn tại thế. Lại không ngờ có một ngày, Bạch Hoàng Quyết luôn ôn trọng bình tĩnh lại đẩy toàn bộ nô bộc chặn đường rồi đi về phía hậu viện. Mà ở phía sau hắn, là lão quân gia Bạch Luyện cùng hai nam một nữ xa lạ.

Một nam tử trong đó dường như bị bệnh nặng, được một nam tử khác ôm ngang đi theo Bạch Hoàng Quyết.

Một nô bộc quét rác nhìn đồng lá trên sân vừa được quét gọn lại bị đám người Bạch Hoàng Quyết đi qua làm cho bữa bãi hết cả lên, mồm mịt ngẩn đầu: “Chuyện gì thế...”

“Nghe lão Lý Tiền viện nói là đại thiếu gia đã về.” Một nô bộc thích xem náo nhiệt vô cùng hào hứng nói.

Người quét rác càng thêm mờ mịt: “Đại thiếu gia? Đại thiếu gia không phải vẫn luôn ở Bạch gia sao?”

“Không phải đại thiếu gia kia, ” người kia lắc đầu, sau đó lập tức nhìn quanh quất hai bên, cho đến lúc xác định không có ai mới nói, “Đại thiếu gia mà người nói là nghĩa tử của lão gia Bạch Hoàng Quyết, còn ta nói, là đại thiếu gia chân chính mất tích hơn mười năm trước.”

Những lời này làm cho người kia hoảng sợ, lập tức nhìn thăm dò về hướng năm người vừa rời đi, chẳng qua lúc này người đã vào trong viện, ngoài khung

cảnh lá cây hiu quạnh thì người đó chẳng nhìn thấy cái gì hết.

Khi tin tức đại thiếu gia trở về bị truyền ra bên ngoài với tốc độ chóng mặt, Bạch Hoàng Quyết đã mang theo mấy người Minh Sơ vào đến một lầu các trong hậu viện.

Lầu các vô cùng sạch sẽ, Bạch gia tuy là một trong bát đại thế gia nhưng không hề tiêu pha lãng phí, bên trong tiểu lầu bài trí rất đơn giản, tuy nhiên có thể nhìn ra dụng tâm của người bố trí, phòng ở không lớn nhưng cũng đầy đủ mọi thứ. Bạch Hoàng Quyết ý bảo Cảnh Ly đặt Bạch Hoàng Chúc lên giường, sau đó nhanh chóng gọi một nô bộc đi tìm đại phu cho Bạch Hoàng Chúc.

Mãi cho đến lúc thấy đại phu đến Minh Sơ mới thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc đang dò tìm mắt từ đại phu đang bắt mạch sang chỗ khác thì chạm phải ánh mắt quái dị của Bạch Hoàng Quyết.

Trong lòng trầm xuống, Minh Sơ chưa mở miệng đã nghe thấy Bạch Hoàng Quyết nói: “Còn chưa kịp thỉnh giáo quan hệ của hai vị với xá đệ?”

Bạch Hoàng Quyết tuy được Bạch Võ Sơn thu làm nghĩa tử sau khi sinh ra Bạch Hoàng Chúc, nhưng lại lớn hơn Bạch Hoàng Chúc một tuổi nên gọi Bạch Hoàng Chúc là xá đệ.

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Hoàng Quyết, ánh mắt Minh Sơ khẽ biến đổi, sau đó nghe thấy Cảnh Ly nói: “Nghe người nói như vậy, chắc người chính là Bạch thiếu gia Bạch Hoàng Quyết tiếng tăm lừng lẫy phải không? Vị này là nương tử của nghĩa đệ người Minh Sơ, mà ta... Ta là đồ cưới của nàng.”

Câu nói của Cảnh Ly cực kì không nghiêm túc, nhưng vào tai Bạch Hoàng Quyết lại thành vô cùng nghiêm túc.

Minh Sơ mặt không chút thay đổi nhìn về mặt Bạch Hoàng Quyết biến hóa, trong lòng dần dần có vài dự đoán.

Lúc trước Tổ Thất đã từng nói với Bạch Hoàng Chúc, nội bộ Bạch gia có vài thế lực tranh đấu, muốn Bạch Hoàng Chúc khi trở lại Bạch gia phải vô cùng cẩn thận. Mà vị Bạch Hoàng Quyết Bạch thiếu gia này là người ưu tú nhất mấy năm nay ở Bạch gia, Bạch gia gia chủ Bạch Võ Sơn đã có ý định cho hắn kế nhiệm, nhưng bây giờ lại nảy ra một Bạch Hoàng Chúc trở thành chướng ngại trên con đường tiến tới chức vị gia chủ của hắn, nếu hắn muốn hãm hại Bạch Hoàng Chúc thì không phải không có động cơ.

Sau khi nghe xong lời Cảnh Ly, Bạch Hoàng Quyết lại nghiêm túc nhìn Minh Sơ, chưa kịp mở miệng đã nghe thấy đại phu bắt mạch cho Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng nói: “Mạch tượng này...”

“Sao vậy?” Minh Sơ vốn cũng chẳng có tâm trạng nhiều lời với Bạch Hoàng Quyết, bây giờ nghe đại phu mở miệng nhin không được hỏi ra tiếng, mà Bạch Hoàng Quyết và Cảnh Ly sau khi nhìn nhau đầy thâm ý cũng quay đầu thân thiết nhìn về phía đại phu.

Đại phu một tay vẫn đặt lên trên cổ tay của Bạch Hoàng Chúc, vuốt râu cau mày nói: “Thân thể đại thiếu gia bị hao tổn rất lớn... Đại thiếu gia đã không có võ công trong người còn bị nội thương nghiêm trọng cùng ngoại thương, cộng thêm việc bốn ba đường dài và phát sốt, ít nhất cũng phải điều trị tốt trong nửa năm mới được.”

Phản ứng của Minh Sơ lớn nhất, nàng nhú mày hỏi: “Nửa năm, lâu như vậy sao?” Điều nàng lo lắng không chỉ là Bạch Hoàng Chúc điều dưỡng bao lâu, mà còn vì những lời Bạch Hoàng Chúc đã nói trước khi khởi hành. Tổ Thất nói Bạch gia hiện tại đang rất hỗn loạn, mà việc Bạch Hoàng Chúc trở lại Bạch gia không thể nghi ngờ là nhảy vào lưỡi dao, nếu thân thể hắn khỏe mạnh võ công vẫn còn thì không sao, nhưng hiện tại hắn bị thương thành cái dạng lại còn tạm thời bị mất võ công, sao có thể đối phó với thế lực ngầm của Bạch gia?

Đồng thời nhú mày còn có Cảnh Ly và Bạch Hoàng Quyết. Lòng mày Cảnh Ly nhíu chặt lại, chẳng qua vẫn không mở miệng. Trong suy nghĩ của hắn Bạch Hoàng Chúc là Thân Đường đệ nhất sát thủ nên đương nhiên không phải kẻ yếu, hắn chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ thấy vị thiên hạ đệ nhất sát thủ thảm hại đến mức này.

Ánh mắt phức tạp của hắn liếc qua Bạch Hoàng Chúc vẫn đang nhắm mắt, không biết hắn đang ngủ say hay hôn mê. Có lẽ từ trước tới nay hắn đều cho rằng Bạch Hoàng Chúc thật lợi hại, lại quên mất thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng chỉ là một con người.

Mà về mặt Bạch Hoàng Quyết cũng vô cùng giống họ, trong mắt hắn tràn đầy lo lắng nhìn Bạch Hoàng Chúc lắc đầu nói: “Thật không ngờ Hoàng Chúc lại không biết võ công... Lưu lạc nhiều năm bên ngoài như vậy không biết đệ ấy đã chịu khổ đến mức nào, không ngờ vẫn có người muốn thương tổn đệ ấy...”

Nói tới đây hắn vỗ trán quay đầu nhìn thẳng vào mắt Cảnh Ly, gần từng chữ một: “Rốt cuộc là ai làm Hoàng Chúc bị thương? Ngay cả người không có võ công cũng không buông tha, thương thế của Hoàng Chúc, Bạch gia tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Câu này hắn nói vô cùng nghiêm túc, khiến Minh Sơ vốn hoài nghi Bạch Hoàng Quyết là người làm rối loạn Bạch gia đột nhiên bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Về mặt Bạch Hoàng Quyết quá mức nghiêm trọng, nếu như đây chỉ là hư tình giả ý của hắn thì kỹ thuật diễn xuất của hắn quá mức hoàn hảo.

“Thiếu gia.” Không khí trầm lắng bị đại phu phá vỡ, ba ánh mắt đồng thời chuyển lên lão đại phu đầu tóc hoa râm, Minh Sơ hỏi: “Còn điều gì quan trọng cần chú ý sao?”

Đại phu gật đầu nghiêm mặt nói: “Các người gọi một người cùng ta đi lấy thuốc, thuốc này phải được ủ trong quần áo liên tục một tháng, trong vòng một tháng này đại thiếu gia không được xuống giường, không được để hắn bị nhiễm gió lạnh, hiện tại thân thể đại thiếu gia yếu ớt đừng để hắn sinh bệnh

thêm.”

Về mặt Minh Sơ ngưng trọng, gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Cảnh Ly cũng gật đầu, cuối cùng đành thỏa hiệp trước ánh mắt soi mói sâu xa của Minh Sơ, bắt đắc dĩ thờ dài gật đầu nói: “Được rồi đại phu, ta cùng người đi lấy thuốc...”

Đại phu gật đầu nhìn Cảnh Ly rồi đi ra ngoài, Cảnh Ly rũ mắt miễn cưỡng đi theo hần.

Trong phòng chỉ còn lại Bạch Hoàng Chúc đang mê man, Minh Sơ và Bạch Hoàng Quyết. Lão quân gia Bạch Luyện đã bị Bạch Hoàng Quyết bảo đi mời gia chủ Bạch gia hiện thời Bạch Vô Sơn tới, chỉ là không biết có chuyện gì mà Bạch Vô Sơn mãi vẫn chưa đến.

Đợi một hồi lâu, Bạch Hoàng Quyết cuối cùng phá vỡ sự im lặng: “Minh... Minh Sơ cô nương, tại hạ đến tiền đường xem vì sao Bạch Luyện chưa đưa nghĩa phụ đến, xá đệ xin nhờ cô nương chăm sóc.”

Hần gọi “Minh Sơ cô nương” mà không phải “đệ tước”, Minh Sơ nhìn ra trong lòng hần cũng không tán thành mình là nương tử của Bạch Hoàng Chúc, tuy nhiên lúc này tâm tư của nàng chỉ đặt lên người Bạch Hoàng Chúc, lười so đo với Bạch Hoàng Quyết, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Bạch Hoàng Quyết cuối cùng lo lắng nhìn Bạch Hoàng Chúc lần cuối rồi mới xoay người ra ngoài.

Cho đến khi Bạch Hoàng Quyết đi xa Minh Sơ mới thờ dài một tiếng rồi ngồi xuống bên giường Bạch Hoàng Chúc, bắt đắc dĩ vươn tay vuốt ve mái tóc rối tung của hần: “Bại gia tử, chàng thế này đúng là khiến người ta lo lắng...”

Điều nàng không ngờ chính là, một câu thờ dài này lại nghe được trả lời.

“Không cần lo lắng.” Đôi mắt đang nhắm chặt của Bạch Hoàng Chúc đột nhiên mở ra, ánh mắt trong suốt đen láy phản chiếu bóng dáng Minh Sơ.

Tay Minh Sơ không kìm nén được mà run rẩy, chính xác chọc chọc vào mặt Bạch Hoàng Chúc, đổi lấy tiếng kêu đau của hần.

“Chàng tỉnh rồi?” Minh Sơ không thể tin hỏi.

Bạch Hoàng Chúc rất vô tội nhìn Minh Sơ, chớp chớp mắt nói: “Ta chưa hề nói ta hôn mê.”

“...”

Vì thế người một khắc trước còn bị đại phu nói nhắc phải điều trị thật tốt trong nửa tháng, hơn nữa một tháng không thể xuống giường không thể trúng gió Bạch đại thiếu gia Bạch Hoàng Chúc lúc này đột nhiên tràn đầy tinh thần mở to hai mắt giải thích với Minh Sơ hơn nửa ngày.

Mãi cho đến khi Bạch Hoàng Chúc nói xong, Minh Sơ mới không chắc chắn lặp lại lần nữa: “Chàng nói đại phu kia bắt mạch cho chàng... mạch tượng là giả?”

“Đúng vậy, đây là biện pháp trước khi đi Tổ Thất đã dạy ta, có thể khiến mạch tượng trở nên vô cùng yếu ớt.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu nói, “Bây giờ Bạch gia hỗn loạn như thế nào chúng ta vẫn chưa rõ, chúng ta tốt nhất cứ yếu thế trước, để người khác thả lỏng cảnh giác với chúng ta.”

Lời nói của hần rất hợp tình hợp lý, nhưng lại đổi lấy ánh mắt quái dị của Minh Sơ, nàng trước kia chưa từng phát hiện tướng công nhà mình cũng biết giờ trò lừa gạt.

Im lặng một lúc Minh Sơ mới mở miệng nói: “Ta có thể lý giải là... Lúc trước chàng phát sốt cũng là để lừa ta lo lắng đúng không?”

“...” Bạch Hoàng Chúc co rụt vào trong ổ chăn, hần có chết cũng không thừa nhận là do mình không chịu nổi hành vi mờ ám của Cảnh Ly với nương tử nhà mình, cho nên vin vào cơn sốt nhẹ để dời lực chú ý của Minh Sơ.

Quay đầu thấy ánh mắt Minh Sơ càng ngày càng nguy hiểm, Bạch Hoàng Chúc sau một lúc im lặng nhả ra một câu: “Minh Sơ... Đầu ta choáng váng...” Ánh mắt hần rất ủy khuất, vô cùng ủy khuất, như thể thì dù Minh Sơ có tức giận đến mức nào thì nhìn ánh mắt đó cũng không thể phát tiết.

Một tay kéo chăn cho Bạch Hoàng Chúc, giọng điệu Minh Sơ mềm lại: “Choáng váng thì nằm xuống cho ta.”

Bạch Hoàng Chúc như được đại xá, gần như cả cái đầu đều chọt tọt vào trong chăn mềm.

Nhưng mà vào lúc này, ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên những tiếng bước chân hỗn độn, dường như có rất nhiều người đến, trong đó có giọng của Bạch Hoàng Quyết: “Nghĩa phụ, lúc này thân thể Hoàng Chúc còn rất kém, không biết đã tỉnh lại hay chưa...”

Nghe được câu này, hai người trong phòng cũng biết ai tới — Bạch gia gia chủ, Bạch Vô Sơn.

Minh Sơ trầm ngâm nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc, lại phát hiện vẻ mặt Bạch Hoàng Chúc cực kỳ phức tạp.

Chương 16: Tướng công, giả bộ bệnh

Edit: Sabj

Dưới ánh mắt chăm chú của Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ, cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra, một người mặc cẩm y màu đỏ tía đi vào phòng.

Đó là một vị trung niên nam tử xem ra hơn năm mươi tuổi, không phúc hậu như những người trạc tuổi khác mà hần rất gầy, gầy đến mức còn nhìn thấy cả xương. Nhưng hần lại rất cao lớn, trông không khác gì một cái cột buồm không lồ. Hình dung này có lẽ không đủ thỏa đáng, nhưng trong khoảnh khắc đó trong đầu Minh Sơ chỉ nảy ra ý nghĩ ấy mà thôi.

Nàng biết thật ra người này chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng hần lại như một lão nhân hơn năm mươi, trên bàn tay ngăm đen là nếp nhăn chằng chịt lưu lại dấu vết của năm tháng.

Mà lúc này hần đang nhìn Bạch Hoàng Chúc trên giường.

Bạch Hoàng Chúc cũng mở to hai mắt, vẻ mặt phức tạp đối mặt với người đó.

Trong trí nhớ của Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc là một tên rất dễ bị cảm động và rất dễ khóc, nhưng lúc này đáy mắt Bạch Hoàng Chúc không hề tồn tại một giọt nước mắt nào. Trong nháy mắt đó dường như nàng mới hiểu ra một điều.

Có vẻ như không ngờ Bạch Hoàng Chúc đã tỉnh, trong nháy mắt người đó chạm đến tầm mắt Bạch Hoàng có một tia chán chờ, sau đó khóe miệng hần cong lên như đang cười nhạo.

Sau đó cuối cùng hần cũng đi về phía Bạch Hoàng Chúc.

“Hoàng Chúc, con tỉnh rồi sao?” Giọng nói của Bạch Võ Sơn cùng người của hần mang lại cho người ta cảm giác nặng nề cùng với khí thế mơ hồ chưa bộc phát.

Bạch Hoàng Chúc nhìn Bạch Võ Sơn không chớp mắt, nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu. Minh Sơ chỉ yên lặng nhìn phụ tử hai người, nghe họ nói chuyện, không hề nói một chữ.

Hơn mười năm, một lần nữa quay lại Bạch gia, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy người trước mắt rất quen thuộc với mình.

Hần vốn không nhớ được tướng mạo người trước mắt, bởi khi đó hần chỉ có năm tuổi.

Nhưng không biết vì sao, người trước mắt lại đem đến cho hần cảm giác quen thuộc như vậy.

Sau khi im lặng thật lâu, Minh Sơ không hề mở miệng, Bạch Hoàng Quyết vẫn đứng ở cửa cũng không lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người. Mãi cho đến khi Bạch Võ Sơn ngồi xuống trước giường Bạch Hoàng Chúc, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Có thể nói cho ta biết, nhiều năm qua con sống như thế nào không?”

Ngữ khí của hần có chút phai nhạt, mang theo sự yếu ớt mà một gia chủ thế gia không nên có, nhưng hần lại như vậy, không hề che dấu sự yếu đuối của mình trước mặt Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Võ Sơn như vậy khiến Bạch Hoàng Chúc không thể giữ im lặng được nữa, hần chậm rãi mở miệng gọi một tiếng gần như nghẹn ngào: “Cha.”

Tiếng gọi đó làm cho thân thể Bạch Võ Sơn hơi chấn động, hần nhìn Bạch Hoàng Chúc như phát hiện ra điều gì đó rất vui mừng, duỗi tay ra nói: “Hoàng Chúc...”

“Mấy năm nay con sống rất tốt, để cha lo lắng rồi.” Bạch Hoàng Chúc khép hờ mắt khẽ nói.

Nhưng Bạch Võ Sơn cũng không đồng ý, hần nhíu mi cẩn thận xem xét Bạch Hoàng Chúc trong chớp lát mới lắc đầu nói: “Sống rất tốt ư? Rất tốt mà gầy thế này sao?”

Không đợi Bạch Hoàng Chúc phản bác hần đã nói tiếp: “Vừa rồi trên đường đi ta đã nghe Hoàng Quyết nói tình trạng thân thể con, cũng biết chuyện con bị trọng thương... Con có thể nói cho ta biết ai là người làm con bị thương không?” Cho dù hần đã cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh, nhưng Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ vẫn thấy rõ sát ý trong mắt Bạch Võ Sơn.

Mặc dù biết Bạch Võ Sơn không thể lập tức dẫn Bạch gia đi đối phó với Thần Đường và Hắc Y giáo, nhưng Bạch Hoàng Chúc vẫn cảm thấy nơi nào đó trong lòng trở nên mềm mại chưa từng có.

Chóp chóp mắt, Bạch Hoàng Chúc mới nói: “Thần Đường.”

Trong nháy mắt hai chữ này vừa phát ra, Bạch Hoàng Chúc lặng lẽ xem xét vẻ mặt Bạch Võ Sơn, nhưng hắn không nhìn thấy chút lù bước nào. Trong mắt Bạch Võ Sơn chỉ có bình tĩnh suy tư cùng sự phẫn nộ rất khó phát hiện.

Bạch gia mặc dù nằm trong bát đại thế gia nhưng vẫn không thể đối đầu với Hắc Y giáo có Thần Đường làm chỗ dựa, song khi Bạch Hoàng Chúc nói người làm mình bị thương là Thần Đường thì hắn không hề bộc lộ ra chút khó xử nào, mà chỉ đang nghĩ cách đối phó với Thần Đường.

Chỉ như vậy đã khiến Bạch Hoàng Chúc cảm thấy lần trở về Bạch gia này là đúng đắn.

Hơn mười năm lăn lộn bên ngoài, hắn cũng đã từng vô cùng nhớ những ngày tháng được nuông chiều ở Bạch gia. Về sau khi đã lớn hơn, biết nhiều việc biết nhiều người hơn, lại cảm thấy cả đời không trở lại Bạch gia với hắn cũng chẳng sao.

Nhưng đến bây giờ hắn mới giật mình nhận ra mình luôn luôn là người của Bạch gia, trong người chảy dòng máu Bạch gia.

“Món nợ này Bạch gia phải tính với Thần Đường.” Bạch Võ Sơn ngữ điệu cực kì chậm nói ra những lời này.

Bạch Hoàng Chúc nhìn nam tử trước mắt, hắn chỉ mới hơn bốn mươi tuổi nhưng mái tóc đã bạc trắng, trên mặt chẳng chút nếp nhăn, nhưng khi hắn nói ra những lời này vẻ mặt nghiêm túc đến mức khiến người ta không thể nghi ngờ, làm cho người ta không tự chủ được tin tưởng sẽ có một ngày những lời này trở thành hiện thực.

Sau một cái gật đầu thật mạnh, Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười với Bạch Võ Sơn.

Giây phút Bạch Võ Sơn nhìn thấy nụ cười của Bạch Hoàng Chúc trong lòng lại có thêm mối cảm xúc, chẳng qua không thể nói rõ đó là cảm xúc gì. Bàn tay hơi thô ráp vỗ vỗ vai Bạch Hoàng Chúc, Bạch Võ Sơn đứng lên: “Mẹ con vốn cũng muốn tới thăm con nhưng ta lo lắng năng kích động sẽ ảnh hưởng tới việc dưỡng thương của con, vì vậy không để năng tới đây... Tuy nhiên ta nghĩ năng sẽ không nhịn được lâu đâu.”

Minh Sơ nghe ra trong giọng nói của Bạch Võ Sơn lộ ra sự bất đắc dĩ, nhin không được khoe môi cong lên. Trên đường đến Bạch gia năng đã hỏi thăm rất nhiều chuyện của Bạch gia từ phía Bạch Luyện, Bạch gia phu nhân mặc dù tuổi một bó to nhưng vẫn thích làm theo ý mình như năm đó năng vẫn còn đơn độc hành tẩu giang hồ, mang theo hào khí Linh Nam đệ nhất nữ hiệp, gây ra rất nhiều chuyện năng đã nghe nói từ lâu.

Bạch Võ Sơn không chú ý tới vẻ mặt thay đổi của Minh Sơ, mà Bạch Hoàng Chúc đang bận rộn cảm động nên cũng không để tâm.

Bạch Võ Sơn lại nói: “Được rồi, Hoàng Chúc con vừa mới tỉnh lại, nghỉ ngơi trước đi.” Hắn đã trở lại, từ nay về sau sẽ còn nhiều thời gian nhìn thấy đứa con này. Lúc Bạch Võ Sơn nghĩ như thế đã cất bước đi về phía Bạch Hoàng Quyết đứng ở cửa phòng.

“Trong vòng nửa năm ngoan ngoãn ở trong Bạch gia không được đi đâu.” Đi đến nửa đường Bạch Võ Sơn như nghĩ tới điều gì, lại quay đầu nói với Minh Sơ: “Nếu đã là con dâu Bạch gia, đừng để cho lão nhân ta phải thất vọng.” Khi nói những lời này vẻ mặt hắn cười như không cười.

Minh Sơ sững sốt trong giây lát, sau đó vội vàng gật đầu: “Minh Sơ... Tất nhiên sẽ không để cha chồng thất vọng.”

Bạch Võ Sơn dường như hết sức hài lòng, híp mắt gật đầu đi ra ngoài cửa, mà Bạch Hoàng Quyết vẫn luôn im lặng cũng gật đầu với Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc rồi nhanh chóng đi theo Bạch Võ Sơn ra ngoài.

Sau khi Bạch Võ Sơn rời khỏi, Minh Sơ mới quay đầu nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc vẫn đang hết sức cảm động, trầm ngâm một lát mới mở miệng: “Quá đơn giản.”

Đơn giản năng nói là chỉ Bạch Võ Sơn, hắn chấp nhận năng là nương tử của Bạch Hoàng Chúc một cách quá dễ dàng. Trước đây hắn không hề biết thân phận của năng, hơn nữa chưa từng hỏi qua, Minh Sơ không ngờ đường đường Bạch gia một trong bát đại thế gia lại thừa nhận năng qua loa như thế, mà người cũng không ngờ còn có Bạch Hoàng Chúc, sau khi tỉnh lại từ sự cảm động thì hắn đã cẩn thận suy nghĩ rất nhiều.

“Quá bình tĩnh.” Đây là điều mà Bạch Hoàng Chúc không ngờ.

Hắn lúc này vẫn nằm ở trên giường, ngược mắt nhìn vào ánh mắt Minh Sơ, hai người đồng thời cùng lâm vào suy nghĩ.

Trước khi đến họ vốn nghe nói Bạch gia hiện tại rất hỗn loạn, bên trong có ba thế lực, nhưng bây giờ họ đã đến Bạch gia, cũng đã tiếp xúc với Bạch Hoàng Quyết cùng Bạch Võ Sơn, song chỉ thấy một Bạch gia yên ổn hòa thuận.

Trong lúc nhất thời hai người lại bắt đầu hoài nghi sự yên bình này là sự thật hay chỉ giả vờ.

Bạch Hoàng Chúc vẫn đang suy nghĩ về đủ chuyện Bạch gia, tâm tư của Minh Sơ lại bị đánh về nghiêm túc của người nào đó chiếm cứ.

“Nếu Bạch gia thật sự yên bình, như vậy thì...” Bạch Hoàng Chúc vẫn đang phân tích.

“Bại gia tử.” Minh Sơ mở miệng ngắt lời Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc khó hiểu nhìn về phía Minh Sơ, đôi lông mày lá liễu của Minh Sơ nhướn lên: “Ban đầu khi ở Hồng Diệp trai sao chưa từng thấy chàng

ngghiêm túc như vậy?”

Bạch Hoàng Chúc nghe vậy ngẩn ra, cuối cùng nhanh nhẹn chui rúc thật sâu vào đệm chăn: “Không nghĩ ra thì tùy cơ ứng biến đi...” Ở góc độ hẩn không nhìn thấy, vẻ mặt Minh Sơ trong nháy mắt trở nên cực kì bất đắc dĩ lại dờ khóc dờ cười.

Vì thế, kể từ ngày đó về sau, Bạch Hoàng Chúc bắt đầu cuộc sống dưỡng thương dài đến một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tướng công, mẹ chồng

Edit: Sabj

Nếu như nói những ngày tháng ở Hồng Diệp trai thoải mái, thì ở Bạch gia có thể được gọi là vô cùng thoải mái.

Cuộc sống tiêu tiền như nước ở Hồng Diệp trai tất nhiên thoải mái, nhưng vẫn mang theo rất nhiều phiền não. Tỷ như Minh Sơ phải suy nghĩ làm thế nào để Bạch Hoàng Chúc tiêu ít tiền hơn mỗi ngày, làm thế nào để Diệp Hoa Ngâm chịu nghe tiên sinh dạy học, làm thế nào để Hồng Diệp trai càng ngày càng lớn mạnh, kiếm được nhiều tiền hơn. Mà Bạch Hoàng Chúc buồn rầu làm thế nào để tiêu được càng nhiều tiền càng tốt, làm thế nào để ra về là một phụ thân uy nghiêm trước mặt Diệp Hoa Ngâm.

Mà bây giờ ở Bạch gia đã nhiều ngày như vậy, nhưng hoàn toàn không gặp phải những phiền não đó.

Những ngày tháng sống ở Bạch gia rất dễ chịu — nếu bỏ qua ánh mắt quái dị của nha hoàn thị vệ mỗi lần hầu hạ. Không biết có phải đại thiếu gia chính thức Bạch Hoàng Chúc biến mất lâu quá hay không mà nha hoàn gia đình thị vệ mỗi lần nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc đều trung vệ mặt hết sức tò mò.

Tuy rằng điều này khiến Bạch Hoàng Chúc rất phiền não, nhưng về sau cũng quen không nhìn ánh mắt của họ nữa.

Đã qua nửa tháng, cảm giác mới mẻ khi trở lại Bạch gia cũng đã qua, Bạch Hoàng Chúc bị bắt nằm trên giường nửa tháng lúc này chỉ muốn ra ngoài sân đi dạo. Nhưng ý nghĩ của hẩn rất nhanh chóng bị phản đối, đáng vẻ Minh Sơ mạnh mẽ ngăn trước giường thật sự khiến hẩn cảm thấy thật vô lực.

“Chàng là tiên hay là quý?” Minh Sơ khinh thường lườm Bạch Hoàng Chúc đang rúc vào trong chăn.

Bạch Hoàng Chúc mờ mịt lắc đầu.

Minh Sơ hừ một tiếng: “Không phải tiên cũng không phải quý, chàng nghĩ bị trọng thương nhanh khỏi như vậy sao?”

“Thật sự khỏi rồi mà!” Bạch Hoàng Chúc bất mãn phản bác một câu.

Minh Sơ trừng mắt nhìn hẩn, vươn tay không chút khách khí đẩy hẩn một phen, Bạch Hoàng Chúc đau đến mức rầu rĩ kêu một tiếng, lập tức thiếu chút nữa khóc lên: “Minh Sơ... Đau quá...”

“Biết đau là được rồi.” Minh Sơ cuối cùng hài lòng thu tay về, nằng trước đó cũng đã khống chế độ mạnh yếu, không để vết thương của Bạch Hoàng Chúc vỡ ra, nhưng tuyệt đối cũng đủ để Bạch Hoàng Chúc phải đau một lúc, “Ngao ngao nằm trên giường đi.”

Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc nhìn Minh Sơ hàm chứa sự không cam lòng cùng không muốn, nhưng dưới ánh mắt của Minh Sơ lại không dám nói thêm câu nào.

Lúc này Minh Sơ mới gật đầu nói: “Ta đi xem thuốc của chàng đã được chưa, nha hoàn kia mãi vẫn chưa thấy bụng thuốc tới.” Nói xong câu đó nàng xoay người ra cửa, tiếng bước chân dần dần đi xa. Sau khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc mới cẩn thận vén chăn lên, chậm rãi ngồi dậy.

Ngay lúc hẩn vừa mới ngồi dậy thì một người từ ngoài cửa đi vào, một thân bạch y phiêu dật như mây, đúng là nghĩa huynh của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Quyết.

“Hoàng Chúc!” Người ngoài cửa thấy Bạch Hoàng Chúc chỉ mặc áo lót trắng ngồi trên giường thì sững sốt trong giây lát, sau đó lập tức vội vàng chạy tới trước giường lại đỡ hẩn nằm xuống một lần nữa, đồng thời mở miệng nói: “Thân mình vẫn còn kém sao lại ngồi dậy?”

Bạch Hoàng Chúc không có con đường phản đối, bực tức trở về nằm bện với cái gối.

Bạch Hoàng Quyết dường như vẫn chưa hài lòng, lại đem chăn trùm kín lên người hẩn: “Nửa tháng nay không có cơ hội tới thăm đệ, đệ có trách ta

không?”

Bạch Hoàng Chúc sùng sốt, lặp lại lần nữa: “Trách huynh?”

“Hoàng Chúc, đệ trách ta thật sao?” Bạch Hoàng Quyết cười cười, nụ cười lại mang theo sự bất đắc dĩ.

Bạch Hoàng Chúc cảm thấy đầu càng ngày càng to ra: “Đội chút! Vì sao đệ phải trách huynh?”

Lúc này đổi lại là Bạch Hoàng Quyết sùng sốt, nói rất chắc chắn: “Ta là nghĩa huynh của đệ nhưng không quan tâm tới đệ lúc đệ ốm đau nhất, đệ có trách ta ta cũng không oán không hận.” Ánh mắt của hắn thẳng thắn thành khẩn. Trong giây lát Bạch Hoàng Chúc không nhìn thấu cảm xúc của vị nghĩa huynh này.

Dừng một chút, thấy vẻ mặt như sám hối của Bạch Hoàng Quyết, Bạch Hoàng Chúc vội ngăn cản hắn nói tiếp: “Đệ không trách huynh, huynh thân là thiếu gia Bạch gia có rất nhiều việc phải làm, hưởng hồ đến đây cũng chẳng giúp được gì.”

Bạch Hoàng Quyết thở dài một tiếng, nở nụ cười cung chiêu: “Hoàng Chúc... Ta nhớ lúc đệ mất tích mới chỉ có năm tuổi... Đã nhiều năm trôi qua, đệ cũng trưởng thành rất nhiều.”

Trưởng thành, hai từ này làm Bạch Hoàng Chúc thoáng sùng sốt, sau đó cười gượng hai tiếng.

Hắn chắc chắn sẽ không nói cho Bạch Hoàng Quyết biết nương tử của hắn luôn mắng hắn ngây thơ.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người không hề nói gì, cả căn phòng yên tĩnh, sau đó Bạch Hoàng Quyết dường như nhớ tới cái gì đó: “Nghĩa phụ còn có chút việc cần ta đi qua, ta chỉ tới thăm đệ một chút, xem ra đệ không sao rồi.”

“Đừng lo, nếu có việc thì huynh đi đi.” Bạch Hoàng Chúc cười cười, giọng nói tuy hơi khàn khàn, nhưng cũng mềm mại dễ nghe.

Đây là cuộc nói chuyện chính thức đầu tiên của hai người sau khi Bạch Hoàng Chúc trở lại Bạch gia, trước đó vài ngày không phải Bạch Hoàng Chúc ngủ thì cũng là Bạch Hoàng Quyết không có thời gian, cũng sau lần nói chuyện này Bạch Hoàng Chúc mới phát hiện Bạch Hoàng Quyết có sự khác biệt rất lớn với tưởng tượng của mình.

Mà tất nhiên trong lòng Bạch Hoàng Quyết cũng có cảm thụ như vậy.

Bạch Hoàng Quyết gật gật đầu lùi lại hai bước mới nói: “Vậy ta đi trước, Minh Sơ cô nương đâu? Vì sao nàng không ở đây?”

“Nàng đi lấy thuốc.” Bạch Hoàng Chúc giải thích.

Bạch Hoàng Quyết gật gật đầu, nở nụ cười rồi rời khỏi phòng.

Thấy Bạch Hoàng Quyết đã ra khỏi phòng, Bạch Hoàng Chúc lập tức mở chắn ngồi dậy, nhanh chóng xuống đất đi ra ngoài.

Mặt trời bên ngoài rất rực rỡ, từ sau khi về Bạch gia Bạch Hoàng Chúc chưa hề bước chân ra khỏi cửa, cũng đã có một thời gian dài chưa được nhìn thấy cảnh mặt trời mọc mặt trời lặn, lúc này được ra ngoài nhìn ngắm mọi thứ tâm tình hết sức thoải mái.

Chẳng qua sự thoải mái này của hắn cũng không kéo dài quá một khắc, vì rất nhanh sau đó hắn nghe thấy một giọng nữ khàn khàn: “Sao ngươi lại ra đây?”

Khi Bạch Hoàng Chúc nghe thấy câu này vẻ mặt lập tức biến hóa, như một con chuột bị giẫm phải đuôi, chỉ là... Khi hắn không tình nguyện xoay người định quay vào phòng thì mới phản ứng lại, xoay người lại nhìn về phía người kia: “Ta quen ngươi sao?”

Người nói chuyện với hắn là một phụ nhân thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, tóc dài không có hoa râm, chỉ là dưới đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp lộ ra ít nếp nhăn. Nàng mặc một chiếc váy gấm màu lam lục, sạch sẽ mà không vương vấy, tuy nhiên lại mang theo ngạo khí khiến người khác không thể so được.

Bạch Hoàng Chúc xác định mình không biết vị phụ nhân trước mắt này, chẳng qua trong lòng không hiểu sao cảm thấy rất quen mắt.

Không đợi hắn mở miệng hỏi, vị phụ nhân kia đã kéo hắn vào phòng, không hề dè dặt đẩy hắn ngã xuống giường: “Nằm nghỉ ngơi thật tốt cho ta.”

Lại là những lời này.

Trong nháy mắt nghe thấy phụ nhân kia nói ra những lời này Bạch Hoàng Chúc thật sự muốn khóc, cái gì gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo, hắn giả bộ bệnh chưa dủ được người làm loạn Bạch gia ra mặt thì chó, còn hại mình bị người khác ép nằm trên giường cả ngày không cho đi đâu.

Sớm biết thế ngày đó hắn sẽ không giả vờ y như thật như thế, đỡ phải sau khi đại phu chẩn đoán mọi người đều nghĩ bệnh tình của hắn rất nghiêm trọng, thậm chí gia đình của Bạch gia còn có người truyền tai nhau hắn đã bước nửa bước vào quan tài. Đây cũng là Bạch Hoàng Chúc nghe thấy, khi đó hắn cũng mới biết vì sao nhà hoàn gia đình thị vệ lại dùng ánh mắt đó nhìn mình — thì ra đó là ánh mắt đồng tình thương hại.

Bị người ta bắt cóc hơn mười năm sau thật vất vả mới trở về, hiện tại lại biến thành một thân bệnh tật, cuộc sống này đúng là bi thảm.

Tuy nhiên hiển nhiên tất cả mọi người đều hiểu lầm

Vị phụ nhân này trước mắt này làm Bạch Hoàng Chúc cảm thấy đau đầu: “Vị... phu nhân này, ta thật sự không cần lúc nào cũng phải nằm...”

“Thế ư? Ngươi nghĩ ngươi là tiên hay là quý?” Vị phụ nhân kia nói chuyện vô cùng rõ ràng, hai hàng lông mày hơi nhíu thậm chí mang theo chút uy hiếp.

Bạch Hoàng Chúc nhất thời không còn gì để nói, mơ hồ cảm thấy vị phụ nhân này đã từng thương lượng với Minh Sơ, đến lời nói cũng giống nhau.

Ho nhẹ một tiếng, Bạch Hoàng Chúc lại nói: “Không biết ngươi là...”

Dường như đã chờ Bạch Hoàng Chúc hỏi vấn đề này từ lâu, chưa đợi đến lúc Bạch Hoàng Chúc hỏi xong nàng đã cướp lời: “Mẹ ngươi.”

“Hả?” Đây là Bạch Hoàng Chúc phản ứng.

Phụ nhân khoanh tay trước ngực, có vẻ như đã chờ đợi đáng vẻ ngu ngơ đó của Hoàng Chúc lâu rồi, rất khoái trá lặp lại lần nữa: “Ta nói ta là mẹ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tướng công, mẹ con

Edit: Sabj

Vì thế cảnh đập vào mắt Minh Sơ khi trở lại viện của Bạch Hoàng Chúc là Bạch Hoàng Chúc đang bị một vị phụ nhân khoảng ba mươi tuổi nắm chặt hai tay.

Suy nghĩ duy nhất trong nháy mắt của Minh Sơ là: tướng công nhà mình bị người ta sàm sỡ.

Đậu hũ kia đến nàng còn luyện tiết ăn, bây giờ lại bị một nữ nhân đáng tuổi mẹ của Bạch Hoàng Chúc ăn mất sao!

“Khụ!” Nàng đứng ở cửa ngoài tiểu viện ho ra tiếng, Bạch Hoàng Chúc ở trong phòng mình bị người ta ăn đậu hũ, giữa họ ngăn cách bởi một bức tường chạm khắc rồng, một con đường mòn trồng một loại hoa màu hồng nhạt không biết tên hai bên, và một cái hồ sen không tính là lớn.

Cho dù cách xa như vậy nhưng tiếng của Minh Sơ vẫn truyền rõ ràng tới tai Bạch Hoàng Chúc, đương nhiên, phu nhân kia cũng nghe thấy, có thể tưởng tượng tiếng ho này Minh Sơ đã dùng sức đến mức nào.

“Tiểu cô nương này...” Vị phụ nhân cười vô cùng thần bí khiến trong lòng Bạch Hoàng Chúc dâng lên một loại cảm giác xấu. Do dự nhìn vị phụ nhân kia, Bạch Hoàng Chúc đang muốn mở miệng nàng đã nói: “Nàng là nương tử của con đúng không? Ta đoán... Sợ là nàng đang hiểu lầm quan hệ của chúng ta.”

“Làm, hiểu lầm...” Hai mắt Bạch Hoàng Chúc bỗng nhiên mở to, lập tức nhìn người vừa tự xưng là mẫu thân hắn đột nhiên kéo hắn từ trên giường dậy, sau đó hai tay vòng qua sau lưng hắn, hai người... cứ thế ôm nhau.

Bạch Hoàng Chúc ngay cả mắt cũng không chớp, hoàn toàn không thể hiểu nổi vị phụ nhân trước mắt này định làm gì.

Như hiểu được nghi vấn của Bạch Hoàng Chúc, phu nhân chớp chớp mắt ngược mắt nhìn về phía hắn, cười khẽ một tiếng rồi nói: “Chơi một trò chơi mà thôi, muốn nhìn xem nương tử của con khi biết phu quân mình ở bên nữ nhân khác sẽ có phản ứng gì.”

Đáp án này mặc dù Bạch Hoàng Chúc đã nghĩ tới, nhưng sau khi chính tai nghe nàng nói vẫn có cảm giác dở khóc dở cười. Hắn chắc chắn người trước mặt chính là mẹ mình, bởi vì ngoài Bạch phu nhân Thẩm Bích Nguyệt, không một ai có thể vào viện này mà không bị ngăn cản.

“Mẹ...” Bạch Hoàng Chúc bất đắc dĩ gọi một tiếng, gần như có thể đoán được tình trạng thê thảm sắp tới của mình, vì hắn đã nhìn thấy ánh mắt sắp phun ra lửa của Minh Sơ đang bước nhanh tới.

Thẩm Bích Nguyệt nghe thấy Bạch Hoàng Chúc gọi một tiếng “mẹ” thì lập tức sùng sốt, sau đó cười phá lên, không biết có phải ảo giác hay không mà Bạch Hoàng Chúc cảm thấy tiếng cười này pha lẫn sự chua xót. Sau đó hắn nghe thấy giọng nói rất khẽ của Thẩm Bích Nguyệt: “Tiểu Chúc, mẹ chỉ muốn thử nàng mà thôi, yên tâm.”

Thẩm Bích Nguyệt nói xong mới nhận ra giọng nói của mình tràn ngập sự dịu dàng trước nay chưa từng có, trong khoảng thời gian ngắn hai người đang ôm nhau đều ngây ngẩn cả người. Dù sao cũng là mẹ con, dù sao cũng đã nhiều năm chưa từng gặp lại, dù sao khi đó Bạch Hoàng Chúc vẫn còn quá nhỏ, tướng mạo của Thẩm Bích Nguyệt thế nào hắn cũng không nhớ. Vì vậy cuộc nói chuyện của hai người lúc này lại có một sự thân thiết không hề ra vẻ.

Máu mủ tình thâm, Bạch Hoàng Chúc không biết có phải điều này được giải thích như vậy hay không.

Trong lúc hai người đều im lặng không nói gì thêm, Minh Sơ đã thờ hồ hển đi vào trong phòng, nói là đi, nhưng tốc độ cũng không hề thua chạy.

Lúc này trong lòng Bạch Hoàng Chúc và Thẩm Bích Nguyệt chỉ có tình cảm mẹ con gấp lại sau nhiều năm, nhưng cảnh tượng Minh Sơ nhìn thấy lại là Thẩm Bích Nguyệt ôm Bạch Hoàng Chúc mãi không chịu buông tay là do đứt bỏ không được, hai mắt Thẩm Bích Nguyệt âu yếm nhìn vào khuôn mặt hơi tái nhợt của Bạch Hoàng Chúc, không những thế Thẩm Bích Nguyệt còn cười nói về phản ứng tiếp theo của Minh Sơ bên tai Bạch Hoàng Chúc, bề ngoài nhìn không khác gì như lời ngon tiếng ngọt.

Tóm lại, đều không thể tha thứ được.

Hít sâu một hơi, Minh Sơ lại ho nhẹ một tiếng: “Bại gia tử.”

“Minh Sơ!” Trong tích tắc Bạch Hoàng Chúc nghe thấy giọng Minh Sơ dường như sống lại ngay lập tức, đẩy Thẩm Bích Nguyệt sang bên cạnh, hai mắt trong suốt vô tội: “Ta và nàng không có gì cả!”

Câu này vừa nói ra phần lớn mọi người ở đây đều ghen hòng, phần lớn ở đây chỉ Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt... vì trong này chỉ có ba người.

Thẩm Bích Nguyệt cảm thấy rất buồn cười, khom người lại cười sáng khoái mất hết cả hình tượng.

Minh Sơ vừa tức giận vừa buồn cười, nhướn mày hỏi: “Chàng phủ nhận nhanh như vậy không biết có thứ tên là có tật giật mình sao?”

“Chúng ta thật sự không...” Bạch Hoàng Chúc không biết phải làm sao, hắn luôn cảm thấy trước mặt Minh Sơ mình đều trở nên ngu ngốc.

“Các người mà có cái gì chắc ta sẽ điên mất.” Minh Sơ bắt cười ngắt lời Bạch Hoàng Chúc, điều này càng làm cho Bạch Hoàng Chúc mờ mịt.

Minh Sơ thấy vẻ mặt mê mang của Bạch Hoàng Chúc thì không nhịn được nói: “Trước đó đúng là ta có tức giận.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc bối rối nghiêng đầu.

Minh Sơ lại nói: “Nhưng trên đường ta đã nghĩ thông, tướng công của ta là hạng người gì ta hiểu rất rõ, hắn sẽ không bao giờ thích một lão... Khụ, một nữ nhân mới gặp mặt vài lần.” Nói tóm lại, lúc đầu nàng thật sự bị lừa. Cũng may nghĩ thông trên đường đi.

Chưa đợi Bạch Hoàng Chúc và Thẩm Bích Nguyệt mở miệng Minh Sơ lại nói: “Người có thể tùy tiện ra vào viện này không nhiều lắm, nữ tử lại cũng chỉ có phu nhân. Sau khi bình tĩnh ta đã đoán ra thân phận của người.”

“Tiểu cô nương thông minh.” Thẩm Bích Nguyệt gật gật đầu, trong mắt tràn đầy khen ngợi, “Ta rất thích người, nếu đã đến Bạch gia chúng ta thì có tình nguyện làm chút việc giúp Bạch gia không?”

Minh Sơ từ từ bước lên trước giống như lơ đãng chen vào giữa Bạch Hoàng Chúc và Thẩm Bích Nguyệt, cười nhẹ hỏi: “Không biết là chuyện gì?”

“Ha ha, ta nghĩ chuyện này rất đơn giản với người... Bắt đầu từ ngày mai người tới hỗ trợ cho phòng thu chi thế nào?” Thẩm Bích Nguyệt lười nhác hất xi một cái, khẽ nghiêng người thoát khỏi trở ngại là Minh Sơ cầm lấy tay Bạch Hoàng Chúc.

Ánh mắt Minh Sơ khẽ biến, lắc đầu nói: “Không phải con không đồng ý, mà là sức khỏe bại gia tử hiện nay rất yếu, nếu con không ở đây chăm sóc hắn thì không thể yên tâm được...”

“Không cần, có ta là mẹ nó ở đây người còn lo lắng cái gì?” Thẩm Bích Nguyệt nhanh chóng ngắt lời nàng.

Lông mày Bạch Hoàng Chúc khẽ cau lại, không đồng ý nói: “Nhưng Minh Sơ nàng...”

“Được.” Chưa đợi Bạch Hoàng Chúc nói xong Minh Sơ đã thay đổi chủ ý. Chữ được của nàng làm cho sự thích thú trong mắt Thẩm Bích Nguyệt càng đậm, nàng không nói gì chỉ gật gật đầu.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Bích Nguyệt, Minh Sơ bắt đầu dĩ thờ dài lắc đầu: “Được rồi, con sẽ không để người phải thất vọng, những ngày này bại gia tử giao cho người.”

Còn Bạch Hoàng Chúc thì lại ghen hòng, không biết vì sao hắn luôn có cảm giác mình đã bị bán, hơn nữa người bán hắn chính là nương tử thân yêu, còn người mua là mẹ hắn.

Tuy nhiên Thẩm Bích Nguyệt lại cực kì hài lòng với kết quả này, lập tức kéo Bạch Hoàng Chúc đến trước mặt mình, nếu Bạch Hoàng Chúc không nhìn lầm, mẹ hắn cười vô cùng tà ác, như vui mừng sau khi đạt được gian kế: “Không hổ là cô nương con ta thích, nghe nói người đã từng quản lý Hồng Diệp trai to lớn, vậy thì chút chuyện của Bạch gia không làm khó được người.”

Minh Sơ nhìn Thẩm Bích Nguyệt giở trò với tướng công nhà mình, khóe miệng nhin không được co rút: “... Ta sẽ cố hết sức.” Hết sức nhin xuống xúc động muốn đá văng Thẩm Bích Nguyệt, đoạt lại Bạch Hoàng Chúc từ trong tay nàng.

“Phu nhân.” Đang lúc Thảm Bích Nguyệt cười vô cùng vui vẻ thì ngoài cửa vang lên giọng của một nha hoàn, “Lão gia đang tìm ngài, nghe nói Ngón gia xảy ra chút chuyện...”

Về mặt Thảm Bích Nguyệt đột nhiên biến hóa, nghiêm trọng gọi nàng lại: “Chờ chút, ta theo người đi tìm lão gia.” Sau đó nàng lại quay đầu nói: “Ngày mai ta lại tới.”

Nói xong, nàng lập tức đứng dậy theo nha hoàn ngoài cửa rời đi, chưa kịp để Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc nói câu nào.

Thảm Bích Nguyệt lúc tới đột ngột lúc đi vội vàng, làm cho Bạch Hoàng Chúc nhất thời vẫn chưa hoàn hồn, sau một lúc nhìn bóng lưng nàng rời đi hần mới nói: “Minh Sơ, người kia... là mẹ ta.”

Minh Sơ nghe Bạch Hoàng Chúc nói, ánh mắt cũng trở nên mềm mại, gật đầu nói: “Đúng vậy, Bạch phu nhân là một nữ tử phi thường.”

“Bạch phu nhân?” Bạch Hoàng Chúc khẽ nhíu mày, “Xưng hô này không lọt tai.”

Minh Sơ cười cười, như đã sớm biết sau khi Bạch Hoàng Chúc nghe thấy câu đó sẽ phản ứng như thế, tiện đà lại nói: “Không phải Bạch phu nhân, là mẹ chồng.”

Thảm Bích Nguyệt đang dần dần đi xa lại đột nhiên quay đầu, nàng nhìn thoáng qua Bạch Hoàng Chúc, ánh mắt kia vừa phức tạp vừa kì lạ, lúc này Bạch Hoàng Chúc mới phát hiện Thảm Bích Nguyệt đã đi xa như vậy mà vẫn có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ. Dừng một lát, Thảm Bích Nguyệt mới dừng bước nói: “Xưng hô này nghe hơi già... tuy nhiên vẫn có thể nhận.”

Vừa nói xong chưa kịp đợi nụ cười của Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc mở rộng thì nàng đã bật cười trước.

Nói xong câu đó Thảm Bích Nguyệt không dài dòng nữa mà rời đi, chỉ còn lại Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc bốn mắt nhìn nhau, sau khi ho nhẹ một tiếng Bạch Hoàng Chúc mới từ từ nâng cánh tay phải bị Thảm Bích Nguyệt hành hạ suốt từ này cầm lấy tay Minh Sơ, dường như có chút lấy lòng nói: “Minh Sơ... Nàng muốn đến phòng thu chi hỗ trợ thật sao?”

“Tất nhiên là thật.” Minh Sơ rút tay về, từ trên giường đứng dậy như cố gắng giữ khoảng cách với Bạch Hoàng Chúc, “Tên có mẹ thì không cần nương tử, không được chạm vào ta.”

Hai tay Bạch Hoàng Chúc cứng đờ giữa không trung, sau đó hần ngạc nhiên mở to mắt: “Minh Sơ... Không phải nàng đang ăn giấm chua của mẹ ta chứ...” Ban đầu hần vẫn tưởng Minh Sơ không tức giận, hiện tại mới phát hiện có vẻ như Minh Sơ đang ghen, ăn phải giấm chua của mẹ mình...

Minh Sơ cũng cảm thấy mình buồn cười, tuy nhiên nàng không thể thừa nhận lòng dạ mình hẹp hòi, nghĩ một lát mới nói: “Mẹ chàng luôn chiếm tiện nghi của chàng, nàng đang cố ý tách ta ra, đuổi ta đến phòng thu chi thì nàng sẽ có nhiều cơ hội ở cùng chàng.” Ý đồ này của Thảm Bích Nguyệt đã quá rõ ràng, nếu Minh Sơ không nhìn ra thì đúng là ngốc.

Bạch Hoàng Chúc đương nhiên cũng hiểu, chẳng qua vẫn có chỗ không hiểu: “Cái này... thì có liên quan gì?” Mẩu thân mới gặp lại đứa con mất tích nhiều năm, muốn có nhiều thời gian ở cùng hần thì có gì sai sao?

Minh Sơ không còn gì để nói, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc rất muốn nâng trán thờ dài một tiếng, bên cạnh hần dường như luôn có một người bá đạo quân đông quân tây không cho hần thoải mái.

Trước kia có Minh Sơ, Tổ Thất, hiện tại... Lại thêm một bà mẹ tùy tiện nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tướng công, nhớ chàng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sabj

Trước khi Minh Sơ đến phòng thu chi hỗ trợ Bạch Hoàng Chúc đã từng nghiêm túc hỏi nàng, vì sao biết rõ Thảm Bích Nguyệt cố ý tách nàng ra nhưng vẫn đồng ý đến đó. Minh Sơ chỉ nói, nàng thông cảm với tâm tình của một người mẹ khi tìm lại được đứa con thất lạc nhiều năm. Thảm Bích Nguyệt cần có nhiều thời gian sống với Bạch Hoàng Chúc hơn nữa, mà Bạch Hoàng Chúc cũng cần thời gian để hiểu rõ người thân của mình. Minh Sơ mặc dù không phải cô nương dịu dàng sẵn sàng nhưng việc này vẫn hiểu.

Nàng hiểu, đương nhiên là nàng hiểu!

Nhưng cho đến khi bị phơi héo trong phòng thu chi suốt bảy ngày trời không thể quay về viện của Bạch Hoàng Chúc nàng mới biết hiểu được nhưng không nhận được. Ngồi bên cạnh bàn chộp lấy sổ sách, ngồi bút dưới tay càng ngày càng ngoáy, lão quân gia Bạch Luyện đứng một bên bội phục loại thư pháp khiến người ta hoa mắt của vị thiếu phu nhân này. Cuối cùng, không biết là lần thứ bao nhiêu ngòi bút trong tay được đặt xuống, Minh Sơ cũng nhận không được dừng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Luyện: “Còn bao nhiêu khoản nữa?”

Bạch Luyện hơi sững sờ, lập tức kiểm tra lại rồi nói: “Hiện tại mới chỉ giải quyết xong của phổ nam, vẫn còn năm nhóm...”

Năm nhóm. Minh Sơ giống như lơ đãng co rút khóe môi, hai mắt nhìn vào chồng sổ sách chất cao như núi trước mắt, nhanh chóng tổng kết lại, thì ra mình xử lý suốt bảy ngày trời chỉ xong được một đồng nhỏ trong đó...

“Nữ nhân bá đạo.” Minh Sơ hung hăng ném cây bút trong tay vào trong nghiền mực, để mặc cho mực vẩy khắp quần áo mình, mà ngay cả Bạch Luyện bên cạnh cũng bị đen hết vạt áo trước. Vì thế Bạch Luyện bực tức đen mặt cúi đầu nhìn quần áo rồi lại nhìn Minh Sơ, mặc dù không nói lời nào nhưng trong mắt lại hàm ý ngàn vạn.

Minh Sơ đứng lên đi về phía cửa phòng vài bước rồi tức giận nói: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

Bạch Luyện như đã sớm có chuẩn bị với chiêu này, nhanh chóng tiếp lời: “Phu nhân nói việc này phải hoàn thành trong vòng một tháng, bằng không...”

Minh Sơ trừng mắt nhìn hấn, thay đổi ý kiến: “Ta muốn gặp bại gia tử.”

“Phu nhân nói nếu đã trở thành con dâu Bạch gia thì phải có trách nhiệm của thiếu phu nhân, không thể...”

Kể này không được Minh Sơ lại đổi kể khác: “Ta muốn đi ra ngoài.”

“Phu nhân nói trước khi hoàn thành việc này thì không thể...”

“Ta đói bụng.”

“Phu nhân nói không thể... hả?” Bạch Luyện nói được một nửa mới đột nhiên phản ứng kịp, thiếu chút nữa bị sặc bởi nước miếng của mình. Sau khi chạm phải ánh mắt không quá thân thiện của Minh Sơ hấn cuối cùng mới nói: “Thiếu phu nhân chờ một chút, lão nô sẽ phân phó hạ nhân làm đồ ăn ngay.”

Nói xong câu đó hấn xoay người ra ngoài phòng, đi được một nửa lại lo lắng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Minh Sơ đáng vẻ như muốn nói lại thôi. Minh Sơ nhíu mày với hấn nói: “Yên tâm, ta sẽ không chạy...” Nghe được câu cam đoan Bạch Luyện mới yên tâm rời khỏi, lúc gần đi không quên đóng kín cửa.

Quân gia giống Bạch Luyện có lẽ cả đời ở Bạch gia cũng chưa bị lừa gạt lần nào, thế nhưng lại tin lời Minh Sơ một cách dễ dàng. Minh Sơ không ngờ Bạch Luyện lại nghe lời đến mức này, trong miệng lầm bầm: “Sẽ không chạy mới là kẻ ngốc...” Khóe môi cong lên nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua, Minh Sơ mở cửa sổ nhảy xuống, động tác nhẹ nhàng phiêu dật, chiếc váy màu đỏ vương vù bay bay như cánh bướm.

Trong lúc Minh Sơ rời khỏi phòng thu chi, Bạch Hoàng Chúc đang gấp lần tra tấn thứ ba trong đời.

Toàn bộ Bạch gia hiện nay đều biết phu nhân vô cùng yêu thương đứa con đã thất lạc nhiều năm, trong mấy ngày này gom hết sơn hào hải vị của Bạch gia tổng lên người vị đại thiếu gia này, nghĩ ra đủ mọi cách đối tốt với hấn. Hạ nhân cũng lan truyền tin tức một vị thiếu gia khác Bạch Hoàng Quyết rất bất mãn với việc này, tuy nhiên độ xác thực chưa được kiểm chứng.

“Ta nói này, đại thiếu gia vừa mới trở về chẳng có năng lực gì, thế mà phu nhân còn đối xử tốt với hấn như vậy, vứt thiếu gia sang một bên, cũng không biết cuối cùng vị trí gia chủ sẽ cho ai nữa.” Một đám gia đình rảnh rồi không việc làm ngồi trong đình nhân nhả nói chuyện phiếm. Họ thường gọi Bạch Hoàng Quyết là thiếu gia, bây giờ lại nhảy ra một vị thiếu gia chân chính, vì vậy họ thêm chữ “Đại” trước thiếu gia chân chính để phân biệt.

Một gia đình bên cạnh nói: “Thiếu gia tốt bụng lại năng lực, sao phải so đo với cái ả sắc thuốc chứ?”

“Không thể nói như vậy,” lại một người nữa tiếp lời, “Các người ngắm lại xem, thiếu gia mấy năm nay mặc dù đã cống hiến cho Bạch gia nhiều như vậy, nhưng lão gia vẫn không truyền Bạch gia gia truyền Vu Âm sáo cho hấn, có thể thấy lão gia vẫn không quá tin tưởng thiếu gia. Ta xem vị trí gia chủ này sợ là lão gia đã giữ lại cho vị đại thiếu gia thân sinh rồi.”

Một người khác cũng đặt cái chôi trong tay xuống, gia nhập cuộc nói chuyện: “Các người nói thiếu gia có cảm thấy khó chịu hay không?”

“ai... khó nói.”

“Thiếu gia hấn...” Vài người đang thảo luận đột nhiên im bật, vì ở góc rẽ hành lang dài không xa có một người đang từ từ đi tới, người đó mặc một chiếc áo màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu vàng, mái tóc dài được giữ bằng một phát mũ bạch ngọc, phong tư tuấn lãng xuất trần.

Ba người ở đây vội vàng đứng lên cùng gọi người ở phía xa: “Thiếu gia.”

Người đó là Bạch thiếu gia Bạch Hoàng Quyết, hấn tao nhã cười gật đầu với ba người: “Nghĩa mẫu ở trong viện Hoàng Chúc sao?”

Ba người này phụ trách dinh viện nơi Bạch Hoàng Quyết ở, chẳng qua do Thẩm Bích Nguyệt xót con, cố chấp muốn tự mình chăm sóc Bạch Hoàng Chúc nên đuổi ba người ra ngoài, đó là lí do họ mới rảnh rỗi ngồi ngoài này hóng chuyện.

Ba người cuống quýt gật đầu, một người trong đó nói: “Đúng vậy, phu nhân đang ở bên trong chăm sóc đại thiếu gia.”

“Ta biết rồi, nếu nhỡ mấu muốn tự mình chăm sóc Hoàng Chúc thì các người xuống nghỉ ngơi trước đi.” Bạch Hoàng Quyết nói.

Nghe xong lời nói của Bạch Hoàng Quyết, lúc này ba người mới xác định Bạch Hoàng Quyết không nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi của họ, yên tâm mà lui xuống.

Bạch Hoàng Quyết đợi ba người họ rời khỏi mới cười nhẹ một tiếng, quay đầu dời tầm mắt về tiểu viện trước mặt, lầm bầm nói: “Có thấy khó chịu hay không ư...” Cười khò lắc đầu, Bạch Hoàng Quyết ném câu hỏi khó nghĩ này ra khỏi đầu rồi cất bước đi vào trong viện.

Trong sân chỉ còn hai nha hoàn đang bê đĩa điểm tâm đứng trước cửa phòng Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Quyết tình cờ nhìn lướt qua, tất cả đều không phải do đầu bếp Bạch gia làm, chắc do Thẩm Bích Nguyệt tự mình chế biến.

Không biết đã lắc đầu cười khò lần thứ bao nhiêu, Bạch Hoàng Quyết đi tới mỉm cười nói hai câu với nha hoàn, nha hoàn gật đầu để Bạch Hoàng Quyết vào cửa.

Cửa vừa mở ra đã nghe thấy giọng Thẩm Bích Nguyệt: “Hoàng Chúc, không ngon miệng cũng phải ăn, thử ăn cái này đi, cháo không nóng nữa rồi, sắc mặt con vẫn tái nhợt vẫn nên bồi bổ nhiều hơn.”

Bạch Hoàng Quyết ngẩn ra, thấy lúc này Thẩm Bích Nguyệt đang ngồi trước giường đưa lưng về phía hắn, bụng một chén thuốc cháo đồ Bạch Hoàng Chúc như đồ trẻ con, còn Bạch Hoàng Chúc sắc mặt trắng bệch lắc đầu nguẩy nguẩy nhìn chén cháo trước mặt. Chẳng biết tại sao Bạch Hoàng Quyết lại nghĩ sắc mặt Bạch Hoàng Chúc trắng bệch thật ra không phải do sức khỏe kém, mà là bị sự quan tâm của Thẩm Bích Nguyệt làm cho hoảng sợ.

Trong lúc Bạch Hoàng Chúc đang lắc đầu thì nhìn thấy Bạch Hoàng Quyết, hắn vội vã lên tiếng: “Đại ca.”

Tiếng gọi này làm cả Thẩm Bích Nguyệt và Bạch Hoàng Quyết đều sững sốt. Theo lý mà nói Bạch Hoàng Chúc gọi Bạch Hoàng Quyết là đại ca thì không sai, chẳng qua Bạch Hoàng Quyết nghe vậy luôn có cảm giác quái dị. Mà Thẩm Bích Nguyệt cũng không ngờ Bạch Hoàng Quyết lại tới, cảm chén cháo xoay người lại: “Hoàng Quyết, sao con lại tới đây?”

Bạch ngọc phát mũi

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tướng công, tiểu đệ

Edit: Sabj

“Nghĩa mẫu, Hoàng Chúc.” Bạch Hoàng Quyết cười gật đầu với hai người, đến gần rồi nói, “Con chỉ đến thăm Hoàng Chúc, nhiều ngày như vậy không biết sức khỏe đệ ấy đã tốt hơn chưa.”

Thẩm Bích Nguyệt mỉm cười bỏ bát cháo trong tay xuống: “Có ta chăm sóc con còn lo lắng cái gì?” Nàng lại dời tầm mắt nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc, nếu Bạch Hoàng Chúc không nhầm, ánh mắt quý dị cười như không cười này đang muốn hấn phải tỏ về sức khỏe đã tốt hơn rất nhiều.

Bạch Hoàng Chúc phối hợp gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi, thật ra đã có thể chạy nhảy...”

“Hừ?” Thẩm Bích Nguyệt lườm hấn.

Trong mắt Bạch Hoàng Chúc lóe lên một tia oan ức, hấn thật sự đã khỏe rồi, có thể đi lại từ lâu, chỉ cần không hoạt động mạnh thì sẽ không có vấn đề gì. Khô nổi Thẩm Bích Nguyệt không tin hấn, chẳng những bắt hấn phải ở trên giường nghỉ ngơi không cho xuống, còn mỗi ngày chế biến phong phú được thiện bất hấn ăn.

Ăn được thiện không phải vấn đề, nhưng một ngày ăn năm lần được thiện thì sẽ có vấn đề.

Có lẽ định dùng mấy chục ngày ngắn ngủi này để bồi bổ bù cho quãng thời gian hơn mười năm, Thẩm Bích Nguyệt chỉ cần rảnh rỗi sẽ đến tiểu viện này tự tay làm được thiện, một ngày hấn phải ăn đủ năm lần mới bằng lòng bỏ qua. Điều này làm Bạch Hoàng Chúc cảm động không nhỏ, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua hấn chân chính cảm nhận được niềm hạnh phúc của một người con. Chỉ là lần đầu tiên cầm bát được thiện trong mắt hấn hàm chứa nước mắt cảm động, lần thứ hai cũng là nước mắt cảm động, đến lần thứ ba lần thứ tư... Cho đến bây giờ Bạch Hoàng Chúc mỗi lần nhận lấy được thiện trong mắt đã hóa thành nước mắt u oán không dám nói ra.

Tất nhiên Thẩm Bích Nguyệt không hề phát hiện, hoàn toàn đắm chìm trong sự đắc ý, nàng lại nói với Bạch Hoàng Quyết: “Bây giờ con yên tâm chưa?”

“Ha ha.” Bạch Hoàng Quyết bất đắc dĩ lắc đầu cười, “Con biết nghĩa mẫu chắc chắn sẽ chăm sóc Hoàng Chúc rất tốt, chẳng qua con nhớ Hoàng Chúc nên đến thăm một lát thôi, nhân tiện làm tròn trách nhiệm nghĩa huynh.” Khi hấn nói những lời này thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt chỉ nhìn thấy sự chân thành.

Thẩm Bích Nguyệt dường như rất vui vẻ, lập tức lại như nghĩ đến điều gì đó, than nhẹ một tiếng mới nói: “Đáng tiếc bây giờ Hoàng Lân không ở đây, bằng không ba huynh đệ các con có thể đoàn tụ.” Bạch Hoàng Lân trong miệng nàng là vị thiếu gia thứ ba của Bạch gia, đệ đệ ruột của Bạch Hoàng Chúc.

Nói xong câu đó thấy Bạch Hoàng Chúc không có phản ứng gì, Thẩm Bích Nguyệt lại hỏi: “Hoàng Chúc còn nhớ Hoàng Lân không?”

“Con...” Bạch Hoàng Chúc như muốn nói lại thôi, Thẩm Bích Nguyệt chỉ cho là hấn nhất thời cảm khái nói không nên lời nên cười nói: “Hoàng Chúc, không cần buồn, ta nghĩ huynh đệ các con có thể gặp lại rất nhanh thôi.” Nàng không biết, Bạch Hoàng Chúc thật ra muốn nói khi mình rời khỏi Bạch gia mới có năm tuổi, nào nhớ được huynh đệ nào.

Không giải thích gì thêm, Bạch Hoàng Chúc gật đầu cười khan hai tiếng, thật ra điều khiến hấn vui không liên quan đến nội dung Thẩm Bích Nguyệt và Bạch Hoàng Quyết nói, mà vì bát cháo thuốc Thẩm Bích Nguyệt đã đặt lên bàn, xem ra Thẩm Bích Nguyệt đã hoàn toàn quên nó, điều này nghĩa là hấn hôm nay có thể ăn ít cháo thuốc hơn. Nhiều ngày bồi bổ như vậy đã khiến Bạch Hoàng Chúc bây giờ nhìn thấy thứ gì đó liên quan đến thuốc đã cảm thấy run rẩy, hấn quyết định từ nay về sau thà giả điên giả ngu chứ không bao giờ giả bộ bệnh.

Bạch Hoàng Quyết nghe đến đó cũng mở miệng: “Hôm qua con nhận được thư của Hoàng Lân, đệ ấy bảo không bao lâu nữa sẽ trở lại.”

“Thật sao?” Lòng mảy mảy Thẩm Bích Nguyệt khê nhếch lên, hiển nhiên tin tức này khiến nàng hết sức vui vẻ.

Bạch Hoàng Quyết gật đầu.

Về mặt Thẩm Bích Nguyệt gần như có thể dùng từ mặt mày hớn hờ để hình dung, nàng dùng một lát mới nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, các con không biết ta ngóng trông ngày ba huynh đệ các con tề tựu một chỗ đã bao lâu đâu.”

Giọng nói pha lẫn sự run rẩy, một nữ tử như Thẩm Bích Nguyệt giờ khắc này cũng bộc lộ mặt yếu ớt của bản thân, nói cho cùng thì nàng cũng chỉ là một người mẹ. Đây là lần đầu tiên Bạch Hoàng Chúc ý thức được điều này.

“Mẹ.”

“Nghĩa mẫu.”

Lúc này hai giọng nói vang lên cùng một lúc, của Bạch Hoàng Chúc và Bạch Hoàng Quyết.

Ngẩng đầu nhìn Bạch Hoàng Quyết, Bạch Hoàng Chúc bắt đầu cười cười, Bạch Hoàng Quyết cũng như thế.

Thẩm Bích Nguyệt cũng ý thức được cảm xúc lúc này của mình không ổn định, nhanh chóng thu hồi lại tâm trạng rồi bưng bát cháo thuốc lên: “Hoàng Chúc, con ăn hết bát cháo này trước đi, đợi con ăn xong ta sẽ đi phân phó người dọn dẹp phòng của Hoàng Lâm, lâu rồi không có người ở ta phải đích thân nhìn hạ nhân làm mới yên tâm.”

Bạch Hoàng Chúc khóc không ra nước mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Bích Nguyệt, rất muốn nói mẹ không cần quan tâm đến con mẹ cứ đi đi, hẳn thật sự không thể hiểu tại sao Thẩm Bích Nguyệt cứ cố chấp chuyện cái bát cháo thuốc trên tay nàng.

“Vì thế, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp?” Minh Sơ ngồi ở mép giường Bạch Hoàng Chúc, vừa nói vừa nhìn bức thư trên tay.

Bạch Hoàng Chúc khẽ nói: “Sao lại càng ngày càng phức tạp...”

Minh Sơ nghe vậy giờ tờ giấy viết thư trong tay lên: “Chẳng lẽ chàng nghĩ vị Bạch tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lâm rời nhà từ năm mười hai tuổi đột nhiên nói muốn trở về, lý do duy nhất chỉ vì nhớ nhà thôi sao?”

Bạch Hoàng Chúc chỉ im lặng không trả lời, mặc dù ngay từ đầu hắn đã đoán Bạch Hoàng Lâm trở về tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Bạch Hoàng Chúc thật sự không muốn đoán quá nhiều.

Vừa rồi Thẩm Bích Nguyệt nhìn Bạch Hoàng Chúc ăn sạch sẽ bát cháo thuốc mới cảm thấy mỉa mai rồi đi, còn Bạch Hoàng Quyết sau khi để lại phong thư này cũng đi theo Thẩm Bích Nguyệt. Lúc Minh Sơ lặng lẽ trốn từ phòng thu chi trở lại vừa khéo thấy Bạch Hoàng Chúc cầm phong thư ngăn người.

Thư của Bạch Hoàng Lâm chỉ tùy tiện thông báo vài câu, nói là mình đã tập võ ở chỗ Ly Tà đại sư nhiều năm, vô cùng nhưng nhớ Bạch gia nên chuẩn bị trở về.

Minh Sơ liếc mắt một cái đã nhận ra, nội dung hắn viết tuy là vô cùng nhưng nhớ Bạch gia, nhưng giữa những hàng chữ lại để lộ cảm xúc lạnh lùng. Theo đồn đãi vị tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lâm này năm đó do bất hòa với Bạch Hoàng Quyết nên rời nhà đến chỗ Ly Tà đại sư tập võ, mà Bạch gia đã không hỏi tới chuyện của giang hồ từ lâu, Bạch Hoàng Quyết luôn ở trong Bạch gia giải quyết mọi chuyện nhưng vẫn chưa thể nổi danh, trong khi đó vị tiểu thiếu gia này bị cuốn vào rất nhiều chuyện trên giang hồ, hiện giờ đã trở thành nhân vật có mặt mũi trong chốn võ lâm.

“Chàng vừa về tới Bạch gia hắn cũng nói sẽ trở lại, chàng cũng không thể lừa mình dối người mà nói đây là trùng hợp.” Minh Sơ đứng lên, đặt bức thư lên bàn.

Bạch Hoàng Chúc cười khò: “Hoàng Lâm là địch hay là bạn thì hắn cũng là đệ đệ của ta.”

Minh Sơ nghiêm túc: “Tốt nhất không nên là địch.”

Mặc dù đây là nhà chính thức của Bạch Hoàng Chúc, nhưng hiện tại hai người họ không phân biệt được đâu là địch đâu là bạn, ai cũng có thể đẩy Bạch Hoàng Chúc vào chỗ chết để đoạt được vị trí chủ nhân Bạch gia, vì vậy lúc nào cũng phải cẩn thận.

Bạch Hoàng Chúc phiền não nâng trán nói: “Ta chỉ muốn Bạch gia có thể cùng thất đại thế gia liên hợp đối phó Hắc Y giáo mà thôi, vị trí gia chủ cái gì đó ta căn bản chưa từng nghĩ tới.”

Minh Sơ dịu dàng nói: “Ta biết.”

Bạch Hoàng Chúc nhìn Minh Sơ, sau đó đáp ứng nói: “Ta muốn giải quyết nhanh chóng chuyện này rồi trở lại Mộ Thâm Viện.”

“Trở lại? Chàng vất vả lắm mới về được Bạch gia, chàng bỏ được sao?”

Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng nói: “Không có gì để luyến tiếc.”

Minh Sơ buồn cười lắc đầu: “Chàng định lừa ai? Trước mặt vị Bạch phu nhân kia chàng chỉ thiếu chút nữa bật khóc lên ôm lấy nàng không buông tay, nếu như để chàng rời khỏi Bạch gia người đầu tiên chàng luyến tiếc sẽ là nàng.”

Bạch Hoàng Chúc nghe Minh Sơ nói, cũng không cẩn thận nghe ra mùi vị ghen tuông: “Minh Sơ... Vì sao mỗi khi nàng nhắc tới mẹ giọng điệu lại giống với khi mẹ nhắc tới nàng thế?”

Minh Sơ hừ lạnh một tiếng, đứng thẳng người: “Chàng không biết có một loại quan hệ gọi là không đội trời chung sao?”

“Ồ?” Bạch Hoàng Chúc không còn gì để nói.

Minh Sơ bổ sung thêm: “Người kia vì muốn ở bên cạnh con trai mà quăng ta đến phòng thu chi mệt sống mệt chết, tính tình ta dù tốt cũng không thể nhịn được.” Huống chi tính tình Minh Sơ vốn cũng không được tốt lắm.

Bạch Hoàng Chúc đang định sửa lại quan điểm của Minh Sơ, còn chưa mở miệng đã nghe thấy Minh Sơ hạ giọng nói: “Chờ một chút, bên ngoài có người.”

“Cái gì?” Lúc này Bạch Hoàng Chúc mất hết nội lực nên tất nhiên không nghe thấy tiếng động bên ngoài, mờ mịt hỏi.

Ánh mắt Minh Sơ hơi trầm xuống: “Không biết là ai, ta không thể để cho họ phát hiện ra ta trốn từ phòng thu chi tới đây, ta trốn trước đã.” Còn chưa đợi Bạch Hoàng Chúc nói gì Minh Sơ đã trốn sau tấm bình phong.

Thân hình Minh Sơ vừa mới ẩn vào sau bình phong thì cùng lúc đó cửa phòng Bạch Hoàng Chúc đột nhiên bị mở ra.

Bạch Hoàng Chúc ngược mắt nhìn người tới, đồng thời nhìn thấy một luồng hàn quang bay vút mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tướng công, đây là cái gì

Edit: Sabj

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh làm Bạch Hoàng Chúc khó có thể phát hiện, Minh Sơ trốn phía sau bình phong chỉ kịp nghe thấy một tiếng xé gió, đợi đến lúc Minh Sơ liêu lĩnh lao ra thì chỉ nhìn thấy một bóng trắng từ cửa lác mình rồi đi. Kinh công đó không phải tầm thường, sử dụng bộ pháp quý dị mà Minh Sơ chưa từng thấy bao giờ.

Minh Sơ vốn định đuổi theo nhìn xem người đó là ai, chẳng qua mới bước được một bước nàng đã ngừng lại, vội vàng đi về phía Bạch Hoàng Chúc: “Bại gia tử, người đó có làm chàng bị thương...” Lời của nàng căn bản không cần nói hết, bởi vì nàng đã thấy bộ quần áo màu trắng của Bạch Hoàng Chúc từ từ nhuộm máu.

“Bại gia tử!” Minh Sơ cao giọng hét lên, cuống quýt nhào tới bên cạnh Bạch Hoàng Chúc, muốn cầm máu nhưng lại đau lòng không nỡ chạm vào hấn.

Người bị thương ở cánh tay rất đau đầu kêu: “Minh Sơ... Thật ra... Không nghiêm trọng như nàng nghĩ đâu...”

Minh Sơ ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn hấn: “Người bị thương cầm miệng cho ta!”

Bạch Hoàng Chúc vô tội nhìn về mặt tức giận của Minh Sơ, thật sự không thể hiểu nổi vì sao người bị thương là mình, mà người bị chửi cũng là mình.

Cẩn thận nhìn thương thế trên cánh tay Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ cuối cùng cũng yên tâm khẽ thở ra một hơi nói: “Vì sao chàng không tránh? Chàng có biết thiếu chút nữa chàng sẽ chết không? Chàng nghĩ chàng là thiên hạ đệ nhất sát thủ thì chỉ bị thương chứ không chết được sao?”

Bạch Hoàng Chúc lặng im không nói gì, hấn có yếu ớt đến mức bị thương cánh tay thì sẽ khó giữ được tính mạng sao...

“Nói đi!” Minh Sơ lại trừng Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc nghĩ một lát mới nói: “Động tác người kia quá nhanh, cho dù ta tránh cũng chỉ tránh khỏi bị đâm vào nơi quan trọng.” Huống hồ lúc này hấn còn đang bị phong bế nội lực, khó khăn tránh khỏi nơi quan trọng đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nhưng Minh Sơ vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào: “Đừng nói nữa, từ sau khi rời khỏi Hồng Diệp trai chàng luôn bị thương, lúc nào chàng mới để người ta hết lo lắng đây?” Câu này đã nói ra suy nghĩ thật sự của nàng, vốn đang sống rất tốt ở Hồng Diệp trai, gần đây lại luôn bị cuốn vào những vòng tranh đấu, vốn tưởng Bạch Hoàng Chúc ngây thơ đơn giản nhưng lại là người võ công cao cường. Chỉ là võ công càng cao càng khiến nàng lo lắng, nàng sẽ không tự giác nhớ lại Lâm Nguyệt cung rất nhiều năm về trước, còn có phụ thân của nàng.

Đương nhiên những điều đó nàng không thể nói với Bạch Hoàng Chúc, dù cho có lo lắng cũng chỉ quở trách, nàng sẽ không ngăn cản Bạch Hoàng Chúc làm những chuyện hấn phải làm.

Vì thế Bạch Hoàng Chúc mờ mịt, Minh Sơ muốn hấn im, Minh Sơ lại muốn hấn nói, Minh Sơ lại muốn hấn im... Nói chuyện hay không nói chuyện, đó là cả một vấn đề.

Nhìn về mặt Minh Sơ biến hóa đa dạng, Bạch Hoàng Chúc sau một lúc trợn mắt hồi lâu vẫn nhin không được đáng thương tội nghiệp gọi một tiếng: “Minh Sơ.”

Minh Sơ ngẩng đầu nhìn hấn: “Sao thế?”

“Không cầm máu... Máu sắp chảy khô rồi...” Khi đó hấn thật sự sẽ biến thành người bị một vết thương nhỏ trên cánh tay bị mà không giữ được mạng.

Với những lời này phản ứng của Minh Sơ là lại hét lên: “Câm miệng!”

Sau khi được Bạch Hoàng Chúc nhắc nhở Minh Sơ cuối cùng cũng nhớ ra việc gọi người đến giúp đỡ. Bạch Hoàng Chúc với cánh tay bị thương ở trong phòng chờ nàng, vốn nên ngoan ngoãn ngồi trên giường, nhưng một ánh sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời buổi trưa khiến hắn ngưng trệ tầm mắt.

Trong lúc ánh mắt biến đổi, Bạch Hoàng Chúc xuống giường, cánh tay bị thương vẫn chảy máu nhưng không quá nghiêm trọng, sắc mặt Bạch Hoàng Chúc hơi tái nhưng vẫn đi nhanh đến cửa phòng như không hề cảm thấy đau đớn, sau khi đến gần hắn mới phát hiện vật lấp lánh kia là một cây trâm bạc, một trang sức của nữ nhân. Không quá quý giá, chỉ coi như là vật của một nhà bình thường. Bạch Hoàng Chúc cúi người nhặt vật đó lên, vừa cầm vào tay đã nghe thấy ngoài viện vang lên âm thanh, không biết là tiếng bước chân của bao nhiêu người.

Bạch Hoàng Chúc vừa mới giấu kỹ trâm bạc trong tay đã thấy Minh Sơ đi dẫn đầu một đám người đi vào trong viện, trong đó bắt mắt nhất là người cha tức giận đến phát run, còn có người mẹ không đáng tin của hắn lúc này mắt đã nhắm lẹ.

Trong lúc Bạch Hoàng Chúc còn đang sững sờ, một đám người vô cùng lo lắng chạy tới còn chóiáng vàng hơn.

Trước đó Minh Sơ vọt ra khỏi viện tìm nha hoàn gia đình hỏi đại phu ở đâu, bọn nha hoàn gia đình vừa nghe thấy Minh Sơ nói đại thiếu gia bị thương tình huống nguy hiểm cực kỳ, lập tức ào ào chạy đi, người đi tìm đại phu thì tìm đại phu, người đi thông báo thì đi thông báo, tuy nhiên qua miệng mỗi người thì các phiên bản lại không giống nhau, có người nói Bạch đại thiếu gia bệnh nặng sắp chết, có người nói vết thương của Bạch đại thiếu gia chuyển biến xấu, có người nói Bạch đại thiếu gia tự vẫn, cuối cùng biến thành Bạch đại thiếu gia bị ám sát, hiện tại thì thể đang ở trong viện. . .

Vì thế toàn bộ Bạch gia đều sôi trào, mọi người hận không thể toàn bộ vọt vào trong viện Bạch Hoàng Chúc. Song khi đổ xô vào họ mới phát hiện Bạch đại thiếu gia trong truyền thuyết bệnh nặng gần chết, thương thể chuyển biến xấu, tự sát, bị ám sát đang đứng thẳng ở cửa nhìn họ, không những thế còn cười với họ một cái: “Mọi người... à, xin chào.” Nụ cười này không hề đẹp mắt chút nào, có thể gọi là miễn cưỡng.

Nhưng mặc kệ Bạch Hoàng Chúc nhìn qua không có chuyện gì, Thẩm Bích Nguyệt vốn hoảng sợ đến mức suýt nữa dùng một tay giết chết đại phu không cho phép Bạch Hoàng Chúc lộn xộn, mạnh mẽ ấn Bạch Hoàng Chúc lên trên giường để đại phu bắt mạch cho hắn.

Vì thế dưới ánh mắt nguy hiểm của Minh Sơ, giọng nói uy hiếp của Thẩm Bích Nguyệt, áp lực không gian mà uy của Bạch Vô Sơn, đại phu lớn tuổi cuối cùng cũng băng bó xong vết thương trong hoảng sợ rồi rời khỏi.

Lúc này Bạch Vô Sơn mới có cơ hội hỏi chuyện Bạch Hoàng Chúc: “Hoàng Chúc, chuyện gì thế này?”

Bạch Hoàng Chúc vốn không hề mệt mỏi, nhưng găng co với một đám người lâu như vậy không mệt cũng thành mệt, hắn nhắm mắt một lúc rồi mới nhìn về phía Bạch Vô Sơn: “Cha... thực ra mọi người không cần phải như thế...”

“Có người núp trong viện này muốn giết hắn, nếu không phải trước đó con đã phát hiện có người đến thì chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.” Minh Sơ nhìn thấu sự mệt mỏi của Bạch Hoàng Chúc, ngắt lời hắn.

Thân thể Bạch Vô Sơn run rẩy vì phẫn nộ, hai tay ở sau lưng nắm chặt lại: “Buồn cười, loại chuyện này mà cũng có thể xảy ra ở Bạch gia! Thậm chí có người dám làm ra chuyện này ở Bạch gia! Bạch Vô Sơn ta sẽ không để cho tên đó chạy thoát!” Sau khi ngừng một lát hắn mới hỏi Minh Sơ: “Hình dáng tên kia như thế nào?”

“Con không thấy rõ mặt hắn, chỉ biết tên đó mặc đồ trắng khinh công vô cùng cao cường.” Minh Sơ đáp.

“Ta biết rồi.” Ánh mắt tối lại, sau khi nói xong câu này hắn không mở miệng nói thêm gì nữa. Bạch Hoàng Quyết cũng đã đến, sau khi nhìn sâu vào Bạch Hoàng Chúc thì gật đầu với Bạch Vô Sơn: “Nghe phụ.”

Bạch Vô Sơn lạnh lẽo nói: “Hoàng Quyết, chuyện này giao cho con, phải điều tra rõ ràng, không thể tha cho tên kia.”

“Vâng” Bạch Hoàng Quyết lại gật đầu lần nữa, sau đó lập tức quay sang cười với Bạch Hoàng Chúc: “Hoàng Chúc, đệ khỏe không?”

Bạch Hoàng Chúc lắc đầu nói: “Đệ không sao, là họ lo lắng quá mức mà thôi.”

Bạch Hoàng Quyết nghe vậy nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi, có một số việc còn cần ta xử lý nên ta không thể thường xuyên tới thăm đệ được.”

Sau khi nói xong hắn bày tỏ một ánh mắt xin lỗi với Bạch Hoàng Chúc rồi lập tức rời khỏi.

Đợi đến khi bóng dáng Bạch Hoàng Quyết biến mất trong tầm mắt, Bạch Vô Sơn mới thở dài một tiếng kéo Thẩm Bích Nguyệt đang vẻ mặt miễn cưỡng đứng bên cạnh: “Chúng ta cũng nên trở về phòng thôi, ta thấy Hoàng Chúc cũng mệt mỏi rồi, nên để cho nó nghỉ ngơi.” Lần này tuy bị thương không nặng nhưng cũng chảy rất nhiều máu, hơn nữa vết thương cũ của Bạch Hoàng Chúc vẫn chưa hoàn toàn khỏi nên quả thật cũng mệt mỏi.

Nhẹ nhàng gật đầu, Bạch Hoàng Chúc im lặng không nói gì.

Đợi mọi người đi hết Minh Sơ mới thở ra một hơi ngồi ở mép giường: “Bại gia tử, chẳng thật sự không sao hay là đang nói dối?”

“... Nếu ta nói ta rất khỏe nàng có tin không?” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt nói vô cùng chân thành.

Đáp án của Minh Sơ rất đơn giản: “Không tin.”

“Chàng không nhìn thấy người kia thật sao?” Sau một lúc nghĩ ngợi Minh Sơ mới lại hỏi, “Người kia” tất nhiên là chỉ người ám sát Bạch Hoàng Chúc. Bạch Hoàng Chúc sau một hồi do dự mới lắc đầu nói: “Ta không nhìn rõ... Tuy nhiên sau khi hắn đi ta nhận được cái này.” Nói xong Bạch Hoàng Chúc lấy ra từ trong người một cây trâm bạc bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Khi ánh mắt Minh Sơ chạm vào cây trâm bỗng nhiên biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tướng công, nguy hiểm

Edit: Sabj

“Chàng nói vật này từ trên người người kia rơi xuống?” Ngữ khí của Minh Sơ hơi kì lạ, ánh mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc cũng mang theo vài suy nghĩ khó có thể nói rõ.

Bạch Hoàng Chúc gật đầu: “Ta nghĩ chắc là vậy.”

Minh Sơ vươn tay cầm lấy cây trâm bạc, không hề nhìn cẩn thận mà thu nó lại: “Nếu chủ nhân thật sự của cây trâm bạc này đã đến đây, như vậy Bạch gia còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

Bạch Hoàng Chúc nhìn về mặt Minh Sơ, sau một lúc im lặng cuối cùng mới nói: “Là người của Hắc Y giáo?”

Minh Sơ quay đầu: “Ừ, là người đuổi giết ta trong trận chiến của Lâm Nguyệt cung và Hắc Y giáo ngày trước.”

Lúc Bạch Hoàng Chúc nghe được câu này động tác nhìn không được dừng lại, nói khẽ: “Người kia... rất đáng sợ sao?”

“Vô cùng đáng sợ, khi đó ta bị ép đến bước không còn chỗ trốn nên cảm thấy rất đáng sợ.” Minh Sơ gật đầu nói, sau đó lập tức bật cười, “Tuy nhiên bây giờ ta đã không còn là ta của năm đó, không phải sao?”

Bạch Hoàng Chúc cứ nghĩ Minh Sơ từ trước tới nay đều mạnh mẽ, quả nhiên cũng phải trải qua nhiều năm trưởng thành mới có được.

Bạch Hoàng Chúc lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Ý của nàng là nếu chủ nhân cây trâm bạc này xuất hiện ở Bạch gia, vậy chứng tỏ trong Bạch gia đã có người của Hắc Y giáo trà trộn vào từ lâu?”

Minh Sơ nghiêm túc gật đầu: “Không sai, may người này không biết chàng là Quý Chúc, cũng không biết thân phận của Cảnh Ly ca ca, bằng không với tác phong làm việc của hắn tuyệt đối không thể xuống tay nhẹ như vậy với chàng, cũng chắc chắn không mặc kệ Cảnh Ly ca ca.”

Cũng may người đó chỉ nghĩ Bạch Hoàng Chúc là người không biết võ công nên mới xuống tay khá nhẹ, bằng không ngay cả Bạch Hoàng Chúc phản ứng nhanh nhẹn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thấy Bạch Hoàng Chúc không nói gì, Minh Sơ suy nghĩ lại nói tiếp: “Chuyện này chỉ sợ liên quan đến đệ đệ Bạch Hoàng Lâm kia của chàng.” Bạch Hoàng Chúc đã ở đây được một thời gian, nếu muốn giết hắn có rất nhiều cơ hội, nhưng người kia lại cố ý chọn đúng lúc sau khi Bạch Hoàng Lâm muốn trở về, nếu nói không có vấn đề gì thì đúng là khó tin.

Nhưng Bạch Hoàng Chúc không muốn nghĩ nhiều, chỉ nói: “Chờ đến lúc gặp mặt Hoàng Lâm sẽ biết.”

Minh Sơ gật đầu rồi đi đến trước cửa sổ: “Bất kể như thế nào, chuyện ngày hôm nay chúng ta cứ nói cho Cảnh Ly ca ca trước, hắn đã từng lẫn lộn ở Hắc Y giáo nhiều năm như vậy, mong rằng sẽ có chút hiểu biết về người này, hơn nữa có Cảnh Ly ca ca hỗ trợ, phần thắng của chúng ta tất nhiên sẽ lớn hơn một chút.”

Cảnh Ly ca ca... Mỗi lần nghe thấy Minh Sơ gọi như vậy Bạch Hoàng Chúc đều cảm thấy ớn lạnh.

Ho nhẹ một tiếng, Bạch Hoàng Chúc xuống giường nói: “Đề ta đi nói cho hắn.”

“Năm xuống” Minh Sơ đầu cũng không quay chỉ mạnh mẽ nói, “Chuyện này đề ta đi nói cho Cảnh Ly ca ca, chàng ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương cho ta.”

Bạch Hoàng Chúc vạn phần không tình nguyện nhìn Minh Sơ, mãi cho đến khi Minh Sơ cau mày mở miệng định nói lần thứ hai hắn mới chịu thỏa hiệp: “Được rồi.” Ngao ngao leo lên giường nằm, còn thuận tay kéo chăn che kín người, Bạch Hoàng Chúc chỉ thò cái đầu ra vô tội nhìn Minh Sơ.

Minh Sơ không nhiều lời, có vẻ như tâm trạng đã bị ảnh hưởng nên nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Mặc dù sau vụ bị ám sát lúc trước rất nhiều thị vệ đã được an bài bên ngoài, nhưng Minh Sơ cứ phũ phàng bỏ rơi hấn mà đi như vậy khiến Bạch Hoàng Chúc âm ảm vô cùng, loại cảm giác này... không khác gì bị biếm vào lãnh cung?

Bạch Hoàng Chúc oán niệm nghĩ đến gương mặt đáng ăn đòn của Cảnh Ly, thở dài một hơi.

Từ sau khi đến Bạch gia, Minh Sơ không nhìn thấy Cảnh Ly nữa, mặc dù hấn lấy thân phận là đồ cưới của Minh Sơ mà tới, nhưng Bạch Vô Sơn hiển nhiên sẽ không thật sự nghĩ người này là đồ cưới như bình thường. Sau khi suy nghĩ Bạch Vô Sơn cuối cùng vẫn giữ Cảnh Ly ở lại, cho hấn một chỗ ở tại hậu viện.

Có lẽ Bạch Vô Sơn an bài Cảnh Ly như thế là có tính toán, nhưng có thể bởi vì mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện nên chưa kịp giải quyết chuyện Cảnh Ly, lâu ngày hấn cứ tiêu điều tự tại ở hậu viện bị Bạch Vô Sơn quên lãng.

Lúc Minh Sơ đến hậu viện chỗ ở của Cảnh Ly thì hoàn toàn chán kinh, nàng vốn đã nghĩ Cảnh Ly đến Bạch gia chắc chắn sẽ không được đãi ngộ tốt, cũng đã nghĩ tới Cảnh Ly sẽ sử dụng cách gì để chống lại, nhưng nàng không ngờ Bạch gia lại là nơi dễ cảm thấy tốt như vậy.

Chưa tiến vào viện nàng đã nghe thấy giọng của Cảnh Ly, giọng nói trầm bổng vô cùng có sức hút, Minh Sơ khẽ nhếch môi lập tức cất bước tiến vào, sau đó đập vào mắt là cảnh tượng một đồng người vây quanh Cảnh Ly bên cạnh phía trước phía sau để hầu hạ. Xem tình hình này, Minh Sơ cảm giác suy đoán trong lòng mình không sai, Cảnh Ly dường như đang... kể chuyện cho những tên gia đình kia?

Trong nhất thời Minh Sơ cảm thấy mình không muốn mở miệng gọi hấn.

Tuy nhiên Cảnh Ly ngẩng đầu lên đã thấy Minh Sơ trước.

Bất đắc dĩ đi lên, Minh Sơ ho nhẹ một tiếng nói: “Cảnh Ly ca ca, có vẻ những ngày tháng huynh ở Bạch gia... rất tốt.”

Cảnh Ly chỉ kinh ngạc trong nháy mắt rồi đứng lên giống như lơ đãng buông xuống tay áo đang vén lên, sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Sơ Nhi, muội đến vì tên Bạch tiểu tử kia?” Chuyện Bạch Hoàng Chúc bị ám sát đã truyền tới cả chỗ của Cảnh Ly.

“Ừ” Minh Sơ cũng không nói những lời vô nghĩa nữa, chỉ gật đầu, lại nhìn thoáng qua đám gia đình đang sốt ruột đứng bên người Cảnh Ly.

Cảnh Ly hiểu ý gật đầu, xoay người nói gì đó với đám gia đình rồi đến trước mặt Minh Sơ: “Chúng ta đi đến bên kia nói chuyện.”

“Được.” Minh Sơ gật đầu đi đến một gian đình.

Hai người đợi cho đến khi bốn phía không có ai mới dừng bước, Cảnh Ly mở miệng nói trước: “Tiểu tử kia còn sống chứ?”

Minh Sơ gật đầu: “Trông huynh cũng không giống như đang lo lắng cho hấn thì phải?”

“Tiểu tử kia nếu đã được xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ thì sao có thể không có chút bản lĩnh? Dễ chết như vậy thì quá sỉ nhục danh hiệu sát thủ phía sau hấn rồi.” Cảnh Ly nhún mày cười, hấn cũng không nói thật ra hấn rất muốn Bạch Hoàng Chúc có chuyện.

Minh Sơ không nhìn ra tâm tư của hấn, nói thẳng: “Người muốn giết bại gia tử chắc hấn huynh biết.”

“Ai?”

“Muội chỉ nhớ người đó tên là Doanh Cơ.”

Ngay lúc nghe thấy Minh Sơ nói những lời này bước chân Cảnh Ly đột nhiên dừng lại, như không thể tin mở to hai mắt lặp lại: “Doanh Cơ? Muội xác định người kia là Doanh Cơ sao? Sao nàng ta có thể xuất hiện ở đây?”

Minh Sơ lắc đầu nói: “Muội không biết tại sao nàng lại xuất hiện ở Bạch gia, nhưng muội chắc chắn người đó chính là Doanh Cơ, vật này cả đời muội cũng không thể quên được.” Nàng đưa cây trâm vẫn nắm chặt trong tay cho Cảnh Ly xem, đồng tử Cảnh Ly hơi co lại, lập tức cười khổ nói: “Sao muội lại biết người này?”

Minh Sơ trầm mặc một lát, khẽ nói: “Chính người này đã... giết cha muội.”

Cảnh Ly không nói gì, thậm chí không lên tiếng an ủi Minh Sơ, bởi vì hấn biết nữ tử như Minh Sơ không cần an ủi.

Sau một lúc lâu yên lặng Minh Sơ mới mỉm cười: “Người này có thân phận gì ở Hắc Y giáo?”

Cảnh Ly híp mắt ngẩng đầu nhìn trời, lập tức như cảm khái nói: “Như muội đã biết trước đây ta là Ly sư giả một trong tám sư giả của Hắc Y giáo, tám Hắc Y sư giả theo thứ tự là Kiền, Khôn, Tồn, Chấn, Khảm, Ly, Cấn, Đoái. Doanh Cơ là Khôn sư giả, địa vị gần với Kiền sư giả, nhưng thật ra lại có lực ảnh hưởng trong Hắc Y giáo lớn hơn cả Kiền sư giả. Ta chưa bao giờ gặp nàng, nhưng nghe nói nàng rất nhiều năm chưa từng bước ra khỏi Hắc Y giáo.”

Nhưng hiện tại nàng lại xuất hiện ở Bạch gia, chuyện này quá mức quỷ dị.

Sau khi im lặng rất lâu, Minh Sơ mới chậm rãi mở miệng: “Cảnh Ly ca ca, bại gia tử bây giờ đã mất đi nội lực, nếu Doanh Cơ lại ra tay lần nữa, bại gia tử sẽ không có vận khí tốt như vậy.”

Nàng ngược mắt nhìn về phía Cảnh Ly, trong mắt không biết đến tột cùng là tình cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tướng công, không nghe lời

Edit: Sabj

Bạch Hoàng Chúc một mình ở trong tiểu viện chờ rồi lại đợi, cuối cùng lại chờ thấy cảnh tượng Minh Sơ và Cảnh Ly vai kề vai đi vào, miếng điểm tâm Bạch Hoàng Chúc vừa đưa vào miệng trong nháy mắt thiếu chút nữa phun ra. Minh Sơ đang nghiêm túc nói điều gì đó với Cảnh Ly, nhưng Cảnh Ly rõ ràng không hề chú ý nghe, bởi vì hắn đang bận ánh mắt đặc ý tới Bạch Hoàng Chúc.

Sau khi Minh Sơ nói xong với Cảnh Ly quay đầu, nhìn thấy cảnh này không nhịn được nhíu mày nói: “Bại gia tử, vết thương của chàng không đau nữa sao?”

Lúc này Bạch Hoàng Chúc đang ngồi nghiêm chỉnh trước cái bàn, trên bàn bày biện đủ loại điểm tâm đủ màu sắc, còn có... miếng điểm tâm vừa rơi xuống. Minh Sơ không biết hắn đã ngồi ăn bao lâu, nhưng chắc chắn thời gian không ngắn, vì mỗi đĩa điểm tâm đều đã bị động tới.

Kỳ thực Bạch Hoàng Chúc cũng chẳng thèm ăn như vậy, chẳng qua đây là thứ bình thường nhất hắn được ăn sau những bát thuốc cháo của Thẩm Bích Nguyệt, hơn nữa nghĩ đến cảnh Minh Sơ đến chỗ ở của Cảnh Ly, không biết sẽ xảy ra chuyện gì khiến hắn... vô tình cứ ăn và ăn.

“Minh Sơ.” Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc nhìn Minh Sơ như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Minh Sơ nhíu mày: “Vết thương không đau nữa sao?” Nàng hỏi lại.

Bạch Hoàng Chúc đột nhiên sững sốt, sau đó nhanh chóng lắc đầu nói: “Hết đau rồi.”

“Không đau thì có thể xuống giường ngồi ăn sao? Không cần người chăm sóc nữa sao?” Trong giọng nói Minh Sơ xen lẫn khí lạnh.

Bạch Hoàng Chúc thật sự không nghĩ ra mình khiến Minh Sơ mất hứng chỗ nào, đang lúc cẩn thận ngẫm nghĩ thì lại nghe thấy Cảnh Ly cười đáp: “Ai đó đúng là không biết thông cảm cho sự quan tâm của người khác, Sơ Nhi vì an toàn tính mạng của người mà còn mời riêng ta đến bảo vệ cho người, không ngờ người vẫn còn ở đây vui vẻ được... vết thương đúng là nhẹ hơn so với tưởng tượng.”

Bạch Hoàng Chúc cười khò, mình đúng là không bị thương nặng, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm thế nào để Minh Sơ nguôi giận.

“Minh Sơ...” Bạch Hoàng Chúc nói giọng mềm nhũn, ánh mắt trong suốt tràn đầy vô tội.

Minh Sơ khẽ nhíu mày, giọng điệu cũng không tự giác thay đổi: “Cảnh Ly ca ca đã đồng ý với ta sẽ chăm sóc chàng, thời gian này chàng cứ ở trong viện dưỡng thương cho tốt, không được lại chạy lung tung.”

“Ừ” Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Minh Sơ vẫn lo lắng nói tiếp: “Ngày mai ta muốn ra khỏi Bạch gia một chuyến, chàng... tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Ừ” Bạch Hoàng Chúc trả lời vô cùng thuận miệng, sau một lúc lâu mới đột nhiên sững sốt, “Minh Sơ, nàng muốn đi đâu?”

Minh Sơ than một tiếng, đem bức thư trong tay đưa cho Bạch Hoàng Chúc. Bạch Hoàng Chúc liếc mắt một cái đã nhận ra chữ viết trên đó là của Tô Thất, để gửi cho Minh Sơ. Hắn mang theo nghi vấn nhìn Minh Sơ, Minh Sơ nhanh chóng nói: “Lúc ta và Cảnh Ly ca ca trở lại thì nhận được thư từ chỗ Bạch quán gia, nội dung bên trong ta đã xem rồi.”

Bạch Hoàng Chúc cảm thán trong lòng, chỉ cần là của Tô Thất thì sẽ chẳng có chuyện gì tốt nhưng vẫn phải mở ra xem.

Nội dung trong thư thật ra rất đơn giản, chỉ viết vắn vắn trong ba trang giấy. Tóm lại là Tô Thất muốn Trọng Sinh đến Bạch gia giúp đỡ Bạch Hoàng Chúc, muốn Minh Sơ đi đón Trọng Sinh vào Bạch gia.

Khi nhìn thấy hai chữ Trọng Sinh, Bạch Hoàng Chúc yên lặng.

Đến Vạn Trọng son trang đã là chuyện của mấy tháng trước, ngày đó hán bảo Trọng Sinh một mình về quán trọ trước, sau đó hán đã đem Trọng Sinh... hoàn toàn, quên lãng... Nếu như không phải sau đó xảy ra quá nhiều việc khiến hán sút đầu mẻ trán, hán tuyệt đối sẽ không để Trọng Sinh một mình ở quán trọ.

Hán cũng không biết Trọng Sinh sao lại gặp mặt Tổ Thất.

“Tổ Thất làm sao có thể biết chuyện Trọng Sinh?” Đây là phản ứng đầu tiên của Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ chưa từng nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc chột dạ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời như thế nào, bởi vì... Trọng Sinh là ai nàng cũng không biết.

Mà ở đây người biết Trọng Sinh đó là Cảnh Ly, sau khi cười nhạo một tiếng hán mới nói: “Tổ Thất... biết Trọng Sinh?”

“... Không biết.” Bạch Hoàng Chúc xoay mặt thề thốt phủ nhận.

“Xuy.” Cảnh Ly lắc đầu cười nói, “Người từng nói diện mạo của Trọng Sinh giống y hệt người bạn trước kia của người, mà vị Tổ Thất công tử này cũng là bạn thuở nhỏ của người, chắc Tổ Thất phải biết người có diện mạo giống Trọng Sinh chứ.”

Cảnh Ly không hề đoán sai, nhưng hán không biết Tổ Thất và chủ nhân khuôn mặt của Trọng Sinh có rất nhiều khúc mắc.

Chẳng qua nếu bây giờ Tổ Thất có thể viết thư thông báo cho hán về chuyện này, chắc không còn vấn đề lớn gì.

Bạch Hoàng Chúc mím môi gật đầu, biểu tình cũng hiếm hoi nghiêm túc: “Minh Sơ, nàng muốn đi đón Trọng Sinh đến Bạch gia?”

Minh Sơ do dự một lát rồi gật đầu: “Đúng vậy, mặc dù không biết người tên Trọng Sinh là ai, nhưng nếu đã là người Tổ Thất giao thì tất nhiên có thể giúp chàng.”

Thờ dài một hơi, Bạch Hoàng Chúc gật đầu: “Ừ.”

Sau khi lên tiếng hán không nói thêm gì nữa.

Minh Sơ nói không có sai, Trọng Sinh đúng là có thể giúp Bạch Hoàng Chúc, tuy nhiên không phải giúp Minh Sơ chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, mà là giúp đỡ Bạch Hoàng Chúc gây thêm phiền não cho nàng. Trong thư Tổ Thất nói Trọng Sinh trầm mặc làm việc kỹ càng không dong dài, Trọng Sinh võ công cao cường sâu không lường được... Mãi đến khi mang hán vào Bạch gia nàng mới biết Tổ Thất viết những lời này là có ý gì.

Trọng Sinh trầm mặc, bởi vì không có ai ra lệnh hán sẽ không nói, hán có thể cả một ngày đứng một chỗ nhìn vào đứng một thứ, chỉ cần không ai bảo hán động đây, hán sẽ không động đây. Một Bạch Hoàng Chúc đã làm cho Minh Sơ đủ đau đầu, hiện tại lại thêm một Trọng Sinh lúc nào cũng cần nàng phải mở miệng chỉ huy, nếu không sẽ lập tức dừng lại toàn bộ động tác bắt đầu ngăn người, Minh Sơ cảm thấy đáng lẽ mình không nên tin lời Tổ Thất mà dẫn theo một phiền toái về.

Tuy nhiên với Bạch Hoàng Chúc thì đây lại là một chuyện tốt.

Từ sau khi xảy ra chuyện Bạch Hoàng Chúc bị ám sát, Bạch Vô Sơn đã an bài rất nhiều thủ vệ tới viện Bạch Hoàng Chúc tầng tầng bảo hộ, Minh Sơ thì bị kéo đến phòng thu chi tiếp tục quản lý, không còn cách nào khác đành nhờ Cảnh Ly và Trọng Sinh bảo vệ Bạch Hoàng Chúc, mà Thẩm Bích Nguyệt và Bạch Hoàng Quyết mặc dù muốn đến thăm Hoàng Chúc nhưng gần đây việc ùn ùn kéo đến không thể phân thân.

Vì thế, những ngày tháng thanh thoi của Bạch Hoàng Chúc thật sự bắt đầu, mỗi ngày việc cần làm chỉ có hai việc — đấu võ mồm với Cảnh Ly, không thì rảnh rỗi cùng Cảnh Ly trêu chọc Trọng Sinh.

Ngồi xuống một lương đình trong viện cùng Cảnh Ly và Trọng Sinh, Bạch Hoàng Chúc miễn cưỡng dựa vào cây cột chợp mắt một chút, Cảnh Ly lại bắt đầu thủ nói chuyện với Trọng Sinh: “Người tên là gì?”

“Trọng Sinh.” Trả lời không chút do dự.

Cảnh Ly khẽ nhún mày lại hỏi: “Họ của người là gì?”

“...” Trọng Sinh ngậm miệng không nói.

Bạch Hoàng Chúc nhìn không được mở mắt nhìn Cảnh Ly, chớp chớp mắt: “Ly sử giả đại nhân đang muốn trêu đùa Trọng Sinh sao?”

Cảnh Ly liếc nhìn hán nhưng không trả lời, tiếp tục hỏi Trọng Sinh: “Người có tên khác ngoài Trọng Sinh hay không?”

Bạch Hoàng Chúc không nói gì, hán cũng đã từng hỏi Trọng Sinh vài lần nhưng đều không nhận được đáp án mong muốn. Quay sang nhìn về những khóm hoa muộn màu rực rỡ, Bạch Hoàng Chúc đang muốn mở miệng khuyên Cảnh Ly không cần tốn công vô ích, lại nghe thấy Trọng Sinh nói: “... Có.”

Trong nháy mắt động tác của Bạch Hoàng Chúc dừng lại, lập tức quay đầu hỏi: “Ngày trước tên của người là gì?”

Vấn đề này có vẻ như đã làm khó Trọng Sinh, hán nghiêng đầu như đang cố gắng nhớ lại, sau đó hán mở miệng: “Ta tên là...”

“Bại gia tử.” Giọng Minh Sơ đột nhiên vang lên từ hướng khác.

Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly đồng thời nhìn sang thì thấy Minh Sơ nghiêm túc đi vào lương đình, nhiều ngày nay nàng bị Thảm Bích Nguyệt kéo vào phòng thu chi không cho gặp mặt Bạch Hoàng Chúc, không biết hôm nay vì sao lại đến đây. Bạch Hoàng Chúc như nghĩ tới điều gì, còn chưa tới kịp mở miệng đã nghe Minh Sơ nói: “Bạch lão gia... cha chồng muốn chàng và Cảnh Ly ca ca lập tức đến đại sảnh.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt đứng lên.

Minh Sơ trầm giọng nói: “Nghe nói là Sở gia của bát đại thế gia đến đây, muốn thương lượng chuyện liên hợp đối phó với Hắc Y giáo.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngoại truyện, Trọng Sinh

Edit: Sabj

Trong trí nhớ của Bạch Hoàng Chúc, Mộ Thâm Viện là một trạch viện rất lớn, có chút hoang vắng. Nhưng từ trước tới nay đó không phải nơi giam cầm, bởi vì ở đó có tám đứa trẻ, những người thừa kế của bát đại thế gia.

Hắn không nhớ mình bị bắt đến Mộ Thâm Viện như thế nào, đến lúc hắn có trí nhớ thì hắn đã ở trong Mộ Thâm Viện, mọi người sống nương tựa lẫn nhau.

Về sau Minh Khuynh nói cho hắn biết, thật ra ban đầu khi mới bị bắt đến Mộ Thâm Viện, mọi người vì hoàn cảnh trưởng thành khác nhau mà từng cãi nhau rất nhiều lần, cũng từng xảy ra nhiều chuyện không vui, thậm chí có người còn tuyệt vọng nản lòng muốn chấm dứt cuộc sống.

Nhưng có một người chưa từng khóc lóc, cho dù khi đó tất cả mọi người đều chỉ là những đứa trẻ, lớn nhất mới mười hai tuổi. Nhưng chỉ một mình hắn chưa bao giờ từ bỏ hy vọng, người đó tên là Sở Lưu Ly.

Sau đó Bạch Hoàng Chúc cố gắng tìm lại hồi ức, mới phát hiện Sở Lưu Ly trong trí nhớ của hắn luôn luôn cười.

Quảng thời gian trưởng thành ở Mộ Thâm Viện khiến người ta khó có thể lãng quên, vì một ngày có thể thoát khỏi chỗ đó trở lại gia tộc, tám đứa trẻ ngày nào cũng chăm chỉ luyện công, cố gắng trong rất nhiều năm, Bạch Hoàng Chúc nhỏ tuổi nhất bị thương không biết bao nhiêu lần, mỗi khi ngồi trong góc rơi lệ thì đều nhìn thấy Sở Lưu Ly vừa luyện công vừa nở nụ cười với hắn, có đôi khi còn thần thần bí bí lấy một ít điểm tâm ra chia cho hắn, kể nói cái này những người khác đều không được ăn.

Bạch Hoàng Chúc có thể trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, võ công có thể đạt tới đỉnh cao như vậy, về sauغمغم lại nếu không có sự khích lệ của mọi người hắn chắc chắn không thể kiên trì được.

Cho đến sau này Bạch Hoàng Chúc mới biết điểm tâm này là do một trong hai cô nương đưa cơm bên ngoài Mộ Thâm Viện lặng lẽ tặng cho Sở Lưu Ly, Bạch Hoàng Chúc vẫn nhớ tiểu cô nương đó, là một cô nương rất xinh đẹp, tuổi tác không kém họ bao nhiêu, hai bím tóc thật dài được hắt ra phía sau đầu, còn có hai lúm đồng tiền.

Tiểu cô nương đó tên là Túc Huyền, về sau Bạch Hoàng Chúc không cần thận nói chuyện điểm tâm ra, sau khi mọi người biết đều nói tiểu cô nương kia nhất định là thích Sở Lưu Ly.

Khi đó Sở Lưu Ly cũng chỉ là một đứa trẻ nên cười vô cùng đắc ý.

Sở Lưu Ly là người kỳ quái, Bạch Hoàng Chúc khi đó chỉ có thể nghĩ tới từ này để hình dung hắn, hắn rất thích giúp người khác làm việc, mặc kệ chuyện gì hắn cũng muốn làm giúp người khác, nhưng lần nào cũng phá hỏng toàn bộ.

Sở Lưu Ly giúp Phi Yên phân loại được thảo, cuối cùngغمغم hết toàn bộ được liệu trần quý.

Sở Lưu Ly giúp Mạc Sát chép sách, cuối cùng làm đổ cây nến đốt trụ cả quyển sách.

Sở Lưu Ly giúp Hồng Đăng sửa đàn cổ, cuối cùng dùng sức quá mạnh làm vỡ cả cây đàn.

Từ đó về sau chỉ cần Sở Lưu Ly nói muốn hỗ trợ không ai không nhượng bộ lui binh.

Cũng nhờ những việc này mà những ngày tháng ở Mộ Thâm Viện mới thường xuyên xuất hiện tiếng cười hoặc tiếng người nào đó gào rít giận dữ, trong lúc tất cả mọi người tuyệt vọng hắn có thể làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta dở khóc dở cười, khiến người ta vẫn cảm giác được là mình đang sống.

Thời gian dần trôi qua, mỗi người đều trở nên thành thực hơn, rắc rối Sở Lưu Ly gây ra cũng càng lúc càng lớn.

Bạch Hoàng Chúc đã từng hỏi Sở Lư Ly, vì sao chưa từng nhớ nhà, vì sao chưa từng cảm thấy thương tâm.

Khi đó Sở Lư Ly cười nói: “Kể cả thiên tài cũng phải nhớ nhà, ta nhớ đến phát điên rồi, chẳng qua họ không biết mà thôi.” Trong Sở gia xa xôi không ai biết, đó là lý do hắn phải sống thật tốt, cố gắng thoát khỏi đây, trở lại Sở gia để cho họ biết mình muốn trở về đến mức nào.

Bạch Hoàng Chúc lại hỏi sau khi được tự do hắn muốn làm gì.

Nụ cười của Sở Lư Ly trong nháy mắt trở nên đắc ý, hàm răng trắng tinh phát sáng dưới ánh mặt trời làm Bạch Hoàng Chúc chói mắt: “Ta muốn cưới Túc Huyền về Sở gia.”

Những lời này, về sau Sở Lư Ly đã nghiêm túc nói với Túc Huyền, cô nương có lúm đồng tiền đỏ mặt gật đầu.

Sở Lư Ly nói với Túc Huyền những lời này vào trước hôm quyết chiến một ngày, ngày hôm sau họ gặp giáo chủ của Hắc Y giáo, người đã giam lỏng họ ở Mộ Thâm Viện. Hắc Y giáo đã rời khỏi Trung Nguyên, người thừa kế của bát đại thế gia đã không còn giá trị lợi dụng, hắn tới để giết tám người.

Nhưng hắn không ngờ tám đứa trẻ năm đó đã trưởng thành đến mức như thế này.

Trận chiến ấy, tám đứa trẻ đã giết chết phó giáo chủ Hắc Y giáo.

Chẳng qua, Sở Lư Ly vì cứu Minh Khuynh mà mất đi tính mạng.

Sở Lư Ly là người có nụ cười đẹp nhất Mộ Thâm Viện, Bạch Hoàng Chúc từng cảm thấy chỉ cần có Sở Lư Ly thì sẽ chẳng còn chuyện gì khiến người ta phải tuyệt vọng. Nhưng Sở Lư Ly đã chết, hắn đã nói sau khi tự do sẽ cưới Túc Huyền về Sở gia, những lời này vĩnh viễn đã rơi vào dĩ vãng.

Bạch Hoàng Chúc từng nhìn thấy Túc Huyền một mình khóc trước mộ của Sở Lư Ly, không nói lời nào chỉ yên lặng rơi lệ, nước mắt rơi xuống bề mặt khối bia đá rồi lập tức thấm vào trong, nàng ôm chặt lấy tấm bia đá mặc cho đầu ngón tay đã nhuộm máu tươi.

Tất cả bọn họ đều đã được tự do, nhưng người khát vọng được về nhà nhất sinh mệnh đã dừng lại trước một khắc trước sự tự do.

Khi ra khỏi Mộ Thâm Viện Bạch Hoàng Chúc đã suy nghĩ, trước đây bản thân mình luôn sợ hãi yếu đuối, sau này sẽ không còn dám người Sở Lư Ly che chở nữa.

Rời khỏi Mộ Thâm Viện, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác, Bạch Hoàng Chúc gặp được rất nhiều người, có Thần Đường sát thủ, có chủ nhân của Hồng Diệp trai, có Minh Sơ. Sau đó trải qua cuộc sống mà những tháng ngày ở Mộ Thâm Viện chưa từng nghĩ đến.

Có lúc Bạch Hoàng Chúc suy nghĩ, nếu Sở Lư Ly không chết, sau khi hắn rời khỏi Mộ Thâm Viện về Sở gia sẽ là tình cảnh như thế nào.

“Trọng Sinh.” Bạch Hoàng Chúc gọi.

Họ đang ở trong viện Bạch gia, Trọng Sinh đứng ngay bên cạnh Bạch Hoàng Chúc, nghe được giọng nói của hắn quay đầu im lặng nhìn hắn.

Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười: “Ngươi là Trọng Sinh sao.”

Trọng Sinh nói: “Đúng vậy.”

“Là ngươi Trọng Sinh sao?” Là ngươi Trọng Sinh sao, Sở Lư Ly.

Trọng Sinh không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tướng công, càng ngày càng tệ

Edit: Sabj

Lúc này bên trong đại sảnh Bạch gia đã chứa đầy người, trong đó gia chủ Bạch gia Bạch Vô Sơn đứng ở trung tâm cứng rắn nói với người đối diện: “Ta không quan tâm Sở gia các ngươi nghĩ thế nào, Bạch gia ta chắc chắn sẽ không tham gia trận chiến chống lại Hắc Y giáo.”

“Bạch lão gia.” Đứng trước mặt Bạch Vô Sơn là một nữ tử thoát nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi, không như các nữ tử khác luôn chú ý đến cách ăn mặc trang điểm, nữ tử này chỉ mặc một áo choàng màu xám nhạt, mái tóc đen được vấn ra sau gáy bởi một cây trâm gỗ. Nhan sắc nàng không được tính là xinh đẹp, chỉ coi như thanh tú, nhưng đôi mắt như biết nói và hai lúm đồng tiền nhỏ bên má lại thu hút ánh mắt người khác.

Nàng dùng một chút mới tiếp tục nói: “Hắc Y giáo lại xâm nhập Trung Nguyên, toàn bộ Trung Nguyên võ lâm đều sẽ bị liên lụy, Bạch gia sao có thể ngồi yên?”

Bạch Võ Sơn không hề để tâm đến lời nói của nữ tử này, chỉ cố chấp nói: “Nhiều năm trước đây bát đại thế gia chúng ta cũng đã từng liên thủ đối phó với Hắc Y giáo, năm đó chúng ta chiến thắng sao? Chúng ta chỉ đổi lấy con mình bị bắt đi và giam lỏng hơn mười năm, hiện tại ngươi lại muốn ta chống lại chúng? Lại để mấy đứa con chúng ta lâm vào nguy hiểm tiếp sao?”

“Một Hoàng Chúc đã đủ rồi, ta không muốn chỉ vì chuyện này mà cả đời phải sống trong hối hận.” Giọng nói của Bạch Võ Sơn đến cuối cùng trở nên hơi khàn khàn.

Trong mắt nữ tử có sự chế giễu không hề che giấu: “Bạch lão gia đang sợ sao?”

Lão nhân đứng đầu Bạch gia ngày thường uy nghiêm lúc này gật đầu không hề do dự: “Đúng, ta sợ quyết định xong lại hại đến con ta.”

“Ngươi...” Nữ tử đang định mở miệng, lại nghe thấy một người nói: “Cha...”

Giọng nói này xuất phát từ người vẫn lặng lẽ đứng im nghe hai người nói chuyện từ đầu đến giờ, Bạch Hoàng Quyết, vẻ mặt hẩn nghiêm túc chưa từng có, thấy hai người tranh chấp không ngớt thì lập tức chen vào: “Túc Huyền cô nương nói không sai, cha, Bạch gia không thể không quan tâm.”

Bạch Võ Sơn sừng sốt, tức giận nhìn Bạch Hoàng Quyết. Sự thật này tất cả mọi người đều biết, chỉ là Bạch Võ Sơn không muốn bị cuốn vào đồng thị phi này, cho dù đến lúc đó Hắc Y giáo tấn công Trung Nguyên hẳn cũng chẳng quan tâm. Chanh qua Bạch Hoàng Quyết lại không đồng ý với quan điểm của Bạch Võ Sơn, hẩn lại nói: “Bạch gia đã rời khỏi võ lâm quá lâu, lúc này là thời điểm tốt để tái xuất giang hồ không phải sao?”

Bằng không, đến lúc Hắc Y giáo chính thức xâm lược Trung Nguyên muốn tính sổ với Bạch gia, Bạch gia sẽ không chịu nổi một đòn.

Hai cha con có hai ý tưởng khác nhau, Bạch Hoàng Quyết ngày thường hòa nhã nhưng hôm nay lại cố chấp không chịu nghe lời Bạch Võ Sơn mà đồng ý hợp tác với các thế gia khác, điều này khiến cho tất cả mọi người bất ngờ.

Bạch gia yên bình đã lâu, cuộc sống nhàn nhã đã thành thói quen với cả gia chủ Bạch Võ Sơn và nhiều gia đình thị vệ đứng đằng sau.

Nữ tử tên Túc Huyền nghe xong lời nói của Bạch Hoàng Quyết không khỏi liếc mắt nhìn hẩn một cái. Sau đó nàng lập tức tận dụng cơ hội: “Bạch công tử nói không sai, Bạch lão gia chưa từng nghĩ đến ngày Hắc Y giáo không chế Trung Nguyên sao? Khi đó Hắc Y giáo chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bạch gia, mà khi đó các ngươi muốn phản kháng thì cũng đã muộn.”

Sau khi Bạch Võ Sơn nghe những lời này thì im lặng, Túc Huyền hình như nhìn thấy chòm râu của Bạch Võ Sơn hơi hơi run rẩy.

Rất lâu sau Bạch Võ Sơn mới thở dài: “Đó cũng là ý trời.” Hẩn đã có lỗi với con mình một lần, tuyệt đối sẽ không có lỗi với hẩn lần thứ hai, cái gọi là đại nghiệp chính đạo hẩn cũng dùng để bồi thường cho con.

Nghe xong lời của Bạch Võ Sơn, Túc Huyền và Bạch Hoàng Quyết đều cảm thấy bất lực.

Cũng đúng lúc này, ba người Bạch Hoàng Chúc mới vào đến cửa, vừa đến đã thấy Bạch Võ Sơn vẻ mặt không vui nhìn chằm chằm vào Túc Huyền đứng đằng trước, còn Bạch Hoàng Quyết đứng cạnh hai người đó, cùng Túc Huyền đều mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Cha.” Ho nhẹ một tiếng, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy dưới bầu không khí này mình nên mở miệng thì hơn.

Lần mở miệng này rất đúng đắn, bởi vì ngay sau đó Bạch Võ Sơn lập tức lo lắng nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc: “Hoàng Chúc, sao con lại tới đây? Thân thể còn yếu sao không chịu nghỉ ngơi?”

Bạch Hoàng Chúc cười khỏ, cũng đồng thời nhìn thấy Thẩm Bích Nguyệt đang đứng góc khác nhanh chóng chạy tới thân thiết nhìn mình. Than nhẹ một tiếng, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy sau lần bị ám sát, hẩn có khả năng có thể khiến toàn bộ Bạch gia lo lắng trong suốt mấy tháng trời. Vốn lúc trước Bạch Võ Sơn và Thẩm Bích Nguyệt chỉ cung chiều hẩn như một đứa trẻ chưa trưởng thành, đến bây giờ lại nâng niu hẩn như thủy tinh dễ vỡ.

Bạch Hoàng Chúc mặc dù đau đầu, nhưng biết người Bạch gia khản trương như thế cũng là có lợi cho hẩn, hẩn hơi nhú mày hỏi: “Cha, mẹ, có thể để con nghe xem vị cô nương này muốn nói gì không?”

Khuôn mặt tái nhợt của hẩn khiến sắc mặt Bạch Võ Sơn khẽ biến đổi, Thẩm Bích Nguyệt lại nghĩ là do vết thương mấy ngày trước của Bạch Hoàng Chúc chưa khỏi mà khó chịu nên nàng nhanh chóng đồng ý: “Được rồi, được rồi, Hoàng Chúc nghe Túc Huyền cô nương nói đi, nghe xong rồi phải về phòng nghỉ ngơi.” Trong lòng nàng biết nếu không để cho Bạch Hoàng Chúc nghe Túc Huyền nói, Bạch Hoàng Chúc chắc chắn sẽ thà chết ở đại sảnh chứ không chịu đi nghỉ.

Đây là kinh nghiệm Thẩm Bích Nguyệt có được trong vài ngày dỡ Bạch Hoàng Chúc uống thuốc, trước khi Bạch Hoàng Chúc uống thuốc Thẩm Bích Nguyệt chắc chắn phải chuẩn bị đủ loại điểm tâm, không có điểm tâm thì cố chấp không chịu uống thuốc, mặc cho nàng gờ hết thủ đoạn Bạch Hoàng Chúc cũng không chịu nghe lời. Từ đó Thẩm Bích Nguyệt hiểu thực chất nội tâm Bạch Hoàng Chúc rất cố chấp, điểm này thật ra hơi giống với Bạch Võ Sơn.

Minh Sơ đứng cạnh Bạch Hoàng Chúc cũng mở miệng nói với Túc Huyền: “Vị này là người được Sở gia phái tới đàm phán với Bạch gia Túc Huyền cô

nuơng phải không?”

“Đừng, là ta.” Túc Huyền gật đầu, đầu tiên nhìn thoáng qua Minh Sơ, sau đó dời tầm mắt nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc, ánh mắt của nàng cực kỳ phức tạp, nhưng không ai có thể nhìn ra nàng đang nghĩ gì.

Sau khi như đã suy nghĩ một lát, Túc Huyền mới gật đầu hỏi: “Vị này là... thiếu phu nhân Bạch gia phải không?”

Minh Sơ gật đầu cười khẽ, còn chưa kịp nói gì thì Túc Huyền đã nói với Bạch Hoàng Chúc: “Đại thiếu gia Bạch gia, đã lâu không gặp.”

Về mặt lúc này của Bạch Hoàng Chúc cũng thay đổi, hần mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Trong phút giây tầm mắt hai người giao nhau dường như hàm chứa loại tình cảm nào đó. Hai người chỉ nói qua lại hai câu nhưng lại khiến không khí toàn bộ đại sảnh bất chợt thay đổi. Cảnh Ly vẫn đứng sau Minh Sơ đột nhiên ho khan một tiếng, khẽ nói: “Ta đoán nữ tử này ngày trước quen biết với Bạch Hoàng Chúc ở Mộ Thâm viện.”

Cả người Minh Sơ hơi cứng ngắc, nhưng sau đó nàng lại mỉm cười, nhanh chóng đi tới chen vào giữa hai người đó, đưa lưng về phía Bạch Hoàng Chúc rồi nở nụ cười quyến rũ nhưng lạnh lùng với Túc Huyền: “Túc Huyền cô nương, có chuyện gì mau nói đi.” Câu nói này rất mạnh mẽ, không hề kéo dài.

Người buồn rầu nhất bây giờ là Bạch Hoàng Chúc, hần vừa thấy đã biết Túc Huyền trước mắt đã chạm đến vẫy ngược* của Minh Sơ, hần rất muốn chạy trốn chết, nhưng vì đang duy trì hình tượng bị thương nặng nên hần không thể chạy.

(*nguyên văn: nghịch lân: 逆鳞 Tương truyền, rồng là một linh vật, chứa tể của muôn loài. Vây rồng mọc xuôi về phía sau, nhưng dưới cổ nó, có một cái vây mọc ngược về phía trước dài một thước. Ai chạm phải cái vây ấy, nó giết liền. Người có chân mạng đế vương, thường được ví với rồng. Ý chỉ điểm tử, điểm yếu hại của một người.)

Mất thấy cuộc nói chuyện về Hắc Y giáo nói chuyện chỉ vì một sơ sẩy mà lại ù ụ cạc cạc biến thành cuộc đấu giữa hai nữ tử, Bạch Hoàng Chúc chỉ có thể thờ dài dùng biện pháp bất đắc dĩ nhất.

Giả bộ bất tỉnh.

Ngay sau tiếng kêu sợ hãi của Thâm Bích Nguyệt, Bạch Hoàng Chúc sắc mặt tái nhợt đồ trán yếu ớt ngã xuống, Bạch Võ Sơn đứng một bên dùng tốc độ nhanh nhất đỡ lấy cơ thể của hần, lớn tiếng kêu: “Người đâu, mau đi mời đại phu!”

Vì thế toàn bộ Bạch gia lại bởi vì vị đại thiếu gia ” ốm yếu nhiều bệnh” mà lâm vào hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tướng công, mưu kế

Edit: Sabj

Sau một hồi luống cuống tay chân Bạch Võ Sơn mới đưa được Bạch Hoàng Chúc về giường, đợi đại phu xem mạch xong mới phân phó hạ nhân đi sắc thuốc.

Trải qua lần bị hành hạ này Bạch Võ Sơn càng không muốn nói chuyện với Túc Huyền, hờ hững nhìn chăm chăm vào Túc Huyền một cái rồi mới nói: “Ngươi thấy chưa? Đây chính là hậu quả của việc năm đó ta lựa chọn chống lại Hắc Y giáo, con trai ngoan của ta đã thành như thế này rồi mà các ngươi còn muốn ta đồng ý với các ngươi, để Hoàng Chúc lại chịu khổ lần nữa sao? Sức khỏe hần như vậy còn chịu được sao?”

Túc Huyền im lặng không nói, trong lòng tràn ngập bất lực.

Bạch Võ Sơn vốn định nói tiếp nhưng lại nghe thấy Thâm Bích Nguyệt ở một bên nói: “Ra ngoài trước rồi nói, để Hoàng Chúc nghỉ ngơi cho tốt.”

Bạch Võ Sơn sùng sốt, lập tức dời tầm mắt hướng về phía Bạch Hoàng Chúc thoát nhìn tái nhợt mà yếu ớt đang ngủ mê man, gật đầu nói: “Được, Túc Huyền cô nương, mời.”

Hần đứng dậy, chỉ về hướng cửa phòng.

Túc Huyền bất đắc dĩ thờ dài, lại nhìn thoáng qua Minh Sơ vẫn không chịu yếu thế đang nhìn mình chăm chăm, lắc đầu nói: “Ta biết rồi.”

Dứt lời, nàng xoay người đi ra ngoài. Bạch Võ Sơn cũng rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại năm người là Thâm Bích Nguyệt, Bạch Hoàng Quyết, Cảnh Ly, Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc đang ngủ mê man. Đợi đến khi bóng dáng Túc Huyền biến mất, ánh mắt phức tạp của Minh Sơ mới nhìn thoáng qua Bạch Hoàng Chúc đang nhắm chặt mắt, không nói một câu.

Nhưng Thẩm Bích Nguyệt lại mở miệng trước: “Hoàng Quyết, hôm nay chuyện Sở gia đến đây thương lượng với chúng ta không đơn giản, con đi điều tra giúp ta vài việc.”

“Cái này...” Bạch Hoàng Quyết nhìn thoáng qua Minh Sơ, lại đem tầm mắt nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc.

Thẩm Bích Nguyệt hiểu được ý tứ của hắn, lắc đầu nói: “Hoàng Chúc không sao, nơi này giao cho Minh Sơ là được rồi.”

Những lời này khiến Minh Sơ kinh ngạc, trong suy nghĩ của nàng, bà mẹ chồng này có thể nói là vì muốn chiếm lấy Bạch Hoàng Chúc mà nghĩ đủ mọi cách tách mình ra khỏi hắn, không ngờ hôm nay lại chủ động muốn mình chăm sóc Bạch Hoàng Chúc.

Thẩm Bích Nguyệt cũng nhìn thấu tâm tư của Minh Sơ nên nói với nàng: “Con dâu của Bạch gia không những phải biết tính toán mà còn phải chăm sóc tướng công cho tốt, con hiểu chứ?”

Minh Sơ im lặng, mặc dù không rõ dụng ý của Thẩm Bích Nguyệt nhưng cũng gật đầu đáp ứng.

Thấy vậy Thẩm Bích Nguyệt mới yên tâm gật đầu, sau đó nói với Hoàng Quyết: “Hoàng Quyết, con đi theo ta.”

“Vâng” Bạch Hoàng Quyết liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc lần cuối rồi lập tức đi theo Thẩm Bích Nguyệt ra khỏi phòng.

Mãi cho đến hai người rời khỏi Minh Sơ mới bực mình kêu một tiếng: “Bại gia tử.” Nàng đã nhìn ra vở kịch của Bạch Hoàng Chúc từ lâu, chiều này hắn đã chơi trong nhiều năm, không muốn nhìn ra cũng khó.

Một tiếng này không được đáp lại, Minh Sơ cúi đầu nhìn Bạch Hoàng Chúc, lại thấy hắn đang mở to mắt vạn phần vô tội nhìn mình.

Minh Sơ bắt đầu đi thờ dài, hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Chàng biết cô nương tên Túc Huyền kia?”

“Ừ” Bạch Hoàng Chúc cũng không phủ nhận.

Minh Sơ lại hỏi: “Thân phận của nàng là gì?” Minh Sơ tự nói với bản thân, nàng chỉ đang lo lắng thân phận nữ tử kia không rõ ràng chứ không phải đang ghen, tuyệt đối không phải đang lo lắng tướng công nhà mình bị nữ nhân khác cướp đi.

Nhưng phản ứng của Bạch Hoàng Chúc lại nhanh chưa từng thấy: “Minh Sơ... Nàng đang ghen sao?”

Minh Sơ thề thốt phủ nhận, tốc độ phủ nhận nhanh như tốc độ phản ứng của Bạch Hoàng Chúc: “Không thể nào!”

“Cái gì mà không thể nào?” Cảnh Ly đứng một bên xem kịch vui cảm thấy vui vẻ cực kỳ, hận không thể xuất hiện thêm vài nữ tử như Túc Huyền nữa để Minh Sơ tức giận cắn chết Bạch Hoàng Chúc, hắn chỉ sợ thiên hạ không loạn nói: “Nàng còn có thể có thân phận gì chứ? Tất nhiên là cô nương cùng nhau lớn lên ở Mộ Thâm Viện với hắn rồi, ta đoán đúng không?” Câu cuối cùng hắn hỏi Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc hận không thể trừng chết Cảnh Ly, quay sang lập tức chớp chớp mắt với Minh Sơ, vẻ mặt muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội: “Ta và nàng chỉ quen biết thôi... Nàng là nương tử chưa vào cửa của Lưu Ly, ta và nàng có thể có quan hệ gì?”

Lưu Ly, đây không phải lần đầu tiên Minh Sơ nghe nói đến cái tên này.

“Ý ngươi muốn nói đến người bạn có diện mạo giống Trọng Sinh sao?” Cảnh Ly phản ứng đầu tiên.

Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng gạt đầu, thì thầm: “Đó là lý do... Không thể để Túc Huyền nhìn thấy Trọng Sinh.”

Vì sao hắn lại nói những lời này, Minh Sơ và Cảnh Ly đều hiểu, nhìn cảnh khiến người thương tâm.

Thân phận Túc Huyền cuối cùng cũng được làm rõ, Minh Sơ nhanh chóng nghĩ tới một chuyện: “Chàng già vờ ngắt xiu biến mọi chuyện thành ra thế này, Bạch lão gia hình như lại càng không muốn đồng ý với Túc Huyền cô nương.”

“Đúng vậy...” Bạch Hoàng Chúc bắt đầu cười khổ.

Cảnh Ly thoạt nhìn rất vui mừng, dường như chỉ cần Bạch Hoàng Chúc xui xẻo hắn sẽ hạnh phúc, hắn cười: “Sao, bây giờ ngươi định làm gì?”

Từ Minh Sơ hắn đã biết mục đích lần này Bạch Hoàng Chúc trở lại Bạch gia là khuyên Bạch Vĩ Sơn hợp tác với các thế gia khác đối phó Hắc Y giáo. Mà bây giờ chuyện thành ra thế này có thể nói là đã đi ngược lại với mục đích ban đầu.

Bạch Hoàng Chúc suy tư một lát mới thì thầm: “Ta nghĩ... Có lẽ chúng ta thật sự có cách để cha phải đồng ý liên hợp với thất đại thế gia còn lại.”

“Cách gì?” Minh Sơ hỏi.

Bạch Hoàng Chúc tựa vào đầu giường ngược mắt nhìn Minh Sơ, nụ cười rục rịch như ánh nắng mặt trời, không mang theo chút mây mù nào.

Nhưng Minh Sơ rõ ràng lại cảm thấy, Bạch Hoàng Chúc... đang hư hỏng dần.

Sau khi Bạch Võ Sơn và Túc Huyền rời khỏi viện của Bạch Hoàng Chúc, hai người đi tới lương đình. Giọng điệu của Bạch Võ Sơn không được tốt, thờ dãi một tiếng nói: “Ngươi cũng thấy đấy, hiện giờ Hoàng Chúc đã thành thế này rồi ta không dám mạo hiểm nữa.”

“Mạo hiểm?” Túc Huyền cười lạnh, “Vậy ngươi không đồng ý hợp tác với chúng ta thì chẳng lẽ không mạo hiểm hay sao? Bất đại thế gia không thể thiếu một, thiếu Bạch gia các ngươi khả năng chúng ta giành phần thắng trước Hắc Y giáo ít đến đáng thương, đến lúc đó... Nếu Hắc Y giáo muốn mạng của con trai ngươi thì ngươi định làm gì để cứu hắn?”

Ý của Túc Huyền rất đơn giản, dù có hợp tác hay không thì vẫn phải chống lại Hắc Y giáo.

Nhưng thái độ của Bạch Võ Sơn vẫn không thay đổi: “Hắc Y giáo chỉ cần không làm hại đến con ta thì điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng chúng.”

Ngươi ý, sẽ từ bỏ việc phản kháng.

Túc Huyền càng ngày càng bất lực, định nói thêm gì đó để tiếp tục khuyên hắn, nhưng khi quay mặt thấy Bạch Võ Sơn như vậy thì biết có nói gì nữa thì cũng chỉ tốn công vô ích.

“Túc Huyền cô nương, mời trở về đi.” Bạch Võ Sơn xoay người dời tầm mắt nhìn về một hướng khác, hạ lệnh đuổi khách.

Túc Huyền lặng lẽ nắm chặt hai tay, sau một lúc lâu nhìn chăm chăm vào Bạch Võ Sơn lại cam chịu buông lỏng ra. Sau đó nàng rũ mắt xuống, khẽ nói: “Bạch lão gia, sớm muộn ngươi cũng sẽ hối hận.” Nói xong câu đó nàng xoay người rời đi không hề quay đầu lại.

Bạch Võ Sơn vẫn đứng tại chỗ, đến khi thấy bóng dáng Túc Huyền biến mất sau hành lang thì mới thở dài một tiếng rồi quay người rời đi.

Cùng lúc đó, trong tiểu viện nơi Bạch Hoàng Chúc ở đột nhiên một tiếng hét sợ hãi vang lên.

Nghe thấy tiếng kêu đó, trong lòng Bạch Võ Sơn chợt căng thẳng, hắn nghe ra đó là tiếng của Minh Sơ, mà đợi khi Bạch Võ Sơn kịp phản ứng lại, bên cạnh đã có thêm một người, là Túc Huyền đi được một nửa rồi vội vàng quay về.

Thấy sự kinh ngạc trong mắt Bạch Võ Sơn, ánh mắt Túc Huyền trở nên kỳ quái: “Cứu người quan trọng hơn.”

Trong viện nơi phát ra tiếng hét của Minh Sơ, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tướng công, trêu đùa

Edit: Sabj

Lúc Túc Huyền và Bạch Võ Sơn chạy tới nơi, trong viện chỉ còn lại một mình Minh Sơ đang kinh ngạc đứng im tại chỗ, bên cạnh là dấu vết đánh nhau hỗn loạn. Nghe thấy âm thanh, Minh Sơ ngẩng đầu nhìn hai người, nhanh chóng nói: “Có người đã bắt bại gia tử đi.”

“Con nói gì?” Bạch Võ Sơn mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi nghe thấy chính miệng Minh Sơ nói ra thì vẫn cảm thấy khó tin.

Ánh mắt Túc Huyền cũng biến đổi, trầm giọng hỏi: “Là ai? Ngươi có nhìn rõ không?”

Minh Sơ gật đầu, ánh mắt hơi phức tạp: “Ta không biết hắn, nhưng ta có thể khẳng định, chắc chắn không phải người vài ngày trước đánh lén bại gia tử.”

Bạch Võ Sơn và Túc Huyền đều sa sầm mặt. Bạch Hoàng Chúc trở lại Bạch gia mới chỉ có mấy tháng nhưng ám sát bắt cóc đều đã ném đủ, hơn nữa hai lần lại là hai người khác nhau, điều này là một nỗi nhục rất lớn với Bạch gia. Bạch gia canh phòng nghiêm ngặt, đây là lần đầu tiên có hai chuyện như vậy xảy ra ở Bạch gia.

Bạch Võ Sơn lâm vào suy nghĩ, Túc Huyền do dự một lúc mới nói: “Bạch lão gia, trong Bạch gia có nội gián.”

Trong mắt người Bạch gia, Bạch Hoàng Chúc chỉ là một đại thiếu gia vô dụng yếu ớt bệnh tật, lợi ích duy nhất khi bắt cóc hắn chỉ sợ cũng để uy hiếp Bạch Võ Sơn.

Điểm này Túc Huyền nghĩ tới, đương nhiên Bạch Võ Sơn cũng thế.

“Người của Hắc Y giáo sao?” Bạch Võ Sơn trầm giọng nói.

Minh Sơ do dự một lát, sau đó rũ mắt, khẽ gật đầu.

Bạch Vô Sơn nắm chặt hai tay, khuôn mặt chi chít nếp nhăn tràn đầy tức giận, sau đó hần hạ giọng nói: “Ta... biết rồi. Minh Sơ, con yên tâm, ta chắc chắn sẽ cứu được Hoàng Chúc về.” Nói xong câu đó, Bạch Vô Sơn lại nhìn về phía Túc Huyền: “Người không phải muốn ta đáp ứng hợp tác với các người sao?”

Hai mắt Túc Huyền sáng ngời, nhanh chóng nói: “Sở gia chúng ta tất nhiên sẽ giúp đỡ Bạch lão gia cứu Bạch thiếu gia khỏi tay Hắc Y giáo.”

“Được.” Bạch Vô Sơn gật đầu, sau đó lập tức sai bước rời khỏi tiểu viện.

Bạch Vô Sơn đã đi xa nhưng Túc Huyền vẫn chưa có ý định đi, Minh Sơ lặng lẽ nhìn Túc Huyền, không hề mở miệng. Túc Huyền cuối cùng cũng dời tầm mắt nhìn về phía Minh Sơ, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Đa tạ người, Minh Sơ cô nương.”

Về mặt Minh Sơ quá dị nhìn Túc Huyền, Túc Huyền khẽ nhủ mảy: “Minh Sơ cô nương, chẳng lẽ đây không phải là vợ kịch của người và Hoàng Chúc để giúp ta thuyết phục Bạch lão gia sao?”

Minh Sơ chăm chú nhìn Túc Huyền, mở miệng, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không chắc... Trước đó đúng là bại gia tử muốn diễn một vở kịch cho Bạch lão gia xem, để hần đáp ứng hợp tác với thất đại thế gia, nhưng hiện tại xem ra... Người bắt bại gia tử đi không phải người chúng ta đã sắp xếp.”

Nghe xong những lời của Minh Sơ, ánh mắt Túc Huyền chợt biến đổi.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện với nhau, ở phòng chứa củi của Bạch gia, một hắc y nhân đi vào. Thô lỗ ném người đang khiêng xuống mặt đất, hắc y nhân hừ nhẹ một tiếng nói: “Bạch đại thiếu gia, tương truyền mắt tích rất nhiều năm Bạch Hoàng Chúc... thì ra có dáng vẻ này sao?”

Người bị ném xuống mặt đất tất nhiên là Bạch Hoàng Chúc, khi nghe thấy lời nói của hắc y nhân Bạch Hoàng Chúc cũng không bực mình, chỉ bắt đầu đi nhẹ nhàng xoa cánh tay bị ném đau, thờ dãi: “Xem ra đúng là ta không được hoan nghênh...” Đây là lần thứ mấy hần bị bắt cóc với cả bị thương rồi? Trong lòng Bạch Hoàng Chúc hồi hận muốn chết, hần cảm giác số phận của mình gắn với việc bị tai nạn về thể chất, bằng không cũng không thể khéo đến mức ngay lúc võ công bị phong bế thì bị bắt đi.

“Người cũng biết người không được hoan nghênh à?” Người đó quay đầu nhìn Bạch Hoàng Chúc, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Nam tử này thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, chỉ khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt tuần tú, đôi mắt hơi tương tự Bạch Hoàng Chúc, vừa to vừa sáng, chẳng qua hàm chứa sự rét lạnh khiến người ta sợ hãi.

Bạch Hoàng Chúc cũng thấy rõ tướng mạo người đó, trong lòng đã có suy đoán, nghe nói tam thiếu gia Bạch gia Bạch Hoàng Lâm rời khỏi Bạch gia đã lâu, có thể sẽ trở về vào thời gian tới, xem ra lời đồn đãi này là sự thật.

Thấy Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc nhìn mình không mở miệng, nam tử áo đen cau mày nói: “Thế nào, sợ đến choáng váng rồi sao?”

Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, lắc đầu khẽ nói: “Người... vì sao cướp ta khỏi Bạch gia?”

Nhưng người nọ không trả lời vấn đề mà nhủ mảy càng sâu hơn, lạnh lùng nhưng lại như lơ đãng lướt qua mặt Bạch Hoàng Chúc, thần nhiên nói: “Người đang bị thương hay bị bệnh? Quả nhiên là đại thiếu gia, chỉ là tên vô dụng.”

Nghe thấy những lời này Bạch Hoàng Chúc muốn cười lại không thể cười, điều này càng khẳng định suy đoán của hần. Ngoài tiểu thiếu gia Bạch gia Bạch Hoàng Lâm, sẽ không ai quan tâm nhưng lại cố tình trưng khuôn mặt lạnh lùng ra nói chuyện với hần, đáng về kì quái này người khác khó mà học được.

Vì vậy Bạch Hoàng Chúc quyết định không thể khiến Bạch Hoàng Lâm thất vọng, giả vờ bệnh tật đến cùng. Hần vịn vào tường khẽ nói với Bạch Hoàng Lâm: “Rốt cuộc thì người là ai?”

“Người muốn giết người.” Trên mặt Bạch Hoàng Lâm vẫn là nụ cười nhạt báng.

Bạch Hoàng Chúc cố gắng đè nén tiếng cười, nghiêm túc tiếp tục diễn kịch với đệ đệ: “Là người Hắc Y giáo phái tới sao? Các người muốn gì?”

Bạch Hoàng Lâm hiển nhiên không ngờ Bạch Hoàng Chúc sẽ nói như vậy, sững sốt một lát mới nói: “Ta... Đúng, ta chính là người của Hắc Y giáo, người định như thế nào?”

Bạch Hoàng Chúc: “...” Hần nên tiếp tục thế nào bây giờ?

Bạch Hoàng Lâm nhìn về mặt Bạch Hoàng Chúc, đột nhiên cười khẩy: “Nếu ta nói ta muốn dùng người uy hiếp Bạch gia thì người định làm gì?”

“Ta...” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt.

“Người dám tự sát để cha người không bị uy hiếp không? Người dám chết vì Bạch gia không?” Bạch Hoàng Lâm liếc xéo Bạch Hoàng Chúc, thấy Bạch Hoàng Chúc vẫn trung về mặt nghiêm túc nhìn mình, hần cười mỉa: “Người không dám đúng không? Người chẳng qua cũng chỉ là một tên đại thiếu gia cái gì cũng không biết, cái gì cũng không có, người xứng với Bạch gia sao...”

“Ta dám.” Bạch Hoàng Chúc ngắt lời Bạch Hoàng Lân.

Bạch Hoàng Lân sững sốt, kinh ngạc nhìn Bạch Hoàng Chúc đang vịn tường từ từ đi về phía hắn, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của hắn, Bạch Hoàng Chúc lại khẽ cười với hắn.

“Ta thật sự dám” Bạch Hoàng Chúc lặp lại, sau đó ngay khi Bạch Hoàng Lân chưa kịp phản ứng, hắn vươn tay lấy trường kiếm bên hông Bạch Hoàng Lân.

Trong nháy mắt đó Bạch Hoàng Lân mới nhận ra Bạch Hoàng Chúc định làm gì, sợ hãi hét một tiếng, hắn gần như dùng sức lực lớn nhất bảo vệ thanh kiếm bên hông, tay còn lại thì đẩy Bạch Hoàng Chúc: “Ngươi định làm gì!”

Bạch Hoàng Chúc không hề phòng bị bị hắn đẩy ra xa, lui về sau vài bước mới ổn định được cơ thể không bị ngã. Hắn nhìn Bạch Hoàng Lân bảo vệ kiếm như gặp phải kẻ địch mạnh, nhìn không được sờ sờ mũi, cảm thấy buồn cười. Hắn đã ngây thơ lắm rồi, không ngờ tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lân khẩu thị tâm phi này còn ngây thơ hơn.

Bạch Hoàng Lân nói vậy vốn chỉ định dọa Bạch Hoàng Chúc, nhưng không ngờ Bạch Hoàng Chúc lại thật sự muốn tự sát trước mặt hắn. Sau sự hoảng sợ Bạch Hoàng Lân mới mở miệng nói: “Rốt cuộc thì ngươi định làm gì?”

“Chứng minh cho ngươi xem, ta thật sự dám chết vì Bạch gia.” Bạch Hoàng Chúc thoát nhìn rất nghiêm túc, đôi mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt tương tự mình.

Lúc này Bạch Hoàng Lân chắc chắn không biết trong lòng Bạch Hoàng Chúc đang nghĩ, nếu tên Bạch Hoàng Lân này vẫn chưa vừa ý với kết quả này thì nên làm gì tiếp theo để dọa hắn.

Tiểu thiếu gia Bạch gia có vẻ nhàm chán, vừa về Bạch gia đã bày trò.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tướng công, chàng là nữ nhân sao?

Edit: Sabj

“Thật không ngờ, Bạch đại thiếu gia vô dụng theo lời đồn lại là người cố chấp như vậy.” Bạch Hoàng Lân dần dần phản ứng kịp, hừ lạnh một tiếng rồi lại bày ra vẻ mặt thờ ơ. Dường như hắn không muốn kết thúc đơn giản như thế này, suy nghĩ một lát lại mở miệng: “Sao ta có thể để ngươi chết dễ dàng như vậy được?”

Bạch Hoàng Chúc không còn gì để nói nhìn hắn, thờ dài một hơi rồi nói: “Ngươi còn muốn thế nào?” Tiểu thiếu gia Bạch gia mới là người cố chấp thì có, chơi đến bước này rồi mà vẫn còn muốn đùa tiếp. Bạch Hoàng Chúc kiên quyết không để hứng thú của tiểu đệ bị giảm bớt, vì thế tiếp tục diễn: “Ngươi muốn giết ta cũng được, nhưng ngươi đừng hòng dùng ta uy hiếp Bạch gia, cũng đừng hòng động đến những người khác.”

Những lời này vừa nói ra miệng, Bạch Hoàng Chúc mới phát hiện Bạch Hoàng Lân lại sững sờ trong giây lát.

Sự thật chứng minh Bạch Hoàng Lân quả nhiên là tên khẩu thị tâm phi, sau khi nghe những lời của Bạch Hoàng Chúc thì giật mình một lát mới khẽ nói: “Ngươi...” Trong phút giây này, Bạch Hoàng Chúc lại cảm thấy đệ đệ đang hơi kích động, ngay cả tay nắm kiếm cũng hơi run run.

Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn độn, sau đó là giọng của quản gia Bạch Luyện: “Mọi người tìm ở phía này xem, nhìn xem trong phòng đó có người hay không.”

Bạch Hoàng Chúc nghe thấy thế thì thờ phào nhẹ nhõm, có vẻ như người của Bạch gia đã tìm tới đây, nếu họ không đến thì đúng là hắn rất lo lắng không biết Bạch Hoàng Lân còn muốn thế nào mới xong. Tuy nhiên Bạch Hoàng Lân chưa ý thức được điều này, cũng không nghĩ xem tiếp theo định làm gì, cho tới khi quản gia Bạch Luyện mở cửa phòng, cùng Bạch Hoàng Lân bốn mắt nhìn nhau, về mặt hắn vẫn bình tĩnh hờ hững làm Bạch Hoàng Chúc rất buồn cười.

Bạch Luyện và Bạch Hoàng Lân nhìn nhau hồi lâu, mãi đến khi Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, Bạch Luyện mới thu lại biểu hiện lo lắng đến méo xệch trên mặt, cung kính cúi người trước Bạch Hoàng Lân: “Tiểu thiếu gia.”

“Các ngươi đang vội vàng cái gì?” Bạch Hoàng Lân lạnh lùng lườm hắn.

Bạch Luyện đáp: “Thiếu phu nhân nói đại thiếu gia bị bắt cóc, vì vậy nên toàn bộ người của Bạch gia đang tìm đại thiếu gia.”

“Hắn đang ở đây, các ngươi không cần tìm nữa.”

“Vâng” Bạch Luyện lại cúi người lần nữa rồi mới lui ra ngoài, không lâu sau nghe thấy tiếng hân nói với mọi người: “Các người không cần tìm nữa, quay về đi, đại thiếu gia ở trong phòng chứa củi.”

Người ngoài cửa nhanh chóng tản đi, chỉ còn lại Bạch Hoàng Chúc và Bạch Hoàng Quyết đối mặt nhìn nhau, hai đôi mắt tương tự đối diện lẫn nhau. Sau đó, Bạch Hoàng Lân là người phá vỡ sự im lặng trước: “Vừa rồi người đã nghe thấy đúng không?”

“Nghe thấy.” Bạch Hoàng Chúc biết Bạch Hoàng Lân muốn nói gì, “Bạch Luyện gọi người là tiểu thiếu gia.”

“Người không ngạc nhiên sao?” Bạch Hoàng Lân hơi nhún mày.

“...” Bạch Hoàng Chúc thật sự không thể kinh ngạc nổi, ai nhìn thấy người có diện mạo tương tự mình thì cũng sẽ nghi ngờ thân phận của người đó, nhưng Bạch Hoàng Lân vẫn tin tưởng mình không nhìn ra thân phận của hân, điều này khiến Bạch Hoàng Chúc cũng không biết nên nói từ đâu.

Vì vậy, sau khi im lặng hồi lâu, Bạch Hoàng Chúc đột nhiên chớp chớp mắt nói: “Thì ra người là đệ đệ ta!”

Bạch Hoàng Lân: “...”

Lông mày Bạch Hoàng Lân nháy lên, Bạch Hoàng Chúc người chắc chắn người đang ngạc nhiên chứ không phải động kinh sao?

Không lâu sau Bạch Hoàng Chúc được trở lại tiểu viện, Minh Sơ nhìn chăm chăm vào Bạch Hoàng Lân, không nói một lời, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, đôi môi mím chặt.

Bạch Hoàng Lân cũng nhìn Minh Sơ, vẻ mặt khó chịu. Hai người đối diện một lúc lâu Minh Sơ mới mở miệng trước: “Tiểu thiếu gia Bạch gia, Bạch Hoàng Lân?” Trước khi vào tiểu viện Bạch Luyện đã giới thiệu hân với mọi người, Minh Sơ hỏi như vậy chẳng qua chỉ muốn nhấn mạnh lại.

Về mặt Bạch Hoàng Lân vẫn thờ ơ như cũ, dáng vẻ mất tự nhiên của hân khiến Bạch Hoàng Chúc không nhịn được bật cười.

Minh Sơ trừng mắt với Bạch Hoàng Chúc đang cười rất vui về phía sau Bạch Hoàng Lân, sau đó lại dời tầm mắt về phía Bạch Hoàng Lân: “Nếu người là tiểu thiếu gia Bạch gia, chắc cũng biết người phía sau người là ca ca ruột của người!”

“Tất nhiên ta biết.” Bạch Hoàng Lân vẫn vô cùng thờ ơ đáp lại Minh Sơ.

Minh Sơ không thêm đề ý, tiếp tục nói: “Chỉ vì trò đùa của người mà người bắt cóc ca ca, gây ra chuyện lớn như vậy sao? Người có biết ca ca người bị thương đến mức nào, chịu khổ bao nhiêu mới có thể trở lại Bạch gia không hả? Người có biết sức khỏe hân bây giờ yếu ớt đến mức không thể chịu thêm vết thương nào nữa hay không?”

“Thật sao?” Những lời này không chỉ phát ra từ trong miệng một người. Bạch Hoàng Lân hỏi xong mới phát hiện có người cũng hỏi cùng lúc với hân, mà đó cũng chính là Bạch Hoàng Chúc đứng phía sau hân.

Bạch Hoàng Chúc nói xong mới phản ứng lại, thấy Bạch Hoàng Lân quay đầu nhìn hân, Minh Sơ cũng oán giận nhìn hân, hân ho nhẹ một tiếng rồi im bặt. Hân không ngờ không chỉ mình hân ghen tị trên đầu Bạch Hoàng Lân, mà Minh Sơ cũng bắt đầu thích trên chọc đệ đệ hay mất tự nhiên này.

Đương nhiên Bạch Hoàng Lân tuyệt đối không biết mình đã bị hai người này chơi lại, bởi vì lúc này lông mày của hân đã xoắn thành một chỗ. Hân trầm tư một lát, hai mắt dừng lại trên khuôn mặt của Bạch Hoàng Chúc: “Người thật sự yếu ớt đến mức đó sao? Người còn xứng làm người thừa kế Bạch gia không?”

“Ta...” Bạch Hoàng Chúc cảm thấy rõ ràng mình bị yếu thế trước mặt đệ đệ nghiêm túc mất tự nhiên này, ghen một chút mới nói: “Không nghiêm trọng như Minh Sơ nói đâu...”

“Ồ?” Bạch Hoàng Lân nhướn mi, “Sắp chết thì mới tính là nghiêm trọng sao?”

Bạch Hoàng Chúc rõ ràng cảm thấy Bạch Hoàng Lân lúc này đang có cùng một loại khí thế với Minh Sơ, vì vậy hân lựa chọn ngậm miệng không nói. Quả nhiên, thấy Bạch Hoàng Chúc im lặng, Bạch Hoàng Lân hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu nói với Minh Sơ nói: “Chăm sóc tướng công nhà người cho tốt đi, ta không muốn về sau vẫn còn phải quan tâm đến vị Bạch đại thiếu gia này.” Nói xong câu này, tầm mắt của hân lại di chuyển về phía cửa phòng, trầm giọng nói: “Người nói đúng không, mẹ?”

Không biết Thẩm Bích Nguyệt lúc nào đã đứng ở ngoài cửa. Nghe thấy tiếng gọi của Bạch Hoàng Lân, ánh mắt Thẩm Bích Nguyệt hơi trầm xuống, sau đó lập tức gạt đầu cười đáp: “Hoàng Lân, may mà con đã trở về.”

“Bằng không thì sao?” Cách nói chuyện của Bạch Hoàng Lân vẫn ngạo mạn như trước, chẳng qua lần này đối thành đối tượng là Thẩm Bích Nguyệt.

Tuy nhiên Thẩm Bích Nguyệt cũng không hề phật lòng, sau khi nhìn thoáng qua Bạch Hoàng Chúc thì nói với Bạch Hoàng Lân: “Thương thế của Hoàng Chúc vẫn chưa tốt, con đừng quấy rầy đại ca con nghỉ ngơi, chúng ta ra bên ngoài trước đi. Con rời nhà lâu như vậy, ta có lời muốn nói với con.”

Bạch Hoàng Lân không mở miệng, nhưng sau đó hừ nhẹ một tiếng rồi theo Thẩm Bích Nguyệt rời khỏi.

Mãi cho đến khi Thẩm Bích Nguyệt và Bạch Hoàng Lân ra khỏi tiểu viện, Bạch Hoàng Chúc mới cẩn thận hỏi Minh Sơ: “Minh Sơ... cái đó...”

“Cha chàng đã đồng ý với Túc Huyền cô nương hợp tác với thất đại thế gia rồi.” Minh Sơ trong lòng đã biết Bạch Hoàng Chúc muốn hỏi điều gì, chưa đợi Bạch Hoàng Chúc mở miệng đã trả lời trước. Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt: “Cha ta... điên cuồng... cho rằng ta bị Hắc Y giáo bắt đi nên mới đồng ý dễ dàng như vậy?”

“Không sai.” Minh Sơ hơi chần chờ, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết lúc ấy thật ra chính nàng mới là người điên cuồng nghĩ Bạch Hoàng Lân là người do Hắc Y giáo phái tới, vì vậy mới khiến Bạch Võ Sơn hiểu lầm đó là người của Hắc Y giáo.

Hiện tại mặc dù đã biết Bạch Hoàng Lân bắt cóc Bạch Hoàng Chúc để hù dọa, nhưng Bạch Võ Sơn vẫn không thu lại lời chấp nhận.

Bạch Hoàng Chúc rất vui mừng, hắn tưởng mình còn phải tìm người cải trang thành người của Hắc Y giáo, sau đó giả vờ bị uy hiếp thì mới có thể khiến Bạch Võ Sơn gật đầu đáp ứng hợp tác. Không ngờ tự nhiên ừ ừ cạc cạc nháy ra một Bạch Hoàng Lân lại thuận lợi làm cho Bạch Võ Sơn gật đầu, coi như là vô tâm sắp liêu liêu thành âm*.

(*đầy đủ của câu này là: hữu ý tài hoa hoa bất khai, vô tâm sắp liêu liêu thành âm. 有意栽花花不开, 无心插柳柳成荫 Nghĩa đen: Có ý trong hoa, hoa chẳng nở / Vô tình gieo liễu, liễu xanh um.

Nghĩa bóng: có ý dốc sức làm một việc gì đó nhưng lại không thành công, mà không dự tính dự liệu trước lại đạt kết quả bất ngờ ở một việc khác.)

Chẳng qua...

“Sao nàng phải lừa Hoàng Lân?” Bạch Hoàng Chúc nghĩ hắn lừa Bạch Hoàng Lân chỉ là trò đùa nhất thời, nhưng Minh Sơ lừa hắn lại khiến Bạch Hoàng Chúc khó hiểu.

Minh Sơ nhún vai nói: “Ta có lừa hắn sao? Hiện tại toàn bộ người của Bạch gia đều nghĩ đại thiếu gia Bạch gia Bạch Hoàng Chúc thân thể yếu ớt nhiều bệnh, vừa trở lại Bạch gia đã bị bệnh, sau này còn bị người ta ám sát, bây giờ không phải chàng đang phải nằm trên giường nghỉ ngơi, tính mạng thì bị đe dọa sao?”

Bạch Hoàng Chúc sờ mũi, cảm thấy quyết định giả vờ bệnh tật này ngay từ đầu đã là một sai lầm.

“Bây giờ.” Minh Sơ khẽ cười một tiếng, “Chàng nằm xuống, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ta sắp mọc meo rồi...” Bạch Hoàng Chúc ủy khuất đến cực điểm.

“Chàng là bệnh nhân.” Minh Sơ không quan tâm hắn đang nói gì.

“Ta đã nghỉ ngơi rất lâu rồi...”

“Chàng còn cần nghỉ ngơi nhiều hơn nữa.” Minh Sơ tiếp tục không để ý đến hắn.

“Vết thương của ta cũng đã khỏi...”

“Bại gia tử.”

“... Vâng” Nương tử đại nhân.

Bạch Hoàng Chúc cuối cùng vẫn phải buồn chán nằm lại trên giường, để Minh Sơ dùng đệm chăn bao bọc kín kẽ lấy hắn. Minh Sơ cẩn thận dịch góc chăn cho hắn, lại cảm giác được tay áo đang bị kéo nhẹ. Minh Sơ cúi đầu thấy nửa khuôn mặt do bị đệm chăn che kín lộ ra bên ngoài của Bạch Hoàng Chúc, đôi mắt hắn vừa đen vừa sáng ngời, thì thầm với nàng: “Minh Sơ, hôm nay mẹ ta sẽ không đến đây cướp người nữa đâu.” Minh Sơ cũng chớp chớp mắt, tỏ vẻ đã lĩnh hội được ý của Bạch Hoàng Chúc.

Hiện tại đã là buổi tối, bình thường đêm nào Thẩm Bích Nguyệt cũng tìm đến Bạch Hoàng Chúc nói chuyện phiếm, nếu thấy Minh Sơ ở đây sẽ nghĩ mọi cách đuổi Minh Sơ đến phòng thu chi. Mà hôm nay Bạch Hoàng Lân đã trở lại, Thẩm Bích Nguyệt cho dù muốn đến gặp đứa con lớn nhất mà mình yêu nhất thương nhất cũng không thể phân thân.

Minh Sơ cảm thấy động tác chớp mắt này của mình rất ngớ ngẩn, có lẽ là ở cùng Bạch Hoàng Chúc lâu cũng nhiễm luôn động tác này của hắn. Ho nhẹ một tiếng, Minh Sơ nói: “Thì sao?”

“Thì đêm nay đừng ở ngủ ở phòng thu chi được không?” Hơn một nửa khuôn mặt của Bạch Hoàng Chúc bị cái chăn che khuất, vì vậy Minh Sơ không nhìn thấy mặt hắn đã nhiễm một tầng đỏ ửng.

Minh Sơ đã hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc từ lâu, lúc này lại nhìn không được cảm thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Khí khái nam tử của chàng lúc đuổi ta ra khỏi Hồng Diệp đi đâu mất rồi?”

Bạch Hoàng Chúc cảm giác mình quả nhiên vô cùng uất ức, rũ mắt nói khẽ: “... Bị chó ăn rồi.”

“Ha.” Minh Sơ không nhìn được cười, sau đó ngồi xuống bên giường, ngón tay thon thả xinh đẹp nhanh chóng cởi vạt áo. Bạch Hoàng Chúc bị động tác của Minh Sơ làm cho hoảng hốt, còn chưa kịp nói gì Minh Sơ đã mở miệng nói: “Bại gia tử chàng là nữ nhân sao? Sao còn thẹn thùng hơn cả đại cô

nuong?” Bạch Hoàng Chúc ở trong chăn cứng đờ, hẳn thật ra cũng muốn hỏi một câu, nhưng từ, thật ra nàng cũng không phải nữ nhân đúng không. . .

Tuy nhiên Bạch Hoàng Chúc thật sự không có cái gan đó, chỉ vui mặt vào trong chăn, Minh Sơ ngồi ở đầu giường chỉ nhìn thấy mái tóc của Bạch Hoàng Chúc lộ ra ngoài. Bật cười, Minh Sơ vươn tay vỗ nhẹ cái chăn: “Chàng muốn nuong từ của chàng bị lạnh chết sao?”

Bạch Hoàng Chúc không nói gì, chắc là xấu hổ đến ngượng ngùng nói chuyện, nhưng Minh Sơ chờ trong chốc lát đã thấy Bạch Hoàng Chúc dùng chăn che mặt sau đó để dịch ra một góc. Nụ cười trên mặt Minh Sơ chưa hề tắt, nàng cởi giày rồi nhanh chóng từ góc đó chui vào trong chăn.

Bạch Hoàng Chúc vẫn im lặng như cũ, Minh Sơ nhìn chăm chăm vào khoảng trống giữa cái chăn một lúc lâu, cuối cùng hừ một tiếng: “Ngoan ngoan ngủ đi, ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm”

“... Ừ” Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng yếu ớt mở miệng.

Ở góc Bạch Hoàng Chúc không nhìn thấy, lúc này vẻ mặt Minh Sơ quả thật được miêu tả bằng từ phản kích trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tướng công, nguy cơ tới gần

Edit: Sabj

Ngày hôm đó trong đại sảnh Bạch gia có thể nói là còn náo nhiệt hơn ngày hôm trước, chỉ vì Bạch Vô Sơn đã bắt cần đáp ứng Túc Huyền hợp tác với thất đại thế gia đối phó với Hắc Y giáo.

Bạch Vô Sơn đứng trong đại sảnh, chấp tay đưa lưng về phía mọi người, khi Túc Huyền đến nơi thì thấy Thẩm Bích Nguyệt đang lo lắng đứng bên cạnh Bạch Vô Sơn, không biết đang thì thầm nói gì.

“Bạch lão gia.” Túc Huyền khẽ gọi.

Bạch Vô Sơn lúc này mới quay đầu nhìn về phía Túc Huyền, trên mặt mang theo sự mệt mỏi, thậm chí hốc mắt còn có quầng thâm màu đen, hiển nhiên là ngủ không được ngon, hẳn nhìn chăm chú Túc Huyền trong chốc lát mới gật đầu: “Ngươi đã đến rồi.”

“Bạch lão gia không hổ là Bạch lão gia.” Túc Huyền trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Bạch Vô Sơn bỗng nhiên nói: “Chẳng qua lúc này ta không thể đích thân giúp đỡ thất đại thế gia được, Bạch gia hiện tại còn rất nhiều rắc rối chưa được giải quyết, vì vậy... lần hợp tác này, Túc Huyền cô nương chọn một người trong số đệ tử Bạch gia đứng đầu lực lượng Bạch gia đi theo người được không?”

Túc Huyền hơi ngược mắt, kinh ngạc nhìn Bạch Vô Sơn, nàng không ngờ Bạch Vô Sơn lại nghĩ ra chiêu này khi sự việc tưởng như đã định đoạt. Bạch Vô Sơn đứng đầu Bạch gia, Bạch Vô Sơn không đích thân đối phó với Hắc Y giáo mà lại để Túc Huyền chọn đệ tử Bạch gia đến giúp đỡ, điều này cần bản chứng tỏ Bạch gia sẽ không dốc toàn lực hợp tác với thất đại thế gia.

Tren mặt Túc Huyền không biểu hiện chút gì, nhưng trong lòng đã thầm mừng Bạch Vô Sơn không hổ là người đứng đầu Bạch gia, xảo trá không thiếu chút nào.

Chỉ là, nếu Bạch Vô Sơn đã nói ra yêu cầu này, nàng sẽ khiến hắn hối hận đến chết.

Túc Huyền hơi nhẹ một tiếng, cười nhạt nói: “Nếu Bạch lão gia đã nói như vậy, vậy ta chọn ai đi giúp thất đại thế gia cũng được đúng không?”

“Bạch Vô Sơn không phải người nói mà không giữ lời.” Bạch Vô Sơn thản nhiên nói, có vẻ như đã hơi không kiên nhẫn.

Túc Huyền hơi lòng gật đầu, mỉm cười phun ra ba chữ: “Bạch Hoàng Chúc.”

Ba chữ kia trong nháy mắt khiến Bạch Vô Sơn đứng hình ngay tại chỗ. Hắn cau mày nói: “Ý của ta là đệ tử Bạch gia... là nhóm học trò, chứ không phải...”

“Chẳng lẽ Bạch đại thiếu gia không được tính là đệ tử Bạch gia sao?” Một câu nói của Túc Huyền làm Bạch Vô Sơn á khẩu không trả lời được.

Mắt Bạch Vô Sơn mờ to, cơ bắp ở hai bên má hơi giật giật, hẳn chưa kịp mở miệng, Thẩm Bích Nguyệt bên cạnh đã nhân tiện nói: “Túc Huyền cô nương, Bạch gia chúng ta đáp ứng người giúp thất đại thế gia đối phó Hắc Y giáo, chỉ vì để bảo vệ Hoàng Chúc, chắc người cũng biết?”

“Tất nhiên ta hiểu, Bạch lão gia và Bạch phu nhân lo lắng cho con như thế nào Túc Huyền đều thấy rõ.” Túc Huyền cung kính đáp.

Thẩm Bích Nguyệt gật đầu rồi nói tiếp: “Mong cô nương không làm khó chúng ta.”

“Như vậy hà tất gì phải khó xử ta?” Ngờ khi Túc Huyền vẫn cứng rắn như trước, “Nếu không phải các người đưa ra yêu cầu đó, ta cần gì phải đòi hỏi như thế? Đưa một đệ tử Bạch gia bình thường đến hỗ trợ, Bạch gia sẽ dốc hết sức sao?”

“Điều này...” Bạch Võ Sơn nhíu mày thờ dãi: “Túc Huyền cô nương... Được, ta đáp ứng người, ta dẫn một nửa đệ tử Bạch gia giúp thất đại thế gia đối phó Hắc Y giáo được chưa?”

Những lời hằn đã nói ra thì sẽ không thay đổi, Thẩm Bích Nguyệt không đồng ý nhìn Bạch Võ Sơn, Bạch Võ Sơn lắc lắc đầu với nàng, thì thầm: “Ít nhất nếu tiêu diệt được Hắc Y giáo, tháng ngày sau này chúng ta sẽ được yên ổn, phu nhân, nàng nói xem?”

“... Ừ” Thẩm Bích Nguyệt trong lòng biết không thể đầu lại Bạch Võ Sơn cố chấp, cũng biết lúc này dù có cãi cũng không thể thay đổi tình cảnh hiện tại của Bạch gia.

Trong lòng Túc Huyền thật ra còn bị đè nén hơn cả hai người kia, muốn tiến lên giúp đỡ Bạch Võ Sơn, kết quả đôi vợ chồng này lại như đang đưa nhau lên pháp trường, coi nàng như kẻ xấu.

Sau khi thống nhất được quyết định, Bạch Võ Sơn trấn an nương tử xong cuối cùng cũng quay đầu nói với Túc Huyền: “Mong Túc Huyền cô nương nghỉ ngơi ở Bạch gia nửa ngày, đợi lão phu thu thập xong đồ đạc chúng ta sẽ đi Sở gia.”

Túc Huyền gật đầu nói: “Được.”

Trong viện của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc vẫn đầu võ mồm với Cảnh Ly như xưa, cùng nhau trêu chọc Trọng Sinh, không hề biết Bạch Võ Sơn đã quyết định đích thân đến Sở gia hỗ trợ đối phó Hắc Y giáo.

Lúc này mặt trời mới mọc chưa lâu, những giọt sương trong suốt vẫn đọng lại trên những chiếc lá, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh trông rất đẹp mắt. Bạch Hoàng Chúc ăn điểm tâm, thỉnh thoảng lại quay sang xem Trọng Sinh bên cạnh đã ăn xong chưa.

Cảnh Ly trước khi tới đây đã ăn điểm tâm, thấy Bạch Hoàng Chúc vừa ăn vừa nhìn Trọng Sinh, nhịn không được hỏi: “Người vừa ăn vừa nhìn Trọng Sinh có thấy mệt hay không?”

“Không mệt.” Bạch Hoàng Chúc lắc đầu, thuận miệng đáp.

Cảnh Ly nhíu mày, lại hỏi: “Sơ Nhi đâu?”

“Minh Sơ.” Bạch Hoàng Chúc dường như bị những lời này kích thích, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Cảnh Ly đang đứng trước mặt, “Không phải Sơ Nhi.”

“Người gọi Minh Sơ ta gọi Sơ Nhi, liên quan gì đến người?” Cảnh Ly cùng Bạch Hoàng Chúc đã tranh luận chuyện này không biết bao nhiêu lần, không ai chịu yếu thế.

Bạch Hoàng Chúc mặc kệ hấn: “Minh Sơ bị Bạch Luyện kéo đến phòng thu chi rồi.”

Cảnh Ly hừ một tiếng, lúc này mới dời tầm mắt nhìn về phía Trọng Sinh, thấy vẻ mặt hấn đau khổ, nửa ngày sau mới lấy tay vỗ vai Bạch Hoàng Chúc vẫn đang giận dữ nhìn mình chằm chằm, một tay chỉ Trọng Sinh: “Hắn đang làm gì thế?”

Bạch Hoàng Chúc lúc này mới nhớ ra, hấn mãi đầu võ mồm với Cảnh Ly nên quên nhìn Trọng Sinh đã ăn xong hay chưa, vì vậy nên lúc này hấn... đang dùng hai tay bẻ bát cháo rồng của mình. Sau đó... một tiếng “rắc” thanh thủy vang lên, Trọng Sinh đột ngột bẻ cái bát thành mấy mảnh nhỏ, sau đó muốn đưa mấy mảnh vỡ đó vào miệng...

“Dừng lại!” Cảnh Ly và Bạch Hoàng Chúc gần như đồng thời hét lên.

Trọng Sinh nghe thấy hai tiếng kêu to thì dừng lại động tác, sau đó tầm mắt vòng lại, đối mặt với Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly. Về mặt không chút thay đổi của Trọng Sinh đối lập hoàn toàn với Cảnh Ly Bạch Hoàng Chúc đang kinh sợ.

Bạch Hoàng Chúc thấy Trọng Sinh không tiếp tục ăn mảnh sứ vỡ nữa thì mới thở phào nhẹ nhõm, dời tầm mắt nói với Cảnh Ly: “Người hiểu vì sao ta phải nhìn hấn ăn chưa?”

Hoàn toàn hiểu. Cảnh Ly liếc mắt gật đầu. Với tình hình này, xem ra Trọng Sinh làm gì cũng phải nhìn hấn, bằng không Cảnh Ly hoàn toàn tin tưởng hấn có khi nghe lời quá mà tự giết mình.

Khi tâm trạng hai người vừa bình ổn xuống thì bên ngoài lại có một nha hoàn đi tới, cung kính nói với Bạch Hoàng Chúc: “Đại thiếu gia, Túc Huyền cô nương của Sở gia có việc cầu kiến.”

“Túc Huyền?” Động tác của Bạch Hoàng Chúc dừng lại, chớp chớp mắt.

Nha hoàn gật đầu, giống như muốn khẳng định lời nói của Bạch Hoàng Chúc. Cảnh Ly nhìn phản ứng của Bạch Hoàng Chúc, nhún mày nói: “Sao vậy? Sao nghe tên của nàng mà lại kích động như thế, chẳng lẽ ngươi thật sự có quan hệ gì với Túc Huyền cô nương hay sao?”

“Có quan hệ, vô cùng quan hệ...” Bạch Hoàng Chúc đứng dậy, nhanh chóng gọi Trọng Sinh: “Trọng Sinh! Mau rời khỏi đây, đến chỗ của Minh Sơ, nửa canh giờ nữa hãy về!”

“Ừ” Trọng Sinh đáp lời, lập tức xoay người ra khỏi tiểu viện.

Bạch Hoàng Chúc vốn đang thờ phào nhẹ nhõm, thấy Trọng Sinh đi ra từ phía cửa viện thì lại kêu lên: “Trọng Sinh! Đừng đi cửa đó!”

Động tác Trọng Sinh chợt dừng lại, đầu hơi nghiêng, như đang suy nghĩ ý của Bạch Hoàng Chúc. Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: “Trèo tường ra ngoài.”

Trọng Sinh nghe được mệnh lệnh của Bạch Hoàng Chúc thì nhanh chóng gật đầu, vờn tay nhanh nhẹn bay qua khỏi tường. Mãi cho tới khi Trọng Sinh đã rời khỏi, Bạch Hoàng Chúc mới nói với nha hoàn đang xem trò hay: “Được rồi... Để Túc Huyền vào đi... Nhớ không được nói cho nàng biết chuyện vừa xảy ra.”

“Vâng” nha hoàn ngẹn cười trả lời rồi ra ngoài.

Cảnh Ly được tận mắt chứng kiến cảnh tượng mặt mặt của Bạch Hoàng Chúc, buồn cười gõ gõ cái bàn: “Ngươi sợ Túc Huyền nhìn thấy Trọng Sinh.”

Trọng Sinh và Sở Lưu Ly đã chết có dáng vẻ giống nhau như đúc, nếu để Túc Huyền nhìn thấy Trọng Sinh, tránh không được lại nghĩ về những chuyện trước kia, có khi lại gây ra một số hiểu lầm. Bạch Hoàng Chúc đã nói lý do với Cảnh Ly từ trước, Cảnh Ly nói như vậy là cố ý muốn xem cuộc vui.

Bạch Hoàng Chúc rất muốn tranh luận tiếp vấn đề này với hân, không may là lúc này Túc Huyền đã tới tiểu viện. Nhìn Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly đứng bên cạnh hân, Túc Huyền cười híp mắt, gật đầu nói: “Tiểu Chúc, còn có vị này...”

“Cảnh Ly.” Bạch Hoàng Chúc nói tên của Cảnh Ly.

Ánh mắt Túc Huyền hơi biến đổi, mỉm cười nói: “Là Cảnh Ly công tử, Ly sứ giả sao?”

“Ngươi biết ta?” Cảnh Ly cũng không quá kinh ngạc.

Túc Huyền nhanh chóng nói: “Minh chủ võ lâm Tổ Thất là bằng hữu của ta, thân phận của ngươi cũng là hân nói cho ta biết.”

“Quả nhiên.” Cảnh Ly giống như lơ đãng liếc Bạch Hoàng Chúc một cái.

Bạch Hoàng Chúc làm bộ không thấy ánh mắt của Cảnh Ly, chỉ quay sang nói với Túc Huyền: “Cha ta đã đáp ứng hợp tác với thất đại thế gia rồi đúng không? Hân chuẩn bị hợp tác như thế nào?”

“Hân sẽ đích thân đến Sở gia trợ trợ cho thất đại thế gia.” Túc Huyền nói, “Đây cũng là nguyên nhân ta tới tìm ngươi, Bạch lão gia rời khỏi Bạch gia thật ra cũng nhằm mục đích bảo vệ cho ngươi, nhưng một khi Bạch lão gia rời đi, nội bộ Bạch gia ắt sẽ hỗn loạn.”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu, sao hân có thể không hiểu ý của Túc Huyền, người nào trong Bạch gia muốn giết hân, họ còn chưa thể tra ra.

Túc Huyền thấy Bạch Hoàng Chúc gật đầu, lại cười nói: “Được rồi, ta đến cũng chỉ chuyển thư giúp Tổ Thất thôi, hân muốn ngươi làm gì cũng phải cẩn thận, với người càng vô hại càng phải đề phòng, nhất là hai huynh đệ của ngươi.”

Bạch Vô Sơn vừa đi, người muốn đoạt được vị trí gia chủ Bạch gia sẽ đối phó với người thừa kế chính thức là Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc lên tiếng đáp ứng, trong lòng có chút không yên, Cảnh Ly bên cạnh thấy dáng vẻ hân như vậy thì biết hân còn đang suy nghĩ chuyện của Trọng Sinh. Túc Huyền nhìn sâu vào mắt Bạch Hoàng Chúc một cái rồi xoay người nói: “Vậy ta đi trước, Bạch lão gia đang thu dọn đồ đạc, chắc buổi chiều sẽ khởi hành đến Sở gia.”

“Được, ngươi phải cẩn thận.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Túc Huyền rời đi, cho đến khi bóng lưng của nàng hoàn toàn biến mất ở ngoài viện tảng đá trong lòng Bạch Hoàng Chúc mới được buông xuống. Chẳng qua trái tim vừa được thả lỏng thì lại bị Cảnh Ly làm cho hoảng sợ, Cảnh Ly túm ống tay áo của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc ngược mắt nhìn hân: “Sao vậy?”

“Trọng Sinh... không đi...” Cảnh Ly thì thào.

Bạch Hoàng Chúc sững sờ, lập tức quay đầu nhìn theo hướng tầm mắt của Cảnh Ly, thấy Trọng Sinh một mình lặng lẽ đứng dưới bức tường vừa trèo ra, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào hai người.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tướng công, mê người

Edit: Sabj

Trong lòng Bạch Hoàng Chúc dâng lên một nỗi buồn nhàn nhạt, hần nhìn về mặt không chút thay đổi của Trọng Sinh khẽ cười hỏi: “Trọng Sinh, vì sao ngươi không đi?”

Trọng Sinh lặng lẽ đứng im tại chỗ, vẫn không mở miệng.

Cùng lúc đó, ngoài viện vang lên giọng nói của Minh Sơ: “Là ta bảo hần quay về.” Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly nghe vậy quay đầu thì thấy Minh Sơ đang từ ngoài viện đi vào, nàng mặc một chiếc váy màu lam nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo trắng làm bằng lụa mỏng, không còn quyến rũ như ngày xưa, nhưng lại mang theo vẻ đẹp thuần khiết thanh tao khó nói thành lời.

Điều Bạch Hoàng Chúc để ý lúc này lại là cái khác, khoảng cách từ phòng thu chi đến tiểu viện khá xa, động tác của Trọng Sinh dù có nhanh đến mấy cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi đi đến phòng thu chi gặp Minh Sơ rồi quay lại, giải thích duy nhất chính là Trọng Sinh trên đường đi tìm Minh Sơ thì đụng phải Minh Sơ đang đi về phía này.

Minh Sơ thấy vẻ mặt của Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly thì hơi nhăn mày: “Các ngươi thì sao? Sao lại để Trọng Sinh tới tìm ta? Nếu không phải ta gặp Trọng Sinh trên đường thì có lẽ hần còn đang tìm ta ở phòng thu chi cũng nên.”

“Cái này... là do Túc Huyền vừa mới đến đây.” Bạch Hoàng Chúc cũng không giấu diếm.

Minh Sơ đương nhiên hiểu được ý của Bạch Hoàng Chúc, Túc Huyền và Trọng Sinh không thể gặp nhau, điều này nàng đã nghe Bạch Hoàng Chúc nói từ trước. Vì vậy sau khi khẽ gật đầu thì nàng chuyển đề tài, sắc mặt hơi trầm xuống: “Bại gia tử, vừa rồi ta nghe người ta nói, Bạch lão gia hôm nay sẽ cùng Túc Huyền cô nương đến Sở gia, chàng có biết không?”

“Ừ. Túc Huyền vừa nói cho ta biết.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Minh Sơ mỉm cười, nhưng nụ cười trông không hề thoải mái chút nào: “Như vậy sau khi Bạch lão gia đi khỏi, người muốn đẩy chàng vào chỗ chết sẽ hiện thân.”

Bạch Hoàng Chúc không trả lời nhưng Cảnh Ly lại nói: “Thiên hạ đệ nhất sát thủ sao có thể đem chuyện này để vào mắt đúng không?”

Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc khẽ biến đổi, người chưa từng trực tiếp trải qua những ngày tháng bị phong bế võ công mới có thể nói như thế, nhưng Bạch Hoàng Chúc là người hiểu rõ nhất mình nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể toàn mạng rút lui khi đối phó với người vẫn mơ ước vị trí chủ nhân Bạch gia kia.

Trong lòng Minh Sơ cũng vô cùng lo lắng, nhưng nàng không mở miệng, nàng biết mình phải tin tưởng nam tử này. Mặc dù hần luôn núp sau vẻ mặt ngây thơ, thoát nhìn cực kỳ yếu ớt, nhưng hần là thiên hạ đệ nhất sát thủ, hần là nam tử khiến cho phần lớn mọi người trong thiên hạ phải kiêng kị.

Tầm mắt Minh Sơ vẫn luôn dừng lại trên người Hoàng Chúc, không hề chú ý tới sự cô đơn và không cam lòng trong mắt Cảnh Ly, còn Bạch Hoàng Chúc thì sờ sờ cái mũi, nói khẽ: “Cùng lắm thì... đánh không được thì bỏ chạy, chúng ta không phải vẫn còn hai cao thủ là Trọng Sinh và Cảnh Ly sao?”

Về mặt của Minh Sơ và Cảnh Ly đồng thời suy sụp, nam tử này chắc chắn không phải là thiên hạ đệ nhất sát thủ sâu không lường được như lời đồn đãi, chắc chắn không phải, thiên hạ đệ nhất sát thủ sẽ không dễ bỏ cuộc như vậy.

Buổi chiều hôm đó, toàn bộ người của Bạch gia đều tập trung ở cửa tiền Bạch lão gia đi Sở gia.

Bạch Vô Sơn chấp tay đứng ngoài cửa, đưa lưng về phía người của Bạch gia, thở dài một tiếng rồi nói: “Ta chỉ mang một nửa đệ tử đi giúp đỡ thất đại thế gia mà thôi, nhiều người ra đây để làm gì?”

“Lão gia...” Thẩm Bích Nguyệt khẽ nhủ mảy, mặc dù không nói thêm gì, nhưng ai cũng có thể nhìn ra sự lo lắng trong mắt nàng. Bạch Vô Sơn đưa lưng về phía nàng không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng đại khái cũng có thể đoán được. Sau một tiếng thở dài, hần mới quay đầu nói: “Phu nhân, những ngày ta không ở Bạch gia, mọi chuyện lớn nhỏ của Bạch gia phải nhờ vào nàng.”

“Ta biết.” Thẩm Bích Nguyệt gật đầu, dừng một chút mới nói tiếp: “Lão gia, người nhớ phải cẩn thận.”

“Ha.” Bạch Vô Sơn cười coi như trả lời, Thẩm Bích Nguyệt nhìn ra được, toàn bộ đệ tử Bạch gia cũng nhìn ra được. Gia chủ Bạch gia là ai, rất nhiều năm trước cùng với gia chủ thất đại thế gia trở thành một thế hệ đại hiệp nổi danh giang hồ, tên tuổi không ai không biết.

Nhưng nụ cười kiêu hãnh trên mặt Bạch Vô Sơn khi chạm tới tầm mắt của Bạch Hoàng Chúc dần dần thu lại, vốn người của Bạch gia cũng không muốn Bạch Hoàng Chúc ra khỏi viện, nhưng dưới sự cố chấp của hần, đành để một tên gia tộc đỡ đi tiền Bạch Vô Sơn. Tất cả mọi người của Bạch gia đều nghĩ vị đại thiếu gia này yếu ớt nhiều bệnh lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không ai biết thực ra vị đại thiếu gia này đã có thể chạy

loãng quăng trong viện từ lâu.

Về mặt Bạch Hoàng Chúc cũng không được tốt, ánh nắng chiều chiếu lên khuôn mặt hắn không có vẻ mềm mại mà càng làm cho sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Hắn đi về phía trước hai bước, gia bộc nâng hắn đứng đến chỗ bậc thềm ở cửa. Lúc này Bạch Võ Sơn đang đứng dưới bậc thềm, vì thế trông Bạch Hoàng Chúc có vẻ cao hơn Bạch Võ Sơn một cái đầu, hắn khàn khàn nói: “Cha, Hoàng Chúc biết cha làm tất cả cũng là vì con, lần đi đối phó Hắc Y giáo này người nhất định phải cẩn thận.”

Nghe những lời nói thân thiết này Bạch Võ Sơn chỉ mỉm cười, không ngừng gật đầu: “Ta cũng không chỉ vì một mình con, Hoàng Chúc, con đừng cảm thấy áy náy.”

“Con...” Bạch Hoàng Chúc rũ mắt, vừa vận chống lại tầm mắt của Bạch Võ Sơn.

Bạch Võ Sơn cất bước lên bậc thềm, dừng chân đứng trước mặt Bạch Hoàng Chúc, nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Chuyến đi này chắc chắn sẽ giải quyết hết mọi chuyện, ta không bao giờ muốn có người lúc nào cũng có thể đẩy con ta vào chốn nguy hiểm nữa.”

Lời nói của Bạch Võ Sơn chắc như đinh đóng cột khiến mọi người ở đây đều bị cảm động.

Ngày đó, gia chủ Bạch gia Bạch Võ Sơn và Túc Huyền đại diện của Sở gia đã đến Sở gia, hợp sức đối phó Hắc Y giáo. Giờ khắc này, lịch sử võ lâm được lật sang trang mới, cũng đúng lúc bắt đầu cho một truyền thuyết mới của chốn võ lâm, đây cũng là lúc bắt đại thế gia của võ lâm Trung Nguyên chính thức một lần nữa liên hợp lại, hợp tác với các môn phái khác đối phó Hắc Y giáo.

Vào ngày thứ ba sau khi Bạch Võ Sơn rời khỏi Bạch gia, Bạch gia xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Ngày hôm đó khi Minh Sơ đang từ phòng thu chi đến tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc, trên bầu trời đột nhiên rất nhiều lông chim rơi xuống. Minh Sơ biến sắc, lập tức ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một con chim ưng khổng lồ đang bay vòng quanh trên trời, lông chim từng chiếc rồi lại từng chiếc bay xuống.

Ngay từ đầu Minh Sơ đã nhận ra việc này kì lạ. Vị trí của Bạch gia tuyệt đối không thể có chim ưng, nhưng lông chim liên tục rơi xuống, hơn nữa bay rất thấp, có lẽ mới rơi xuống, hoặc con chim đã bị ai làm bị thương nên mới bay là đà trên không như vậy.

Trong đầu Minh Sơ lúc này chỉ hiện lên tên của một người, nàng khẽ nín thở, nhanh chóng chạy về phía tiểu viện: “Bại gia tử.”

Ngay khi Minh Sơ thở hắt ra chạy tới tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc, nàng đã hỏi hận.

Bạch Hoàng Chúc đang chơi đùa với Trọng Sinh cực kỳ vui vẻ, lại một lần nữa thành công chọc giận Cảnh Ly, khiến cho hắn lùi thối ở bên buồn bực một mình. Bạch Hoàng Chúc bị nhốt trong tiểu viện này rất nhàm chán, mà Cảnh Ly bị Minh Sơ tìm đến bảo vệ Bạch Hoàng Chúc cũng rất nhàm chán, vì vậy việc họ làm hàng ngày cũng chỉ có đấu võ mồm và trêu chọc Trọng Sinh. Nhưng Trọng Sinh chỉ có một, hai người đều muốn trêu chọc Trọng Sinh, cách duy nhất là ai thắng thì người đó được trêu chọc Trọng Sinh.

Minh Sơ lại tiếp tục cảm thấy Bạch Hoàng Chúc và Cảnh Ly đúng là đã nhàm chán hết mức, nhưng sau khi được thưởng thức quá trình họ trêu chọc Trọng Sinh, Minh Sơ mới phát hiện, Trọng Sinh quả nhiên là bảo bối hiếm có, khó trách mỗi ngày hai người này tranh nhau trêu chọc Trọng Sinh đến trời đất mất mùi.

Thấy Bạch Hoàng Chúc đang đùa giỡn Trọng Sinh rất vui vẻ, trong lòng Minh Sơ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng hơi bức tức. Nàng cảm thấy mình đã chạy tốn công vô ích, vì vậy nàng nhanh chóng đi đến nói với Bạch Hoàng Chúc: “Chàng có nhìn thấy con chim trên trời không?”

Khuôn mặt Bạch Hoàng Chúc vẫn mang theo ý cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn con chim rồi mới nói: “Ta đã thấy.”

Cảnh Ly cũng nhìn thoáng qua bầu trời, khẽ cười một tiếng mới nói: “Con chim này không phải là cái con vừa rồi cứ đứng trên đầu ngươi vừa đuổi thể nào cũng không chịu xuống sao?”

Cảnh Ly vừa nói xong câu này, sắc mặt Bạch Hoàng Chúc lập tức trở nên xấu hổ, hắn đỏ mặt liếc Minh Sơ rồi mới ho nhẹ nói: “Con này... chính là nó...”

“Phụt ha ha...” Tâm trạng vốn phức tạp của Minh Sơ bất chợt tiêu tán, trong đầu tự động tưởng tượng dáng vẻ Bạch Hoàng Chúc trên đầu có một con chim chim ưng, cho dù tưởng tượng thế nào cũng chỉ có thể dùng hai chữ thâm đắc hình dung.

Sau khi cười một lúc, thấy mặt Bạch Hoàng Chúc càng ngày càng đỏ, Minh Sơ đột nhiên nhớ tới loại hoa quả nào đó có hương vị mê người.

Ho nhẹ một tiếng, Minh Sơ kéo lại suy nghĩ đang dần dần bay bổng rồi mới trấn định nói: “Vậy con chim chim ưng kia là tới đưa thư sao? Thư của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tướng công, nương tử gặp nạn

Edit: Sabj

“Của ta...” Bạch Hoàng Chúc cúi đầu nói.

“Ta biết là của chàng, nếu không con chim kia cũng sẽ không đứng trên đầu chàng.” Minh Sơ hí hóp mắt, tiếp tục hỏi: “Ta muốn hỏi thư đó là ai gửi cho chàng? Vì sao phải gửi cho chàng? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, vừa nhìn Cảnh Ly vừa nhìn Minh Sơ nói: “Nàng xem đi.” Nói xong hắn lấy phong thư trên bàn đưa tới trước mặt Minh Sơ. Minh Sơ cúi đầu đọc, trên phong thư chỉ viết hai chữ to ngay ngắn nắn nót có thể thấy được dụng tâm của người viết.

Hai chữ to đó là: Quý Chúc.

“Là thư viết cho Quý Chúc?” Minh Sơ nhú mày, trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng mở thư ra đọc.

Giấy viết thư rất mỏng, Minh Sơ nhận ra tờ giấy này không hề tầm thường, nàng ở Hồng Diệp trai nhiều năm, sao không thể nhìn ra đây là loại giấy chỉ phú thương ở Giang Nam mới có thể dùng. Nhưng phong thư này lại qua chim đại bàng gửi trực tiếp cho Bạch Hoàng Chúc mới là điều đáng kinh ngạc.

Minh Sơ nhìn nội dung trong thư, vẻ mặt trở nên phấn khích trong nháy mắt. Nàng ngược mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Bạch Hoàng Chúc, xác nhận lại với hắn: “Người này, hẳn muốn Quý Chúc đi giết... Bạch Hoàng Chúc?”

Những lời này nghe buồn cười cỡ nào, Quý Chúc chính là Bạch Hoàng Chúc, rõ ràng người kia không hề biết chuyện này.

Bạch Hoàng Chúc vô tội nói: “Trong thư viết như vậy mà.”

Trong thư chỉ có mấy chữ ít ỏi, đó là muốn thiên hạ đệ nhất sát thủ trong nửa tháng giết chết Hoàng Chúc, sau đó sẽ nhận được một khoản tiền lớn.

Nhưng mà... trong lòng Minh Sơ vẫn tồn tại rất nhiều điều khó hiểu.

“Không phải chàng đã không làm sát thủ từ lâu rồi sao? Vì sao vẫn còn có người tìm chàng muốn chàng giết người hộ hắn?”

Bạch Hoàng Chúc đáp: “Ngày trước ta có nuôi một con chim ưng... Chính là con vừa rồi ở trên đầu... Nó giúp ta truyền tin, thường xuyên có người qua con chim này mà nhờ ta giết người. Nhưng cách này đã lâu không ai biết, không biết sao người kia tìm được con chim này.”

“Rốt cuộc thì người muốn giết chàng là ai?” Minh Sơ nhú mi.

“Không biết.” Bạch Hoàng Chúc chỉ một dòng chữ dưới tờ giấy, nội dung đại khái là, sau khi xong chuyện gặp nhau ở Cảnh Ngọc lâu Lạc Dương, lạc khoản* chỉ có một chữ, Lâm.

(*Lạc khoản: là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn... đồng thời có đóng ấn chương)

Chữ Lâm này có thể là chữ ở giữa trong tên của người đó.

Bạch Hoàng Chúc nhớ lại: “Hình như rất lâu trước đây ta đã giao dịch với người này một lần rồi, lúc ấy hắn muốn ta giết một quan lớn trên triều đình, khi đó ta chỉ đề ý tới việc giết người, vì vậy không nghĩ nhiều.”

Những lời này khiến Minh Sơ lâm vào trầm tư, may người này tìm đến thiên hạ đệ nhất sát thủ là Bạch Hoàng Chúc để họ có sự chuẩn bị. Nếu người đó tìm những người khác, Bạch Hoàng Chúc có thể bình yên vô sự hay không vẫn là chuyện khó nói trước.

“Chuyện lần này chàng tính sao?” Minh Sơ suy nghĩ một lát rồi mở miệng hỏi.

Bạch Hoàng Chúc cười nhạt nhìn Minh Sơ: “Tất nhiên là... giết Bạch Hoàng Chúc rồi đi lĩnh thưởng.”

Minh Sơ cũng nở nụ cười nhàn nhạt, hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc. Nếu người này muốn thiên hạ đệ nhất sát thủ ra tay giết Bạch Hoàng Chúc, như vậy họ sẽ khiến người này nghĩ Bạch Hoàng Chúc đã chết rồi.

Trong thư người kia muốn ra tay trong vòng nửa tháng, mà Bạch Hoàng Chúc trong lòng đã có tính toán, cũng không sốt ruột. Trong mấy ngày này, Minh Sơ tiếp tục những tháng ngày dài đằng đẵng trong phòng thu chi, còn Bạch Hoàng Chúc vẫn tái diễn cuộc sống nhàm chán như cũ.

Đặt cây bút trong tay xuống, Minh Sơ dụi dụi mắt nói: “Bạch Luyện, bây giờ là giờ gì?”

Trong quá trình Minh Sơ quản lý, Bạch Luyện gần như lúc nào cũng đứng ở bên cạnh nàng để nàng tiện hỏi về các chuyện lớn bé trong Bạch gia, vì vậy Minh Sơ nàng mở miệng hỏi theo thói quen, chẳng qua sau một lúc lâu vẫn chưa nhận được câu trả lời, nàng mới giật mình phát hiện hôm nay Bạch Luyện không đứng bên người.

Minh Sơ mặc dù tò mò nhưng cũng không truy cứu quá nhiều. Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Minh Sơ đứng dậy đi đến trước cửa sổ phòng thu

chi, nhìn cảnh lá đang rung rinh trước gió, trong lòng đột nhiên dâng lên chút cảm xúc.

Nàng vô tình nhớ lại mấy tháng trước đây, khi đó nàng và Bạch Hoàng Chúc vẫn còn ở tại Hồng Diệp trai, hai người chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày rời khỏi Hồng Diệp trai, trải qua một cuộc sống khác biệt hoàn toàn so với trước kia, nhưng sau một trận hỏa hoạn, tất cả đều thay đổi. Bạch Hoàng Chúc chẳng phải một tên ngây thơ không biết kiếm tiền, mà là thiên hạ đệ nhất sát thủ, là Bạch đại thiếu gia trong bát đại thế gia. Mà nàng cũng không thể trốn tránh thân phận là người duy nhất sống sót của Lâm Nguyệt cung, mang trọng trách báo thù trong người.

Hai người không thể trở về những ngày đó, mặc dù cuộc sống hiện tại không khó khăn túng thiếu, nhưng Minh Sơ vẫn nhìn không được nghĩ nếu vẫn là quá khứ thì tốt biết bao.

“Bạch thiếu phu nhân.” Một giọng nói từ ngoài cửa sổ vang lên.

Tầm mắt của Minh Sơ vẫn đang dừng trên những chiếc lá đang đu đưa, sau khi nghe thấy thì quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, ở đó, một nữ tử hồng y đang nở nụ cười quyến rũ nhìn nàng. Nữ tử này có dáng vẻ rất đẹp, một vẻ đẹp khác hoàn toàn với Minh Sơ. Lông mày của nàng vừa mỏng vừa dài, nếu có người dùng từ lá liễu để miêu tả một đôi lông mày đẹp, lông mày của nữ tử này thuộc loại xinh đẹp nhất.

Minh Sơ biết người này, từ khi còn rất nhỏ nàng đã nhớ kỹ tướng mạo của nàng ta. Nữ tử này tên là Doanh Cơ, là người đáng sợ nhất trong tám sứ giả của Hắc Y giáo, là người từng khiến Minh Sơ gặp ác mộng suốt mấy năm, là người giết phụ thân của Minh Sơ. Minh Sơ đã từng nghĩ cho dù chết mình cũng không thể quên được khuôn mặt của người này, vì vậy trong giây phút tái ngộ, một chút tình cảm trong lòng bộc phát ra không thể kìm nén.

Hai tay Minh Sơ vốn đặt trên khung cửa sổ, lúc này hơi hơi run rẩy, nhưng nàng không thể biểu hiện ra ngoài, nàng chỉ có thể lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Nụ cười trên mặt nữ tử tên Doanh Cơ dần dần mở rộng, sau đó nàng ta nghiêng đầu hỏi: “Ta... hình như đã từng gặp ngươi ở đâu đó thì phải?”

Minh Sơ cố gắng để mình bình tĩnh, sau đó nàng cũng mỉm cười, tuy rằng nụ cười hơi cứng nhắc. Nàng nói: “Không biết vị cô nương này... là ai?”

“Doanh Cơ.” Doanh Cơ không hề che giấu thân phận bản thân.

Dù Minh Sơ đã biết trước thân phận của Doanh Cơ, nhưng lúc này nghe chính miệng nàng ta nói ra sắc mặt vẫn hơi biến đổi. Đầu ngón tay của nàng bấu chặt vào khung cửa sổ, trong lòng suy nghĩ, Minh Sơ biết bản thân mình căn bản không phải đối thủ của nữ tử này, nếu mục đích nàng ta tới đây là nàng, như vậy nàng chỉ có một cách duy nhất là kéo dài thời gian.

Kéo dài tới lúc Bạch Luyện hoặc hạ nhân nào đó đi qua đây.

Khẽ cười một tiếng, Minh Sơ nói: “Không biết ngươi tới đây là có chuyện gì?”

Nụ cười của Doanh Cơ càng thêm quỷ dị, nàng ta từ từ vươn tay về phía Minh Sơ để Minh Sơ thấy thứ trong tay. Đó là một dải lụa màu đỏ sẫm đang lay động trong gió, Minh Sơ nhìn tấm lụa mỏng kia, không hiểu mục đích của Doanh Cơ.

Trong lúc Minh Sơ cứ nhìn như vậy, Doanh Cơ cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói của nàng ta nhẹ nhàng ngọt ngào đến phát ngáy: “Bạch thiếu gia đã không đơn giản rồi, thì ra thiếu phu nhân cũng không đơn giản theo.”

“Doanh Cơ.” Minh Sơ nhíu mày, chân đã lùi về phía sau.

Lông mày thanh mảnh của Doanh Cơ nhướn lên, dáng vẻ chột vờ lè: “À... Ta nhớ ra rồi, hình như ngươi là tiểu cô nương của Lâm Nguyệt cung đúng không?”

Minh Sơ không nói gì, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào Doanh Cơ trước mắt, giống như lơ đãng lui về phía sau. Từ khi nàng biết người ám sát Bạch Hoàng Chúc ngày đó chính là Doanh Cơ thì nàng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng mà đến lúc này nàng vẫn hơi hoảng hốt.

Doanh Cơ tiếp tục nói: “Ta vốn nghĩ muốn đối phó với Bạch thiếu gia thì phải bắt Bạch thiếu phu nhân trước, thật không ngờ thì ra thiếu phu nhân có lai lịch lớn như vậy.”

Khi nghe thấy câu này, ý nghĩ duy nhất trong đầu Minh Sơ không phải chạy trốn chết mà là một chuyện khác. Bạch Hoàng Chúc nói có người muốn thiên hạ đệ nhất sát thủ giết Bạch đại thiếu gia, mà bây giờ Doanh Cơ cũng muốn đối phó với Bạch đại thiếu gia. Thoạt nhìn đã có hai thế lực nhắm vào Bạch Hoàng Chúc, mà hai thế lực này, rốt cuộc là ai?

“Thiếu phu nhân đang suy nghĩ gì thế? ” Doanh Cơ nhàn nhạt mở miệng, dải lụa mỏng trong tay như có sinh mệnh bắt đầu nhảy múa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tướng công, yên tâm

Edit: Sabj

Đồng tử Minh Sơ hơi co lại, lúc này nàng đã lùi đến chỗ cái bàn, cầm bút và sách trên bàn ném về phía Doanh Cơ, Doanh Cơ chỉ hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo lao vào trong phòng, tốc độ kia nhanh đến mức làm người có võ công không đến nỗi kém như Minh Sơ cũng không thể thấy rõ.

Doanh Cơ là đối thủ mạnh nhất mà Minh Sơ đối mặt trong nhiều năm qua, Kiên sử giả vẫn còn kém rất xa.

Thấy đồng bút sách mình ném bị Doanh Cơ dễ dàng gạt ra xa, Minh Sơ đột nhiên xoay người rút thanh kiếm trên tường, sau đó giờ kiếm đối diện với Doanh Cơ: “Năm đó ta thua ngươi, không nhất định lần này ta sẽ thua.”

“Có lẽ... chúng ta có thể thử một lần xem sao?” Trong giọng nói Doanh Cơ pha lẫn chút lười biếng, dải lụa mỏng trong tay nàng ta nhẹ nhàng nhảy múa giống như một con rắn đang kiếm mồi.

Minh Sơ cảnh giác nhìn dải lụa trong tay Doanh Cơ, nàng biết đó là vũ khí của Doanh Cơ, nhìn như mềm mại nhưng lại có thể lấy mạng người trong nháy mắt. Chưa đợi nàng mở miệng Doanh Cơ đã nói tiếp: “Năm đó mặc dù quét sạch Lâm Nguyệt cung nhưng chưa giết được tiểu nha đầu ngươi vẫn là cái xương trong họng ta, ngươi có biết không?”

Đôi môi vốn đang hé ra của Minh Sơ khép lại, thanh kiếm trong tay càng ngày càng bị nắm chặt, cho đến tận khi đầu ngón tay đâm vào da thịt gây ra đau đớn mới thôi.

Ánh mắt Doanh Cơ nhìn Minh Sơ như đang nhìn một thứ đồ chơi, còn Minh Sơ nhìn Doanh Cơ thì ghê tởm đến cực điểm, chẳng qua lúc này nàng vẫn đang giằng co với Doanh Cơ, chưa lao vào chiến đấu, lời nàng nói không nhất định sẽ thua chẳng qua chỉ để phô trương thanh thế mà thôi.

Nàng không có cơ hội thắng, nhưng điều duy nhất nàng xác định chính là, nàng không thể chết.

Thấy Minh Sơ không trả lời, Doanh Cơ lại bắt đầu nói tiếp: “Được rồi, hôm nay ta vốn chỉ định đến bắt ngươi, nhưng không ngờ Bạch thiếu phu nhân lại là tiểu cung chủ của Lâm Nguyệt năm đó. Vậy không còn gì tốt hơn, ta sẽ giết ngươi, để xem Bạch đại thiếu gia kia không có sự giúp đỡ của ngươi thì làm được trò trống gì?”

Nói xong câu đó, Minh Sơ thấy Doanh Cơ vọt vào trong phòng, dải lụa đỏ trong tay giống như con rắn vây quanh nàng. Minh Sơ nghiêng người tránh, nhưng mà dải lụa mỏng này như có sinh mệnh bám sát theo từng hành động của nàng, cho dù nàng có né tránh thế nào cũng không tránh khỏi công kích của dải lụa mỏng kia.

Minh Sơ cảm thấy bức mình, ở trước mặt nữ nhân này nàng không đỡ nổi một đòn. Đến lúc không thể trốn được nữa, Minh Sơ phẫn nộ. Hừ lạnh một tiếng, Minh Sơ không để ý cổ tay đang bị dải lụa mỏng quấn chặt lấy, nàng dốc toàn lực vọt tới chỗ Doanh Cơ.

Doanh Cơ không nghĩ Minh Sơ không tránh mà đánh úp về phía nàng ta, khi vẫn còn đang bất ngờ, Minh Sơ vươn hai tay đồng thời giờ kiếm về phía Doanh Cơ, Doanh Cơ cười mỉa mai rồi giờ tay chặn thanh kiếm kia.

Sau một tiếng kết vang lên, trên bàn tay nhợt nhạt của Doanh Cơ xuất hiện một vết thương sâu hoắm, còn thanh kiếm trong tay Minh Sơ cũng bị gãy thành hai đoạn.

Minh Sơ nhìn nửa thanh kiếm trong tay mà phát lạnh trong lòng, nàng vốn nghĩ chiêu này dù không lấy được tính mạng Doanh thì cũng khiến Doanh Cơ bị trọng thương, lại không ngờ chỉ làm bị thương một bàn tay của nàng ta. Nội lực của Doanh Cơ thâm hậu đến mức đã vượt quá sự tưởng tượng của nàng, nàng ta chỉ dựa vào nội lực mà có thể bẻ gãy danh kiếm treo trong phòng thu chi Bạch gia, chuyện này Minh Sơ mới thấy chỉ vài đại cao thủ làm được.

Đánh không được thì chạy, mặc dù không quá đồng ý với những lời này của Bạch Hoàng Chúc, nhưng không thể nghi ngờ đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Chỉ là... Điều khiến Minh Sơ không ngờ là, trong nháy mắt nàng chạy ra khỏi phòng gặp một người đang đứng ngoài cửa.

“Minh Sơ... nàng đang làm gì vậy?” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt Minh Sơ đang chặt vật từ trong nhà lao ra.

Minh Sơ nghẹn muốn chết, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, một mình nàng đã không ứng phó được, nay lại còn thêm Bạch Hoàng Chúc bị phong bế võ công, cơ hội đào thoát khỏi tay Doanh Cơ càng hiếm hoi. Không kịp giải thích với Bạch Hoàng Chúc, nàng lôi kéo tay hắn, dùng khinh công bay ra ngoài.

Bạch Hoàng Chúc mờ mịt chớp chớp mắt, mặc dù bị Minh Sơ lôi kéo hơi khó chịu, nhưng hắn lựa chọn không hỏi gì. Minh Sơ là người như thế nào trong lòng hắn rất rõ, nàng tuyệt đối sẽ không làm việc mà không có lý do. Hiện tại về mặt Minh Sơ nghiêm túc đến cực điểm, tất nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

Mà chuyện lớn này ra gì, Bạch Hoàng Chúc rất nhanh đã biết đáp án.

Bởi vì Doanh Cơ đã đuổi tới.

Minh Sơ thờ dòn dập chạy cả buổi mới phát hiện Doanh Cơ chẳng biết lúc nào đã canh giữ đầu kia hành lang, điều này khiến Minh Sơ cảm thấy rất khó

chịu, thở hổn hển dựa vào cây cột không còn sức để mở miệng.

Doanh Cơ rất tốt bụng nhắc nhở nàng một câu: “Ngươi không biết hành lang này vòng quanh sao?”

Minh Sơ rất muốn in hai dấu giày lên mặt Doanh Cơ, bởi vì nàng quả thật không biết hành lang này vòng quanh. Điều này khiến Minh Sơ cảm thấy rất phần nộ, nàng trừng mắt nhìn Doanh Cơ, giống như lơ đãng đi từng bước về phía trước, bảo vệ cho Bạch Hoàng Chúc ở phía sau. Doanh Cơ chú ý đến chi tiết này, Bạch Hoàng Chúc cũng chú ý tới. Ngay cả bản thân Minh Sơ cũng không phát hiện, khi đối mặt với kẻ địch mạnh như Doanh Cơ, ban đầu Minh Sơ còn vô thức lùi bước, nhưng khi có Bạch Hoàng Chúc ở bên cạnh, Minh Sơ lại ngẩng vô phản cổ (vì chính nghĩa) bước lên ngăn trước người Bạch Hoàng Chúc ở phía sau.

Bạch Hoàng Chúc thì thầm: “Minh Sơ...”

“Câm miệng.” Ý của Minh Sơ rất đơn giản, khi đối đầu với kẻ địch mạnh, không muốn Bạch Hoàng Chúc mở miệng phân tán lực chú ý của nàng.

Nhưng lúc này Bạch Hoàng Chúc không nghe lời Minh Sơ, hần đứng dậy, đứng trước Minh Sơ, đối diện Doanh Cơ nói: “Vị này... là Doanh Cơ sao? Là người ngày trước xuất hiện ở phòng ta? Chủ nhân của cây trầm bạc?”

Những câu hỏi liên tiếp của hần chỉ nhằm một mục đích duy nhất, muốn xác định người này không phải là người ngày đó muốn giết hần.

Doanh Cơ trả lời cũng rất đơn giản: “Ừ”

Sau khi Bạch Hoàng Chúc nghe được câu này thì nở nụ cười nhân nhậ, hần không quay đầu nói với Minh Sơ: “Nếu muốn giết ta, vậy để ta đối phó, được không?”

“Không... bây giờ mục tiêu của người này là ta.” Minh Sơ đứng sau Bạch Hoàng Chúc, cau mày thì thầm

Ngày hôm đó Bạch Hoàng Chúc không giống với mọi ngày, Minh Sơ cảm nhận được, mà Doanh Cơ cũng thế.

Nhưn mi, hứng thú của Doanh Cơ lại tạm thời bị Bạch Hoàng Chúc thu hút mà tạm dừng việc giết Minh Sơ. Nàng mỉm cười nói: “Thoạt nhìn Bạch đại thiếu gia cũng chẳng yếu ớt nhiều bệnh như trong lời đồn... Ngược lại, đại thiếu gia ngươi... đúng là không đơn giản.”

Bạch Hoàng Chúc không nói gì, Doanh Cơ lại nói: “Ta đối với ngươi... cảm thấy rất hứng thú.”

Những lời này cực kỳ mờ ám, Bạch Hoàng Chúc ngây thơ chớp chớp mắt. Doanh Cơ thấy vẻ mặt đó của Bạch Hoàng Chúc, cười khê ra tiếng: “Quả nhiên là người đặc biệt, nếu ta nói nếu ngươi đồng ý theo ta về Hắc Y giáo ta sẽ không giết ngươi, ngươi có chịu không?”

“Này!” Minh Sơ đứng sau Bạch Hoàng Chúc, giọng điệu rõ ràng không tốt, sắc mặt đen kịt lại.

Doanh Cơ liếc nhìn Minh Sơ, nhưng lại như không nghe thấy kháng nghị của nàng nói tiếp: “Sao?”

Bạch Hoàng Chúc còn chưa mở miệng, Minh Sơ đã mạnh mẽ nói: “Ngươi nhìn tướng công nhà ta sao? Tuổi của ngươi sợ là còn lớn hơn cả mẹ chồng ta, mẹ của tướng công ta, lời như thế mà ngươi cũng nói ra miệng được ư?”

Nếu bàn về độc miệng, Minh Sơ tuyệt đối không thua kém ai, vì vậy Doanh Cơ bị cứng họng là điều tất nhiên.

Doanh Cơ nổi giận, hậu quả là không còn lời nói nào nữa, Doanh Cơ trực tiếp công kích về phía Minh Sơ. Nhưng mà, đây cũng là mục đích của Minh Sơ. Để Doanh Cơ tức giận, từ đó nàng và Bạch Hoàng Chúc mới có cơ hội thoát thân dưới con thịnh nộ của nàng ta.

“Minh Sơ cẩn thận.” Bạch Hoàng Chúc từ lúc thấy Doanh Cơ bắt đầu công kích thì lập tức kéo Minh Sơ về phía sau che chở, cho dù lúc này nội lực của hần đang bị phong bế, nhưng thần thủ vẫn nhanh đến mức khiến người ta khó có thể thấy rõ. Minh Sơ chỉ cảm giác mình ở trong vòng ôm rất áp áp, rất quen thuộc, khiến nàng yên tâm.

Vào giờ phút này, con tức bị Thảm Bích Nguyệt cướp người đã tan thành mây khói, nàng mới nghĩ lại mình luôn quên chuyện Bạch Hoàng Chúc là thiên hạ đệ nhất sát thủ. Có lẽ là Bạch Hoàng Chúc quá dễ dàng yếu đuối nên nàng luôn quên nó đi mất. Bạch Hoàng Chúc là người cứu Hồng Diệp trai khỏi thảm cảnh, là người có thể vì an toàn của nàng mà đuổi nàng ra khỏi Hồng Diệp trai. Thật ra hần cũng là người có thể gánh vác.

Vào thời điểm mấu chốt nhất, hần mới là người có thể bảo vệ nàng.

“Cẩn thận.” Minh Sơ khê thì thầm từ trong lòng Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc chắc đang gật đầu, trong lúc hỗn loạn nàng không nghe rõ câu trả lời của Bạch Hoàng Chúc, nhưng không hiểu sao có một cảm giác rất yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tướng công, đồng sinh cộng tử

Edit: Sabj

Minh Sơ biết lần này dữ nhiều lành ít, nàng đứng sau lưng Bạch Hoàng Chúc thì thầm với hắn: “Vì sao chàng lại một mình tới đây? Trọng Sinh đâu? Cảnh Ly ca ca đâu?”

Động tác của Bạch Hoàng Chúc vẫn không ngừng lại, một mặt né tránh công kích của Doanh Cơ, một mặt mở miệng: “Trọng Sinh và Cảnh Ly vẫn đang ở chỗ của ta, sợ là một lát nữa sẽ không tới đây.” Ngụ ý là, dưới tình huống này muốn thoát thân thì chỉ có thể dựa vào hai người họ.

Minh Sơ hiểu rõ gật đầu, lập tức nhìn về phía Doanh Cơ, lớn tiếng nói: “Bà lão, người nghĩ là có thể đánh bại chúng ta bằng mấy chiêu thức chó điên đấy sao?”

“Hừ.” Doanh Cơ dường như ngứa tai với hai chữ bà lão, động tác trên tay càng thêm tàn nhẫn, chiêu nào cũng có thể đoạt mạng người ta. Bạch Hoàng Chúc né tránh vô cùng vất vả, hắn rất muốn ai oán nhìn Minh Sơ một cái, hỏi nàng lại cố ý chọc giận Doanh Cơ làm gì để mình thâm nhập đến nước này.

Đáng tiếc, Minh Sơ ở phía sau hắn, hắn không thời gian quay đầu nhìn nàng.

Không lâu sau, động tác của Bạch Hoàng Chúc từ từ chậm lại, không có nội lực khiến hắn nhanh chóng trở nên yếu thế. Nhưng điều khiến Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc là, Doanh Cơ Động cũng dần dần chậm lại. Nàng ta dường như đang thờ hồn hên, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn rồi dừng lại hẳn.

“Bạch thiếu phu nhân.” Doanh Cơ lạnh lùng nói, “quả nhiên ta đã xem thường người.”

Bạch Hoàng Chúc không mở miệng, nhưng động tác cũng dừng lại. Minh Sơ cũng im lặng, chỉ ở góc độ Doanh Cơ không nhìn thấy kéo tay áo Bạch Hoàng Chúc, đôi mắt mở to trong suốt của Bạch Hoàng Chúc hơi hơi nheo lại, lông mi khẽ run hai cái.

Doanh Cơ buông hai tay, dời tầm mắt về phía cành lá đang rung rinh trong gió trước hành lang, nụ cười lạnh lùng khiến người ta phải run rẩy: “Bạch thiếu phu nhân cố ý chọc giận ta để ta tiêu hao thể lực?”

Nói xong, nàng ta chột nấp chặt tay, quay đầu nhìn về phía hai người nói tiếp: “Nhưng người nghĩ ta dễ dàng trúng kế như vậy ư, người cũng quá xem thường ta rồi...” tiếp theo nàng ta định nói “Ta sẽ bắt người phải trả giá thật đắt.” Nhưng vào khoảnh khắc quay đầu nàng ta mới phát hiện, trước mặt nàng ta, không còn ai hết.

Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ đã chạy trốn nhân lúc nàng ta dời mắt!

“Chết tiệt.” Doanh Cơ vô cùng giận dữ, hừ lạnh một tiếng rồi chạy về phía trước đuổi theo, khinh công của nàng ta rất cao, nhanh chóng thấy cách đó không xa một bóng người xuất hiện rồi biến mất.

Minh Sơ vận khinh công đi về hướng tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc theo sát phía sau nàng, chẳng qua mãi mới theo kịp được tốc độ của nàng. Minh Sơ vừa chạy vừa nói với Bạch Hoàng Chúc ở phía sau: “Chúng ta chỉ cần gấp được Trọng Sinh và Cảnh Ly ca ca là ổn.”

Trọng Sinh từng là người đáng sợ nhất Thần Đường ngoài Quỷ Chúc, mặc dù chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh người khác làm việc mà không suy nghĩ, nhưng nếu bàn về võ công, hắn tuyệt đối không thua bất kì kẻ nào trong Thần Đường. Còn Cảnh Ly từng là một trong tám sứ giả của Hắc Y giáo nên chắc chắn cũng có cách phá giải võ công của Doanh Cơ, hai người hợp lực chưa chắc đã không thể đối phó được với Doanh Cơ.

Nhưng thực tế không hề đơn giản như hai người tưởng tượng, Bạch Hoàng Chúc quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, sau đó cười khỏ: “Ta đoán... có lẽ chúng ta không về đến viện của ta được đâu.”

“Hả?” Minh Sơ sững sốt, xoay người thì thấy hồng ảnh của Doanh Cơ đã đuổi theo, tốc độ khiến Minh Sơ lú cả lưỡi.

Tuy nhiên Minh Sơ cũng chỉ sững sốt một lát, ngay sau đó nàng lập tức kéo Bạch Hoàng Chúc, chỉ cái cây bên cạnh nói: “Vào mau.”

Bạch Hoàng Chúc nhìn cái cây mới bị hạ nhân tưới ướt đầm, rất muốn hỏi có lựa chọn khác hay không, nhưng Minh Sơ không cho hắn cơ hội đó, kéo tay Bạch Hoàng Chúc trốn vào trong cái cây.

Bóng dáng của Doanh Cơ nhanh chóng đến gần, Bạch Hoàng Chúc bắt đầu nhìn Minh Sơ đang ngồi xổm, còn Minh Sơ thì nhìn chăm chăm vào Doanh Cơ đang đứng ở cái cây bên cạnh.

Bạch Hoàng Chúc kéo góc áo Minh Sơ, đang định mở miệng thì Minh Sơ lại quay đầu làm ra tư thế chó có lên tiếng, Bạch Hoàng Chúc chỉ đành cười khỏ gật đầu. Hai người nín thở ngồi xổm trong tán lá, mà chỗ Doanh Cơ đứng cách họ chỉ đúng vài thước, lúc này nàng ta đang nhìn trái nhìn phải, tìm nơi hai người ẩn thân.

“Các người nghĩ ta không biết các người đang trốn ở đâu sao?” Doanh Cơ cười mỉa mai xoay người nhìn về cái cây mà Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc đang trốn.

Minh Sơ không nói gì, Bạch Hoàng Chúc cũng thế, chỉ là hắt hơi hơi nhúc nhích, xem ra là muốn đi ra.

Minh Sơ đứng lúc kéo Bạch Hoàng Chúc lại, khẽ lắc đầu với hắn, vẫn như cũ không tạo ra âm thanh gì. Bạch Hoàng Chúc do dự một lúc, thấy vẻ mặt cố chấp của Minh Sơ thì không động đậy nữa, lặng lẽ cùng Minh Sơ tiếp tục ngồi xôm giữa tán lá cây.

Doanh Cơ nhìn chăm chăm vào mấy cái cây một lúc, bỗng nhiên lại nói: “Muốn ta phải đích thân ra tay lôi các ngươi ra sao?”

Doanh Cơ đứng trên con đường mòn cạnh hàng cây mãi mà không nghe thấy tiếng trả lời, sau khi cười khúc khích nàng ta mới từ từ xoay người đi về một hướng khác: “Ta sẽ đến bắt hai người các ngươi.”

Bạch Hoàng Chúc nghe thấy lời nàng ta nói thì kinh ngạc, nàng ta nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ đang lăm bằm một mình để phô trương thanh thế thôi sao?

Hắn tiếp tục không tiếng động dời tầm mắt về phía Minh Sơ, nàng đang trung vệ mặt biết ngay mà. Bạch Hoàng Chúc nghĩ hắn đã hiểu, vì Minh Sơ đã khắc sâu trí nhớ về lần bị Doanh Cơ đuổi giết năm đó... nên đã hoàn toàn thấm dò được thói quen khi đuổi giết người của Doanh Cơ?

Chẳng qua đã bao nhiêu năm trôi qua mà nàng ta vẫn không sửa được thói quen lăm bằm bằm bằm để phô trương thanh thế... Điều này khiến Bạch Hoàng Chúc thật xấu hổ thay cho nàng ta.

Khi Doanh Cơ mới rời khỏi chưa xa, hai người thờ phào nhẹ nhõm tưởng chuyện này đã chấm dứt thì, Minh Sơ lại chợt phát hiện quán gia Bạch Luyện chẳng biết từ lúc nào đã xuyên qua một cái hành lang khác đi đến đường mòn trước mặt hai người.

Bạch Luyện không biết đang làm gì, cúi đầu nhìn chăm chú vào một tờ giấy viết thư trong tay, bỗng nhiên ngẩng đầu lên vừa vặn chống lại ánh mắt hai người đang ngồi xôm trong tán lá. Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc lúc này vừa mới yên lòng, Minh Sơ đang nở nụ cười đắc ý, còn Bạch Hoàng Chúc lặng lẽ nắm thật chặt tay Minh Sơ.

Động tác của hai người lập tức cứng lại bởi tầm mắt của Bạch Luyện.

Im lặng.

Sau khi im lặng thật lâu, Bạch Luyện ho một tiếng rồi mở miệng nói: “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người đang... ở trong phòng không có hạ nhân nhìn lên đâu...”

“...” Minh Sơ không biết lúc này mình nên nói gì mới tốt.

Khuôn mặt của Bạch Hoàng Chúc trong nháy mắt đỏ bừng, ấp úng nói không ra lời.

Bạch Luyện mở miệng đang định nói tiếp, tầm mắt lại đột nhiên khóa tại một chỗ không lên tiếng, Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc cũng đã nhận ra sự kì lạ này, quay đầu nhìn lại mới phát hiện Doanh Cơ vốn đã đi khỏi nay lại quay trở về, đang cười cười lạnh nhìn ba người.

Trong lòng Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ đều trầm xuống, hiểu được lúc này không thể chạy trốn được nữa.

“Được rồi, nếu không phải ta nghe thấy tiếng nói mà quay lại, có vẻ như đã để các ngươi chạy thoát rồi.” Nụ cười của Doanh Cơ càng ngày càng lạnh lẽo, từ từ đi tới gần ba người.

Minh Sơ nhanh chóng đứng lên khỏi tán lá, che chở Bạch Luyện và Bạch Hoàng Chúc ở phía sau, cũng dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Ngươi muốn giết người thì trước hết phải bước qua xác của ta đã.”

“Không trốn nữa sao?” Doanh Cơ nâng tay, đùa nghịch dải lụa trong tay.

Minh Sơ kiên định nói: “Không trốn nữa.” Nếu trốn không thoát, vậy cứ phân thắng bại đi. Cho dù đánh không lại người trước mặt này, nàng cũng không có lý do để lùi bước nữa.

Phía sau nàng vang lên giọng của Bạch Hoàng Chúc: “Giết Minh Sơ đối với ngươi có lợi gì? Giết ta có lợi gì? Ta tin trong lòng ngươi hiểu rõ nhất giết ai mới có lợi hơn?”

Vấn đề này nghe qua rất đơn giản, Minh Sơ cũng nhin không được khẽ thờ dài một tiếng, cảm thấy mấy lời của Bạch Hoàng Chúc quá vô nghĩa. Nhưng Bạch Hoàng Chúc vẫn tiếp tục nói: “Người của Bạch gia chúng ta không lâu nữa sẽ tới đây, ta nghĩ... Trong khoảng thời gian này ngươi chỉ có cơ hội hạ thủ một người.”

“Ngươi muốn giết ta hay là giết Minh Sơ?”

Một vấn đề như vậy lại bị Bạch Hoàng Chúc hỏi rất dễ dàng. Minh Sơ kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Hoàng Chúc, mà lúc này nét mặt Bạch Hoàng Chúc rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Doanh Cơ là sự nghiêm trọng và cố chấp trước nay chưa từng có.

Từ chuyện của Hồng Diệp trai lúc trước, cho đến chuyện Doanh Cơ bây giờ, Minh Sơ mới phát hiện, từ trước đến nay nàng luôn trách móc Bạch Hoàng Chúc không đủ kiên định không đủ thành thực, nhưng vào thời điểm mấu chốt hắn sẽ bộc lộ ra một mặt mà nàng vô cùng xa lạ, đó là lúc tính mạng nàng bị uy hiếp.

Minh Sơ há miệng nhưng không phát ra tiếng nào, không hiểu sao nàng cảm thấy rất xúc động, cho nên nàng lựa chọn không mở miệng, nàng sợ bản thân mình vừa mở miệng sẽ khóc không ngừng nghỉ.

Ánh mắt Doanh Cơ biến đổi, nghe xong lời của Bạch Hoàng Chúc nàng ta lập tức phản ứng lại. Gần như là dùng thời gian nhanh nhất, thân hình Doanh Cơ lao về phía ba người, Minh Sơ hơi lùi về phía sau, nhưng đột nhiên nhớ tới phía sau nàng còn có Bạch Hoàng Chúc, vì vậy nàng lại tiến về phía trước một bước, trong lòng chùng xuống muốn đỡ công kích của Doanh Cơ. Mà vẫn đang ở phía sau Minh Sơ, Bạch Luyện còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến khi Doanh Cơ động thủ mới giật mình hiểu được, sau đó hét lớn: “Người đâu! Có người muốn động thủ với đại thiếu gia! Mau! Đại thiếu gia cẩn thận! Thiếu phu nhân mau cẩn thận!”

Minh Sơ bị tiếng hét của Bạch Luyện làm càng thêm nôn nóng, thuận tay đẩy Bạch Hoàng Chúc về phía Bạch Luyện, còn mình thì xông thẳng đến chỗ Doanh Cơ.

Bạch Hoàng Chúc vốn vẫn duy trì gương mặt nghiêm túc chuẩn bị đẩy Minh Sơ về đằng sau để mình chiến đấu với Doanh Cơ, nhưng không ngờ động tác của Minh Sơ còn nhanh hơn hẳn tưởng tượng. Có lẽ vì mất nội lực nên khi hấn chưa kịp phản ứng đã bị Minh Sơ ném lên người Bạch Luyện, sau đó hấn và Bạch Luyện cùng nhau ngã xuống đất.

Về mặt nghiêm túc của Bạch Hoàng Chúc lập tức bị phá vỡ, hấn xoa xoa cánh tay bị đau rồi đứng lên, còn Bạch Luyện mờ mịt nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc không kịp giải thích với Bạch Luyện, vươn tay kéo Bạch Luyện dậy rồi vội nói: “Bạch Luyện, giúp ta một việc. Hiện tại đi ngay tới tiểu viện của ta, gọi Cảnh Ly lập tức tới đây, dẫn cả Trọng Sinh theo nữa, hấn sẽ hiểu ý của những lời này.”

Sự mờ mịt trên mặt Bạch Luyện còn chưa rút đi, đang định mở miệng hỏi, Bạch Hoàng Chúc lại nóng vội phát hiện lúc này Minh Sơ đã rơi xuống thế hạ phong, né tránh cũng khó khăn. Không muốn kịp nghe câu hỏi của Bạch Luyện, Bạch Hoàng Chúc nói to: “Nhờ người đó, Bạch Luyện, nhanh đi.”

Bạch Luyện mặc dù khó hiểu, nhưng thấy sắc mặt và hành động của Bạch Hoàng Chúc cũng đoán ra được là việc nguy cấp. Không dám lãng phí thời gian, Bạch Luyện một câu cũng không nói nhanh chóng chạy về phía tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc.

Cùng lúc Bạch Luyện xoay người, Bạch Hoàng Chúc cũng đi về nơi chiến đấu của Minh Sơ và Doanh Cơ.

Thanh kiếm ban đầu của Minh Sơ đã bị Doanh Cơ bẻ gãy từ lâu, lúc này đang dùng tay không so chiêu với Doanh Cơ, so với dài lựa đồ của Doanh Cơ thì đương nhiên không sắc bén bằng. Doanh Cơ dù sao cũng là người đáng sợ nhất trong tám sứ giả của Hắc Y giáo, xét về chiêu thức hay nội lực đều cao hơn Minh Sơ, Minh Sơ đang dựa vào niềm tin chống đỡ để không lùi về phía sau.

Chẳng qua sự chống đỡ này dường như cũng chẳng duy trì được bao lâu.

Chiêu thức của Minh Sơ càng ngày càng chậm, Doanh Cơ cười mỉa mai sau đó xuất ra sát chiêu, hai tay múa lượn bắn lựa đồ về phía Minh Sơ, dài lựa đồ như con rắn uốn lượn lao về phía Minh Sơ, mang theo một cỗ nội lực mạnh mẽ khó có thể chống đỡ.

Minh Sơ vốn muốn tránh, nhưng lại nghĩ chiêu thức này của Doanh Cơ bắn tới với quyết tâm muốn Minh Sơ không chết thì cũng thương nặng, gần như kèm theo chín phần nội lực. Thậm chí nếu Minh Sơ có phản công thì cũng không thể nào hoàn toàn tránh được nội lực của Doanh Cơ.

Sát khí ùn ùn kéo đến, Minh Sơ ngừng thở cố gắng chống đỡ công kích của Doanh Cơ, khoe miệng chảy ra máu tươi. Vào thời khắc nguy cấp Minh Sơ sắp không kiên trì nổi nữa, nàng lại nghe thấy giọng nói của một người.

Minh Sơ còn chưa kịp phản ứng, hay nói cách khác Minh Sơ giật mình nghĩ đó là ảo giác. Trong giây phút nàng còn đang sững sờ, nàng lại cảm thấy mình bị kéo đi, rời khỏi phạm vi công kích của Doanh Cơ, chỉ là...

Minh Sơ vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Hoàng Chúc nhàn nhạt cười đứng ở vị trí nàng vừa đứng, dứt khoát đối mặt với công kích cuối cùng của Doanh Cơ.

Dài lựa mỏng màu đỏ kia hàm chứa nội lực khổng lồ thẳng tắp đánh vào người Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc cũng không phải không muốn trốn, mà là sau khi đẩy Minh Sơ ra sau, hấn chỉ kịp quay đầu hơi nghiêng người. Sau đó thì công kích hàm chứa sát ý đủ để lấy mạng người lao đến.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Minh Sơ trơ mắt nhìn dài lựa của Doanh Cơ đánh vào ngực Bạch Hoàng Chúc khiến hấn văng đi rất xa, đụng phải cây cột to phía sau hành lang mới dừng lại.

“Bạch đại thiếu gia.” Trong giọng nói của Doanh Cơ tràn đầy khinh miệt, “Ta còn tưởng năng lực của người thế nào mới có thể cứu nương tử người khỏi bàn tay ta, không ngờ một kích cũng không chịu được.”

Bạch Hoàng Chúc dựa vào cây cột ho ra một ngụm máu tươi, chẳng qua ánh mắt bắn ra những tia sáng lạnh lẽo. Hấn nhìn chằm chằm vào Doanh Cơ rồi nói: “Người không giết được ta.”

Doanh Cơ như vừa nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, nàng ta cười dài hai tiếng, mà trong lúc nàng ta đang cười, Minh Sơ đã dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên cạnh Bạch Hoàng Chúc, muốn dịu hấn nhưng lại sợ làm cho vết thương hấn nặng hơn, chỉ đành khẽ hỏi: “Bại gia tử, chẳng có ổn không...”

“Minh Sơ...” Bạch Hoàng Chúc nhìn Minh Sơ cười nhẹ, “Ta... không sao, thật đấy.”

Ngày trước Bạch Hoàng Chúc dù có bị vấp ngã cũng hai mắt đầm lệ, sau đó bày ra dáng vẻ vô cùng uất ức kêu đau với Minh Sơ, nhưng mà hiện tại vết thương của Bạch Hoàng Chúc chắc chắn không chỉ đau tí tẹo như khi vấp ngã, nhưng hắn không hề nhắc đến chữ đau nào.

Trong lòng Minh Sơ đã hiểu, vào những thời điểm như thế này, suy nghĩ của Bạch Hoàng Chúc luôn chỉ hướng về nàng.

Giống như đang xem cuộc vui chờ Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc nói xong hai câu này, Doanh Cơ mới nói tiếp: “Bạch đại thiếu gia, người vừa mới nói dù ta có lợi hại hơn nữa cũng không thể trong thời gian ngắn như thế này đồng thời giết cả người và nướng tử của người, bây giờ thì sao?”

Không khí chợt trở nên ngưng trọng đến cực điểm, Minh Sơ đứng trước mặt Bạch Hoàng Chúc, hai lòng bàn tay hơi lạnh, mắt nhìn chăm chăm vào Doanh Cơ.

Mà Doanh Cơ cũng nhìn Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ, nở nụ cười quyến rũ.

Trong đầu Minh Sơ hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nghĩ đến sống với Bạch Hoàng Chúc đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được nhìn thấy dáng vẻ khí thế của tướng công nhà mình, dù sao cũng không uống phí. Lại nghĩ đến yêu cầu của nàng thật đúng là quá thấp, chỉ cần nhìn tướng công nhà mình một hồi cường thế là đã thỏa mãn chết cũng không hối tiếc, quả thật không có tiền đồ.

Suy nghĩ bay càng ngày càng xa, lúc mà Minh Sơ cảm thấy mình thật buồn cười thì bỗng nhiên cảm thấy tay hơi âm ảm. Có người đặt tay lên trên tay nàng, mềm mại khiến người ta an tâm. Minh Sơ cúi đầu nhìn bàn tay đặt lên tay mình, sau đó nhìn về phía chủ nhân của nó. Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười bất đắc dĩ mang theo sự vô lực, cũng là nụ cười Minh Sơ đã quá quen thuộc.

Có lẽ vì đây là cái liếc mắt cuối cùng mà Minh Sơ cảm thấy dài chưa từng có.

Nhưng mà, ngay khi Doanh Cơ chuẩn bị động thủ, một chút ngân quang chợt thoáng hiện, nhắm thẳng vào chỗ Doanh Cơ đứng.

Ánh mắt Doanh Cơ hơi biến đổi, hừ nhẹ một tiếng dễ dàng tránh được ngân quang kia: “Cho dù người của Bạch gia đến thì đã sao, các người vẫn chỉ có con đường chết” Lời này của nàng là hướng về Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ, chẳng qua trong mắt Minh Sơ cũng không có tuyệt vọng, nàng nâng mắt nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc, trên mặt hắn cũng viết suy nghĩ y như nàng.

Người tới là Trọng Sinh, nói vậy Cảnh Ly cũng đang ở chỗ tồi.

Trận chiến này, ai thắng ai thua còn rất khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tướng công, sống sót

Edit: Sabj

Trọng Sinh xuất hiện, Doanh Cơ chỉ suy nghĩ một lát rồi cười lạnh: “Được lắm”

Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ đều không hiểu ý câu “Được lắm” của nàng ta, cho đến khi Doanh Cơ đột nhiên ra tay, dùng tốc độ nhanh chóng vọt tới trước mặt hai người rồi nắm lấy vai Minh Sơ. Minh Sơ nghiêng người muốn tránh, nhưng dưới công kích của Doanh Cơ lại không thể làm được gì.

“Người muốn...” Minh Sơ chưa nói hết câu đã ngừng lại, vị sức lực Doanh Cơ dồn trên vai nàng rất lớn, nàng phải cắn răng mới không kêu ra tiếng. Bạch Hoàng Chúc thấy động tác Doanh Cơ thì ra tay ngăn cản, chỉ là hắn đã hoàn toàn không còn nội lực, Doanh Cơ chỉ liếc hắn một cái rồi phát tay, Bạch Hoàng Chúc dễ dàng bị nàng ta đẩy xuống đất.

Minh Sơ tro mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc bị thương ngã xuống đất, máu tươi từ khóe môi chảy ra, hai mắt nàng chợt mờ to, muốn gọi hắn nhưng lại đột nhiên không nói nên lời. Doanh Cơ nở nụ cười dữ tợn, nàng ta nhìn Bạch Hoàng Chúc nói: “Người không phải nói ta không thể đồng thời giết hai người các người sao? Bây giờ ta giết cho người xem” sau khi nói xong nàng ta vung tay áo nhiều lớp lên, dải lụa mỏng trên tay mang theo nội lực quét về phía Minh Sơ, Minh Sơ lúc này bị Doanh Cơ nắm lấy vai, không thể động đậy, chỉ đành gầy dựa nhìn dải lụa mỏng kia đánh về phía mình.

Nhưng mà, chiều này không hề đánh lên người Minh Sơ. Minh Sơ mở to mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc không biết lấy sức lực từ đâu đứng lên, trong nháy mắt chạy tới trước mặt nàng ôm nàng vào lòng.

Minh Sơ cảm giác được thân thể Bạch Hoàng Chúc chấn động, sau đó đầu vai nàng hơi ướt, nàng hiểu, dải lụa kia đã đánh vào lưng Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc vừa rồi đã bị trọng thương, lúc bây giờ sao có thể chịu nổi kích này của Doanh Cơ?

“Bại gia tử!” Minh Sơ sau một lúc run rẩy đã tìm lại được tiếng nói, ôm chặt lấy Bạch Hoàng Chúc đang từ từ trượt xuống.

Trong miệng Bạch Hoàng Chúc trào ra càng ngày càng nhiều máu, nhưng hắn chỉ chớp mắt với Minh Sơ, sau đó cười nói với Doanh Cơ: “Ta nói rồi... Khụ khụ, người chỉ giết được một người...” Nụ cười của hắn lúc này vẫn mang theo sự đắc ý.

Minh Sơ không nhìn được nữa, thì thầm: “Bại gia tử, đừng nói...”

Bạch Hoàng Chúc lại dời tầm mắt về phía Minh Sơ, lắc lắc đầu, sau đó không lên tiếng nữa.

Còn Doanh Cơ dường như cũng không ngờ Bạch Hoàng Chúc sẽ làm vậy, sau khi kinh ngạc thì cười giễu cợt muốn động thủ lần nữa, chẳng qua vừa nâng lụa đỏ trong tay lên, một bóng đen đã đứng trước mặt nàng ta. Khinh công của Doanh Cơ đã được coi là số một số hai trên giang hồ, nhưng sự xuất hiện của bóng đen trước mắt này lại có thể khiến Doanh Cơ không phát hiện ra.

Doanh Cơ nhìn vào người đột nhiên xuất hiện, đây là một nam tử có một khuôn mặt trẻ con đáng yêu, nhưng lại không có biểu tình nào mang theo sự yên lặng trầm trọng.

Trọng Sinh.

Doanh Cơ ở trong lòng nhắc lại cái tên này, sau đó nhanh chóng nhìn lướt qua Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc đang được nàng ôm chặt, cười quyến rũ: “Bạch đại thiếu gia, chỉ giết được một người cũng không sao, chỉ cần giết được người, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành.”

Dứt lời, nàng ta cười khẩy xoay người, bóng dáng nhanh chóng biến mất. Trọng Sinh vẫn bất động đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng nàng ta biến mất.

“Sơ Nhi, Bạch Hoàng Chúc, hai người” Cảnh Ly vội vã từ hành lang đi tới, vừa muốn mở miệng hỏi, đã chứng kiến cảnh Bạch Hoàng Chúc suy yếu được Minh Sơ ôm lấy. Đầu tiên hắn sững sờ, sau đó lập tức bước lên muốn đỡ Bạch Hoàng Chúc từ tay Minh Sơ: “Hắn làm sao có thể...”

“Đừng chạm vào hắn” Minh Sơ đột nhiên la lớn, hai tay ôm lấy Bạch Hoàng Chúc càng chặt hơn.

Cảnh Ly cười khổ, Minh Sơ cũng kinh ngạc, nàng không ngờ mình lại kinh hoàng đến mức này.

“Cảnh Ly ca ca, xin lỗi, muội” tỉnh táo một ít, Minh Sơ chuyển tầm mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc, khẽ hỏi: “Bại gia tử, chàng không sao... đúng không?”

Câu trả lời nàng nhận được là cái lắc đầu gần như không thấy rõ của Bạch Hoàng Chúc, nhưng chỉ một động tác này đã khiến Minh Sơ yên tâm. Nàng tình nguyện tin tưởng Bạch Hoàng Chúc sẽ không lừa nàng.

Qua một hồi lưỡng lự, mọi người cuối cùng cũng về tới tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc, mà xảy ra động tĩnh lớn như vậy nên gần như tất cả mọi người của Bạch gia đều canh giữ ở ngoài tiểu viện.

“Sao có thể đến mức này?” Thẩm Bích Nguyệt lo lắng nhìn Minh Sơ, nàng không ngờ Bạch Vô Sơn rời đi mới chỉ vài ngày mà đã xảy ra chuyện như vậy. Nàng vẫn cho là dù không đến mức không còn sơ hở nào, nhưng sau khi Bạch gia tăng cường phòng bị cũng trở nên an toàn, ai ngờ Bạch Hoàng Chúc hết lần này đến lần khác bị ám sát.

Minh Sơ lúc này cũng không biết nên nói như thế nào, trong lòng nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Hiện tại đại phu vẫn còn đang ở trong phòng khám bệnh cho Bạch Hoàng Chúc, muốn tất cả mọi người chờ ở bên ngoài. Tất cả tâm tư của Minh Sơ đều đặt ở trong phòng, nào còn tâm trí trả lời vấn đề của nàng.

Lông mày Thẩm Bích Nguyệt nhăn lại thật sâu, Bạch Hoàng Quyết thấy thế lên tiếng an ủi: “Mẹ yên tâm, Hoàng Chúc hiền lành có trời phù hộ, chắc chắn sẽ không sao.”

Chẳng qua những lời nói như vậy Thẩm Bích Nguyệt đã nghe thấy rất nhiều, không hề cảm thấy được trấn an chút nào.

Trong lúc vài người ở ngoài cửa đang nặng trĩu nỗi lòng, Bạch tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lâm mới chạy tới, gương mặt giống Bạch Hoàng Chúc nhăn lại một chỗ, lạnh lùng hỏi: “Bạch Hoàng Chúc hiện tại thế nào rồi?”

Trong khoảng thời gian ngắn, không có ai trả lời hắn. Bởi vì không ai có thể chắc chắn Bạch Hoàng Chúc sẽ không sao.

Nhưng Minh Sơ nhanh chóng mở miệng: “Hắn sẽ sống.”

Sắc mặt vốn khó coi của Bạch Hoàng Lâm nghe thấy lời nói của Minh Sơ cuối cùng cũng thả lỏng một chút, sau đó hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt nhất nên như thế.” Lời nói của Bạch Hoàng Lâm khá cay nghiệt, nhưng Minh Sơ hiểu rõ người này thật sự quan tâm đến Bạch Hoàng Chúc.

Bốn người cứ lặng lẽ canh giữ ở ngoài cửa phòng, lặng im không nói. Mãi cho đến khi trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng tiếng động rất nhỏ, Minh Sơ không nhịn được đẩy cửa ra bước nhanh đi vào.

Trong phòng vẫn y như ngày thường, Bạch Hoàng Chúc lúc này sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, hắn hơi nhíu mày, mái tóc dài tán loạn bên gối, một số sợi đã bị mồ hôi làm ẩm ướt, dính lên cổ và lên mặt hắn. Chỉ mới nhìn thoáng qua mà trong lòng Minh Sơ đã đau xót.

Bình thường Bạch Hoàng Chúc chỉ bị một vết thương nhỏ cũng đã trưng khuôn mặt oan ức khóc kể với nàng, nhưng bây giờ thương thế nghiêm trọng như vậy hắn lại im lặng không ừ hừ một tiếng. Minh Sơ biết hắn sợ nàng áy náy hoặc khổ sở, vì vậy cho dù hôn mê cũng cắn răng một tiếng đau cũng không kêu.

“Haiz.” Đại phu lúc này đang ngồi trước giường Bạch Hoàng Chúc, nhìn Minh Sơ đột nhiên xông tới và vài người theo sau nàng, sắc mặt ngưng trọng thán một tiếng.

Trái tim Minh Sơ gần như bị bóp nghẹt lại, nàng im lặng không nói gì, nhưng Bạch Hoàng Quyết ở sau lưng nàng lại hỏi: “Hoàng Chúc sao rồi?”

“Lão phu” đại phu quay đầu thờ dài, “Lão phu thật sự bất lực.”

Chỉ một câu nói đã khiến sắc mặt bốn người đồng thời thay đổi.

“Không thể nào.” Minh Sơ mở miệng trước.

Đại phu vẻ mặt đau khổ giải thích: “Đại thiếu gia vốn thể chất đã yếu, không có nội lực hộ thể, nay lại bị thương thể nghiêm trọng như vậy, người bình thường còn khó qua khỏi, huống hồ là đại thiếu gia?”

“Câm miệng.” Thẩm Bích Nguyệt tức giận nói.

Trong lúc nhất thời mấy người đều ngậm miệng không nói, kinh ngạc nhìn chằm chằm lẫn nhau.

Ai cũng không biết tiếp theo nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tướng công, Minh Sơ lớn nhất

Edit: Sabj

“Đủ rồi!” Thẩm Bích Nguyệt mở miệng, giọng nói hơi khàn.

Minh Sơ đứng bên cạnh Thẩm Bích Nguyệt, ngược mắt thì thấy trong mắt nàng hàm chứa nước mắt. Thẩm Bích Nguyệt tuy là Bạch phu nhân, trước mặt người ngoài là một nữ tử bình tĩnh thận trọng, nhưng vào thời khắc này nàng vẫn chỉ là một người mẹ mà thôi.

Minh Sơ trong lòng chỉ có một suy nghĩ, suy nghĩ này bắt đầu từ khi đại phu mở miệng.

Chậm rãi đi tới trước giường Bạch Hoàng Chúc, giọng của Minh Sơ đè nén run rẩy hỏi: “Thật sự... không còn cách nào sao?”

Nàng đưa lưng về phía mọi người, lặng lẽ nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ mê man của Bạch Hoàng Chúc. Đại phu phía sau nàng đau khổ lắc đầu, sau đó lại nghĩ Minh Sơ không nhìn thấy động tác của hắn, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Thiếu phu nhân, lão phu đã cố hết sức...”

Đây là những lời Minh Sơ không muốn nghe nhất, đag định mở miệng không cho hắn nói thêm thì lại nghe thấy hắn nói: “Hôm nay đã là buổi tối cuối cùng rồi, các vị hãy để đại thiếu gia ra đi thanh thản.” Nói xong câu đó hắn thu thập cái hòm thuốc rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Có người muốn ngắt lời hắn, nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng, mấy người ở đây có ai không phải là người bình tĩnh lí trí? Sao lại không biết phân biệt đúng sai? Sao có thể làm chuyện vô dụng như vì đau buồn mà đi trách đại phu chứ?

Chỉ là...

“Có thể” khi nói những lời này, hai tay Minh Sơ đã nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Bạch Hoàng Chúc, đôi tay đó vào thời điểm nguy cấp bị Doanh Cơ đã từng cầm chặt tay nàng, bây giờ sẽ đến lượt nàng không chịu buông tay.

Không ai mở miệng, mọi người cũng không biết nên làm gì, nói gì.

Minh Sơ tiếp tục nói: “Có thể để ta ở trong này với hắn được không?”

“Người...” Bạch Hoàng Lâm khẽ nhíu mày, nét mặt hồ hững từ trước đến nay bây giờ cũng có chút không đành lòng.

Bạch Hoàng Quyết đứng tít phía sau cũng trầm trọng lên tiếng: “Minh Sơ cô nương, người không thể như vậy.”

“Để ta ở cùng hắn...” Minh Sơ kiên định lặp lại lần nữa, nắm thật chặt tay Bạch Hoàng Chúc.

Thẩm Bích Nguyệt kinh ngạc nhìn Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc tay trong tay, nhìn rất lâu, sau đó nàng thờ dài một tiếng, khóe mắt chậm rãi rơi xuống một giọt lệ: “Được, chúng ta đi ra ngoài.” Nói xong câu đó, nàng xoay người đầu tiên, khi đi tới cửa thì lại dừng bước, quay đầu lại nói: “Hoàng Quyết,

Hoàng Lâm, để Minh Sơ ở cùng Hoàng Chúc một lát đi.”

Lúc này Minh Sơ mới giương mắt nhìn thoáng qua Thẩm Bích Nguyệt đang đi ra ngoài, ánh mắt hơi biến đổi. Thẩm Bích Nguyệt là Bạch phu nhân, nhiều chuyện lớn nhỏ trong Bạch gia đều chịu sự quản lý của nàng, trong thời gian ở tại Bạch gia Minh Sơ luôn mang một tình cảm kính trọng mà lại xa cách đối với nàng. Đối với Bạch gia, Thẩm Bích Nguyệt là người quan trọng nhất trừ Bạch Vô Sơn, nhưng đối với Bạch Hoàng Chúc, nàng chỉ là một người mẹ.

Trong nháy mắt Minh Sơ cảm thấy nữ tử này già thật rồi, ngay cả bóng dáng cũng trở nên tang thương.

Bạch Hoàng Lâm cứ mở to mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc trên giường, một chút cũng không có ý định rời đi. Bạch Hoàng Quyết bên cạnh vỗ nhẹ vai hắn, hướng hắn thở dài một tiếng gật gật đầu. Bạch Hoàng Lâm không nói gì, nhìn Bạch Hoàng Quyết rồi quay đầu nhìn Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc tay trong tay một lúc lâu, rồi cuối cùng hừ nhẹ một tiếng xoay người rời đi.

Nước mắt của Minh Sơ cuối cùng không kìm nén được nữa rơi xuống, sau đó nàng khẽ nói: “Đa tạ.”

Tiếng cảm ơn này rất nhỏ, nhưng bốn phía vô cùng yên tĩnh, Minh Sơ chắc chắn Bạch Hoàng Lâm nghe thấy, Bạch Hoàng Quyết nghe thấy, mà Thẩm Bích Nguyệt chưa đi xa cũng đã nghe thấy. Chẳng qua không ai quay đầu lại, đã là buổi tối cuối cùng rồi, họ chẳng thể làm gì được nữa.

Việc duy nhất có thể làm là để lại không gian cho Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc.

Minh Sơ thấy ba người đã rời đi, nàng mới không kìm nén được nữa gục lên người Bạch Hoàng Chúc đang ngủ mê mà khóc, nàng không khóc lớn tiếng mà chỉ dề nén rơi lệ, dường như không muốn đánh thức Bạch Hoàng Chúc.

Nhưng Bạch Hoàng Chúc vẫn tỉnh lại, sắc mặt hắn trắng bệch như tuyết, Minh Sơ chưa từng thấy sắc mặt Bạch Hoàng Chúc kém đến như vậy. Nàng thấy Bạch Hoàng Chúc mở miệng nói gì đó, nhưng giọng nói của hắn quá yếu ớt, nàng không thể nghe thấy.

“Bại gia tử” Minh Sơ nhìn chăm chăm vào Bạch Hoàng Chúc, nhìn hắn nở một nụ cười mệt mỏi với mình.

Trong nháy mắt đó Minh Sơ chỉ muốn nói tên bại gia tử Bạch Hoàng Chúc này không biết cách an ủi người khác một chút nào, cười chẳng khác gì khóc. Nhưng nàng nói không nên lời, lời nói đến bên miệng lại thay đổi: “Chàng đồ ngốc này, chàng đáp ứng ta sẽ không chết, giờ lại định nuốt lời sao?”

Đôi mắt vốn lớn của Bạch Hoàng Chúc lúc này đang nhìn chăm chú vào đôi mắt đầm lệ của Minh Sơ, sau đó lắc đầu.

Minh Sơ không hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc, chỉ có thể tự đoán, sau đó thì thầm: “Đừng tưởng đại phu nói chàng chết thì ta sẽ tác thành cho chàng, ta sẽ không tha thứ cho kẻ nuốt lời, cho dù đuổi xuống đất ta cũng phải tóm được chàng.”

Nghe thấy câu này, Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười, mặc dù vẫn mệt mỏi nhưng lại mang theo sự ấm áp như xưa.

Ngay khi Minh Sơ còn đang sững sờ nhìn nụ cười của hắn, hắn lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Minh Sơ cảm giác lòng mình thắt chặt lại, sau khi do dự, nàng vươn tay thăm dò dưới mũi Bạch Hoàng Chúc. Hơi thở của Bạch Hoàng Chúc rất mỏng manh, mỏng manh đến mức khiến nàng có ảo giác bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Nhưng Minh Sơ lại thoáng yên tâm, ít nhất, giây phút này hắn còn sống.

Minh Sơ đè nén lại tình cảm trong lòng, chậm rãi vươn tay rút áo ngoài trên người, tựa như ngày đó Bạch Hoàng Chúc trốn trong chăn đỏ mặt chờ nàng lên giường. Sau khi bỏ áo ngoài, nàng lại cởi giày, động tác rất nhẹ nhàng mở một góc chăn lên rồi chui vào, thân thể của nàng dán chặt lên cơ thể hơi lạnh của Bạch Hoàng Chúc.

Hai người cách nhau rất gần nhưng người bên cạnh lại không có cảm giác gì. Minh Sơ lấy tay vuốt mái tóc dài bị mồ hôi làm ướt của Bạch Hoàng Chúc, thì thầm: “Bại gia tử, mẹ chàng thực ra cũng là người mẹ tốt đó... ta còn tưởng tối nay nàng vẫn cùng ta cướp người cơ...”

Nhưng Thẩm Bích Nguyệt chỉ xoay người rời đi, để Minh Sơ ở lại một mình với Bạch Hoàng Chúc.

Trong lòng Minh Sơ có rất nhiều tình cảm, nhưng lúc này lại không biết có nên nói ra hay không.

Cuối cùng tất cả những điều này đều biến thành không còn gì để nói, tay của Minh Sơ trong chăn ôm chặt lấy Bạch Hoàng Chúc, nàng khẽ nói: “Ta ngủ với chàng tướng công.” Từ xưa tới nay nàng đều gọi Bạch Hoàng Chúc là bại gia tử, bây giờ cũng đổi lại thành tướng công.

Chỉ là người bên gối không nghe thấy.

Minh Sơ thở dài, cuối cùng nói: “Ngày mai khi ta dậy, chàng nhất định phải tỉnh lại, gọi ta một tiếng nương tử... bằng không...”

Bằng không

Minh Sơ cười khổ, bằng không có thể thế nào đây?

Minh Sơ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi. Thật ra nàng cũng rất mệt mỏi, trải qua nhiều chuyện như vậy khiến nàng thật sự muốn đi ngủ cùng hắn.

Một đêm này, Minh Sơ tưởng rằng khó ngủ, nhưng nàng lại ngủ thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai.

Khi tia nắng ban mai chiếu lên mặt nàng, nàng mới phát hiện mình đã ngủ rất lâu, còn Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ quay sang nhìn người bên cạnh, Bạch Hoàng Chúc... tướng công của nàng, đang mở to hai mắt nhìn nàng.

“Minh Sơ” Giọng nói Bạch Hoàng Chúc hơi yếu ớt, nhưng Minh Sơ lại nghe thấy rất rõ ràng.

Minh Sơ cảm thấy cả người nàng đều cứng lại, nàng kinh ngạc nhìn Bạch Hoàng Chúc, nhất thời không tìm được ngôn ngữ.

Bạch Hoàng Chúc cười khan hai tiếng, chớp chớp mắt mở miệng: “Minh Sơ, nàng dậy thật sớm.”

Minh Sơ cũng chớp chớp mắt, nửa ngày mới phản ứng được, nụ cười không hiểu sao hơi khiếp sợ, nàng gật đầu nói: “Đúng vậy rất sớm, ta tưởng chàng muốn ngủ không tỉnh lại luôn mà. Nếu thật là như vậy, sao ta có thể thành toàn cho chàng chứ...”

Bạch Hoàng Chúc vô cùng oan ức, thấy sắc mặt Minh Sơ càng ngày càng khó coi lại không biết nên giải thích như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tướng công, lo lắng

Edit: Sabj

Minh Sơ nhìn dáng vẻ uất ức của Bạch Hoàng Chúc thì nhìn không được vừa bực mình vừa buồn cười, mặc dù nàng đã bị lừa thương tâm lâu như vậy, nhưng dù sao cũng chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi. Chỉ cần Bạch Hoàng Chúc vẫn khỏe, khi tỉnh lại gọi nàng Minh Sơ thì nàng chẳng thể tức giận được nữa.

Nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của Bạch Hoàng Chúc hồi lâu, Minh Sơ mới mở miệng hỏi: “Chàng... Chàng có biết đại phu nói chàng như thế nào không?”

“Hửm?” Bạch Hoàng Chúc lúc ấy hôn mê không nghe thấy gì cả.

Minh Sơ học bộ dáng của hân chớp chớp mắt, nhũn nhũn nói: “Nguyên văn lời của đại phu là... Đại thiếu gia vốn thể chất đã yếu, không có nội lực hộ thể, nay lại bị thương thể nghiêm trọng như vậy, người bình thường còn khó qua khỏi, huống hồ là đại thiếu gia?”

“Hắn còn nói đây là buổi tối cuối cùng rồi, các vị hãy để đại thiếu gia ra đi thanh thản...”

Mấy câu này Minh Sơ bắt chước không sai một chữ khiến Bạch Hoàng Chúc đỏ mặt hỏi.

Sau khi nói xong, Minh Sơ mặc dù vẫn nằm trong chăn nhưng không hiểu sao vẫn có một loại khí thế: “Chàng giải thích thế nào?”

Bạch Hoàng Chúc cạn tiếng, lại cạn tiếng, há miệng muốn trêu đùa, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đang ung dung chờ nghe giải thích của Minh Sơ, hân lập tức chuyển đề tài: “Minh Sơ, mẹ ta bọn họ cũng đã cho là ta...”

“Chàng nghĩ sao?” Trong lòng Minh Sơ buồn cười. Đêm qua không chỉ một mình nàng khổ sở, mà Thẩm Bích Nguyệt và hai huynh đệ Bạch gia cũng tin lời của đại phu, tưởng rằng Bạch Hoàng Chúc lúc này đã...

Bỏ qua những ý nghĩ này, Minh Sơ tiếp tục nói: “Trước tiên chàng không nên giải thích vì sao chàng vẫn sống sờ sờ sao?”

“Ta...” Bạch Hoàng Chúc gật đầu, nghiêm túc nói: “Lời của đại phu nói không phải là dưới tình huống không có nội lực đúng không? Nội lực của ta, tối hôm qua đã khôi phục, đó là lý do...”

Minh Sơ do dự một lúc: “Nội lực của chàng đã khôi phục?”

“Ừ” Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

“Đây là...” Minh Sơ vẫn hơi khó hiểu.

Bạch Hoàng Chúc giải thích: “Tổ Thất phong bế võ công của ta để thương thể của ta khôi phục nhanh hơn, nhưng cho đến thời điểm Doanh Cơ đuổi giết chúng ta thương thể của ta đã gần như khôi phục, chẳng qua vẫn chưa thể phá bỏ được cấm chế của Tổ Thất. Hôm qua ta mất khoảng nửa buổi tối mới phá tan được cấm chế, khôi phục nội lực tự trị thương cho mình.”

Minh Sơ không ngờ sẽ là tình huống này, vì vậy trong nhất thời không biết nên nói gì. Trầm ngâm nửa ngày nàng mới nhớ tới một vấn đề: “Bại gia tử, như vậy chàng định giải thích chuyện này với mẹ chàng và mọi người như thế nào?”

Bạch Hoàng Chúc không nói lời nào, chỉ nhìn Minh Sơ, hai tròng mắt trong suốt mà xinh đẹp.

Nhìn dáng vẻ của Bạch Hoàng Chúc, ngay lập tức Minh Sơ hiểu rõ, phản ứng như vậy là chưa nghĩ ra.

“Chẳng lẽ chàng định nói là đại phu nói sai, tất cả chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, tất cả mọi người có thể yên tâm trở về?” Minh Sơ nâng trán nói.

Bạch Hoàng Chúc tình nguyện nói như vậy nếu nó đủ khiến đám người Thẩm Bích Nguyệt tin tưởng, nhưng người của Bạch gia không phải ngu ngốc, đại phu cũng không có khả năng chẩn đoán nhầm, mà bây giờ hắn lại sống khỏe mạnh như vậy, nghĩ sâu hơn một chút sẽ biết nội lực của hắn không kém, đến lúc đó những kẻ thù chưa hiện thân lại càng thêm cẩn thận.

Mục đích của họ còn chưa đạt được, nếu lúc này chuyện hắn biết vô công bị lộ ra, tất sẽ hỏng việc.

Chẳng qua Bạch Hoàng Chúc cũng không thể nghĩ ra nên lấy lý do gì để đám người Thẩm Bích Nguyệt tin chuyện hắn vô duyên vô cớ lại khỏe lên.

“Quả nhiên là bại gia tử.” Minh Sơ than một tiếng, sau đó xoay người dựa vào mép giường ngồi dậy.

Bạch Hoàng Chúc lúc này đang bọc trong chăn đệm, thấy Minh Sơ ngồi dậy, theo bản năng cũng muốn xuống theo, nhưng lại bị Minh Sơ dùng ánh mắt áp chế hân động, sau đó Minh Sơ trầm giọng nói: “Chàng ngoan ngoãn nằm trên giường cho ta, ta rửa mặt chải đầu xong sẽ đi nhìn phản ứng của mọi người.”

”... Ừ” Câu trả lời của Bạch Hoàng Chúc mãi mãi là câu không có cốt khí này.

Minh Sơ hải lòng gật đầu, sau đó bắt đầu mặc quần áo rửa mặt chải đầu.

Không lâu sau, Minh Sơ đã chuẩn bị xong, Bạch Hoàng Chúc yên lặng nằm trên giường nghiêng mặt nhìn động tác của Minh Sơ, ở góc độ nàng không nhìn thấy hắn nở nụ cười thỏa mãn. Sau khi cài một cây trâm xinh đẹp quý giá vào giữa tóc, Minh Sơ quay đầu nhìn Bạch Hoàng Chúc, vừa vịn chống lại ánh mắt nghiêm túc của hắn.

Sau khi sừng sốt, khoe miệng Minh Sơ nhẹ nhàng cong lên: “Nhìn cái gì?”

Khuôn mặt Bạch Hoàng Chúc hơi đỏ lên, thoát nhìn chẳng khác gì một tiểu cô nương, còn Minh Sơ cảm giác mình là một đại gia. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quay đầu, Minh Sơ nói: “Bại gia tử, bao giờ thì lá gan của chàng có thể lớn hơn một chút đây?”

“...” Bạch Hoàng Chúc im lặng không nói, hắn nghĩ nếu mình nói với Minh Sơ, cái hắn nhìn là cây trâm trên đầu nàng, Minh Sơ tất nhiên sẽ bằm thây vạn đoạn hắn.

Trầm mặc nửa ngày, Bạch Hoàng Chúc nói: “Minh Sơ, nàng nói phản ứng của mẹ ta, đại ca và Hoàng Lâm tối hôm qua xem?”

Động tác của Minh Sơ chợt dừng lại, nàng tin tưởng Bạch Hoàng Chúc không phải ngẫu nhiên hỏi vấn đề này, chắc hắn muốn hỏi đã lâu, nhưng vẫn không thể hạ quyết tâm. Minh Sơ vốn vẫn nghĩ Bạch Hoàng Chúc là một tên ngây thơ, nhưng lúc này lại cảm thấy nam tử này thật ra cũng thâm trầm, có chút khó có thể nắm lấy.

“Chàng muốn biết vị trí của mình trong lòng họ ư?” Minh Sơ nói toạc ra.

Bạch Hoàng Chúc sau một lúc trầm mặc thì gật đầu.

Minh Sơ cười nhẹ: “Cần gì phải hỏi?”

Cần gì phải hỏi, bởi vì trong lòng Bạch Hoàng Chúc đã rõ.

Chỉ là...

“Ta vẫn muốn biết đáp án chắc chắn.” Bạch Hoàng Chúc nói. Có đôi khi Bạch Hoàng Chúc thoát nhìn rất yếu đuối, có đôi khi lại thoát nhìn lại bí hiểm khó nhìn thấu, nhưng hắn vẫn chỉ là một người bị bắt cóc từ nhỏ, xa cách người thân rất nhiều năm mà thôi. Mặc dù ngày thường hắn biết Thẩm Bích Nguyệt quan tâm đến hắn, nhưng thủy chung vẫn rằng đây chỉ là ảo ảnh không chân thật, thủy chung muốn có được cam đoan.

Minh Sơ trầm mặc một lát mới nói: “Ít nhất mẹ chàng và tên Bạch Hoàng Lâm kia quan tâm chàng thật lòng, còn Bạch Hoàng Quyết... tạm thời ta không nhìn thấu.”

Bạch Hoàng Chúc khề thì thầm lặp lại những lời này, cuối cùng gằn mặt mày nở nụ cười: “Ta biết rồi.”

Ý của Minh Sơ đã rõ ràng, nàng nhìn không thấu Bạch Hoàng Quyết, nghĩa là đang nghi ngờ Bạch Hoàng Quyết chính là người bí mật thuê người đối phó hắn, cũng như lo lắng Bạch Hoàng Quyết vì muốn giành được vị trí gia chủ mà trừ bỏ Hoàng Chúc.

Dù sao với tình huống tối hôm qua, cảm xúc của Thẩm Bích Nguyệt và Bạch Hoàng Lâm đều không thể làm giả được, nhưng về mặt của Bạch Hoàng Quyết quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Minh Sơ không thể không nghi ngờ hắn. Nhưng sau khi Bạch Hoàng Chúc nghe Minh Sơ nói xong cũng không nhiều lời, chỉ có một tiếng “Ta biết rồi”.

Minh Sơ cau mày nói: “Mặc dù ta biết chàng không muốn thừa nhận, nhưng ta vẫn phải nói cẩn thận Bạch Hoàng Quyết.”

Bạch Hoàng Chúc rũ mắt không trả lời. Minh Sơ than nhẹ một tiếng, nhìn chăm chăm vào hắn một lát rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng: “Chàng ngoan ngoãn ở trong phòng cho ta, có thể lát nữa sẽ có người tới đây.” Ý nàng muốn nói chính là, đại phu hắn đã truyền tin tức Bạch đại thiếu gia sống không quá đêm qua ra ngoài, hiện tại chắc chắn toàn bộ người của Bạch gia đều tưởng Bạch Hoàng Chúc lúc này đã chết. Mà nếu những người đó vào đây mà thấy Bạch Hoàng Chúc vẫn sống sò sò thì nét mặt tất nhiên sẽ phản kích tuyệt luân.

Nhưng lúc này Bạch Hoàng Chúc đang có tâm sự khác nên không suy nghĩ đến việc đó.

Minh Sơ mở cửa định đi ra ngoài, lại không ngờ vừa mở cửa đã thấy một người.

Bạch Hoàng Lâm lạnh lùng đứng ngoài cửa, dưới đôi mắt còn có quầng thâm màu đen, khi thấy Minh Sơ đi ra, động tác dừng một lúc mới chậm rãi mở miệng: “Ca ca của ta ra đi có thành thân không?”

Động tác của Minh Sơ cũng nhanh chóng dừng lại, Bạch Hoàng Lâm cao hơn nàng một chút nên nàng phải ngước mắt lên nhìn hắn, sau đó nàng thấy trong mắt Bạch Hoàng Lâm còn có tơ máu. Có lẽ Bạch Hoàng Lâm cả đêm qua ngủ không yên, hơn nữa sáng sớm đã chạy tới đây đứng nhưng không muốn vào.

Minh Sơ không phúc hậu muốn cười, có thể khiến một Bạch Hoàng Lâm kỳ quái lại tâm cao khí ngạo nói ra những lời này đúng là không dễ chút nào. Bạch Hoàng Lâm không biết Bạch Hoàng Chúc đã khôi phục nội lực trong phòng đã nghe hết lời nói của hắn không sót một chữ.

“Hắn rất thanh thản.” Minh Sơ trả lời, lúc này Bạch Hoàng Chúc đang ngoan ngoãn nằm trong kia, thế cũng coi như thanh thản.

Bạch Hoàng Lâm nghe xong câu trả lời của Minh Sơ trả lời, mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta muốn vào nhìn hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tướng công, xác chết vùng dậy

Edit: Sabj

Nghe thấy câu nói này của Bạch Hoàng Lâm, trong chốc lát Minh Sơ cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

Không thấy Minh Sơ trả lời, Bạch Hoàng Lâm lại cho rằng Minh Sơ quá mức thương tâm nên nói không ra lời, vì vậy hắn cúi thấp đầu muốn đi vào trong. Trong phòng Bạch Hoàng Chúc mở to hai mắt, kinh ngạc nghe tiếng bước chân của Bạch Hoàng Lâm càng ngày càng gần, sắp vào cửa đến nơi.

Gặp Bạch Hoàng Lâm thì phải làm sao?

Điểm này Bạch Hoàng Chúc vẫn chưa nghĩ ra. Hắn không tưởng tượng nếu mình bình tĩnh nói cho Bạch Hoàng Lâm tất cả những điều này chỉ là cái hiểu lầm thì Bạch Hoàng Lâm hội sẽ có phản ứng gì.

Bạch Hoàng Lâm là một thiếu niên nóng nảy kì cục, điểm này ngay từ lần gặp mặt đầu tiên Bạch Hoàng Chúc đã nhận ra. Vì vậy kết cục nếu Bạch Hoàng Chúc làm như vậy chỉ có một, bị Bạch Hoàng Lâm trừng đến chết hoặc bầm vằm đến chết.

Ngay tại lúc tiếng bước chân kia gần tới cửa, Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng có động tác là phủ chắn qua đầu.

Bạch Hoàng Lâm nhanh chóng đẩy cửa phòng ra nhìn vào trong, bên trong toàn bộ cửa sổ đều đóng chặt khiến ánh mặt trời không có cách nào lọt được vào, bóng tối bao trùm mang màu sắc thê lương. Hai mắt Bạch Hoàng Lâm chăm chú nhìn lên giường, người trên giường bị bọc kín trong chăn nên không nhìn rõ. Người đó chắc là ca ca của hắn, người thân hắn mới gặp vài lần, người mất tích nhiều năm mới trở về, Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Lâm nói không rõ tâm trạng hiện giờ của hắn như thế nào, hắn vốn nên không có cảm giác gì mới đúng, bởi vì Bạch Hoàng Chúc tuy là huynh đệ của hắn, nhưng hai người mới chỉ gặp mặt hai lần, nói cũng chỉ được có mấy câu. Nhưng không biết vì sao, hắn không có cách nào đi về phía trước.

Là không nổi, không đành lòng thấy người không lâu trước còn khỏe mạnh, hiện tại lại yếu ớt ngủ say.

“Bạch Hoàng Lâm.” Minh Sơ chạy tới, đứng sau Bạch Hoàng Lâm lo lắng nhìn hắn.

Bạch Hoàng Lâm quay đầu nhìn nàng, mặt không đổi sắc nói: “Người không cần lo lắng, người đã chết này đối với ta cũng chỉ có quan hệ thoảng qua mà

thời.”

Minh Sơ không nói lời nào, thần sắc phức tạp nhìn Bạch Hoàng Lân, điều nàng lo lắng căn bản không phải là Bạch Hoàng Lân, mà là chuyện sẽ xảy ra sau khi Bạch Hoàng Chúc bị phát hiện.

“Khoan đã.” Minh Sơ mím môi nói khẽ.

Bạch Hoàng Lân nghiêng người, cau mày nói: “Sao thế?”

“Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia” ngay tại lúc Minh Sơ đang bí không nghĩ ra lý do, quản gia Bạch Luyện kịp thời xuất hiện ở ngoài cửa phòng, vẻ mặt hốt hoảng hô: “Hai người mau đi xem một chút, phu nhân đột nhiên té xỉu.”

“Người nói cái gì?” Bạch Hoàng Lân nghe vậy nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Bạch Luyện, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Bạch Luyện thở hổn hển nhìn Bạch Hoàng Lân, đau khổ lắc đầu.

Bạch Hoàng Chúc lúc này cũng không biết nên nói gì, khẩn cấp nhìn Minh Sơ, Minh Sơ bắt đầu nhìn lại Bạch Hoàng Chúc. Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc đã bên nhau nhiều năm như vậy, sao không biết suy nghĩ lúc này của hắn chứ, trong lòng hắn tất nhiên lo lắng cho Thẩm Bích Nguyệt, cho nên muốn đi xem nàng. Nhưng Bạch Hoàng Chúc vừa mới từ chỗ Diêm vương gia trở về, dù như thế nào Minh Sơ cũng không cho hắn đi gặp Thẩm Bích Nguyệt.

“Đại... Đại đại đại thiếu gia...” Bạch Luyện nói năng lộn xộn, đêm hôm qua thì nghe thấy đại phu nói Bạch gia hãy sắp xếp thời gian an bài hậu sự cho đại thiếu gia, bây giờ vừa vào thì thấy người đáng lẽ đã chết lại đang ngồi trên giường, bất kể ai chỉ sợ cũng lắp bắp.

Bạch Hoàng Chúc ngắt lời hắn: “Ta còn sống.”

Bạch Luyện hơi lui về sau hai bước, nói tiếp: “Đại thiếu gia người... còn sống là tốt rồi... Còn sống... Hà, còn sống?”

Về mặt Bạch Luyện vô cùng buồn cười, Minh Sơ ở một bên nhàn nhạt bổ sung thêm: “Đúng vậy, hắn còn sống rất khỏe.”

Nghe thấy lời nói của Minh Sơ, Bạch Luyện lại quay đầu cẩn thận nhìn Bạch Hoàng Chúc, lặp lại một lần nữa: “Đại thiếu gia, thật sự chưa chết sao?”

“Người nghĩ sao...” Bạch Hoàng Chúc ai oán, “Bạch Luyện, mau đỡ ta đi gặp mẹ ta.”

Bạch Luyện trải qua cơn khiếp sợ vừa rồi, bây giờ đã dần dần khôi phục lại, sau khi hoàn hồn mới hỏi lại: “Đại thiếu gia muốn đi nói cho phu nhân biết chuyện người còn sống sao?”

“Đúng vậy, ta nghĩ việc mẹ ta té xỉu, tám phần là liên quan đến chuyện này.” Bạch Hoàng Chúc nhìn Bạch Luyện, lại quay đầu nhìn về phía Minh Sơ, Minh Sơ nhún vai, nàng cũng biết chuyện có thể khiến nữ tử như Thẩm Bích Nguyệt té xỉu, đại khái cũng chỉ có thể liên quan đến đứa con vô cùng yêu thương này mà thôi. Sau khi nghe thấy lời nói của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Luyện hơi do dự, sau đó khẽ nói: “Đại thiếu gia vừa mới khôi phục lại, tin vui này để ta đi nói cho phu nhân cũng được.”

Bạch Hoàng Chúc kiên quyết từ chối: “Để ta đi.”

(hình như mất một đoạn ở đây thì phải)

“Minh Sơ...” Về mặt Bạch Hoàng Chúc khế biến, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên kiên trì tiếp như thế nào.

Nếu không phải Minh Sơ lúc này đột nhiên nói ra, Bạch Hoàng Chúc căn bản cũng không nghĩ đến Minh Sơ vẫn có suy nghĩ như vậy. Mỗi lần Minh Sơ lo lắng cho hắn, muốn hắn ở trong tiểu viện này ngoan ngoãn dưỡng thương, hắn biết dụng tâm của Minh Sơ, nhưng từ trước tới nay hắn đã quên mất, mọi suy nghĩ của Minh Sơ đều là vì lo lắng.

Minh Sơ rất ít khi thì thầm như thế này, mỗi lần như vậy thì đều là khi có chuyện không hay xảy ra. Vì thế khi Bạch Hoàng Chúc nghe thấy Minh Sơ nói theo thói quen rụt vào trong giường. Còn Minh Sơ nhíu mày nhìn động tác của Bạch Hoàng Chúc, vẻ mặt vốn giả vờ nghiêm túc không tiếp tục được nữa. Thở dài một hơi, Minh Sơ nói: “Chàng muốn đi thật sao?”

Bạch Hoàng Chúc nghe thấy nàng hỏi thì nhanh chóng gật đầu: “Nhất định phải đi.”

“Nếu ngắt ở trên đường ta sẽ kéo chàng về.” Minh Sơ nói.

“Được” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt.

Minh Sơ rất muốn thở dài một tiếng, hoặc bắt tay đem cái tên không bớt lo này nhét vào trong chăn cả đời không cho ra, nhưng người này nếu như có thể nhét được thì đã không phải là Bạch Hoàng Chúc.

Chương 38: Tướng công, chân tướng

Edit: Sabj

Lúc này chỗ của Thẩm Bích Nguyệt đã loạn cào cào, cảnh tượng khi Bạch tiểu thiếu gia Bạch Hoàng Lân tới đó là một đám người bận rộn đi tới đi lui, Bạch Hoàng Quyết đang canh giữ ngoài cửa phòng Thẩm Bích Nguyệt. Thấy Bạch Hoàng Lân tới, ánh mắt Bạch Hoàng Quyết hơi biến đổi, đi lên trước: “Hoàng Lân, đệ đến rồi à?”

Bạch Hoàng Lân mặt không chút thay đổi gật đầu, nhìn thoáng qua trong phòng thì thấy Thẩm Bích Nguyệt đã tỉnh, đang ngồi dựa vào đầu giường, tuy nhiên chỉ nhìn vào tường ngăn người. Bạch Hoàng Lân định chuẩn bị đi vào thì lại nghe thấy Bạch Hoàng Quyết khẽ nói: “Đệ vừa từ chỗ Hoàng Chúc đến đây sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Hoàng Lân gật đầu, vẻ mặt vẫn không chút biểu tình.

Lúc này cảm xúc của Bạch Hoàng Quyết cũng rất khó đoán, sau một lúc trầm ngâm hần mới tiếp tục hỏi: “Hoàng Chúc lúc này... đã ...?”

Bạch Hoàng Lân nhìn chằm chằm vào Bạch Hoàng Quyết, rất lâu sau hần nói: “Là người đúng hay không?”

Bạch Hoàng Quyết ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Đệ đang nói gì vậy?”

“Là người phái người giết đại ca, đúng hay không?” Bạch Hoàng Lân lạnh lùng lặp lại lần nữa.

“Người” Bạch Hoàng Quyết cười nhạt, “Bạch Hoàng Lân, người đừng cần bậy người khác.”

“Chẳng lẽ không phải người sao? Chúng ta biết người đã làm rất nhiều chuyện vì Bạch gia, nhưng người không phải con trai ruột của cha ta, vì vậy người ghen tị với đại ca, ghen tị hần không làm gì vừa về đã có thể kế thừa vị trí gia chủ Bạch gia. Ta nói sai sao?” Bình thường Bạch Hoàng Lân rất ít khi mở miệng, nhưng một khi đã nói thì cực kỳ gay gắt.

Bạch Hoàng Quyết thu lại nụ cười nhạt trên mặt, trầm giọng nói: “Nói ta, vậy người thì sao? Người nghĩ ta không biết mấy năm nay người ở bên ngoài đã làm những việc gì sao? Nếu có người nào muốn giết Hoàng Chúc thì chắc chắn người sẽ là người đầu tiên, Bạch Hoàng Lân. Người dám nói từ ngày người trở về người không muốn giết hần sao?”

Đồng tử trong mắt Bạch Hoàng Lân chợt co rút, sau đó im lặng.

Hai người giằng co một lúc lâu, không ai chịu nhường ai, chỉ hờ hững nhìn chăm chú vào đối phương. Khi nói chuyện hai người đều hạ giọng nói rất nhỏ, trong phòng Thẩm Bích Nguyệt vẫn đang ngăn người, căn bản không nghe thấy gì, mãi cho đến khi Bạch Hoàng Lân hừ lạnh một tiếng quay người đẩy cửa phòng Thẩm Bích Nguyệt ra.

“Mẹ.” Bạch Hoàng Lân mở miệng.

Thẩm Bích Nguyệt lúc này mới có phản ứng, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Bạch Hoàng Lân đang đi tới gần nàng, định mở miệng nói gì đó, nhưng thật lâu sau vẫn chưa lên tiếng. Bạch Hoàng Lân biết Thẩm Bích Nguyệt muốn hỏi điều gì, hần nghĩ những người khác đã nói chuyện hần đến tiểu viện của Bạch Hoàng Chúc, Thẩm Bích Nguyệt hần nên hỏi về tình huống của Bạch Hoàng Chúc mới đúng.

Thẩm Bích Nguyệt cười nhẹ, nhàn nhạt mở miệng gọi: “Hoàng Lân.” Nói xong, nàng lại quay đầu nói với Bạch Hoàng Quyết ngoài cửa: “Hoàng Quyết, con cũng vào đây đi, có một số việc ta muốn nói cho các con nghe.”

“Vâng, mẹ.” Bạch Hoàng Quyết coi như chưa từng xảy ra trận tranh cãi vừa rồi, nhanh chóng đi vào phòng, ngồi xuống cái ghế bên giường, sóng vai với Bạch Hoàng Lân hướng về phía Thẩm Bích Nguyệt.

Khuôn mặt Thẩm Bích Nguyệt tái nhợt, tiểu tụy không còn là Bạch phu nhân gọn gang chín chu ngày thường. Trong nháy mắt dường như nàng đã già đi khiến người ta nhìn mà không đành lòng. Bạch Hoàng Lân thậm chí muốn quay đầu đi chỗ khác không nhìn nàng nữa, nhưng hần không làm được, bởi vì giây phút này đôi mắt của Thẩm Bích Nguyệt khiến người ta không thể dời mắt.

Thẩm Bích Nguyệt từ từ nắm lấy tay hai huynh đệ, sau đó khẽ nói: “Có phải các con vẫn trách ta, từ khi Hoàng Chúc trở lại chỉ dồn hết tâm tư lên người Hoàng Chúc không?”

Bạch Hoàng Lân không nói, hần không biết mình nên nói gì. Chỉ có Bạch Hoàng Quyết mở miệng: “Chúng con sao lại trách mẹ được, Hoàng Chúc và chúng ta đã xa cách nhiều năm, mẹ yêu thương đệ ấy cũng là chuyện đương nhiên.”

“Hoàng Quyết, con rất biết cách nói chuyện.” Thẩm Bích Nguyệt thở dài một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Hai huynh đệ cũng rơi vào trầm mặc, sau đó Thảm Bích Nguyệt mở miệng lần nữa: “Ta nhớ ngày trước, khi các con mới chỉ là những đứa bé mấy tuổi. Lúc đó, Hoàng Chúc là đứa luôn khiến người khác không thể bỏ lơ. Nó chưa hiểu chuyện, rất thích quấy quấy lấy ta, thích trêu người khác nhưng lại rất nhất gan. Mỗi lần ta mắng nó, nó sẽ trốn sau lưng gia mô to mắt nhìn ta. Bây giờ nghĩ lại, trước kia nó còn là một đứa trẻ tinh quái, bây giờ lại trở nên hiền lành hiểu chuyện.” Thảm Bích Nguyệt nói vậy nhưng không hề biết thực ra tính cách của Bạch Hoàng Chúc chưa bao giờ thay đổi.

Sau một lát im lặng nàng lại nói: “Sau đó Hoàng Chúc bị bắt cóc, chúng ta đã lật tung toàn bộ Trung Nguyên cũng không tìm được nó, khi ấy gần như ta đã nổi điên. Nhưng khi nhìn thấy các con, lòng ta mới có thể bình tĩnh lại một chút. Khi đó ta đã nghĩ, ta còn có các con, may mà còn có các con.”

Những lời này từ trước tới nay Thảm Bích Nguyệt chưa bao giờ nói, vì vậy bây giờ bất kể là Bạch Hoàng Quyết hay Bạch Hoàng Lâm đều không nhẫn tâm chen vào.

Thảm Bích Nguyệt tiếp tục nói: “Trước đây ta nghe thầy bói nói, Hoàng Chúc đứa nhỏ này vận mệnh nhiều bất trắc, phải chăm sóc cho cẩn thận. Lúc ấy ta không tin, về sau mới ân hận. Sau khi Hoàng Chúc mất tích, mỗi lần nhìn thấy các con ta lại nhớ đến đứa bé số khổ kia, ta nghĩ về sau nếu nó trở lại, ta sẽ đối xử với nó thật tốt như đã làm với các con, bù đắp tất cả tổn thương trong nhiều năm qua.”

“Sau này đúng là nó đã về, ta cũng tận lực bù đắp, nhưng ta thật không ngờ.”

Thảm Bích Nguyệt không nói được nữa, mà Bạch Hoàng Lâm cũng không thể nghe tiếp. “Mẹ, đủ rồi.” Bạch Hoàng Lâm ngắt lời nàng.

Thảm Bích Nguyệt quả nhiên không nói nữa, Bạch Hoàng Lâm mím môi nhìn nàng. Còn Bạch Hoàng Quyết lặng lẽ ngồi một bên, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Sau một lúc lâu im lặng, Bạch Hoàng Quyết mới nói: “Mẹ, vì sao đột nhiên lại nói những lời này với chúng con?”

“Không vì sao cả, chẳng qua ta cảm thấy, nên cho các con biết mà thôi.” Thảm Bích Nguyệt nở nụ cười chua xót.

Đôi mắt Bạch Hoàng Quyết hơi nheo lại.

Bạch Hoàng Lâm đứng lên.

Thảm Bích Nguyệt cuối cùng kết thúc bằng tiếng thở dài: “Thật ra với ta bồi thường cho Hoàng Chúc chỉ là muốn cho hắn một cuộc sống tốt nhất, cho dù mãi mãi cung chiêu như vậy cũng được. Hoàng Chúc dù sao rời khỏi Bạch gia đã lâu như vậy, vì toàn bộ Bạch gia ta cũng không thể để nó trở thành gia chủ được. Chỉ là không hề nghĩ đến, sự yêu thương của ta chỉ khiến nó một lần nữa bị dễ mất tới, một lần nữa bị tổn thương.”

Trong nháy mắt những lời này vừa nói ra, ánh mắt của Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm đồng thời biến đổi.

“Mẹ biết.” Bạch Hoàng Quyết trầm giọng nói.

“Ta biết.” Thảm Bích Nguyệt gật đầu, về mặt có sự chua xót không nói nên lời. Sau đó, nàng khẽ nói: “Ta không trách con, không trách Hoàng Lâm, ai ta cũng sẽ không trách. Cho dù thật sự muốn trách, cũng chỉ có thể trách chính ta là một người mẹ không biết cách bảo vệ con mình.”

Thảm Bích Nguyệt biết tất cả, chỉ là nàng chưa từng nói. Sau khi biết điều này, Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm mới hiểu ra.

“Rốt cuộc...”

Tiếng “rốt cuộc” này, không phải Bạch Hoàng Quyết nói, cũng không phải Bạch Hoàng Lâm mở miệng, mà là đến từ ngoài cửa. Ba người trong phòng kinh ngạc, đồng thời quay đầu nhìn ra ngoài, Bạch Hoàng Chúc đang được Minh Sơ dìu ngơ ngác nhìn ba người. Bạch Hoàng Chúc đã từng nghĩ tới, nghĩ Bạch Hoàng Quyết muốn giết hắn, Bạch Hoàng Lâm chán ghét hắn, nhưng khi hai người thừa nhận, hắn vẫn cảm thấy không chấp nhận nổi.

Minh Sơ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai huynh đệ trong phòng, trong lòng thì trầm xuống, đây mới là cuộc sống danh môn thế gia, người lừa ta gạt, ngay cả khi Bạch Hoàng Chúc vốn không hề có tâm tư tranh giành với huynh đệ mình.

Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc, nhưng ba người trong phòng còn kinh ngạc hơn cả Bạch Hoàng Chúc. Về mặt Bạch Hoàng Quyết vốn sảng to gió lớn cũng không sợ hãi trong nháy mắt nháy mắt trở nên rất quái dị, còn Bạch Hoàng Lâm lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào Bạch Hoàng Chúc. Thảm Bích Nguyệt là người bình tĩnh nhất, nàng nhìn Bạch Hoàng Chúc rồi nhàn nhạt cười: “Còn sống... còn sống là tốt rồi.”

“Mẹ, con không sao.” Từ lúc khi Thảm Bích Nguyệt kể lại chuyện lúc hắn còn bé hắn đã đứng ngoài cửa nghe, hiện tại chính thức đối mặt với Thảm Bích Nguyệt, trong nháy mắt có rất nhiều cảm xúc.

Thảm Bích Nguyệt chỉ gật đầu, làm một người mẹ, nàng chỉ cầu con cái bình an, thế là đủ.

Bạch Hoàng Chúc không còn lòng dạ nào để hỏi thêm, chỉ mỉm cười với Thảm Bích Nguyệt. Nhưng Minh Sơ không định bỏ qua như vậy, nàng giúp Bạch Hoàng Chúc đi vào phòng, tầm mắt đảo qua Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm, nhú mồm nói: “Xem ra, tất cả đều đã rõ, phải không?” Trong lúc Thảm Bích Nguyệt nói chuyện, Minh Sơ đã hiểu hàm ý trong đó. Hai huynh đệ Bạch gia, ai cũng mang tâm tư của riêng mình, còn trong lòng Thảm Bích Nguyệt cái gì cũng hiểu, chẳng qua nàng không muốn nói mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện, lần đầu tiên gặp thiên hạ đệ nhất

Edit: Sabj

“Dừng lại” đoàn xe đang đi bị tiếng kêu này chặn lại, người đánh xe không khỏi dò xét, đằng trước có mấy chục người, trên tay mỗi người đều lăm lăm vũ khí hùng hổ đứng giữa đường, hần quýnh lên, vội vàng nói với người đằng sau: “Mọi người cẩn thận, có sơn tặc, chúng ta tiến lên.”

“Tiến cái đầu nguoi.” Trong đội ngũ sơn tặc vang lên một giọng nói, người đánh xe ngạc nhiên, vì đây là giọng nói của một nữ tử. Cùng lúc đó, một bóng người nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt hần, còn chưa đợi hần kêu sợ hãi người kia đã hừ nhẹ một tiếng: “Bảo toàn bộ đoàn xe dừng lại.”

Thân ảnh kia đúng là một nữ tử mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ thẫm. Nữ tử này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, đôi mắt cực kỳ linh động, quyến rũ mà không lẳng lơ khiến người đánh xe nhìn đến ngẩn người.

“Còn không kêu sao?” Nữ tử lặp lại lần nữa.

Người đánh xe lúc này mới hoàn hồn, cố chấp nói: “Vì sao ta phải nghe lời các nguoi?”

“Dừng lại.” Nữ tử hô, sau đó nàng hơi chuyển động.

Chuyển động nhìn như lơ đãng nhưng kiếm trên tay nữ tử đã đặt trên cổ người đánh xe.

Nữ tử còn chưa mở miệng tiếp tục uy hiếp, người đánh xe đã rất phối hợp hét lên sợ hãi: “Mọi người dừng lại.”

Sau tiếng hét của người đó, toàn bộ đoàn xe đều dừng lại, từng chiếc xe ngựa ngừng tại ven đường. Nữ sơn tặc hài lòng cong khóe miệng, gạt đầu với đám sơn tặc: “Các nguoi, lục soát xe ngựa của hần.”

“Vâng”.

“Vâng, đại đương gia.” Các giọng nói cao thấp không đồng đều trả lời, đám sơn tặc trong tay cầm đao đi về phía đoàn xe, sau đó bắt đầu đòi lục soát vật phẩm bên trong xe ngựa, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng. Còn nữ sơn tặc chỉ ngồi xồm bên cạnh người đánh xe, rất có hứng thú nhìn hần rồi hỏi: “Nguoi nói xem đoàn xe này có cái gì?”

“Ừm” Người đánh xe vẻ mặt khó xử không chịu nói thêm.

Nữ sơn tặc thấy ánh mắt người đó không ngừng liếc về buồng xe phía sau xe ngựa nên nhin không được quay đầu nhìn về phía buồng xe bị che khuất đó, cười hỏi: “Bên trong có gì?”

Dứt lời, nàng lách mình đi tới trước buồng xe, đang muốn vươn tay mở màn xe lên thì người đánh xe lại hoảng loạn hét lớn: “Dừng tay, nguoi không thể nhìn người phía trong” lời nói của hần đột nhiên im bặt, vì lúc đó nữ sơn tặc đã xốc màn xe lên.

Bên trong xe ngựa không có núi vàng núi bạc như nữ sơn tặc tưởng tượng, chỉ có một người, một nam tử. Hần đang nằm trong xe yên bình ngủ. Nữ sơn tặc cảm thấy mình đã bị lừa một vỏ nặng, vì vậy nàng tức giận hét vào trong xe: “Dậy đi.”

Không có tiếng trả lời, người đánh xe phía sau lưng nàng cũng hoảng sợ không dám nói tiếp nữa.

Nữ sơn tặc rất tức giận, vô cùng tức giận. Nàng dùng chuôi đao gõ vào vách xe, nàng gõ rất dùng sức khiến toàn bộ xe ngựa đều lung lay, nhưng vẫn có người bất động như núi. Nữ sơn tặc mím môi, dùng chuôi đao gõ thẳng lên đầu tên đang ngủ.

“Đau” tên lúc trước cho dù ồn ào thế nào cũng không chịu dậy lúc này cuối cùng đã tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn hồng y nữ tử trước mắt.

Hồng y nữ tử trừng mắt nhìn hần, hai người đều không mở miệng.

Nam tử có khuôn mặt thanh tú xinh đẹp giống như nữ tử, không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng có một đôi mắt vô cùng lớn, hai tròng mắt mặc dù vẫn mang theo một chút mờ mịt khi mới tỉnh ngủ nhưng có thể nhìn ra được bình thường rất trong suốt xinh đẹp.

Rất lâu rất lâu sau, nam tử dường như mới tỉnh táo lại một ít, câu đầu tiên khi hần mở miệng khiến nữ sơn tặc gần như muốn dùng chuôi đao gõ cho hần choáng váng luôn: “Đến nhà rồi à?”

“Không phải về nhà.” Hai hàng lông mày thanh mảnh của nữ sơn tặc cau lại, nàng trầm giọng nói: “Là cướp bóc.”

Sau khi những lời này được nói ra, trong xe lại rơi vào trầm mặc. Lại thêm rất lâu sau nữa, mãi cho đến khi nữ sơn tặc tưởng nam tử này lại đang ngủ thì hần mới có hành động. Hần đưa tay vào trong ngực sờ soạng, dường như muốn lấy ra thứ gì đó. Nữ sơn tặc bình tĩnh nhìn chằm chằm động tác của hần, nắm thật chặt đao trong tay.

Sau đó, ngay lúc nữ sơn tặc chuẩn bị động thủ, nam tử cuối cùng cũng rút thứ gì đó ra.

“À” tiếng kêu sợ hãi này lại phát ra từ miệng nữ sơn tặc, điều này làm cho người đánh xe đang che mắt một bên không dám nhìn lên, từ từ buông hai tay đang che mắt xuống.

Sau đó hắn nhìn thấy, nữ sơn tặc – nét mặt kinh dị nhìn vào trong xe, còn trong xe, chủ tử của hắn, trai chủ Hồng Diệp trai Diệp Trúc Tuyên, lúc này đang cầm một chồng ngân phiếu đưa cho nữ sơn tặc.

“Ngươi định làm gì?” Nữ sơn tặc cảnh giác nhìn Diệp Trúc Tuyên.

“Không phải cướp bóc sao?” Diệp Trúc Tuyên chớp chớp mắt, không hiểu nhìn nữ sơn tặc.

Nữ sơn tặc không thể tin nhìn Diệp Trúc Tuyên quá phối hợp, sau một lúc do dự vẫn nhận lấy ngân phiếu trong tay hắn. Nhưng mà, chưa đợi nàng mở miệng, Diệp Trúc Tuyên lại rút tiếp, chốc lát sau lại rút thêm một chồng nữa đưa cho nàng, sau đó về mặt áy náy nhìn nữ sơn tặc: “Xin lỗi, hôm nay ta chỉ mang từng đó thôi, để ta về mai đem đến cho ngươi được không?”

”...” Nữ sơn tặc cảm thấy, người trước mắt có thể là một tên ngốc.

Đây là lần cướp bóc thành công nhất của nữ sơn tặc kể từ lúc chào đời tới nay, bởi vì nàng đã cướp được đoàn xe của giàu có Hồng Diệp trai, gặp được người phù hợp nhất.

Cho đến khi nữ sơn tặc khiếp sợ đưa để đoàn xe của Diệp Trúc Tuyên đi, nàng vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Đại đương gia, cái này.” Một sơn tặc đi tới, chỉ vào một loạt thùng được xếp ngay ngắn trên mặt đất, trong đó tất cả đều là vàng bạc châu báu. Đó là thành quả cướp bóc của họ, còn nhiều hơn tất cả số đồ đặc bọn hắn cướp được nhiều năm qua cộng lại.

Nữ sơn tặc lúc này mới dời tầm mắt lên mặt tên sơn tặc, cố gắng không để mình suy nghĩ về đồng tài sản kia. Sau đó nàng chợt nói: “Cuối cùng thì ta đã hiểu.”

“?” Tên sơn tặc khó hiểu.

Nữ sơn tặc hưng phấn nói: “Ba Tử, ngươi còn nhớ người đứng đầu bảng xếp hạng Khuynh Thiên không?”

Tên sơn tặc gọi là Ba Tử lập tức hiểu ra, vỗ tay nói: “Chẳng lẽ chúng ta đã gặp được Khuynh Thiên đệ nhất sát thủ Quỷ Chúc sao?”

“Quý đại gia ngươi nếu hắn mà là thiên hạ đệ nhất sát thủ thì lão nương ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!” Nữ sơn tặc vung tay cốc vào đỉnh đầu Ba Tử. Nàng suy nghĩ rồi nói: “Nếu hắn là sát thủ đệ nhất thì ngươi đã mất mạng từ lâu, ý ta nói không phải sát thủ bảng.”

“Mỹ nhân bảng? Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hồng đại tiểu thư?” Ba Tử bỗng nhiên hiểu ra.

“Cút!” Nữ sơn tặc chán chảng buồn đánh hắn, “Trong não ngươi chứa cái gì thế? Ta muốn nói Khuynh Thiên đệ nhất sát thủ bảng! ” Khuynh Thiên bảng có xếp hạng cho đủ loại nghề trong thiên hạ, đệ nhất bảng này cũng chỉ có sơn tặc mới hiểu được.

Cuối cùng Ba Tử cũng hiểu rõ, hắn cười to: “Chẳng lẽ chúng ta đã cướp của người đứng đầu đệ nhất bảng trong truyền thuyết ư? Trai chủ Hồng Diệp trai Diệp Trúc Tuyên?”

“Không sai, chính là hắn.” Nữ sơn tặc gật đầu cười đáp, ánh mắt lại phóng về phía xa.

Ngày hôm đó, ai cũng không nghĩ tới, nữ sơn tặc Minh Sơ này, có một ngày sẽ trở thành nữ chủ nhân Hồng Diệp trai.

Thiên hạ đệ nhất đệ nhất nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tướng công, thương chàng

Edit: Sabj

“Vì sao?” Minh Sơ nhìn chăm chú vào mấy người trong phòng, trong mắt ẩn ẩn hàm chứa sự phẫn nộ.

Mấy người đó đều im lặng không nói, Thẩm Bích Nguyệt lặng lẽ nhìn Bạch Hoàng Chúc, niềm vui mất rồi lại có được vẫn chưa hoàn toàn tan biến, còn Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm song song nhìn chăm chăm Minh Sơ, trên mặt Bạch Hoàng Quyết vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt như mọi ngày, còn Bạch Hoàng Lâm vẫn là gương mặt hồ hững. Minh Sơ cảm thấy thái độ của hai huynh đệ Bạch gia rất kỳ lạ.

Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc nhìn Minh Sơ, lại theo tầm mắt nàng quay đầu nhìn về phía Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm, sau một lúc lâu im lặng, cuối cùng hắn vẫn phải mở miệng hỏi: “Ta tưởng rằng ít nhất chúng ta vẫn còn tình cảm huynh đệ đúng không?”

“Đương nhiên, chúng ta là huynh đệ.” Bạch Hoàng Quyết lập tức trả lời chắc chắn.

Bạch Hoàng Lâm vẫn không nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng không hề thay đổi.

Thẩm Bích Nguyệt nhướn mày nhìn bốn người, đang muốn mở miệng ngăn cản họ nói tiếp thì Bạch Hoàng Chúc lại nói: “Chúng ta... thật sự chỉ có thể làm kẻ thù sao?”

“Đúng, chúng ta là kẻ thù.” Người mở miệng là Bạch Hoàng Lâm.

Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ mặc dù đã lường trước hắn sẽ nói như vậy, nhưng khi nghe chính miệng hắn nói ra thì sắc mặt vẫn biến đổi. Bạch Hoàng Chúc nhếch môi không mở miệng, nhưng Minh Sơ thì không im lặng như thế, nàng lạnh lùng nói: “Ta không ngờ người Bạch gia lại là loại như thế này.”

“Hừ, ngày đó ta bắt cóc Bạch Hoàng Chúc, vốn định giết hắn luôn, ai biết kế hoạch đột nhiên thay đổi làm ta không giết được.” Bạch Hoàng Lâm mở miệng.

Bàn tay trong tay áo của Minh Sơ chợt nắm chặt lại, sự phẫn nộ trên mặt nàng ngày càng rõ ràng. Nhưng Bạch Hoàng Chúc không hề phẫn nộ, trên mặt của hắn chỉ có mất mát.

“Ta biết, Hoàng Lâm, ta biết.” Bạch Hoàng Chúc ngăn hắn nói tiếp, hắn chỉ hỏi một câu: “Vì sao?”

“Bởi vì ta là người của Hắc Y giáo, người biết chứ?” Bạch Hoàng Lâm chậm rãi nói ra những lời này.

Bạch Hoàng Chúc bất ngờ. Minh Sơ cũng chưa từng nghĩ Bạch tiểu thiếu gia lại trở thành một nhân vật trong tà giáo. Nhưng Thẩm Bích Nguyệt lại không hề ngạc nhiên, Bạch Hoàng Quyết cũng vậy, có lẽ họ đã biết từ lâu, trong nháy mắt Minh Sơ mới phát hiện Bạch Hoàng Chúc đáng thương đến mức nào, chỉ có hai người họ là không biết chút gì. Bạch Hoàng Chúc thân là người của Bạch gia, nhưng lại bị người của Bạch gia giấu diếm đủ điều, thậm chí còn muốn lấy tính mạng của hắn.

Minh Sơ cảm thấy khó có thể tin được, sự tức giận trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt, tức giận cho Bạch Hoàng Chúc, mà cũng tức giận cho bản thân mình. Bởi vì nàng biết, đối với việc này Bạch Hoàng Chúc chắc chắn sẽ không tức giận, cũng sẽ chẳng phản kháng. Nàng hiểu rõ tướng công nhà mình hơn bất luận kẻ nào.

“Các người bọn khốn kiếp kia.” Minh Sơ nhin không được mở miệng.

Bạch Hoàng Chúc sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hơi khép lại, khi mở ra hắn nhìn về phía Bạch Hoàng Quyết: “Đại ca... Huynh thì sao?”

“Ta ư?” Bạch Hoàng Quyết mỉm cười, vân đạm phong khinh nói: “Lý do của ta không phải các người đã biết sao? Ta ghen tị, ghen tị người chẳng cần làm gì cũng được mọi người coi trọng.”

Bạch Hoàng Chúc không rõ đó có phải lý do thật sự của Bạch Hoàng Quyết hay không, nhưng có một điều hắn biết rõ, Bạch Hoàng Quyết thật sự muốn giết hắn.

Nở nụ cười mệt mỏi, Bạch Hoàng Chúc gật đầu: “Đệ biết rồi.”

Lặng im nửa ngày, đám người Minh Sơ vẫn đang chờ câu tiếp theo của hắn nhưng hắn lại không mở miệng nữa. Khi Minh Sơ quay đầu nhìn hắn thì mới phát hiện sắc mặt của hắn trắng bệch đến đáng sợ, đang cau mày nhắm chặt mắt vịn vào tường.

“Bại gia tử” Minh Sơ vội chạy lại đỡ lấy hắn.

Bạch Hoàng Chúc lúc này mới mở to mắt nhìn Minh Sơ đang lo lắng rồi lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười. Sau đó hắn một lần nữa mở miệng: “Vừa rồi ta đã nghe mẹ nói về cuộc sống mấy năm nay của nàng, hiện tại ta nói cho các người biết, mấy năm nay ta sống như thế nào, được không?”

Tuy là câu hỏi, nhưng Thẩm Bích Nguyệt và hai huynh đệ Bạch gia đều thống nhất im lặng. Thẩm Bích Nguyệt vươn tay về phía Bạch Hoàng Chúc như muốn đỡ hắn, nhưng vừa mới tỉnh lại cả người mệt mỏi, căn bản không có sức.

Sau khi thở hắt ra một hơi Bạch Hoàng Chúc mới khẽ nói: “Ngày trước sau khi bị bắt cóc ta bị nhốt trong một tòa thành nhỏ bỏ hoang, ở nơi đó một ngày trôi qua rất dài. Khi đó ta vẫn có một mong ước, đến khi nào trốn ra được, ta chắc chắn sẽ lập tức trở lại Bạch gia, trở về gặp các người. Nhưng sau khi thật sự trốn ra được ta lại không dám trở về, bởi ta rời khỏi Bạch gia đã lâu, ta sợ mọi người không còn nhớ ta, ta sợ đến khi ta trở về, lại phát hiện tất cả không còn giống như trong trí nhớ của ta.”

“Vì vậy ta cứ sống bên ngoài, trong khoảng thời gian đó ta quen biết với rất nhiều người, trưởng thành lên rất nhiều, ta cũng không còn là tên nhát gan

như ngày trước nữa. Cho đến lúc đó ta mới trở về, nhưng trước đó ta lại nghe một người bạn của ta nói, trong Bạch gia có nội tộc. Nếu ta trở về, sẽ có người muốn lấy đi tính mạng của ta.”

“Nhưng ta vẫn muốn về, bởi vì dù sao thì đây cũng là nhà của ta, chỉ cần còn có người vẫn đang mong ngóng ta thì dù thế nào ta cũng phải về.”

Hắn nói tới đây, giọng nói càng ngày càng yếu, Minh Sơ đau lòng hẳn, nói khẽ: “Đủ rồi, bại gia tử.”

“Để hắn nói tiếp.” Người lên tiếng là Bạch Hoàng Lân.

Thâm Bích Nguyệt lúc này đã rơi lệ, nàng bặm miệng lặng lẽ khóc. Còn cánh tay phải cầm quạt của Bạch Hoàng Quyết cũng đã trắng bệch, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Bạch Hoàng Chúc tiếp tục nói: “Khi về tới Bạch gia, gặp được cha mẹ, còn có đại ca và Hoàng Lân khiến ta rất vui, thật đó. Ta biết quyết định của ta là đúng, ít nhất còn có người quan tâm ta, nhưng cho tới bây giờ sau khi biết chân tướng ta mới phát hiện, ta sai rồi.”

“Thì ra đúng là ta không được hoan nghênh...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Minh Sơ ngăn cản hắn nói tiếp. Sau đó nàng quay đầu nói với ba người trong phòng: “Các người, nếu không chào đón chúng ta, chúng ta có thể đi.”

“Minh Sơ” Bạch Hoàng Chúc ngạc nhiên, hắn không ngờ Minh Sơ sẽ nói như vậy, mặc dù đó đúng là suy nghĩ của hắn, nhưng với tính cách của Minh Sơ, đáng lẽ nàng sẽ hung hăng xả giận một hồi, sau đó người ta có muốn nàng đi nàng cũng không chịu đi mới phải. Minh Sơ không để ý đến sự kinh ngạc của Bạch Hoàng Chúc, nàng chỉ hỏi hắn: “Bại gia tử, có thể vịn tường đứng một lúc không?”

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt, trong lòng có một dự cảm xấu, nhưng hắn vẫn gật đầu: “Có thể ”

Minh Sơ gật đầu, bỏ cánh tay đang đỡ Bạch Hoàng Chúc ra để hắn đứng dựa vào tường. Khóe miệng Minh Sơ nhàn nhạt cong lên, sau đó xoay người đi về phía hai huynh đệ Bạch Hoàng Quyết, nàng mở miệng hỏi: “Người có biết bây giờ ta muốn làm gì không?”

Những lời này không biết là nàng muốn nói với ai, Bạch Hoàng Quyết gấp cây quạt lại đang định mở miệng, trên mặt đột nhiên hơi mát, sau đó cảm thấy nóng rực. Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, bên tai vang lên một tiếng vang thanh thúy, hắn quay đầu thấy Bạch Hoàng Lân đang ôm má phải lạnh lùng nhìn Minh Sơ.

Minh Sơ vô cùng nhanh chóng tát hai huynh đệ mỗi người một cái, động tác nhanh đến mức khiến Bạch Hoàng Quyết không thể phản ứng kịp. Nhưng hắn lại cảm thấy, Bạch Hoàng Lân không phải không phản ứng kịp, mà căn bản là không muốn tránh.

Minh Sơ cười khẩy nhìn hai người: “Chúng ta đi, nhưng không phải chúng ta sợ các người, mà là chúng ta không muốn ở lại nơi nực cười này rồi lại phải nhìn thấy mặt hai huynh đệ nực cười các người.”

“Minh Sơ...” Bạch Hoàng Chúc muốn nói lại thôi, hai cái tát kia Minh Sơ xuống tay rất nặng, hắn đứng ở phía xa cũng cảm nhận được khí lực của Minh Sơ. Nhưng nàng động thủ là vì hắn, bởi vì nàng biết hắn chắc chắn không thể làm thế.

Bạch Hoàng Chúc biết, ít nhất giờ phút này, còn có người vẫn quan tâm đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tướng công, lại là phong ba

Edit: Sabj

“Đánh cũng đã đánh rồi, còn không mau rút đi?” Sau nửa ngày im lặng, Bạch Hoàng Lân là người mở miệng đầu tiên, bình thường giọng điệu của hắn đã lạnh lùng, giờ phút này lại càng lạnh khiến người ta phát run. Minh Sơ không biết suy nghĩ của Bạch Hoàng Lân, nàng chỉ biết bây giờ nhìn vào khuôn mặt trương tự Bạch Hoàng Chúc của Bạch Hoàng Lân nàng chỉ cảm thấy ghê tởm.

Bạch Hoàng Chúc đứng dựa vào tường ngay cạnh cửa, nên chỉ nhìn thấy bóng lưng của Minh Sơ, nhưng lại thấy rõ vẻ mặt của Bạch Hoàng Lân.

Bạch Hoàng Chúc nghe thấy những lời đó của Bạch Hoàng Lân cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Minh Sơ từ từ xoay người, mỉm cười nhìn Bạch Hoàng Chúc: “Bại gia tử chúng ta rời khỏi nơi này được không? Nếu không thể quay về Hồng Diệp trai, chúng ta có thể đi tìm tiểu ruồi bọ, tìm đại nơi rừng sâu núi thẳm nào đó còn tốt hơn ở đây.”

Bạch Hoàng Chúc không nói gì, chỉ gật đầu.

Minh Sơ từ từ đi qua, Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lân đều nhìn động tác của nàng, Thảm Bích Nguyệt dựa vào giường khẽ gọi: “Hoàng Chúc ”

Nghe thấy tiếng gọi đó, Bạch Hoàng Chúc gật đầu mỉm cười với Thảm Bích Nguyệt, mặc dù sắc mặt hân trắng như tuyết, nhưng nụ cười của hân vẫn thuần khiết như cũ: “Mẹ, cảm ơn mẹ nhưng con nghĩ, có lẽ thật sự con không nên ở đây.”

Khi hân nói ra những lời này, cùng lúc đó, trong phòng xuất hiện một bóng dáng màu đỏ.

Thân ảnh kia nhanh như chớp khiến không ai kịp phản ứng. Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, bóng dáng đó đã tiếp cận Bạch Hoàng Chúc đứng gần cửa, đợi đến khi mọi người hoàn hồn thì chỉ thấy một hồng y nữ tử xinh đẹp đặt một thanh kiếm trên cổ Bạch Hoàng Chúc.

“Doanh Cơ” Minh Sơ giật dũ gọi tên nữ tử kia.

“Không phải ta.” Bạch Hoàng Quyết phủ nhận đầu tiên.

Tầm mắt của mọi người đồng thời di chuyển về phía Bạch Hoàng Lân, Bạch Hoàng Lân cau mày nhìn Doanh Cơ, Minh Sơ không nhìn thấu được hàm ý trong nét mặt của hân, chỉ nghe thấy hân nói: “Không sai, ta biết Doanh Cơ.”

Hân vừa nói xong, Doanh Cơ đã hừ lạnh một tiếng: “Bạch Hoàng Lân, ngươi là hộ pháp của Hắc Y giáo mà không thể hoàn thành nhiệm vụ giáo chủ giao phó.”

Nàng ta không nói rõ, nhưng Minh Sơ ít nhiều cũng đoán được ý của Doanh Cơ. Có lẽ lần trước Bạch Hoàng Lân bắt cóc Bạch Hoàng Chúc là để giết hân, nhưng lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà không thể hạ thủ, vì vậy nên Doanh Cơ trách cho hân. Nhưng vì sao Bạch Hoàng Lân không chịu hạ thủ? Chẳng lẽ là do không nỡ sao?

Doanh Cơ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn qua Bạch Hoàng Chúc đã bị mình bắt cóc, nở nụ cười vô cùng đắc ý: “Tiểu nha đầu, ta đã nói sẽ phải đối phó với hai người các ngươi từ lâu rồi mà.”

“Ngươi.” Minh Sơ biết được ngụ ý của Doanh Cơ, nếu Doanh Cơ đã phát hiện nàng là người sống sót duy nhất của Lâm Nguyệt cung, tất nhiên Doanh Cơ sẽ không dễ dàng để nàng thoát như vậy.

“Nhiệm vụ của ta chính là giết Bạch đại thiếu gia, nhưng ngươi là dư nghiệt của Lâm Nguyệt cung nên tất nhiên ta phải bắt về Hắc Y giáo để chứng minh cho giáo chủ thấy hiệu suất làm việc của ta.” Doanh Cơ nói xong lại nhìn về phía Bạch Hoàng Lân, nhíu mày nói: “Ngươi không có ý kiến gì sao?”

Bạch Hoàng Lân khép hờ mắt, không ai thấy rõ ánh mắt hân.

Nhưng hân không mở miệng Doanh Cơ lại cho rằng hân đã đồng ý, vì vậy nàng nói tiếp: “Tiểu nha đầu, trước khi bắt ngươi, ta muốn cho ngươi xem cái này”

Lời nàng chưa nói hết, trong đầu của Minh Sơ tái hiện lại cảnh tượng rất nhiều năm trước, nàng đột nhiên run rẩy, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Không ngươi không thể ”

“Không thể?” Doanh Cơ tươi cười quỷ dị.

Thảm Bích Nguyệt sốt ruột, nhưng lúc này nàng không thể làm gì, Bạch Hoàng Quyết vẫn mang vẻ mặt xem kịch vui, không quan tâm chút nào đến sống chết của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Lân thì rũ mắt. Cảnh tượng này thật quý dị, Thảm Bích Nguyệt không biết tiếp theo Doanh Cơ sẽ làm gì, cho nên nàng nóng vội, nhưng Minh Sơ biết, cho nên nàng hoảng hốt.

Khi nàng được người khác hộ tống thoát khỏi Lâm Nguyệt cung nàng vẫn còn nhỏ, chỉ nhớ lúc ấy xung quanh rất hỗn loạn, có một nữ tử mặc trang phục đỏ rất đáng sợ, sau đó nữ tử đó đã ngăn họ lại, không để Minh Sơ thuận lợi rời đi, những người hộ tống nàng đã toàn bộ lao ra cản Doanh Cơ. Sau đó Doanh Cơ đứng trước mặt nàng nói với nàng một câu: “Trước khi giết ngươi, ta muốn cho ngươi xem cái này.”

Sau khi nói xong, nàng ta mạnh mẽ bẻ tay của những hạ nhân thân thiết với nàng từ nhỏ, sau đó lấy kiếm chém lung tung lên người họ, từng kiếm từng kiếm khảm vào trong đầu Minh Sơ, khiến nàng mãi mãi không quên.

Bây giờ, nàng ta lại nói những lời này một lần nữa, mà trong tay nàng ta, là Bạch Hoàng Chúc, tướng công của nàng.

“Nếu ngươi dám đụng vào hân...? Đôi mắt của Minh Sơ hiện lên hàn ý.

Doanh Cơ cười, nàng ta biết trong lòng Minh Sơ đang cực kỳ sợ hãi, bằng không cũng sẽ không sốt ruột uy hiếp nàng ta như vậy. Cười khẩy một tiếng, kiếm của Doanh Cơ lại tới gần cổ của Bạch Hoàng Chúc thêm một chút, sau đó nàng ta nói” ta sẽ cho ngươi xem ta có dám hay không.”

”Dừng tay!”Lời này không chỉ một mình Minh Sơ nói, mà còn có giọng của Thảm Bích Nguyệt và một người ngoài cửa.

Doanh Cơ quay đầu lại thì thấy một bạch y nam tử đang chậm rãi đi vào phòng, người đã từng là một trong tám sứ giả của Hắc Y giáo Cảnh Ly, cùng với Cảnh Ly là Trọng Sinh đi phía sau.

“Lại là ngươi.” Doanh Cơ chú ý tới Trọng Sinh trước, Trọng Sinh đã từng chạy thoát dưới tay nàng một lần, Doanh Cơ tất nhiên là liếc mắt một cái đã

nhận ra, còn Trọng Sinh vẫn đứng sau Cảnh Ly, chỉ lặng lẽ rũ mắt, ai cũng không để ý.

Không nhận được câu đáp lại, Doanh Cơ lại nói: “Hiện tại ai tới cũng vô dụng, không ai có thể cứu hai người họ từ trên tay ta được.”

“Thật không?” Giọng nói này nghe thì rất yếu ớt, nhưng khi truyền đến tai Doanh Cơ vẫn khiến nàng hơi cảnh giác.

Bạch Hoàng Chúc bị bắt cóc lúc này đang nhìn Doanh Cơ, mở miệng nói: “Người đã quên ta có võ công sao?”

“Không có nội lực hộ thân, khoa chân múa tay là thoát được khỏi tay ta sao?” Doanh Cơ cười khẩy.

Bạch Hoàng Chúc không giải thích, bởi vì ngay sau đó, hắn động thủ. Thoạt nhìn như không hề có nội lực Bạch Hoàng Chúc chọt ra tay, động tác nhanh đến mức ngay cả Doanh Cơ cũng không phản ứng kịp. Nhưng dù sao hắn cũng đang bị trọng thương, trên tay không có quá nhiều sức lực, hắn chỉ bám vào huyết đạo của Doanh Cơ, khó khăn tránh khỏi chiêu thức lung tung loạn xạ của nàng ta để thoát thân.

Doanh Cơ nhìn Bạch Hoàng Chúc thoát khỏi khống chế của nàng ta rồi đứng trước mặt Minh Sơ, bực tức nói: “Võ công của người.”

“Hoàng Chúc.” tiếng kêu sợ hãi này đến từ Thẩm Bích Nguyệt.

Ngoài Cảnh Ly Trọng Sinh và Minh Sơ đã biết chuyện Bạch Hoàng Chúc biết võ công, những người khác đều ngạc nhiên, họ luôn nghĩ Bạch Hoàng Chúc là một tên đại thiếu gia trời gả không chặt.

Quay lưng về phía họ, Bạch Hoàng Chúc chỉ lặng lẽ nhìn Doanh Cơ, không hề để ý đến những ánh mắt đó, với hắn mà nói, hiện tại đã không còn gì phải giấu diếm nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tướng công, đừng có chuyện

Edit: Sabj

Giây phút này Minh Sơ chỉ nhìn thấy bóng lưng của Bạch Hoàng Chúc, một giây trước còn khiến nàng lo lắng không yên bây giờ đã đứng trước mặt nàng, bảo vệ nàng đứng phía sau.

Minh Sơ chẳng biết tại sao lại muốn khóc, nhưng nàng cắn chặt răng, dòi tầm mắt về phía Doanh Cơ. Doanh Cơ đang cười khẩy nhìn Bạch Hoàng Chúc, nắm chặt trường kiếm trong tay như muốn ngay lập tức băm thây vạn đoạn Bạch Hoàng Chúc. Cách Doanh Cơ không xa, Cảnh Ly cầm ô đỏ khoe miệng cong lên, còn Trọng Sinh cúi đầu chặn đường lui của nàng ta.

Thấy Bạch Hoàng Chúc đang cố gắng đứng vững không rảnh nói nhảm với Doanh Cơ, Cảnh Ly nói: “Người cảm thấy người có thể thoát khỏi đây sao?” Doanh Cơ chỉ nghĩ Bạch Hoàng Chúc là tên thiếu gia có vài chiêu võ công hộ thân, chỉ nghĩ Cảnh Ly hẳn là một thị vệ tầm thường của Bạch gia, người duy nhất nàng ta cảnh giác chỉ có Trọng Sinh. Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ đến, người bị nàng coi là thiếu gia nhà giàu chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ Quý Chúc, còn Cảnh Ly từng là một trong tám Hắc Y sư giả, chẳng qua nàng không nhớ đến hắn mà thôi.

Doanh Cơ nhìn thoáng qua mấy người vây quanh mình, sau đó nói với hai huynh đệ Bạch gia đứng một bên: “Bạch Hoàng Lâm, với tư cách là người của Hắc Y giáo, lúc này người chỉ vì một tên huynh đệ mới gặp mặt vài lần mà phản bội Hắc Y giáo ư? Còn người nữa Bạch Hoàng Quyết, không phải người muốn giết Bạch Hoàng Chúc sao? Bây giờ là cơ hội tốt nhất.”

“Im miệng” Thẩm Bích Nguyệt lên tiếng, sắc mặt của nàng rất khó coi, nàng từ từ xuống giường, đứng chặn trước mặt hai huynh đệ. Nàng quay lưng về phía Doanh Cơ, nhìn thẳng vào mắt hai huynh đệ, trong ánh mắt bao hàm cảm xúc khó nói rõ: “Các con đừng như vậy, Hoàng Chúc là người thân của các con chứ không phải kẻ thù, tất cả lỗi lầm đều là do ta, không liên quan đến Hoàng Chúc, nó không làm gì hết.”

Thẩm Bích Nguyệt trở mặt nhìn Bạch Hoàng Lâm đi qua, muốn ngăn cản, nhưng hắn lại như không nghe thấy lời của nàng. Tất cả mọi người nhìn hắn đi qua, nhìn hắn đứng lại bên cạnh Doanh Cơ, rút trường kiếm bên hông ra đối mặt với mọi người.

Minh Sơ nhìn không nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Hoàng Chúc, nhưng nàng nghe thấy một tiếng thở dài rất khẽ. Bạch Hoàng Chúc rất ít khi thở dài, ít nhất Minh Sơ từ trước cho tới nay chưa từng nghe thấy, hôm nay là lần đầu tiên.

Sau khi Bạch Hoàng Lâm đi qua, Bạch Hoàng Quyết cười nhạt: “Ta nghĩ nếu ta không đứng bên Doanh Cơ cô nương thì sẽ không công bằng, đúng không?” Nói xong, hắn phe phẩy quạt từ từ bước đến bên cạnh Bạch Hoàng Lâm, phía trước Doanh Cơ.

Thẩm Bích Nguyệt cắn răng, nhìn hai đứa con trai cầm vũ khí chỉ vào mình, nàng chỉ còn một đứa con trai khác, đột nhiên cảm thấy thật nực cười.

“Được lắm” Thẩm Bích Nguyệt mở to mắt, tay áo dài chọt vung lên, cuốn lấy con dao nhỏ vẫn đặt trên bàn rồi cầm trong tay, nàng đứng trước Bạch

Hoàng Chúc và Minh Sơ, lớn tiếng nói: “Vây ta và các người quyết chiến một trận, thế nào?”

Bạch Hoàng Chúc không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này, muốn can thiệp cũng không được, mọi người ở đây cũng không nghĩ Thẩm Bích Nguyệt sẽ vì Bạch Hoàng Chúc mà giờ đào kiếm với hai đứa con trai của mình.

“Mẹ” Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng.

Thẩm Bích Nguyệt không quay đầu nhìn đứa con trai mình yêu thương nhất, nàng chỉ khẽ trả lời: “Mẹ sẽ bảo vệ con, đừng sợ.”

Nghe thấy lời này của Thẩm Bích Nguyệt, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy mình nên cười mới phải, nhưng ho khan mãi cũng cười không nổi. Một tay lên vai Thẩm Bích Nguyệt rồi: “Mẹ, không cần đâu.”

“Hoàng Chúc.”

Bạch Hoàng Chúc lặp lại một lần nữa, giọng điệu rất cố chấp: “Không cần đứng trước con, cũng không nên nuông chiều con như vậy.”

“Không” Thẩm Bích Nguyệt đang cố gắng muốn nói gì đó nhưng lại bị Doanh Cơ ngắt lời: “Các người muốn nói gì thì đợi sau khi chết hãy nói.”

“Doanh Cơ” Thẩm Bích Nguyệt chột nhìn về phía Doanh Cơ, trong mắt hiện lên tia sắc lạnh.

Doanh Cơ thấy ánh mắt Thẩm Bích Nguyệt hướng về phía mình thì hừ lạnh một tiếng mới nhún vai nói: “Họ Bạch kia, nếu hai người các người muốn lập công thì đây là cơ hội tốt nhất, chỉ cần giết được người các người sẽ được giáo chủ khen ngợi.”

“Ồ?” Bạch Hoàng Quyết nhưn mày mỉm cười, đáng vẻ rất hứng thú, còn Bạch Hoàng Lâm chỉ yên lặng giờ kiếm chỉ về phía Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ.

Tình hình chiến đấu giữa mấy người hết sức căng thẳng, đôi mắt của Doanh Cơ hơi nheo lại, một tiếng động nhỏ vang lên, không biết là ai động thủ trước, hai huynh đệ Bạch gia đồng thời tấn công Bạch Hoàng Chúc, mà con dao nhỏ trong tay Thẩm Bích Nguyệt quét một đường chuẩn bị xuất thủ, nhưng trong nháy mắt ống tay áo bị kéo lại. Nàng còn chưa kịp đoán xem ai đang ngăn cản mình thì đã bị kéo đến bên cạnh Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc vọt lên phía trước nàng, đỡ lấy công kích của hai huynh đệ.

Chỉ trong một chiêu ngắn ngủi, ba người đồng thời lui về phía sau nửa bước, quả thật là nội lực ngang nhau.

Bạch Hoàng Lâm ngạc nhiên, Bạch Hoàng Quyết còn ngạc nhiên hơn, họ không ngờ võ công của Bạch Hoàng Chúc lại cao đến mức trọng thương mà còn đỡ được công kích liên thủ của hai người họ. Với tu vi này không thể nào là hạng người vô danh trên giang hồ được.

Doanh Cơ cũng vô cùng ngạc nhiên, nhưng lúc này không có thời gian cho nàng ta kinh ngạc, bởi vì công kích của Cảnh Ly và Trọng Sinh đã đồng thời lao đến.

Trọng Sinh nghe mệnh lệnh của Cảnh Ly, hai người một trước một sau đồng thời phóng đến chỗ nàng, vũ khí trong tay liên tục di chuyển không cho nàng có thời gian đề thờ. Nhưng Doanh Cơ không hổ là người được giáo chủ coi trọng nhất Hắc Y giáo, dưới tình huống này nàng cũng chỉ cười nhạt không nhanh không chậm nghiêng người tránh công kích của hai người họ, động tác của ba người đều rất nhanh, chỉ nhìn được thấy những bóng người ẩn hiện.

Bên này đánh túi bụi, cuộc chiến đấu của ba huynh đệ Bạch gia cũng chưa chấm dứt. ba Sau chiêu lúc đầu thì ba người đều bất động. Khỏe môi Bạch Hoàng Chúc tràn ra máu tươi, hấn nhìn hai người trước mặt đang giờ vũ khí với mình, khẽ nói: “Thật chỉ có thể làm kẻ thù sao?”

“Đã đến bước này rồi mà người còn cho rằng có thể làm huynh đệ sao?” Bạch Hoàng Lâm lạnh lùng nói.

Bạch Hoàng Chúc cười khẽ: “Chúng ta vốn là huynh đệ.”

Những lời này nói rất khẽ nhưng mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Nhưng Bạch Hoàng Quyết lại nhanh chóng nói: “Thật không?”

Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Chúc cũng không có quan hệ máu mủ, hấn chỉ là đứa bé được Bạch Võ Sơn thu dưỡng, chẳng có bất cứ quan hệ nào với Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc nhìn hấn, im lặng không nói gì.

Minh Sơ cảm thấy tình huống trước mắt thật buồn cười. Nhìn bóng lưng Bạch Hoàng Chúc đứng phía trước, lại nhìn hai huynh đệ Bạch gia đang cầm vũ khí, nàng khẽ cắn môi đẩy Thẩm Bích Nguyệt về phía sau, còn nàng thì đứng chắn trước Bạch Hoàng Chúc, ra vẻ tức giận nói: ” Bại gia tử, chàng ngoan ngoan đứng phía sau cho ta, hai người không có lương tâm này cứ để ta đối phó.”

Minh Sơ vốn định khuyên Bạch Hoàng Chúc không nhúc nhích, ai ngờ lại đẩy Bạch Hoàng Chúc ngã xuống mặt đất.

Minh Sơ hoảng hốt khẽ gọi: “Bại gia tử ”

“Ta không sao.” Bạch Hoàng Chúc mỉm cười, hấn ngồi trên mặt đất lắc đầu, giọng nói lại càng yếu ớt hơn trước: “Hoi mệt mà thôi.”

“Hoàng Chúc.” Thẩm Bích Nguyệt ngồi xổm xuống bên cạnh Bạch Hoàng Chúc nâng hấn dậy.

Bạch Hoàng Chúc đang định nói gì đó, lại chợt nghe thấy tiếng gió, hấn ngẩng đầu thấy Doanh Cơ vốn đang cùng Cảnh Ly và Trọng Sinh đánh nhau đã vọt tới, trong tay nàng nắm thanh trường kiếm hướng về phía Minh Sơ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tướng công, đừng đi

Edit: Sabj

Minh Sơ không nhìn thấy, nhưng Bạch Hoàng Chúc đang ngã ngối trên mặt đất lại nhìn thấy, hấn còn thấy rõ nụ cười thỏa mãn trên mặt Doanh Cơ.

Chiều này của Doanh Cơ, có lẽ là đã chờ từ lâu.

Minh Sơ cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gió phía sau, xoay người thì thấy có một tia hàn quang đang đánh úp về phía mình, ánh mắt Minh Sơ biến đổi, trong lòng biết không có cách nào tránh né nên thoát khỏi trạng thái tự hồi, sau đó nhanh chóng rút ra một cây trâm đâm về phía Doanh Cơ. Đây là một chiêu đồng quy vu tận, Doanh Cơ đã nhìn ra, nhưng nàng ta không thêm quan tâm, với suy nghĩ của nàng ta thì chiêu đó của Minh Sơ căn bản không gây thương tổn được.

Trong nháy mắt hai người đến gần nhau, tiếng binh khí va chạm vang vọng cả căn phòng, mọi người đều nhất loạt dừng động tác nhìn lại, trong đó vẻ mặt của Cảnh Ly ngưng trọng nhất, hấn ngạc nhiên kêu lên: “Sơ Nhi.”

Minh Sơ vẫn đang duy trì tư thế cầm trâm, khi nghe thấy tiếng Cảnh Ly gọi thì mới như chợt bừng tỉnh quay đầu nhìn về phía hấn.

Minh Sơ cảm giác trên người nàng hơi ẩm ướt, thứ đó giống như máu. Sau một lúc trầm mặc nàng mới lắc đầu nói: “Đây không phải máu của ta.” nàng chợt tỉnh ngộ, quay đầu nhìn về phía Doanh Cơ. Doanh Cơ vẫn đang nắm chặt trường kiếm, sắp đến gần Bạch Hoàng Chúc thì mũi kiếm của nàng ta run nhẹ, một thân hồng y quả thật có máu tươi trào ra.

“Đây là.” Minh Sơ khẽ nhủ mảy, lại dời tầm mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc đang vịn vào Thảm Bích Nguyệt, chỉ là tay trái của hấn vẫn còn nắm vỏ của con dao nhỏ.

Về mặt của Doanh Cơ không thể tin được, giống vẻ mặt trước khi chết của Kiên sứ giả. Tất cả đều không ngờ, cho dù Doanh Cơ đối với Hoàng Chúc đã có sự đề phòng, nhưng nàng ta vẫn không nghĩ Bạch Hoàng Chúc dưới tình huống như vậy vẫn có thể động thủ, hơn nữa lại còn đảm bảo không làm Minh Sơ bị thương.

“Rốt cuộc thì người là ai.” Doanh Cơ nâng kiếm trong tay lên, lúc này ngực nàng ta đang cầm một con dao nhỏ, đó là con dao mà Thảm Bích Nguyệt lúc trước đã lấy từ trên bàn, có lẽ trong tình thế cấp bách Bạch Hoàng Chúc đã đoạt từ trong tay Thảm Bích Nguyệt mà đâm Doanh Cơ. Nếu chỉ là công kích bình thường chắc chắn Doanh Cơ có thể tránh được, nhưng chẳng biết tại sao, công kích của Bạch Hoàng Chúc lại khiến nàng khó có thể trốn thoát.

Lúc này Doanh Cơ mặc dù đang bị trọng thương nhưng sắc mặt nàng ta vẫn bình tĩnh như trước, giống như chưa hề bị thương, chỉ có tay nắm kiếm hơi run rẩy thì người ta mới đoán ra.

Bạch Hoàng Chúc cũng nhìn Doanh Cơ, vừa rồi khi nhìn thấy Minh Sơ sắp bị Doanh Cơ làm bị thương, dưới tình thế cấp bách hấn chẳng để ý điều gì, đến lúc này mới phát hiện đầu óc hơi choáng váng. Dù sao hôm qua bị thương nghiêm trọng như vậy, vừa rồi khi đâm cũng sử dụng hết sức lực. Hấn ho khê một tiếng, cười nhạt: “Ta nghĩ người đã biết.”

“Người là sát thủ.” Doanh Cơ lạnh lùng nói.

Bạch Hoàng Chúc không trả lời nàng, nhưng khi người của Bạch gia nghe thấy câu này thì đồng loạt hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Doanh Cơ tiếp tục nói: “Thiên hạ này chỉ có người làm sát thủ mới có năng lực đến mức này, cũng chỉ có sát thủ mới có thể ra tay mà ta không hề hay biết”

“Sao nói nhảm lảm thế?” Minh Sơ hừ lạnh một tiếng, đem cây trâm bạc chưa có đất dụng võ cắm lại lên tóc. Nàng không muốn Doanh Cơ nói ra thân phận của Bạch Hoàng Chúc, nhưng nếu hiện tại nàng ngăn cản nàng ta nói tiếp, tất nhiên sẽ khiến người của Bạch gia nghi ngờ.

Nhưng nếu đã quyết định rời khỏi Bạch gia, thân phận bị người Bạch gia biết cũng chẳng có gì to tát.

Nghĩ đến đây, Minh Sơ lại không lo lắng như trước nữa, nàng nhìn Doanh Cơ đang bị thương, mặc dù nàng ta đang cố tỏ ra không có gì, nhưng Minh Sơ biết Doanh Cơ chỉ đang mạnh mẽ chống đỡ mà thôi.

Doanh Cơ cũng ho nhẹ một tiếng, máu tươi từ trong miệng trào ra, nàng ta bỗng nhiên mỉm cười, như đã nghĩ tới đáp án, cũng không nói thêm gì nữa.

Bạch Hoàng Quyết đang chờ nghe nàng ta nói, nhưng lại không nghe thấy câu dưới, hắn không khỏi cười hỏi: “Vì sao không nói tiếp?”

“Nói tiếp để làm gì?” Doanh Cơ hỏi lại, lúc nàng ta nói những lời này không hề quay đầu nhìn ai, tầm mắt chỉ rơi vào mặt Bạch Hoàng Chúc, tay nàng ta càng run rẩy kịch liệt hơn, cũng không biết đến tột cùng là do bị thương hay là cảm xúc quá mức kích động.

Bạch Hoàng Lâm không kiên nhẫn: “Rốt cuộc thì ngươi biết cái gì?”

Nụ cười lạnh của Doanh Cơ ngày càng mở rộng, nàng ta nói: “Ta biết cái gì à? Ha ha... Ta biết thiên hạ này sát thủ có năng lực đó chỉ có một người!”

Những lời này của Doanh Cơ đã bộc lộ quá rõ đáp án.

Trong thiên hạ chỉ có một sát thủ có thể làm được như thế, vậy cũng chỉ có thể là người đó, thiên hạ đệ nhất sát thủ Quý Chúc.

“Ý của ngươi là” Bạch Hoàng Lâm cảm thấy không thể tin được, hắn nhìn Doanh Cơ nửa ngày rồi lại dời tầm mắt về phía Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc lúc này mặt mày nhăm nhăm lại, gương mặt tái nhợt tiêu tụy, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, người này lại chính là thiên hạ sát thủ danh chấn thiên hạ, là thiên hạ đệ nhất sát thủ khiến người người đều e sợ.

“Quả nhiên là ngươi” Bạch Hoàng Quyết bỗng nhiên kêu lớn.

Bạch Hoàng Chúc từ từ mở mắt, im lặng nhìn Bạch Hoàng Quyết, nhưng trong nháy mắt hai người đối diện, có dường như đều phát hiện ra điều gì đó ở đối phương.

Minh Sơ không hiểu họ đang nói gì, cũng như tại sao Bạch Hoàng Quyết lại kinh ngạc như thế, nhưng lực chú ý của nàng nhanh chóng lại đặt trên người Doanh Cơ. Máu tươi trong miệng Doanh Cơ lúc này trào ra càng ngày càng nhiều, nàng ta dần dần gợn kiếm trong tay lên càng ngày càng cao, đối diện với Bạch Hoàng Chúc. Minh Sơ kêu lớn, sợ Doanh Cơ sẽ đâm tới, nhưng Doanh Cơ chỉ không cam lòng nhìn Bạch Hoàng Chúc, sau đó phun ra một ngụm lớn máu tươi, kiếm trong tay rơi xuống đất.

Leng keng một tiếng, Doanh Cơ cuối cùng cũng mất đi khí lực chống đỡ mà ngã xuống.

Thấy Doanh Cơ sắp ngã xuống đất, Bạch Hoàng Lâm chợt chạy lên đỡ lấy nàng ta.

“Hoàng Lâm.” Thẩm Bích Nguyệt khó hiểu nhìn Bạch Hoàng Lâm, mở miệng nói: “Con đang làm gì?”

Bạch Hoàng Lâm nhìn Doanh Cơ trong lòng đang từ từ nhắm mắt lại, nhiệt độ cơ thể cũng đang lạnh xuống rồi nói: “Con là người của Hắc Y giáo, các ngươi đã biết từ trước rồi còn gì.”

“Doanh Cơ đã chết!” Cảm xúc của Thẩm Bích Nguyệt hơi kích động, bất luận một người mẹ nào khi nhìn thấy con mình đi sai đường đều sẽ có phản ứng như vậy.

Nhưng Bạch Hoàng Lâm chỉ giương mắt nhìn nhìn nàng, gương mặt hờ hững: “Nàng chết thì đã sao?” Trong lòng hắn Doanh Cơ càng ngày càng lạnh như băng, đã có dấu hiệu mất mạng, nhưng đối với Bạch Hoàng Lâm thì sống chết của Doanh Cơ chẳng liên quan gì đến hắn.

“Con ở lại Bạch gia, rũ bỏ quan hệ với Hắc Y giáo, được không?” Thẩm Bích Nguyệt mở miệng, “Doanh Cơ đã chết, bây giờ chuyện xảy ra tại đây không ai biết đâu!”

“Mẹ cảm thấy con sẽ ở lại sao?” Bạch Hoàng Lâm lạnh lùng nói.

Vấn đề này khiến cho mọi người trong phòng trong nháy mắt đều trầm mặc, một lúc sau, Bạch Hoàng Quyết chậm rãi đứng trước mặt Bạch Hoàng Lâm rồi nói: “Ta đi cùng đệ được không?”

“Ngươi?” Bạch Hoàng Lâm khẽ nhủ mảy.

Bạch Hoàng Quyết cười cười: “Đúng vậy... Ta cũng muốn đến Hắc Y giáo đi dạo, được không?”

“Hoàng Quyết” Thẩm Bích Nguyệt không biết bây giờ nàng nên nói gì, nàng chỉ biết gọi tên của hai đứa con trai, không biết vì sao đột nhiên lại biến thành tình cảnh như thế này. Tưởng công nàng thì đang ở bên ngoài chống lại Hắc Y giáo, còn hai đứa con trai thì lại dẫn thân vào Hắc Y giáo.

Cũng ở phía sau, Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ liếc nhìn nhau, trong mắt Minh Sơ hiện lên vẻ lo lắng, còn Bạch Hoàng Chúc không còn nhiều xót xa như trước nữa, hắn chỉ lặng lẽ nhìn lại Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc từ trước tới nay không hề có tâm cơ, từ trước tới nay Minh Sơ chỉ cần liếc một cái là nhìn thấu ý nghĩ của hắn, nhưng vào giây phút này Minh Sơ lại không nhìn ra chút nào.

Bạch Hoàng Lâm cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu ngươi đã muốn thế thì đi theo đi.” Nói xong câu đó, Bạch Hoàng Lâm ôm lấy Doanh Cơ từ từ đi ra ngoài. Bạch Hoàng Quyết nghe thấy lời của Bạch Hoàng Lâm thì khẽ cười, sau đó lập tức đi theo Bạch Hoàng Lâm.

Trong nháy mắt hai người xoay người, Bạch Hoàng Lân ném lại một câu: “Bạch Hoàng Chúc, ngày đó ngươi gạt ta, ta vẫn cho rằng ngươi chỉ là một tên đáng thương không có võ công không có năng lực, vì vậy ta mới thả ngươi. Nhưng sau này khi gặp lại, ta muốn chính thức giao thủ với ngươi, thiên hạ đệ nhất sát thủ.”

Đọc theo đường đi, không ai dám ngăn họ lại, bọn hạ nhân thì không hiểu gì, chỉ nhìn hai vị thiếu gia mang theo một hồng y nữ tử không biết sống hay chết rời khỏi Bạch gia. Bước chân của họ không hề có chút do dự nào, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng Thẩm Bích Nguyệt biết, không phải nàng cứ gọi thì họ sẽ trở về.

Trong khi Thẩm Bích Nguyệt đang buồn bã, Minh Sơ bước nhanh đến bên người Bạch Hoàng Chúc, cẩn thận dịu hân: “Bại gia tử, chàng không sao chứ?”

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt, miễn cưỡng cười nói: “Còn có thể ném dao của mẹ ra thì vẫn coi như không sao.”

“Chàng còn dám nói.” Minh Sơ trên mặt nhất thời hiện lên sự tức giận, Bạch Hoàng Chúc đương nhiên biết Minh Sơ đang sợ hãi, hân nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng cong lên: “Chỉ cần Minh Sơ nàng không sao là được.”

Minh Sơ theo thói quen đáp trả: “Lão nương tất nhiên là không sao.” Nói xong câu này, nàng mới nhớ tới lão nương chính thức của Bạch Hoàng Chúc đang ở đây, nàng dừng một chút mới nhìn về phía Thẩm Bích Nguyệt đang im lặng, Thẩm Bích Nguyệt như đã già đi rất nhiều, nàng trầm mặc nhìn xuống đất, cũng không nói chuyện, cũng không nhìn bất kì ai.

Minh Sơ muốn nói lại thôi, liếc qua Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng im tại chỗ.

Minh Sơ biết lúc này hân đã sức cùng lực kiệt, thở dài nói: “Được rồi được rồi, bại gia tử chàng ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, bị thương nặng như vậy thì không nên rời khỏi Bạch gia vội thì hơn.”

“Hoàng Chúc, Minh Sơ.” Thẩm Bích Nguyệt đến lúc này mới ngẩng đầu, trong mắt rõ ràng ngấn lệ. Nàng vốn nghĩ nàng không giữ được hai người Bạch Hoàng Lân, rồi Bạch Hoàng Chúc cũng sẽ rời đi, nhưng hiện tại Minh Sơ lại nói muốn ở lại khiến nàng bất ngờ.

Hai người vừa rồi còn kiên quyết đòi rời khỏi Bạch gia bây giờ lại sửa lại cách nói.

Bạch Hoàng Chúc còn chưa mở miệng, Minh Sơ đã nói: “Đáng ghét nhất Bạch gia chỉ có hai huynh đệ kia, bây giờ bọn hân đi rồi, chúng ta tất nhiên sẽ ở lại, sau này chắc chắn phải lỗi chúng về dạy dỗ một trận thì mới có thể giải được mối hận trong lòng ta.”

Minh Sơ mặc dù nói năng hung ác, nhưng Bạch Hoàng Chúc và mấy người ở đây đều hiểu ý nàng. Nàng đang an ủi Thẩm Bích Nguyệt, tuy rằng phương pháp này... vô cùng độc đáo.

“Sẽ không đi thật sao?” Thẩm Bích Nguyệt vẫn không tin.

Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng tóm được cơ hội nói chuyện: “Không đi, thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tướng công, gặp con đi

Edit: Sabj

Bạch Hoàng Chúc nói không đi, đúng là hân không đi thật.

Thương thế của Bạch Hoàng Chúc rất nặng, từ khi rời khỏi Hồng Diệp trai hân bị thương không ngừng, vết thương cũ chưa lành vết thương mới đã tới, mặc dù Thẩm Bích Nguyệt cũng đã biết Bạch Hoàng Chúc không hề yếu ớt như vẫn luôn giả vờ, nhưng vẫn ngày ngày chăm sóc hân cẩn thận, sợ hân tiếp tục bị thương.

Từ sau chuyện của Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lân, trong Bạch gia cũng đã có vài sự thay đổi. Trước kia nhiều chuyện đều do Bạch Hoàng Quyết xử lý, nay Bạch Hoàng Quyết đã đi, mọi chuyện đều đặt lên người thừa kế duy nhất còn lại của Bạch gia, chẳng qua Minh Sơ đau lòng Bạch Hoàng Chúc bị thương chưa khỏi, tự nguyện nhận lấy việc này, thậm chí cả Cảnh Ly cũng bị gọi đi giúp đỡ. Thẩm Bích Nguyệt mặc dù cũng lo lắng chuyện lớn nhỏ của Bạch gia, nhưng tâm trạng vẫn chưa hoàn toàn ổn định nên Minh Sơ chủ động khuyên nàng ở bên cạnh Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc nhìn Thẩm Bích Nguyệt một mình đứng bên cửa sổ, trong lòng trăm mối phức tạp. Bạch Hoàng Chúc có thể đoán được là do Bạch Hoàng Quyết bỏ đi khiến cho Thẩm Bích Nguyệt này ra một vài suy nghĩ, nàng càng thêm dụng tâm chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, như muốn đền bù hộ cả phần của hai đứa con trai kia. Nhưng nàng lại không trở về như xưa được nữa.

Thẩm Bích Nguyệt đã ít nói hơn rất nhiều, khi thấy Minh Sơ tới chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, cũng chỉ lặng lẽ đứng trước cửa sổ không nói câu nào.

Ngày trước Thẩm Bích Nguyệt tranh cướp Minh Sơ để chăm sóc cho Bạch Hoàng Chúc, hiện tại Minh Sơ chủ động để Bạch Hoàng Chúc cho Thẩm Bích Nguyệt chăm sóc thì Thẩm Bích Nguyệt lại không biết nên đối mặt như thế nào. Bạch Hoàng Chúc thu hết nét mặt của nàng vào trong mắt, thờ nhẹ một hơi, cuối cùng hần lựa chọn mở miệng: “Mẹ.”

“Hoàng Chúc.” Thẩm Bích Nguyệt nghe thấy giọng Bạch Hoàng Chúc, rút ra khỏi suy nghĩ nhìn về phía hần: “Sao thế? Khó chịu ở đâu sao?”

“Không phải, mẹ, không phải là khó chịu.” Bạch Hoàng Chúc lắc đầu mỉm cười.

Thẩm Bích Nguyệt vẫn không yên lòng, khẽ nói: “Hoàng Chúc, nếu con khó chịu ở đâu thì nhớ nói cho ta biết.”

“Con biết rồi, mẹ.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu lia lịa.

Thẩm Bích Nguyệt tiếp tục nói: “Vậy con thật sự không có chỗ nào khó chịu sao?”

“Mẹ.” Bạch Hoàng Chúc mở to hai mắt, có lẽ Thẩm Bích Nguyệt cho rằng hần cứ gọi nàng tức là đang có chỗ nào khó chịu. Hần lại không biết vì lúc này Thẩm Bích Nguyệt thật sự không biết nên nói gì nên mới hỏi không ngừng như vậy.

Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng ngăn được sự cố chấp của Thẩm Bích Nguyệt, hần nói tiếp lời muốn nói vừa rồi: “Mẹ đang lo lắng cho đại ca và Hoàng Lâm sao?”

“Hả?” Thẩm Bích Nguyệt nghe thấy Bạch Hoàng Chúc nói như vậy thì ngạc nhiên.

Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười khổ, lại nói tiếp: “Mấy ngày hôm nay mẹ đều không yên lòng, ai cũng nhìn ra.”

“Ta” Thẩm Bích Nguyệt đang muốn nói sang chuyện khác, lại nghe thấy Bạch Hoàng Chúc nói: “Mẹ, chuyện lần này, xét đến cùng con cũng sai, mẹ đừng tự trách.”

“Vớ vẩn, con sai ở đâu?” Thẩm Bích Nguyệt nghe thấy câu đó sắc mặt lập tức thay đổi.

Bạch Hoàng Chúc hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức cười nói: “Con không nên trêu chọc Hoàng Lâm, không nên giả vờ yếu ớt để dẫn dụ họ.”

Thẩm Bích Nguyệt cũng ngạc nhiên: “Con trêu chọc Hoàng Lâm lúc nào?”

””” Bạch Hoàng Chúc không nói gì, lời an ủi đã chuẩn bị tốt bị nghẹn lại trong cổ họng. Hần suy nghĩ nửa thì quên mẹ mình cũng là nữ tử nhiều chuyện hàng đầu, nàng luôn có thể lái câu chuyện sang một hướng rất quý dị.

“Chúng ta trước tiên sẽ không nói đến chuyện con đã trêu chọc Hoàng Lâm thế nào?” Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng.

Thẩm Bích Nguyệt hơi nhú mày, khóe môi cong lên chút ý cười: “Con đang muốn an ủi ta sao?”

“Có lẽ vậy.” Bạch Hoàng Chúc nhìn về mặt Thẩm Bích Nguyệt đã biết mình thất bại, hần gục đầu xuống ngồi trên giường.

Thẩm Bích Nguyệt sao có thể không rõ tâm tư của Hoàng Chúc, thật ra mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, bản thân đã bình thường trở lại, dù nàng không thể nào thay đổi chuyện đã xảy ra, nhưng người trước mắt vẫn muốn quý trọng. Thẩm Bích Nguyệt ít nói chỉ là do không biết nên bắt đầu nói từ đâu với Bạch Hoàng Chúc. Bây giờ Bạch Hoàng Chúc chủ động mở miệng, sự kìm nén trong lòng Thẩm Bích Nguyệt coi như cũng được giải tỏa.

Thẩm Bích Nguyệt mỉm cười với Bạch Hoàng Chúc: “Hồi từ ngốc, mẹ đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Thật không?” Bạch Hoàng Chúc ngẩng đầu.

Thẩm Bích Nguyệt không nói, chỉ cười nhàn nhạt, nhưng Bạch Hoàng Chúc vẫn thấy được sự thoải mái trong nét nàng.

Chẳng thể nào trở lại hoàn toàn thoải mái sau khi xảy ra nhiều chuyện như thế, nhưng ít nhất Thẩm Bích Nguyệt đã dễ chịu hơn rất nhiều, Bạch Hoàng Chúc cũng không cưỡng cầu.

Từ khi tâm trạng Thẩm Bích Nguyệt thay đổi tốt hơn, cuộc sống của Bạch Hoàng Chúc cũng trở lại khổ sở như trước, Thẩm Bích Nguyệt lại bắt đầu biến đổi đa dạng các loại thuốc cho hần, biến đổi đa dạng các phương pháp bắt hần uống thuốc, Bạch Hoàng Chúc mỗi ngày đều đề phòng Thẩm Bích Nguyệt sẽ làm ra dạng thuốc quái dị nào bắt hần uống.

Tuy nhiên may mắn, sau hai tháng, vết thương trên người Bạch Hoàng Chúc cũng đã coi như khỏi. Khi Thẩm Bích Nguyệt thấy Bạch Hoàng Chúc đã có thể tự đi lại thì chủ động đến phòng thu hồi chỗ cho Minh Sơ. Sau chuyện của Doanh Cơ, quan hệ của Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt đã có sự thay đổi.

Ngày hôm đó khi vừa tỉnh lại lúc sáng sớm Minh Sơ đã không thấy Bạch Hoàng Chúc bên cạnh, đệm chăn vẫn còn vương hơi ấm, có lẽ mới dậy không lâu. Nàng cong khóe miệng, nghe thấy bên ngoài vang lên giọng nói nhưng cũng không ngồi dậy.

Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng mở cửa phòng đi tới, vừa vào cửa đã thấy Minh Sơ ở trên giường nở nụ cười nhìn hắn. Hắn ngạc nhiên, sau đó lập tức cười nói: “Nàng đoán ta vừa nhận được cái gì?”

“Thư?” Minh Sơ nói thẳng.

Bạch Hoàng Chúc cảm giác mình vừa hỏi một câu vô nghĩa, nhận được cái gì... Tiếng chim bồ câu đập cánh rất to, ngoài thư ra thì còn nhận được cái gì nữa.

Minh Sơ cười khúc khích nói: “Chàng để ta đoán ai là người gửi thư đi?”

“Không dám.” Bạch Hoàng Chúc chủ động nói ra: “Là tin tức của tiểu ruồi bọ.”

“Hừm?” Trong lòng Minh Sơ khẽ động, đã rất lâu chưa nghe thấy tin gì về Diệp Hoa Ngâm, đứa con trai này mặc dù không phải là con trai ruột của hai người họ, nhưng từ trước tới nay Minh Sơ vẫn đối xử như con ruột mình. Họ đến Bạch gia đã lâu, Diệp Hoa Ngâm theo Ngôn Mạc Sát đến khuyên Vân Môn, không biết bây giờ tên đó sống có tốt hay không. Minh Sơ đã mấy lần muốn hỏi Bạch Hoàng Chúc, nhưng lại bởi vì đủ loại nguyên nhân đã không thể hỏi ra miệng.

Bạch Hoàng Chúc gật đầu nói: “Trong thư Mạc Sát nói, tiểu ruồi bọ có lẽ cần sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Hắn ư?” Minh Sơ nhíu mày, “Chẳng lẽ có người bắt nạt con trai nhà ta?”

Bạch Hoàng Chúc không còn gì để nói, cảm thấy đáng về nghiêm túc của Minh Sơ thật dọa người, vội nói sang chuyện khác: “Ta nghĩ chúng ta chờ chuyện này qua đi có thể đến Khuyên Vân Môn gặp tiểu ruồi bọ”

“Chuyện này?”

“À...” Bạch Hoàng Chúc cứng lại.

Lúc này Cảnh Ly ở ngoài cửa nói khẽ: “Bạch gia đại hội, mở tiệc chiêu đãi quần hùng thiên hạ, Sơ Nhi không biết chuyện này sao?”

Minh Sơ nghe vậy, hai hàng lông mi nhướn lên.

Chuyện này nàng đúng là không biết.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tướng công, chàng sẽ hữu dụng

Edit: Sabj

Đợi đến lúc Minh Sơ ăn mặc chỉnh chu mở cửa cho Cảnh Ly đi vào, nàng mới liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc một cái rồi hỏi: “Các người vừa mới nói Bạch gia mở tiệc chiêu đãi quần hùng thiên hạ là chuyện gì?”

“Thật ra nó cũng không phải chuyện lớn gì đâu.” Bạch Hoàng Chúc cười khỏ. Hắn quả thật không nghĩ đây là chuyện lớn, chỉ vì chuyện này mặc dù là do Bạch gia khởi xướng, nhưng nửa phần tâm trạng tham dự hắn cũng không có.

Minh Sơ cũng biết hỏi cái tên Bạch Hoàng Chúc này thì cũng như không, dời tầm mắt lên người Cảnh Ly. Cảnh Ly nhún nhún vai, khẽ cười: “Nghe nói là một hình thức công bố bát đại thế gia tái xuất giang hồ, Bạch gia mở tiệc chiêu đãi quần hùng, xem như là cảnh cáo Hắc Y giáo.”

“Như vậy người có danh vọng trong chốn giang hồ đều sẽ đến?” Minh Sơ hỏi.

Cảnh Ly gật đầu, Bạch Hoàng Chúc bên cạnh nói: “Minh... Tổ Thất cũng tới.”

Minh Sơ trong lòng khẽ động, Tổ Thất công tử, vị minh chủ võ lâm hai chân tàn phế. Quan hệ của Bạch Hoàng Chúc với hắn Minh Sơ chưa từng làm rõ, chỉ là nếu Bạch Hoàng Chúc đã không muốn nói cho nàng nghe thì nàng cũng lười đến hỏi. Nhếch môi, Minh Sơ lại nói: “Như vậy chuyện này là mẹ chàng khởi xướng?”

Lời này của nàng là nói với Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Thẩm Bích Nguyệt để Minh Sơ trở về chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, còn nàng thì tiếp nhận chuyện của Bạch gia, Minh Sơ cứ nghĩ nàng ấy chịu ném con trai lại cho nàng, thì ra nàng lại quan tâm đến chuyện này. Minh Sơ nâng trán than một tiếng, thì thầm: “Không có chuyện gì của chúng ta chứ?”

“Ta đoán thế” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt.

“Có lẽ có đó?” Giọng nói này không thuộc về bất cứ ai trong phòng, ba người đồng thời quay đầu nhìn ra ngoài, Thẩm Bích Nguyệt đang thản nhiên đi vào phòng.

Bạch Hoàng Chúc có dự cảm chẳng lành, Minh Sơ kéo kéo ống tay áo Bạch Hoàng Chúc rồi đứng chắn trước mặt hắn. Cảnh Ly tỏ vẻ không liên quan đến mình chữa ý cười nhìn ba người, sau đó nói với Thẩm Bích Nguyệt: “Bạch phu nhân.”

Thẩm Bích Nguyệt gật đầu: “Cảnh công tử, nhiều ngày vất vả người giúp Bạch gia chúng ta.”

“À, đây là ta tự nguyện.” Khi nói đến câu này, Cảnh Ly giống như vô tình liếc qua Minh Sơ. Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng trừng mắt nhìn hắn, nhưng không biết Minh Sơ thật sự không nhìn ra dụng ý của Cảnh Ly hay không thêm quan tâm mà một chút phản ứng cũng không có, chỉ mở miệng nói: “Cảnh Ly ca ca, huynh lại đang khiêm tốn rồi.”

Trong lúc nhất thời hai người nam tử đều cảm thấy thất bại.

Thẩm Bích Nguyệt mỉm cười, quay đầu nhìn Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc rồi nói: “Hoàng Chúc, Minh Sơ, chuyện lần này hai các con mới là nhân vật chính.”

“...” Bạch Hoàng Chúc tiếp tục chớp mắt, có vẻ như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thẩm Bích Nguyệt biết thừa chiêu này của hắn, khi bắt hắn uống thuốc, Thẩm Bích Nguyệt đã nắm rõ mấy chiêu trò của Bạch Hoàng Chúc trong lòng bàn tay. Minh Sơ nhìn hai mẹ con, cuối cùng cũng hiểu được thế nào là tránh không khỏi, mở miệng: “Bại gia tử đã rời khỏi Bạch gia nhiều năm như vậy, bây giờ muốn hắn làm gì cũng chẳng được, mở tiệc chiêu đãi quần hung thì hai chúng con có thể làm gì chứ?”

“Đúng vậy” Bạch Hoàng Chúc lên tiếng phụ họa.

Thẩm Bích Nguyệt cười nói: “Hai đứa một là gia chủ tương lai, một là gia chủ phu nhân tương lai, nếu hai con không đi, đó mới là mất đạo đãi khách.”

Bạch Hoàng Chúc cười khỏ, quả nhiên là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lần trước hắn vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Thẩm Bích Nguyệt với Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lân, mặc dù kinh ngạc với sự ghét bỏ của hai huynh đệ với mình, nhưng hắn vẫn nhớ, Thẩm Bích Nguyệt đã nói sẽ không bắt hắn trở thành gia chủ.

“Nhưng không phải mẹ...” Bạch Hoàng Chúc nghĩ đến đây nhịn không được mở miệng nói.

Thẩm Bích Nguyệt lập tức giải thích nghi ngờ của hắn: “Đúng, lúc đầu ta đã nói thế, nhưng đó là do ta không biết con chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ.”

“Khụ.” Minh Sơ nghe đến đó rốt cục nhịn không được ngắt lời.

Thẩm Bích Nguyệt hơi chuyển mắt về phía Minh Sơ, Minh Sơ thấy nàng nhìn mình thì mở miệng: “Sát thủ thì sao?”

“Nếu Quý Chúc chính là Hoàng Chúc, như vậy hắn chắc chắn có năng lực quản lý tốt toàn bộ Bạch gia.” Thẩm Bích Nguyệt trầm ngâm một lúc mới lên tiếng.

Khi nàng trầm ngâm, vẻ mặt mang theo một chút nghiêm túc và thương cảm, trong khoảng thời gian ngắn không khí cũng đột nhiên thay đổi. Mặc dù sau khi Bạch Hoàng Chúc và Thẩm Bích Nguyệt nói chuyện với nhau, tâm trạng của Thẩm Bích Nguyệt đã tốt hơn nhiều, nhưng rất nhiều chuyện chẳng thể phai nhạt nhanh như vậy, mọi người ở đây đều hiểu rõ, Thẩm Bích Nguyệt nghĩ đến Bạch Hoàng Chúc là Quý Chúc, tất nhiên sẽ nghĩ tới những cực khổ mà Bạch thiếu gia mới chỉ gần sáu tuổi đã phải trải qua để trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ.

Bạch Hoàng Chúc vươn tay an ủi Bích Nguyệt, ho nhẹ một tiếng lại nói: “Vậy đến lúc đó bọn con nên làm gì?”

Về mặt vốn hơi mệt mỏi của Thẩm Bích Nguyệt nguyên bản vào giây phút này cuối cùng cũng thu hồi, nàng mỉm cười: “Bạch gia đã lâu không hỏi đến chuyện trong giang hồ, lúc này ta muốn con đại diện cho Bạch gia, để người trong giang hồ nhìn xem, người thừa kế Bạch gia không thua kém bất kì ai, Bạch gia cũng chẳng thua kém kẻ nào.”

Trong nháy mắt những lời này được nói ra, Minh Sơ có một cảm giác, đây là một nữ nhân rất vĩ đại.

Trong lòng yên lặng than một tiếng, Minh Sơ chỉ có thể nói một câu, không hổ danh là Bạch gia phu nhân.

Tuy nhiên Bạch Hoàng Chúc lại cười khỏ, hắn biết Bạch gia kỳ vọng vào hắn rất lớn, hắn cũng biết nếu Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lân vẫn còn ở đây thì chắc chắn sẽ không tới lượt mình. Minh Sơ cũng nhìn thấu tâm tư của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc tuy đã từng là thiên hạ thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhưng hắn lại không thích hình tượng thiên hạ đệ nhất. Giao cho hắn lập uy cho Bạch gia, không làm hỏng đã là may mắn lắm rồi.

Ngay khi Bạch Hoàng Chúc đang định mở miệng từ chối, Minh Sơ lại nói: “Con đồng ý.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc ngạc nhiên nhìn về phía Minh Sơ.

Minh Sơ gật đầu với Bạch Hoàng Chúc, sau đó nói với Thẩm Bích Nguyệt: “Bại gia từ lúc đó chắc chắn sẽ không để mẹ thất vọng, uy danh nhiều năm của Bạch gia hẳn nhất định sẽ không phụ lòng của mẹ mà phế đi.”

“Tốt.” Thẩm Bích Nguyệt vỗ vỗ vai Minh Sơ, lại ý vị thâm trường nhìn Bạch Hoàng Chúc rồi xoay người rời khỏi phòng.

Trong quá trình này, Bạch Hoàng Chúc ngoài mở to mắt thì không biết nên làm gì khác.

Cảnh Ly từ lúc xem kịch vui tới giờ chưa từng ngừng cười, hẳn nói với Bạch Hoàng Chúc: “Ta muốn xem ngươi lúc đó sẽ lập uy cho Bạch gia như thế nào.” Tuy rằng vào lần gặp mặt đầu tiên, Cảnh Ly đúng là đã bị khí thế thiên hạ đệ nhất sát thủ của Bạch Hoàng Chúc làm cho kinh sợ, nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi.

Bạch Hoàng Chúc bỏ qua sự chế giễu của Cảnh Ly, vô tội nhìn Minh Sơ: “Tại sao lại đồng ý? Ta không thể làm gia chủ Bạch gia được.”

“Cho dù ta không đồng ý, cuối cùng thì chàng cũng sẽ đồng ý thôi.” Đáp án của Minh Sơ rất đơn giản.

Bạch Hoàng Chúc há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Minh Sơ hiểu rất rõ hẳn, đối với Thẩm Bích Nguyệt, hẳn không thể nào từ chối.

Thấy Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc muốn nói lại thôi, Cảnh Ly hừ lạnh một tiếng, mở miệng gọi: “Trọng Sinh.”

“Ừ” ngay tại lúc Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc còn chưa phản ứng kịp, trong phòng đột nhiên xuất hiện một bóng đen, sau đó nhìn thấy Trọng Sinh êm đẹp đứng trước mặt ba người, rũ mắt không nói.

Bạch Hoàng Chúc ghen tị nhìn Cảnh Ly, chỉ tại mấy ngày nay hẳn phải đường thương mà quan hệ giữa Cảnh Ly và Trọng Sinh đã trở nên tốt hơn hẳn so với hẳn.

Cảnh Ly chú ý tới Bạch Hoàng Chúc ghen tị, không hiểu sao trong lòng lại nảy lên một sự vui vẻ, hẳn nói với Trọng Sinh: “Trọng Sinh, mau đưa bị Bạch gia gia chủ tương lai ra khỏi phòng đi.”

“Làm gì?” Bạch Hoàng Chúc nắm chặt ống tay áo Minh Sơ, hoảng sợ mở to hai mắt.

Cảnh Ly cong môi: “Bạch phu nhân nói ta đến phụ trách dạy dỗ, để Bạch đại thiếu gia trong đại hội chiêu đãi, thoát nhìn có, ích.”

“Ta không cần ngươi giúp.” Bạch Hoàng Chúc thế nào cũng không chịu, chỉ núp ở phía sau Minh Sơ không đi ra. Ai ngờ Minh Sơ sau khi suy nghĩ một lúc lại gật đầu nói: “Cách này có vẻ được, có lẽ đến lúc đó thật sự sẽ không bị bề mặt.”

Bạch Hoàng Chúc dám đánh cược, Minh Sơ cố ý.

Ngày đó, Bạch Hoàng Chúc thật sự bị lôi ra ngoài, tuy nhiên có được Cảnh Ly dạy dỗ trở nên có ích hay không, lại là chuyện sau này.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tướng công, giả bộ có khí phách

Edit: Sabj

Giang hồ dạo này xảy ra nhiều chuyện đến mức khiến người ta phải thần thò, ngay lúc tin tức minh chủ võ lâm Tổ Thất và bát đại thế gia kết làm đồng minh đối phó với Hắc Y giáo được truyền ra thì đồng thời, người thừa kế của Bạch gia đã chính thức được đưa ra ánh sáng. Con trai trưởng của gia chủ đương thời Bạch Võ Sơn Bạch Hoàng Chúc sẽ mở Bạch gia đại hội chiêu đãi người trong thiên hạ, để chứng minh Bạch gia chính thức sẽ tham dự vào việc của võ lâm, cũng như làm tăng uy tín của Bạch gia trên giang hồ.

Thiên hạ quần hùng ào ào đến Bạch gia, trong suốt mười mấy năm qua Bạch gia chưa từng chứng kiến cảnh tượng long trọng như vậy, tuy nhiên dưới sự an bài của Thẩm Bích Nguyệt và Minh Sơ, tất cả đều ngăn nắp gọn gàng. Thẩm Bích Nguyệt thân là Bạch phu nhân, trước khi Bạch gia chưa lui về ở ẩn đã xử lý rất nhiều chuyện tương tự nên vô cùng thành thạo, nhưng Minh Sơ vẫn còn trẻ mà đã giải quyết đầu ra đó khiến Thẩm Bích Nguyệt phải ngạc nhiên.

Sau khi đón một đám tam môn thất phái vào cửa, Thẩm Bích Nguyệt gật đầu khen ngợi Minh Sơ: “Quả thật không hổ là chủ nhân danh chấn thiên hạ của Hồng Diệp trai.”

“Mẹ biết sao?” Minh Sơ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Thẩm Bích Nguyệt cũng thay đổi.

Thẩm Bích Nguyệt cười nhạt: “Nếu không biết thì ta không xứng làm Bạch phu nhân.” Sau khi biết thật ra Bạch Hoàng Chúc có võ công, hơn nữa thân phận thật sự lại là thiên hạ đệ nhất sát thủ, Thẩm Bích Nguyệt đã âm thầm phái người tra xét cuộc sống của Bạch Hoàng Chúc những năm gần đây, không ngờ lại tra ra Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ lại là chủ nhân của Hồng Diệp trai danh chấn thiên hạ. Thẩm Bích Nguyệt mặc dù hết sức kinh ngạc, nhưng đó cũng đã là chuyện của rất lâu về trước.

Minh Sơ sau một lúc im lặng cũng không hoảng hốt, chỉ cười nói: “Cũng chỉ là vài chiêu trò mà thôi.”

“Có lẽ không phải thế đâu?” Trong lòng Thẩm Bích Nguyệt biết Minh Sơ chỉ đang khiêm tốn trước mặt trường bối, với năng lực có thể phát triển Hồng Diệp trai lớn mạnh như thế của Minh Sơ, chắc chắn không phải người bình thường có thể có được.

Thẩm Bích Nguyệt cảm thấy cực kì may mắn khi con mình có một hồng nhan như Minh Sơ bên cạnh.

Hai người hàn huyên một lát thì nghe thấy bên cạnh có người hỏi: “Hai vị, có thể hỏi khi nào Bạch đại thiếu gia xuất hiện hay không?”

“Hả?” Minh Sơ hơi nhíu mày, quay đầu nhìn thì thấy một trung niên nam tử áo xám, trên người đeo vũ khí của bang phái bên cửa Đông, lang nha bổng*.

(*gậy răng sói)

Minh Sơ còn chưa trả lời đã nghe thấy Thẩm Bích Nguyệt nói: “Kính xin chờ vị chờ một lát, đợi đến khi đại hội bắt đầu, nhi tử sẽ có mặt.”

“Phu nhân, thiếu phu nhân... Chúng ta cũng không phải nóng vội, mà là đại hội này sắp bắt đầu rồi, chúng ta đã đợi nửa ngày nhưng mặt mũi chủ nhân thế nào cũng chưa được nhìn thấy, như thế thì không hợp lý đúng không?”

Thẩm Bích Nguyệt chỉ cười nhạt, còn Minh Sơ trong lòng mặc dù tức giận, nhưng vẫn không thể nói lời nào. Ý định của mấy người này là đến đập phá, tuy trong lòng Minh Sơ biết rõ nhưng lại không thể tìm ra lý do phản đối.

Cùng lúc đó, Cảnh Ly một thân hồng y và Trọng Sinh đã đi tới, hần ghé vào bên tai Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt nói khẽ: “Tên kia đã không thành vấn đề.”

Hắn không nói ra tên, nhưng ai nghe cũng biết hắn đang ám chỉ Bạch Hoàng Chúc.

Minh Sơ nhìn Cảnh Ly, lại liếc qua Trọng Sinh đang lặng lẽ đứng phía sau hắn, gật đầu nói: “Cảnh Ly ca ca, vài ngày nay khổ cho huynh rồi.”

“Ta không sao.” Cảnh Ly mỉm cười trả lời.

Thẩm Bích Nguyệt ho liên tiếp, không biết có phải ảo giác hay không mà nàng cảm thấy Cảnh Ly đang muốn dụ dỗ con dâu nàng ngay trước mặt nàng.

Nghe thấy tiếng ho của Thẩm Bích Nguyệt, mấy người đều đồng thời quay đầu nhìn nàng, nàng làm bộ như không có việc gì quay đầu, nhưng sau khi quay đầu nàng không muốn quay trở lại nữa, bởi vì nhìn thấy một màn khiến nàng hận không thể đâm đất.

Sau đám người ồn ào náo động, cửa hậu viện từ từ mở ra, một vị hắc y nam tử đẩy cửa đi vào. Nam tử mặc dù một thân hắc y, nhưng trên tay áo cổ áo đều có thêu hoa văn màu vàng, khuôn mặt tái nhợt lạnh lùng của hắn càng toát lên phong thái ung dung. Nam tử này vóc dáng cao ráo, khoác trường bào hoa lệ nhưng phiền phức đến cực điểm, mà phía sau hắn là bốn thị vệ, đều một thân hắc y đeo trường kiếm, im lặng mà nghiêm túc.

Nam tử này vừa xuất hiện, mọi người trong đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh.

Nam tử nhìn thoáng qua mọi người trong đại sảnh, lại dời tầm mắt về phía Thẩm Bích Nguyệt, Minh Sơ và Cảnh Ly, không để ý đến sự kinh ngạc trong mắt Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt, sau khi khẽ gật đầu, hắn ngừng đầu nói với mọi người: “Chư vị, tại hạ Bạch Hoàng Chúc, gia chủ kế tiếp của Bạch gia.”

“Bạch đại thiếu gia.”

“Đại thiếu gia.”

“Bạch thiếu gia thật đẹp trai.”

“Nghe nói Bạch thiếu gia từng bị Hắc Y giáo bắt đi dạy dỗ rất nhiều năm. Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn đã thay đổi được nhiều phong thái như vậy khiến cả đại sảnh hỗn loạn.”

Minh Sơ cảm thấy không còn gì để nói, những người đó có lẽ nghĩ người của Bạch gia bị điếm nên không nghe thấy tiếng bàn tán ồn ào như vậy. Trước đây nàng vẫn nghĩ Bạch gia là một thế gia rất quan trọng trên giang hồ, cho dù đã im hơi lặng tiếng nhiều năm nhưng vẫn được người trong giang hồ kính ngưỡng. Nhưng hiện tại xem ra có vẻ như uy tín của Bạch gia đã sớm không tồn tại, bây giờ Minh Sơ mới không khỏi bội phục Thẩm Bích Nguyệt mưu tính sâu xa. Còn Bạch Hoàng Chúc...

Minh Sơ cảm thấy người trước mặt nhất định không phải Bạch Hoàng Chúc, nàng thà tin đây là Bạch Hoàng Lâm đóng giả còn hơn, Bạch Hoàng Chúc tuyệt đối không thể có ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo như vậy được.

Nhưng người trước mặt ngay sau đó đã cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Minh Sơ. Bạch Hoàng Chúc một thân hắc y quét nhìn mọi người một lượt,

tầm mắt lướt đến chỗ nào, người ở đó lập tức dừng nói chuyện, ánh mắt tất cả đều hướng về Bạch Hoàng Chúc.

Khỏe mỗi Bạch Hoàng Chúc hơi cong lên, có vẻ như rất hài lòng với hiệu quả như vậy, sau đó hắn bước tới chỗ của Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt.

Nhưng khi vừa đi đến trước mặt Minh Sơ, có một chuyện đột nhiên xảy ra.

Hắn — —

Hắn giẫm phải vật áo trường bào màu đen vô cùng phiền phức kia, vì thế... cả người hắn đổ về phía Minh Sơ.

Minh Sơ theo bản năng che mặt chứ không phải cứu giúp, vì quá mất mặt. Ngay sau đó, trong lúc thân hình Bạch Hoàng Chúc đang lung lay, hắn đáp nhẹ xuống đất, dùng tư thái vô cùng thông dong xoay người trong không trung rồi vững vàng rơi xuống đứng cạnh Minh Sơ.

Toàn trường lặng im, mặc dù rất nhiều người có thể làm được như vậy, nhưng có thể không hề hiện lên chút bối rối, hơn nữa không phát ra chút tiếng động nào thì cực kì ít, khinh công đến mức độ này đã khiến mọi người phải kinh diễm.

Trong giây phút im lặng đó, Bạch Hoàng Chúc lạnh nhạt mở miệng: “Ngại quá, chỉ là muốn chơi đùa một chút với phu nhân thôi, chứ vị không cần để ý.”

Lúc hắn nói những lời này một tay ôn lấy thắt lưng Minh Sơ, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ có Minh Sơ lại sâu sắc cảm nhận được trên tay hắn truyền đến cảm giác nóng bỏng. Từ khi bị thương tới nay cơ thể của Bạch Hoàng Chúc luôn luôn rất lạnh, dù Minh Sơ đã nghĩ đủ mọi biện pháp nhưng tay chân hắn vẫn lạnh lẽo như cũ, bây giờ tay hắn nóng như thế, chỉ có thể giải thích là hắn quá sợ hãi.

Minh Sơ thảm thán một tiếng, lặng lẽ ngược mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc, chỉ thấy hắn lạnh lùng bắt đầu giảng giải tiền căn hậu quả chuyện Bạch gia lui về ở ẩn, tiếp theo kéo đến một đồng giai thoại, rồi lại đến cách kiếm kế sinh nhai ở võ lâm. Cuối cùng, Bạch Hoàng Chúc cười khẽ với đám người đang bị chuỗi lời nói của hắn làm cho hoa mắt chóng mặt: “Chư vị còn có câu hỏi gì không?”

Mọi người đều đồng lòng nhất trí lắc đầu.

Trong lòng Minh Sơ kinh ngạc, nàng chưa bao giờ nghĩ Bạch Hoàng Chúc sẽ làm được như vậy, một Bạch Hoàng Chúc lạnh lùng như thế này nàng chưa từng được gặp.

Ngay khi Minh Sơ đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm hộ Bạch Hoàng Chúc, trong đám người lại đột nhiên vang lên một giọng nói: “Khoan đã.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tướng công, mất hết mặt mũi

Edit: Sabj

Tầm mắt của mọi người đồng thời chuyển về hướng phát ra giọng nói.

Đó là một nam tử chỉ khoảng hai mươi tuổi, một thân hồng y, dẫn theo một đám người trẻ tuổi trông rất ngông cuồng. Hắn nhìn chung quanh một chút, sau khi phát hiện tầm mắt mọi người đều đặt lên người mình thì mới cong khỏe miệng nói: “Nghe nói Bạch gia chủ Bạch Võ Sơn võ công cao tuyệt, trong võ lâm thiên hạ gần như chưa có địch thủ, không biết Bạch đại thiếu gia có giống như vậy hay không?”

Tên này đang bắt lỗi, Minh Sơ chắc chắn một trăm phần trăm.

Lời này vừa nói ra, lập tức chiếm được phụ họa của rất nhiều người trong võ lâm, họ ào ào hiếu kỳ nói: “Nói không sai.”

“Màn vừa rồi của Bạch đại thiếu gia thoát nhìn thật phi thường.”

Phía sau đám người một giọng nói vang lên: “Không bằng để Bạch đại thiếu gia và chúng ta luận bàn một chút đi, cũng để cho mọi người được chiêm ngưỡng võ công của Bạch gia?”

Bạch Hoàng Chúc cúi đầu nhìn một bên mặt Minh Sơ, sắc mặt của Minh Sơ lúc này rất khó coi, Bạch Hoàng Chúc tuyệt không nghi ngờ Minh Sơ thật ra rất muốn lao ra vật mấy tên vừa rồi xuống đất. Trong lòng hắn cười khổ một tiếng, nhanh chóng mở miệng trước khi Minh Sơ bùng nổ: “Nếu mọi người đã có hứng thú như vậy thì thi một trận có được không?”

Minh Sơ không đồng ý hừ một tiếng, sau đó nói với người bên cạnh: “Sức khỏe của chàng.”

Nàng đã đè nén giọng nói rất thấp, nhưng mọi người vẫn nghe được rõ ràng, có người suy đoán Bạch thiếu phu nhân lo lắng cho sức khỏe Bạch đại thiếu gia như vậy, chẳng lẽ là do sức khỏe của Bạch đại thiếu gia không tốt sao?

Mọi người nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của Bạch Hoàng Chúc, suy đoán lại càng được khẳng định.

Tên cố ý bắt lỗi lại càng vui vẻ, sau khi ồn ào họ cử nam tử kêu “khoan đã” lên, thật sự muốn tỷ thí một trận. Mà tên nam tử kia cũng vẻ mặt nóng lòng muốn thử, dường như cho rằng mình sẽ quảng ngãi được Bạch Hoàng Chúc xuống đất.

Minh Sơ mặc kệ, chỉ nhìn Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc gật đầu với nàng, ý bảo nàng đừng lo lắng. Thật ra Minh Sơ chỉ lo lắng theo thói quen mà thôi, vì vậy khi vừa nghe thấy Bạch Hoàng Chúc muốn động thủ với người khác thì nhịn không được mở miệng ngăn cản, nhưng hiện tại thương thế của Bạch Hoàng Chúc đã khỏi, võ công cũng đã khôi phục. Minh Sơ phản ứng như vậy chỉ khiến tên bối mớ muốn xem náo nhiệt hiểu lầm.

Minh Sơ gật đầu lùi xuống, để Bạch Hoàng Chúc một mình đối diện với nam tử trẻ tuổi.

Cảnh Ly ở một bên xem kịch vui, cười đến ánh mắt híp lại thành một khe hở. Tỷ thí võ công với thiên hạ đệ nhất sát thủ, tên này trong võ lâm quả tự phụ rồi.

Phía sau, tên nam tử kia cũng đi tới trước mặt Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc từ từ nhấc chân đi về phía tên đó, đôi mắt vừa to vừa sáng lúc này lại mang theo sự sắc bén khiến người ta phải sợ hãi. Giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên: “Không biết vị công tử này xưng hô thế nào?”

Người nọ chấp tay cười nói: “Đại đệ tử của chương môn cửa Nam, Phương Diệu.”

”Phương Diệu thiếu hiệp, mời.” Bạch Hoàng Chúc ra dáng làm một động tác tay, mời người đứng một bên.

Đại sảnh rất rộng lớn, thích hợp cho việc tỷ thí, vì vậy Phương Diệu không chút khách khí nhảy lên giờ kiếm chém về phía Bạch Hoàng Chúc. Sự thật chứng minh khinh công lúc trước của Bạch Hoàng Chúc không phải là ăn may, hắn nhanh chóng lách mình tránh khỏi công kích của Phương Diệu, trong chớp lát người tới ta đi đã giao thủ hơn mười chiêu.

Đến khi hai người giao đấu, trái tim lơ lửng của Minh Sơ mới được đặt xuống, nàng biết võ công của Bạch Hoàng Chúc là trình độ gì, sau khi nhìn thấy đối phương ra chiêu nàng đã xác định Phương Diệu chắc chắn không phải là đối thủ của Bạch Hoàng Chúc. Lúc này nàng mới rảnh rỗi nói chuyện với Thẩm Bích Nguyệt đang hưng trí dạt dào bên cạnh: “Tên cửa Nam này có vẻ như cố ý gây khó dễ cho bại gia tử?”

“Đúng vậy, quá rõ ràng không phải sao?” Thẩm Bích Nguyệt một chút cũng không kinh ngạc, có vẻ như tất cả đã ở trong dự liệu của nàng.

Minh Sơ nhú mày, cảm thấy nữ tử này cái gì cũng biết, nhưng cái gì cũng không chịu nói. Nàng chắc chắn cố ý làm như vậy để đợi xem kịch vui. Minh Sơ vô lực liếc nhìn nàng rồi hỏi: “Vậy mẹ có biết tại sao không? Không phải đều là võ lâm chính phái sao? Vì sao họ lại đặc biệt nhắm vào Bạch gia?”

“Đây là một câu chuyện xưa từ rất lâu trước đây, tóm lại là lão gia lúc còn trẻ đã từng có xích mích với ba môn phái cửa Nam cửa Bắc cửa Đông, vì vậy ba môn phái này vẫn có thành kiến với Bạch gia.” Thẩm Bích Nguyệt giải thích.

Minh Sơ đỏ mặt, trên giang hồ có tam môn thất phái, Vị gia chủ Bạch gia Bạch Võ Sơn thoát nhìn nghiêm túc thận trọng mà lúc còn trẻ đã lạng lẽ đắc tội toàn bộ tam môn rồi.

Minh Sơ vô lực khẽ thở dài, quay đầu tiếp tục chú ý chiến cuộc, tuy nhiên cũng chẳng có gì đáng chú ý.

Đến lúc Minh Sơ chuẩn bị phân tích cuộc chiến của hai người thì trận đấu đã kết thúc.

Bạch Hoàng Chúc bình tĩnh ra tay điểm huyệt trên gáy Phương Diệu thiếu hiệp.

Dưới ánh mắt tán thưởng của người trong võ lâm, Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng thu tay về lạnh nhạt nói: “Đa tạ, Phương thiếu hiệp.”

“Bạch đại thiếu gia quả thật không hổ là Bạch đại thiếu gia.” Phương Diệu lúc này có thể nói là hoàn toàn bại phục, hắn mặc dù không nói, nhưng trận đấu vừa rồi Bạch Hoàng Chúc đã nương tay với hắn rất nhiều.

Bạch Hoàng Chúc không đáp lời, chẳng nói câu nào trở về đứng bên cạnh Minh Sơ, Minh Sơ nghe thấy giọng nói hưng phấn của hắn: “Minh Sơ, thế nào?” Giọng nói của hắn rất nhỏ, chỉ có Minh Sơ đứng bên cạnh mới có thể nghe thấy.

Minh Sơ buồn cười, ngẩng đầu thấy hắn vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc thì nói khẽ: “Ngoài lần đầu ta đi thi đây là lần đầu tiên ta thấy chàng có khí thế của gia chủ đó.”

Bạch Hoàng Chúc nghe vậy thì cười vui vẻ, chẳng qua vừa cười mới nhớ lúc này đang ở đại hội, bên cạnh tất cả đều là võ lâm nhân sĩ. Vì thế mọi người ở đây thấy được một màn quý dị, vị Bạch đại thiếu gia bí hiểm, cao ngạo mà lại lạnh lùng đột nhiên nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng mà trong chớp lát nụ cười đó lại trở nên kì quái vô cùng. Không biết vì sao, họ lại cảm thấy có cảm giác mây đen đang che phủ.

Sau tỷ thí, mọi người cũng an phận hơn rất nhiều, đại hội bắt đầu, mọi người cùng nhau ngời một lời ta một câu thảo luận về chuyện Hắc Y giáo và Võ Lâm tranh đấu, Bạch Hoàng Chúc nhấc ly qua từng bàn thăm hỏi mọi người. Đến khi đã muộn, Bạch Hoàng Chúc mới thở phào một hơi về tới tiểu viện của mình.

Khi hắn về Minh Sơ đã chờ trong viện, thấy Bạch Hoàng Chúc tiến vào, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Bạch Hoàng Chúc ừm khua nói: “Minh Sơ.”

“Hửm?” Minh Sơ có cảm giác nhụt chí, giống như đang định khen một đứa trẻ đã biết đi thì nó ngã oạch một cái ngay lập tức.

Bạch Hoàng Chúc không biết suy nghĩ trong lòng Minh Sơ, hần chớp mắt xoa đầu: “Cái này...” Ngón tay hần chỉ vào mũ bạch ngọc trên đầu. “Rất nặng, cổ sắp bị chặt đứt rồi.” Bạch Hoàng Chúc vẽ mặt nghiêm cần.

Minh Sơ: “...”

Hai người làm nửa ngày mới tháo được cái mũ trên đỉnh đầu Bạch Hoàng Chúc xuống, Bạch Hoàng Chúc như trút được gánh nặng thở ra một hơi, sau đó lại trưng bộ mặt đáng thương với Minh Sơ.

Minh Sơ vô lực ngược mặt nhìn hần: “Lại sao nữa?”

“Cái này cũng rất quan trọng.” Bạch Hoàng Chúc chỉ vào trường bào màu đen đẹp đẽ quý giá phiền phức đến cực điểm trên người.

Minh Sơ để Bạch Hoàng Chúc nghẹn nửa ngày.

Cuối cùng lúc hai người ngồi xuống bên giường, mái tóc Bạch Hoàng Chúc rối tung rũ xuống phía sau, đôi mắt đen sáng ngời nhìn chăm chú vào Minh Sơ, trường bào trên người hần đã được lấy xuống, lúc này chỉ mặc một áo trong màu đen, trong mắt Minh Sơ lại thấy hơi phong phanh.

Nhớ lại lâu nay Bạch Hoàng Chúc bị nhiều thương tích như vậy, cho dù hần là thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng chịu không nổi. So với cuộc sống ở Hồng Diệp trai ngày trước, Bạch Hoàng Chúc đã gây đi rất nhiều, cho dù Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt ép hần uống thuốc và ăn các loại thuốc bổ thể nào thì hần vẫn không béo lên, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Minh Sơ nhin không được nói khẽ: “Bại gia tử.”

“Minh Sơ?” Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc trước giọng điệu mềm mại của Minh Sơ.

Minh Sơ nhìn hần thì thầm: “Đừng bị thương nữa.”

“Được.” Bạch Hoàng Chúc không chút do dự trả lời.

Minh Sơ thấy hần trả lời nhanh như vậy thì lại không tin tưởng: “Thật không?”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu: “Thật.” Trong lòng hần cười khỏ, Minh Sơ nghĩ hần thích ngược đãi bản thân mình sao? Có thể không bị thương tất nhiên hần sẽ không để mình bị thương.

Nhận được cam đoan của hần, Minh Sơ an tâm mỉm cười, sau đó như lại nhớ tới điều gì đó nên đột nhiên nói: “Bại gia tử, ta cảm thấy mẹ chàng có ý định cướp chàng khỏi tay ta.”

Bạch Hoàng Chúc mở to hai mắt nhìn.

Mẹ chàng có ý định cướp chàng khỏi tay ta. Ý của những lời này là?

“Nàng là mẹ ta mà.” Bạch Hoàng Chúc nhắc nhở.

“Đúng vậy.” Minh Sơ nghiêm túc gật đầu, toàn bộ những bà mẹ chồng thương con đều là kẻ thù của nàng dâu.

“Như vậy?” nàng định làm gì. Bạch Hoàng Chúc muốn hỏi lại thôi.

Minh Sơ nháu mày, thân thể hơi nghiêng về phía Bạch Hoàng Chúc, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy ngoài cửa vang lên giọng nói của Cảnh Ly: “Sơ Nhi, Tổ Thất công tử đến.”

Bạch Hoàng Chúc trợn mắt, đột nhiên có chút hận Cảnh Ly.

Hần lập tức đứng dậy ra cửa phòng, nói với Cảnh Ly ngoài cửa: “Ta sẽ đi tìm Tổ Thất ngay lập tức.” lời nói của hần bị mắc kẹt trong cổ họng, bởi vì vừa mở cửa hần đã thấy một đoàn người trong võ lâm đứng ngay ngắn chỉnh tề.

Có lẽ họ nghĩ mình chủ võ lâm Tổ Thất đến, gia chủ Bạch gia và Tổ Thất nếu gặp mặt chắc chắn sẽ có trò hay để xem, vì vậy đều theo đuôi Cảnh Ly tới... Ai ngờ...

Bạch Hoàng Chúc nhanh như cắt đóng chặt cửa phòng.

Ngoài cửa mọi người ngoài Cảnh Ly, tất cả đều giữ nguyên dáng vẻ há hốc miệng.

Bọn họ tận mắt thấy, vị Bạch đại thiếu gia lạnh lùng cao ngạo sâu không lường được trong mắt mọi người khi mở cửa thì đầu tóc rối bời. Trên người chỉ mặc phong phanh một cái áo lót, trong đôi mắt xinh đẹp vẫn còn mang theo chút mờ mịt, khi hần nhìn thấy sau thì khuôn mặt hơi đỏ ửng, sau đó tức giận nhanh chóng đóng cửa phòng.

Cảnh tượng đó... Quá mức nóng bỏng.

Tuy nhiên mọi người chưa kịp tường tượng bao lâu thì cửa phòng lại được mở ra một lần nữa, Bạch Hoàng Chúc mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ ngọc, sắc mặt lạnh nhạt xuất hiện ngoài cửa phòng, trầm giọng nói: “Cảnh Ly, dẫn ta đi gặp Tổ Thất.”

“Ừ” Cảnh Ly cúi đầu khẽ nói, Bạch Hoàng Chúc nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, chẳng qua cảm thấy trong giọng nói của hắn ẩn chứa rất nhiều ý cười.

Bạch Hoàng Chúc chắc chắn, hắn cố ý...

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tướng công, an ủi

Edit: Sabj

Nếu nói về người đang được giang hồ kính trọng nhất hiện tại thì không phải là bất cứ gia chủ nào của bát đại thế gia, mà là minh chủ võ lâm bị tàn tật hai chân Tổ Thất.

Cho nên khi Tổ Thất xuất hiện tại Bạch gia, tất cả mọi người đều đứng lên nghênh đón. Tổ Thất được một thủ hạ hỗ trợ đẩy xe lăn đi vào địa sảnh của Bạch gia, lúc ấy mọi người vẫn còn đang ồn ào không ngừng, nhưng sau khi thấy Tổ Thất thì tất cả đều ngừng nói.

Cảnh Ly ra nói cùng hắn mấy câu, Tổ Thất khẽ gật đầu rồi vào đại sảnh ngồi xuống.

Cảnh Ly nhanh chóng đi báo cho Bạch Hoàng Chúc, mọi người cũng vội vàng đi theo.

Không lâu sau, Bạch đại thiếu gia hờ hững đi ra, theo sau là Cảnh Ly cùng một đồng người của tam môn thất phái. Không biết có phải ảo giác hay không, Tổ Thất cảm thấy bao trùm Bạch Hoàng Chúc là cảm giác thẹn quá hóa giận.

Tổ Thất nhú mày, cười nham nhật với Bạch Hoàng Chúc: “Tiểu Chúc, đã lâu không gặp.”

“Rất lâu mới đúng” Bạch Hoàng Chúc cũng cười.

Mọi người nhanh chóng hiểu ra, minh chủ võ lâm Tổ Thất và Bạch đại thiếu gia đúng là có quen biết.

Bạch Hoàng Chúc không để ý tới mọi người, nhanh chóng đi tới trước mặt Tổ Thất nói khẽ với hắn: “Chúng ta vào trong ôn chuyện.” Trước mặt mọi người, Bạch Hoàng Chúc vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh.

Về mặt của Tổ Thất hơi quái dị, giống như muốn cười nhưng lại ghen không cười ra tiếng.

Sau một lát, hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới sự chú ý của mọi người, hai người dọc theo hành lang đi về phía hậu viện, hơn nữa Tổ Thất công tử còn để tên thủ hạ giúp mình đẩy xe lăn lại, còn Bạch đại thiếu gia tự mình giúp hắn đẩy xe.

Thấy cảnh tượng như vậy, mọi người chỉ có thể nghĩ đến một chuyện. Bạch đại thiếu gia quả nhiên là một người thần kỳ.

Người ngoài không hề biết, người luôn giữ nguyên vẻ mặt không hề thay đổi Bạch đại thiếu gia, sau khi giúp Tổ Thất vào tiểu viện thì lập tức thay đổi vẻ mặt. Bạch Hoàng Chúc lo lắng ngồi xổm người xuống nhìn Tổ Thất trên xe lăn, khẽ hỏi: “Minh Khuynh, giao chiến với Hắc Y giáo, các ngươi không bị thương chứ?”

“Không sao.” Tổ Thất nhàn nhạt lắc đầu, đáng vẻ vân đạm phong khinh Bạch Hoàng Chúc không thể nào học được.

Bạch Hoàng Chúc nghe được câu trả lời của hắn thì yên tâm hơn nhiều, sau đó lại hỏi: “Thật ra ta cũng muốn đi giúp đỡ, người đối phó với Hắc Y giáo hẳn là ta mới đúng” Bạch Hoàng Chúc đã chuẩn bị sẵn sàng đi giúp đỡ, ai ngờ cuối cùng người đi lại là cha của hắn.

Tổ Thất khẽ lắc đầu, thì thầm: “Ta lại cảm thấy ngươi ở lại xử lý việc Bạch gia mới đúng.”

“Ta xử lý không tốt.” Bạch Hoàng Chúc nản lòng nói.

“Hừm?” Tổ Thất nâng mắt.

Bạch Hoàng Chúc đẩy hán đến bên cạnh bàn đá, còn mình thì ngồi xuống một cái ghế khác, hán than nhẹ một tiếng mới nói: “Ta xử lý không tốt thật mà, ta mới ở đây có mấy tháng mà đã biến Bạch gia thành ra thế này.”

Tổ Thất biết hán ám chỉ điều gì, khắp nơi đều có người của hán, Bạch gia xảy ra chuyện gì hán vô cùng rõ ràng. Vỗ nhẹ lên vai Bạch Hoàng Chúc, Tổ Thất trầm giọng nói: “Nếu ngươi đã muốn đổ hết lỗi lên bản thân, vậy thì ngươi cứ đổ lỗi cho trách nhiệm đi”

Trong lòng Bạch Hoàng Chúc thật ra có rất nhiều nghi ngờ và trách nhiệm, nhưng tất cả những điều này hán không hề nói với Minh Sơ. Mặc dù từ trước đến nay hán đều là một người yếu đuối sợ phiền phức, nhưng có một số việc hán tuyệt đối không muốn Minh Sơ phải gánh vác cùng hán. Ví dụ như Bạch gia, vô lâm hay mối thù.

Hán không biết, ở phía sau, Minh Sơ từ trong gian phòng đi ra, vừa khéo nghe thấy cuộc nói chuyện của Bạch Hoàng Chúc và Tổ Thất.

Ánh mắt Minh Sơ hơi trầm xuống, lặng lẽ đứng ở cửa phòng nghe tiếng nói bên ngoài.

Bạch Hoàng Chúc không nói, Tổ Thất giúp hán nói ra: “Ngươi muốn đi Hắc Y giáo, đúng không?”

“Minh...” Bạch Hoàng Chúc kinh ngạc nhìn Tổ Thất.

Minh Sơ sững sờ, lúc đầu nàng vốn tưởng Bạch Hoàng Chúc gọi tên nàng, nàng tưởng rằng Bạch Hoàng Chúc đã phát hiện nàng đang ở trong phòng nghe hai người nói chuyện, nhưng mà, người trả lời Bạch Hoàng Chúc lại là Tổ Thất. Tổ Thất ngắt lời Bạch Hoàng Chúc, hán nói: “Tiểu Chúc, ngươi nghĩ chuyện của Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lân là lỗi của ngươi thật sao? Ngươi nghĩ chính ngươi đã ép họ phải đi sao? Hay ngươi nghĩ sự xuất hiện của ngươi đã phá hủy sự yên bình của Bạch gia?”

“Ta...” Bạch Hoàng Chúc sững sốt một lát, cuối cùng nói một câu: “Vốn chính là như vậy không phải sao?”

“Không phải.” Tổ Thất khẳng định.

Bạch Hoàng Chúc từ ghế đá đứng lên, nhưng lại không hề bước đi.

Minh Sơ đứng nghe ngay sau cửa, trong một tháng này, Bạch Hoàng Chúc chỉ dường như, toàn bộ tâm tư chỉ đặt lên chuyện làm thế nào để tâm trạng Thẩm Bích Nguyệt khá hơn. Mỗi ngày nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc trêu đùa Thẩm Bích Nguyệt vui vẻ, nhìn hán cười nói, nàng cứ nghĩ Bạch Hoàng Chúc không thèm để ý chuyện hai huynh đệ Bạch gia đã làm. Nhưng thì ra không phải hán không để ý, mà hán chỉ không muốn người khác phải lo lắng mà thôi.

Bạch Hoàng Chúc cũng không vô dụng nhất gan như ngày thường hán vẫn biểu hiện ra ngoài, điều này nàng biết, nhưng lại luôn quên mất.

Minh Sơ khẽ cắn môi dưới, ngón tay vịn lên cửa phòng lộ cả gân xanh.

Giọng nói của Bạch Hoàng Chúc lại truyền vào tai Minh Sơ, hán nói: “Nếu ta không xuất hiện, đại ca nhất định sẽ không phải đi đến bước này, nếu ta không xuất hiện, Hoàng Lân cũng tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ địch của Bạch gia.”

“Ngươi nghĩ như vậy thật sao?” Giọng nói của Tổ Thất cho tới bây giờ vẫn duy trì bình tĩnh, không hiểu sao khiến người ta cảm thấy an tâm.

Chưa đợi Bạch Hoàng Chúc nói, Tổ Thất đã nói tiếp: “Thật ra nếu ngươi không xuất hiện, kẻ thù của Bạch Hoàng Quyết sẽ là Bạch Hoàng Lân, gia chủ Bạch gia mặc dù yêu quý đứa con nuôi này, nhưng sẽ không thể bỏ ngoài tai ý kiến của người khác mà để một người không có quan hệ máu mủ với mình ngồi lên vị trí gia chủ. Còn Bạch Hoàng Lân nếu không có sự xuất hiện của ngươi thì hán vẫn sẽ nhập Hắc Y giáo. Theo ta được biết, lúc còn rất nhỏ Bạch Hoàng Lân đã bị đưa đi học nghệ, lúc đó hán đã quen biết giáo chủ của Hắc Y giáo rồi, hơn nữa còn được hán trọng dụng.”

“Nhưng mà...” Bạch Hoàng Chúc vẫn muốn nói gì đó, Tổ Thất trực tiếp ngắt lời hán: “Ngươi cảm thấy ôm hết mọi thứ về mình thì sẽ dễ chịu hơn sao? Những chuyện không hề liên quan đến ngươi ấy?”

“...” Bạch Hoàng Chúc không nói gì, khi Tổ Thất nghiêm túc rất đáng sợ, Bạch Hoàng Chúc không dám khiêu chiến sự đáng sợ đó.

Thấy Bạch Hoàng Chúc im lặng, Tổ Thất hài lòng gật đầu: “Được rồi, thật ra hôm nay ta chỉ tới thăm ngươi một chút mà thôi, xem ra vết thương của ngươi đã khỏi rồi.”

“Không còn chuyện gì khác sao?” Bạch Hoàng Chúc thấy nét mặt Tổ Thất rốt đã dịu lại thì mới mở miệng hỏi.

“Ngươi muốn hỏi chuyện gì?” Tổ Thất liếc hán một cái.

Bạch Hoàng Chúc không biết vì sao lại hăng hái như vậy, hán chớp mắt nhìn Tổ Thất: “Ví dụ như chuyện bên Hắc Y giáo có rắc rối gì muốn ta đi giúp đỡ hay không?”

Tâm trạng của Minh Sơ cũng thay đổi theo, giây phút này nàng bắt chập mình đang nghe lén hai người nói chuyện, vuron tay đặt lên cửa phòng muốn lao ra kéo Bạch Hoàng Chúc về, nhưng nàng chưa kịp hành động thì đã nghe thấy Tổ Thất nói: “Nếu ta muốn ngươi đi giúp đỡ chuyện đối phó với Hắc Y giáo, Minh Sơ chắc chắn sẽ bóp chết ta.”

Minh Sơ lập tức khựng lại, lông mày nàng nhú lại, nhin không được muốn trách mắng bại gia tử một thôi một hồi.

Lúc này lại nghe Tổ Thất tiếp tục nói: “Người đang lo lắng cho cha người sao?”

“Đúng vậy... Hắn ở chỗ Hắc Y giáo... Có thể bị nguy hiểm hay không?” Bạch Hoàng Chúc khẽ hỏi.

Minh Sơ sững sốt, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện nay. Trong ấn tượng của Minh Sơ, Bạch lão gia là một trong những người võ công sâu không lường được mà nàng đã từng gặp nên chắc không thể xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng đã quên, kẻ địch hần phải đối mặt cũng là giáo chủ Hắc Y giáo võ công tuyệt đỉnh, huống chi người có võ công cao cường trong nội bộ Hắc Y giáo cũng không ít.

Minh Sơ tự nhận suy nghĩ của mình đã coi như tí mĩ, nhưng chỉ cần liên quan đến chuyện của Bạch Hoàng Chúc, cảm xúc của nàng luôn bị xáo trộn.

Tổ Thất trầm mặc nửa ngày, cuối cùng cũng nói cho Bạch Hoàng Chúc đáp án: “Ta sẽ nói, nhưng người sẽ giữ bí mật với Bạch phu nhân chứ?”

Câu này của hắn khiến đồng thời cả Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ đều căng thẳng.

Bạch Hoàng Chúc vội vàng nói: “Cuối cùng là sao?”

Lông mày Tổ Thất hơi nhú lại, hắn nói: “Trước tiên người phải hứa không nói cho Bạch phu nhân biết.”

“Ta đồng ý.” Bạch Hoàng Chúc trả lời vô cùng nhanh chóng.

Tổ Thất gật đầu, lúc này mới nói: “Hắc Y giáo phái ra bốn trong số tám Hắc Y sứ giả làm bị thương rất nhiều người của Trung Nguyên, Bạch lão gia vì cứu người khác mà vô tình bị thương ở tay phải, tuy nhiên bây giờ không còn gì đáng ngại.”

Sắc mặt Bạch Hoàng Chúc không được tốt, mặc dù Tổ Thất chỉ nói mấy câu nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được sự nguy hiểm trong đó.

Bạch Hoàng Chúc im lặng, sắc mặt đã vốn tái nhợt nay lại càng trắng như tờ giấy. Minh Sơ lúc này đã mở hé cửa ra một ít, khi thấy dáng vẻ đó của Bạch Hoàng Chúc thì vô cùng đau lòng, chỉ muốn mặc kệ Tổ Thất mà an ủi Bạch Hoàng Chúc.

Tuy nhiên Bạch Hoàng Chúc lại nhanh chóng mở miệng: “Cha ta không sao chứ?”

“Yên tâm, Bạch lão gia võ công cao cường, muốn lấy tính mạng của hắn tuyệt không dễ dàng.” Tổ Thất an ủi.

Bạch Hoàng Chúc gật đầu, nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Vậy Minh Khuynh giúp ta chăm sóc hắn được không?”

“Được.” Tổ Thất gật đầu.

Nhận được sự đồng ý của Tổ Thất, Bạch Hoàng Chúc như được trút đi gánh nặng, bởi vì hắn biết, Tổ Thất là người nói được thì sẽ làm được.

Nói chuyện với Tổ Thất một lúc nữa thì bên ngoài có người vào thông báo, nói là bên Hắc Y giáo xảy ra chút việc, muốn Tổ Thất đi xử lý, cuộc nói chuyện của Tổ Thất và Bạch Hoàng Chúc đành phải ngừng lại. Bạch Hoàng Chúc và Tổ Thất từng cùng nhau trải qua những năm tăm tối nhất của cuộc đời, quan hệ với Tổ Thất cũng như người thân, nhưng hai người chỉ vừa mới gặp mặt nhau đã phải chia tay. Hắn không nỡ nên cố nói thêm mấy câu cuối với Tổ Thất, sau đó Tổ Thất mới để thủ hạ giúp mình đẩy xe lăn rồi khỏi Bạch gia. Trước khi đi, Tổ Thất nhìn sâu vào Bạch Hoàng Chúc rồi nói: “Chăm sóc Minh Sơ cho tốt, đừng để nàng phải lo lắng hoảng sợ nữa.”

Ý của hắn Bạch Hoàng Chúc hiểu, kỳ thực chỉ là trách hắn hay bị thương khiến những ngày này Minh Sơ phải chịu rất nhiều kinh sợ.

Bạch Hoàng Chúc liên tục đáp ứng.

Đợi đến khi Tổ Thất đã đi, Bạch Hoàng Chúc trở lại tiểu viện đã nhìn thấy Minh Sơ đứng giữa sân, vẻ mặt cổ quái nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc khó hiểu nhìn lại Minh Sơ, hắn tất nhiên không biết Minh Sơ đã nghe toàn bộ cuộc đối thoại của hai người họ.

Minh Sơ nhìn Bạch Hoàng Chúc vẻ mặt mờ mịt thì thở dài một hơi rồi nói: “Ta đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện của các người, bại gia tử.”

“Nghe... Nghe thấy hết?” Bạch Hoàng Chúc lập tức hoảng sợ.

Minh Sơ gật đầu, cười nói: “Sợ cái gì chứ bại gia tử, cha người, cha chồng của ta là một trong những người có võ công cao nhất thiên hạ, không sao đâu.” Ánh mặt trời phác họa nụ cười của nàng, giờ phút này Minh Sơ đẹp đến mức khiến người ta phải kinh diễm.

“Ừ.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu, nhìn nụ cười của Minh Sơ, không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng.

Minh Sơ bước lên trước ôm lấy thắt lưng Bạch Hoàng Chúc, thì thầm: “Bại gia tử, lo lắng hoảng sợ không phải thói quen của người.” Mà là của nàng mới đúng, vì Bạch Hoàng Chúc mà bây giờ lo lắng đối với nàng đã thành điều bình thường, điều này khiến nàng nhin không được phải than thở.

Đương nhiên, Minh Sơ không mở miệng hỏi vì sao Bạch Hoàng Chúc lại gọi Tổ Thất là Minh Khuynh, có vài chuyện không cần hỏi mà nàng cũng đoán được đáp án. Nhưng nếu Tổ Thất không muốn nói hắn là ca ca của nàng, thiếu chủ Minh Khuynh Lâm Nguyệt cung, nàng chỉ cần tỏ ra không biết mà

thời.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tướng công, có biến

Edit: Sabj

Đại hội chiêu đãi chẳng phải chuyện một hai ngày, Bạch gia đã mất công tổ chức một đại hội như vậy thì đương nhiên quy mô sẽ không nhỏ, trong ba ngày đó Bạch Hoàng Chúc không thể không trưng ra dáng vẻ mặc y phục đen lạnh lùng thận trọng, cứ như vậy khiến quần chúng võ lâm đã học thuộc lòng hình tượng Bạch đại thiếu gia lạnh lùng hờ hững sâu không lường được.

Đến ngày thứ ba, đại hội cuối cùng cũng sắp kết thúc, Bạch gia tổ chức ra đại hội này mục đích cũng chỉ vì ngày thứ ba.

Mục đích của hôm đó rất đơn giản, đó là muốn gỡ bỏ hiểu lầm trong nhiều năm qua với tam môn của tam môn thất phái, sau đó liên hợp lại giữa thời kì khó khăn của võ lâm để đối phó với Hắc Y giáo.

Đương nhiên nhân vật chính là Bạch Hoàng Chúc và đại diện của Tam môn.

Môn chủ Tam môn có lẽ không ngờ Bạch gia sẽ làm như vậy nên đều không đến, ở đây người có địa vị cao nhất của Nam môn là Phương Diệu Phương thiếu hiệp đã từng tỷ thí võ công với Bạch Hoàng Chúc, Đông môn là một ông lão, còn Bắc môn... lại là... một vị cô nương.

Khi Bạch Hoàng Chúc một thân hắc y, sắc mặt lạnh lùng đứng giữa đại sảnh tuyên bố muốn gỡ bỏ hiểu lầm với tam đại môn phái cùng nhau kháng địch, phía chỗ ngồi của Nam môn vang lên giọng nói của một nữ tử: “Nếu chúng ta không chấp nhận thì sao?”

“Hừm?” Bạch Hoàng Chúc quay đầu nhìn về phía giọng nói cất lên.

Một nữ tử mặc nam trang màu nhạt đứng dậy, diện mạo nàng không tinh tế như nhiều cô nương khác, thoạt nhìn hơi giống nam tử, nhưng nàng lại có một đôi mắt rất xinh đẹp, linh động như nước, hấp dẫn người khác. Khi thấy Bạch Hoàng Chúc nhìn lại, nàng nở nụ cười rồi: “Bạch đại thiếu gia, ân oán của tam đại môn phái và Bạch gia của ngươi, người nghĩ là chỉ cần một câu nói của ngươi là có thể hóa giải sao?”

“Như vậy thì...” Bạch Hoàng Chúc ý bảo nàng nói tiếp.

Nàng gật đầu, trong ánh mắt hơi có khen ngợi, nàng nói: “Bạch thiếu gia phải biết muốn gỡ bỏ hiểu lầm, tất nhiên phải có lời giải thích đúng không?”

“Xin hỏi quý danh của cô nương? Cô nương muốn ta giải thích như thế nào?” Bạch Hoàng Chúc thân nhiên nói.

Nàng khẽ nói: “Trưởng nữ của Bắc môn môn chủ, Điều Thanh Thanh.”

Bạch Hoàng Chúc gật đầu, không nói gì thêm, hẳn đang chờ nữ tử này nói hết.

Điều Thanh Thanh nhìn Bạch Hoàng Chúc, vô cùng hứng thú nói: “Nếu ta nói muốn ngươi chịu một kiếm của ta để chứng tỏ thành ý, ngươi có chịu không?”

Bạch Hoàng Chúc mặt không đổi sắc, nhưng Minh Sơ bên cạnh sắc mặt đã rất khó chịu, Bạch Hoàng Chúc nhìn lướt qua nàng, hẳn cảm thấy Minh Sơ sẽ lập tức bỏ nhào qua đè nữ tử tên Điều Thanh Thanh kia xuống đất. Tuy nhiên Minh Sơ vẫn còn lý trí, nàng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Cô nương làm như vậy, ta nghĩ không phải là để gỡ bỏ hiểu lầm giữa hai bên đúng không?”

“Bạch thiếu phu nhân.” Điều Thanh Thanh liếc nhìn Minh Sơ, quái dị nói: “Nếu ta nói không thể không như thế thì sao?”

“Như vậy ta sẽ tới đó đầu tiên.” Ánh mắt của Minh Sơ càng ngày càng nguy hiểm.

Bạch Hoàng Chúc chen ngang trước khi Minh Sơ nói ra lời nào đó mạnh mẽ: “Vậy cô nương nói thật sao?”

“Giả.” Điều Thanh Thanh không thèm nhìn Bạch Hoàng Chúc một cái nào, ánh mắt vẫn dừng trên người Minh Sơ, nàng nói.

“...” Bạch Hoàng Chúc cảm giác mình bị lừa bịp, thâm trầm nhất chính là hẳn vẫn phải vẫn duy trì dáng vẻ bí hiểm không để cho người ta phát hiện hẳn đang bị sức ép về tâm lý. Sau khi im lặng nửa ngày hắn lập lại: “Giả ư?”

Điều Thanh Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, mục đích gia phụ muốn ta tới tham gia đại hội chính là tìm thời cơ hòa giải với Bạch gia. Hiện tại Bạch đại thiếu gia đã chủ động, sao ta phải từ chối?”

“Như vậy...” Trong lòng Minh Sơ đã nội thương.

Diêu Thanh Thanh nhún vai, cười khẽ: “Trêu các người thôi.”

Minh Sơ sâu sắc cảm nhận được, giờ khắc này không chỉ một mình nàng muốn khinh bỉ Diêu Thanh Thanh.

Hít sâu một hơi, Minh Sơ mở miệng nói: “Cô nương quyết định thật chính xác.”

“Nhưng mà” khi mọi người ở đây đều nghĩ chuyện cứ như vậy là xong, Diêu Thanh Thanh lại tiếp tục phát tác cơn động kinh. Minh Sơ rất muốn hỏi nàng ta có thể nói xong trong một lần hay không, nàng tròn mắt nhìn Diêu Thanh Thanh hỏi: “Cô nương còn muốn nói gì nữa?”

Diêu Thanh Thanh không nhìn Minh Sơ nữa mà ý vị thâm trường nhìn Bạch Hoàng Chúc rồi nói: “Ta muốn ở Bạch gia nửa tháng, để cảm nhận hoàn cảnh ở Bạch gia, điều kiện này các người có đồng ý không?”

“Bạch gia vô cùng hoan nghênh.” Bạch Hoàng Chúc lập tức nói. Nhưng sau khi nói xong, hắn bắt đầu hối hận, bởi vì hắn thấy cái lườm đáng sợ của Minh Sơ bên cạnh.

Minh Sơ cười khẽ với hắn: “Được lắm.”

Giờ khắc này, Bạch Hoàng Chúc rất mờ mịt.

Nhưng nhiều ngày sau chuyện này, khi Bạch Hoàng Chúc nhớ lại chuyện đã xảy ra, hắn không cảm thấy mờ mịt nữa.

Bạch gia mở đại hội đã qua năm ngày, lúc ấy Bạch Hoàng Chúc mặt không thay đổi đứng giữa đại sảnh, đang đàm phán với người của tam đại môn phái, giọng điệu cứng rắn nhưng không có chấp, cơ trí nhưng không quá phận, vì vậy nhận được rất nhiều lời khen của vô lâm nhân sĩ, điều này khiến Minh Sơ và mọi người đều rất ngạc nhiên. Mọi chuyện được giải quyết nhanh chóng, địa vị của Bạch gia trên giang hồ đã được đề cao, mà quan hệ của tam đại môn phái và Bạch gia đã hoàn toàn thay đổi.

Điều duy nhất khiến người ta mất hứng, đó là vị trưởng nữ của bắc môn môn chủ, Diêu Thanh Thanh.

Lúc ấy Bạch Hoàng Chúc chỉ cho là Diêu Thanh Thanh muốn ở lại xem cách quản lý của Bạch gia, nhưng vài ngày sau, Bạch Hoàng Chúc phát hiện hoàn toàn không phải thế. Mục đích của Diêu Thanh Thanh dường như không phải Bạch gia, mà là Bạch Hoàng Chúc.

Ngày đầu tiên sau khi kết thúc đại hội chiêu đãi, Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng trút được gánh nặng, lại tiếp tục cuộc sống trong hậu viện trò chuyện, cãi nhau và trêu chọc Trọng Sinh, nhưng sự nhàn nhã đó nhanh chóng bị phá hủy.

Diêu Thanh Thanh thậm chí không thèm qua hạ nhân thông báo mà đi thẳng vào tiểu viện, đúng lúc Bạch Hoàng Chúc đang cãi nhau câu được câu chăng với Cảnh Ly, bên cạnh hai người là Trọng Sinh đang đứng im. Diêu Thanh Thanh tràn đầy sức sống đi đến trước mặt ba người, mở miệng hỏi một câu: “Bạch đại thiếu gia đang thảo luận chuyện gì với hạ nhân thế?”

Giờ khắc này, Bạch Hoàng Chúc giống như nhìn thấy quỷ.

Lúc này Bạch Hoàng Chúc vẫn đang khoác lồng lẻo một chiếc áo màu xanh, tóc vẫn chưa buộc lên, chỉ tùy ý lấy một cây trâm cài lên, khi thấy Diêu Thanh Thanh xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên của Bạch Hoàng Chúc là hình tượng mình khổ công gây dựng trong ba ngày diễn ra đại hội đã sụp đổ. Nhưng sau khi thấy vẻ mặt của Diêu Thanh Thanh, Bạch Hoàng Chúc phát hiện điều nàng ta chú ý căn bản không phải hình tượng của hắn, mà là chủ đề nói chuyện của hắn và Cảnh Ly. Nhưng hắn không thể nói thật cho nàng biết, thật ra họ đang tranh luận xem sáng nay lúc Minh Sơ đi đến phòng thu chi thì mặc trang phục màu gì.

Cảnh Ly hiểu ý, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vì nguyên nhân nào đó vẫn viện ra một lý do: “Chúng ta... đang thảo luận tình hình chiến đấu của Hắc Y giáo và bát đại thế gia.”

“Ồ? Hai vị có cao kiến gì?” Diêu Thanh Thanh có vẻ như vô cùng hứng thú.

Bạch Hoàng Chúc tiếp tục đau khổ nhìn Cảnh Ly, Cảnh Ly nhún vai, tỏ vẻ mình chỉ có thể bịa đến đây. Bạch Hoàng Chúc thấy Diêu Thanh Thanh đang tò mò nhìn mình thì khó khăn ho nhẹ một tiếng nói: “Lần chiến đấu này, có sự khác biệt rất lớn với nhiều năm trước. Nếu bát đại thế gia thiếu một, khả năng thắng lợi của Trung Nguyên chính đạo một tòa thành cũng không có.”

“Nếu bát đại thế gia đủ toàn bộ thì sao?” Diêu Thanh Thanh tiếp tục hỏi.

“Năm thành.” Bạch Hoàng Chúc nói.

Diêu Thanh Thanh truy vấn: “Vì sao?”

“Bởi vì Trung Nguyên” Bạch Hoàng Chúc bí hiểm cong khóe miệng, hai canh giờ tiếp theo, Diêu Thanh Thanh ở trong viện nghe Bạch Hoàng Chúc nói chuyện thiên hạ cả buổi sáng. Trong quá trình đó Cảnh Ly đứng lên đi nhà xí hai lần, Minh Sơ đã trở lại một lần, quản gia Bạch Luyện rót trà tám lần. Chỉ có Trọng Sinh, vẫn đứng im tại chỗ.

Sau hôm ấy, Bạch Hoàng Chúc nhìn thấy Diêu Thanh Thanh lần nào trốn lần đó.

Nhưng Diêu Thanh Thanh, dường như đã nghiện việc bám lấy Bạch Hoàng Chúc.

Đối với tình huống này, Minh Sơ thấy nàng ta thật táo bạo.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tướng công, nương tử còn chưa được chạm vào chàng

Edit: Sabj

Vì thế một ngày nào đó, khi Diêu Thanh Thanh lại dính lấy Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ rất kịp thời chạy tới hiện trường.

Bạch Hoàng Chúc vốn đang định viết thư cho Tổ Thất, nhưng lại bị Diêu Thanh Thanh bám lấy hỏi cái nhìn của hắn về đủ chuyện trên võ lâm, Bạch Hoàng Chúc hết cách đành phải dùng mọi cách nói sang chuyện khác, một lúc thì nói đến chuyện mười mấy năm trước Hắc Y giáo xâm nhập Trung Nguyên, một lúc lại nói đến nguồn gốc của bát đại thế gia khiến Diêu Thanh Thanh nghe đến mờ to hai mắt.

“... Vì vậy, Diêu cô nương đã rõ chưa?” Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Diêu Thanh Thanh.

Diêu Thanh Thanh lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp mắt rồi cười: “Tất nhiên là ta đã hiểu rồi.” Đáp án này Bạch Hoàng Chúc chưa từng ngờ tới, câu hỏi của Diêu Thanh Thanh là giáo chủ Hắc Y giáo và minh chủ võ lâm Tổ Thất so về mưu trí thì ai hơn ai. Mà Bạch Hoàng Chúc hỏi một đằng nói một nẻo, hắn nói thói quen ăn uống của Hắc Y giáo và Tổ Thất khác nhau, hắn không ngờ Diêu Thanh Thanh lại nói nàng đã hiểu.

Có cảm giác thất bại, Bạch Hoàng Chúc nói: “Nếu Diêu cô nương đã hiểu, vậy ta nghĩ cô nương đã có thể trở về.”

“Người đang đuổi ta đi?” Diêu Thanh Thanh ngắt lời.

Lời nói của Bạch Hoàng Chúc bị nghẹn, đành định phản bác thì lại bị đôi mắt đen láy linh động của Diêu Thanh Thanh trừng đến im lặng.

Diêu Thanh Thanh lại nói: “Ta còn có vấn đề muốn hỏi.”

“Diêu cô nương.” Người nói chuyện là Minh Sơ từ phòng thu chi vội vàng trở về, ngày hôm đó nàng mặc trang phục màu lam nhạt, không đẹp để quý giá phiền phức như mọi ngày, nhưng nàng lúc này lại có vẻ đẹp tao nhã phiêu dật khiến người ta phải cảm thán. Đương nhiên Diêu Thanh Thanh không cảm nhận được vẻ tao nhã phiêu dật đó, nàng ta chỉ quan tâm tới chuyện Minh Sơ làm đứt quãng cuộc nói chuyện của nàng ta và Bạch Hoàng Chúc.

Minh Sơ không để ý tới sắc mặt Diêu Thanh Thanh ngày càng trở nên khó coi, nàng để chén cháo thuốc trong tay lên bàn đá rồi cười nói: “Diêu cô nương, tướng công nhà ta phải uống thuốc rồi, nếu người có chuyện gì thì có thể hỏi những người khác, hoặc là trực tiếp hỏi ta cũng được.” Ngu ý, lập tức rời khỏi đây, đừng làm phiền Bạch Hoàng Chúc uống thuốc.

Diêu Thanh Thanh sao lại không nhìn ra Minh Sơ đang mất hứng, tuy nhiên dường như người khác càng mất hứng thì nàng ta càng vui vẻ, nàng ta lắc đầu nói: “Bạch thiếu phu nhân, ta đã làm mất nhiều thời gian của Bạch thiếu gia như vậy thì về lý ta nên tới chăm sóc hắn để cảm ơn mới đúng.”

“Người ư?” Lòng mày của Minh Sơ hơi nhướn lên.

Diêu Thanh Thanh gật đầu, không hề trốn tránh mà chống lại ánh mắt của Minh Sơ: “Ta.”

Bạch Hoàng Chúc kẹt ở giữa, rất muốn tới gần chỗ Minh Sơ, nhưng Diêu Thanh Thanh chẳng biết từ lúc nào đã nắm lấy cổ tay áo hắn. Minh Sơ tất nhiên nhìn thấy, vì vậy ngay sau đó nàng hừ lạnh một tiếng nói: “Diêu cô nương, ta hi vọng người biết, Bạch gia hoan nghênh trưởng nữ của bắc môn môn chủ, chứ không phải Diêu Thanh Thanh gây chuyện.”

“Người?” Diêu Thanh Thanh biến sắc, lập tức đứng lên.

Minh Sơ cười nhẹ, thấy Diêu Thanh Thanh trong lúc kích động đã buông tay áo Bạch Hoàng Chúc ra thì lạnh tay lẹ mắt kéo Bạch Hoàng Chúc lại, nàng nói: “Diêu cô nương, tự trở về phòng đi, kỳ hạn nửa tháng đến nhanh lắm.”

“Không cần lo.” Diêu Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người rời đi.

Bạch Hoàng Chúc muốn nói lại thôi nhìn bóng lưng Diêu Thanh Thanh, hắn khẽ nói: “Minh Sơ, chúng ta như vậy không sao chứ? Có thể khiến quan hệ của Bắc môn và Bạch gia càng tệ hơn hay không?”

Sắc mặt vốn không đổi của Minh Sơ đã tốt lên một chút, nàng liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc: “Chẳng lẽ vì quan hệ của Bắc môn và Bạch gia mà chàng muốn bán thân sao? Cũng như lúc trước vì muốn phát triển Hồng Diệp trai mà đã bán thân cho ta?”

“Minh Sơ?” Bạch Hoàng Chúc mở to mắt, cảm nhận sâu sắc không khí hơi bất thường.

Ngày trước khi Minh Sơ tức giận, hần chỉ cần mỉm cười, giả vờ đáng thương thì có thể nhanh chóng khiến Minh Sơ bật cười. Nhưng lúc này, Minh Sơ dường như tức giận thật sự, mà nguyên nhân, hần hoàn toàn không biết.

Nếu bởi vì Diêu Thanh Thanh, bởi vì ghen, Minh Sơ chắc chắn sẽ không nhắc lại chuyện nhiều năm trước đây.

Minh Sơ có vẻ như cũng đột nhiên ý thức được tâm tình của mình quá mức kích động, nằng dừng một chút rồi thở dài: “Bại gia tử... Ta...”

“Không phải bán cho nằng, Minh Sơ.” Giọng nói của Bạch Hoàng Chúc dịu dàng khiến Minh Sơ nao nao.

Minh Sơ cảm nhận được Bạch Hoàng Chúc nhẹ nhàng ôm lấy hai tay mình, đôi tay đó ấm áp chứ không lạnh như băng như mấy ngày trước nữa. Sau đó Bạch Hoàng Chúc thì thầm: “Thì ra, Minh Sơ nằng vẫn cho là, năm đó ta là vì Hồng Diệp trai, đơn thuần để nằng trở thành nữ chủ nhân của Hồng Diệp trai mà cưới nằng sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Không đề cập tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới tâm trạng của Minh Sơ tiếp tục trở nên kém.

Bạch Hoàng Chúc lắc đầu, lắc đầu liên tục nói: “Không phải, chắc chắn không phải.”

Động tác của Minh Sơ dừng lại, hai tay đặt lên tay Bạch Hoàng Chúc đang đặt trên thắt lưng mình: “Chàng nói gì cơ?”

“Ta nói, ta không phải bởi muốn tìm một người quản lý Hồng Diệp trai mà cưới nằng.” Bạch Hoàng Chúc nhu hòa nhìn Minh Sơ, lúc này không biết có phải là ảo giác hay không mà Minh Sơ cảm thấy trong mắt Bạch Hoàng Chúc mang theo sự cưng chiều. Đây là thứ mà từ trước tới nay Minh Sơ đã nghĩ chắc chắn sẽ không xuất hiện trong mắt hần. Bạch Hoàng Chúc vòng tay ra nắm chặt lấy tay Minh Sơ, hần lại nói tiếp: “Nằng có nhớ vì sao năm đó chúng ta lại quen biết hay không?”

“Nhớ...” Minh Sơ gật đầu, khi đó nằng vẫn là một thủ lĩnh sơn tặc trên núi, dẫn theo anh em kết nghĩa xuống núi cướp bóc, đúng lúc gặp được đoàn xe của Hồng Diệp trai.

Khi đó nằng cảm thấy Hồng Diệp trai mà rơi vào trong tay người như Bạch Hoàng Chúc thật sự là quá lãng phí, cho nên nằng mới lên lên vào Hồng Diệp trai, định cướp sạch một mẻ, ai ngờ lại gặp được Bạch Hoàng Chúc một lần nữa. Hai người trải qua một hồi dây dưa, cuối cùng Bạch Hoàng Chúc hỏi nằng, có bằng lòng ở lại giúp hần giải quyết chuyện của Hồng Diệp trai hay không, có bằng lòng trở thành nương tử của hần hay không. Nằng có thể trở thành người mà mọi nữ tử trong thiên hạ đều hâm mộ, có tiền tài đêm không hết, mà điều kiện duy nhất là khi Khuyên Vân lệnh xuất hiện, nằng phải rời đi.

Chuyện này dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, giờ phút này nhớ lại Minh Sơ không khỏi thôn thức.

Bạch Hoàng Chúc nhìn nét mặt không ngừng thay đổi của Minh Sơ, nhìn không được cúi người, dường như muốn hôn Minh Sơ, chẳng qua hai gò má của hần hơi đỏ ửng rồi không dám cử động nữa. Minh Sơ nhìn động tác của hần, nhìn không được khẽ thờ dài, sau đó nằng nâng tay ôm lấy cổ Bạch Hoàng Chúc, không hề dịu dàng dán môi lên môi Bạch Hoàng Chúc. Môi của Bạch Hoàng Chúc rất ấm, cảm xúc nóng bỏng sưởi ấm lòng Minh Sơ, nằng cảm nhận được Bạch Hoàng Chúc hơi cứng ngắc, nằng nói khẽ: “Chàng muốn nói gì?”

“Ta muốn nói... Thật ra không phải ta muốn tìm người giúp ta giải quyết chuyện của Hồng Diệp trai, ta chỉ cảm thấy nằng cần có một cuộc sống như vậy mà thôi.” những lời này hần nói mơ mơ hồ hồ, nhưng Minh Sơ nghe xong hiểu ngay lập tức.

Ý của Bạch Hoàng Chúc, đó là hần hi vọng Minh Sơ có một cuộc sống tốt, hần có suy nghĩ như vậy, tất nhiên là do “Chàng quan tâm ta sao?” Minh Sơ nói khẽ.

Bạch Hoàng Chúc cũng không mở miệng, chỉ đứng im tại chỗ. Minh Sơ nhìn mà buồn cười, đáng vẻ đỏ mặt của Bạch Hoàng Chúc quả thật khiến cho người ta nhìn không được trêu chọc.

“Vì sao?” Minh Sơ không cần hỏi cũng đã có thể đoán được đáp án.

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt, nửa ngày mới từ miệng phun ra một câu: “Bởi vì... Cảm thấy giữ nằng lại bên cạnh, có lẽ...”

Bạch đại thiếu gia, vị thiên hạ đệ nhất dê béo, có vẻ như ngay từ ban đầu đã không đơn giản như Minh Sơ nghĩ.

Bạch Hoàng Chúc còn chưa nói hết lời, Minh Sơ cũng không cần nghe nữa. Nằng mỉm cười nói khẽ: “Bại gia tử, chúng ta thành thân đã bao lâu?”

“Vô cùng... lâu rồi...” Bạch Hoàng Chúc đang giãy dụa, nhưng hiển nhiên lúc này là vô dụng.

Minh Sơ sớm đã quen với dáng vẻ này của hần, cũng không quan tâm hần đang xấu hổ đỏ mặt như trái đào, Minh Sơ kéo Bạch Hoàng Chúc đi vào trong nhà. Bạch Hoàng Chúc vừa đi theo bước chân của Minh Sơ vừa ấp úng gọi: “Minh Sơ?”

“Bại gia tử.” Sau khi kéo Bạch Hoàng Chúc vào nhà, Minh Sơ cố ý đóng mạnh cửa rồi thô lỗ đẩy Bạch Hoàng Chúc tựa vào cửa. Nằng cười tươi, nhướn mày nói: “Nữ sơn tặc ta thành thân cùng người đã lâu như vậy nhưng vẫn chưa chạm vào chàng đâu.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc trợn mắt, nhìn Minh Sơ đột nhiên dùng sức xé áo ngoài màu trắng của hắn.

Minh Sơ đã từng là son tặc, Bạch Hoàng Chúc suýt nữa đã quên, son tặc đều thuộc phái hành động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tướng công, uy vũ

Edit: Sabj

“Minh... Sơ?” Bạch Hoàng Chúc không thể tin nhìn động tác của Minh Sơ, hai mắt trợn to.

Về mặt của Minh Sơ như đương nhiên là thế, ngược lại như đang có ý trêu đùa, nàng xé một đoạn áo ngoài của Bạch Hoàng Chúc, áo trong của hắn cũng bị lộ nộn, điều này khiến nửa đầu vai của hắn bị lộ ra ngoài, da hắn vốn đã trắng, lúc này dưới hai gò má đỏ ửng lại càng xinh đẹp.

Làm cho Minh Sơ đột nhiên có cảm giác tà ác.

“Bại gia tử, nếu ta không mở miệng, không phải chàng định tính cả đời cũng không chạm vào ta đấy chứ?” Minh Sơ thu lại ý định trêu chọc Bạch Hoàng Chúc. Nếu nàng tiếp tục làm thế, Bạch Hoàng Chúc chắc chắn sẽ kêu sợ hãi tông cửa xông ra, lá gan tướng công của nàng có mấy phần nàng vẫn rõ.

Sau khi nghe thấy Minh Sơ nghiêm túc nói chuyện, Bạch Hoàng Chúc có cảm giác như trút được gánh nặng, hắn kéo kéo cổ áo, nhưng thấy Minh Sơ một tay lôi kéo quần áo của hắn, không có ý định buông ra thì hắn đành từ bỏ, mở miệng nói: “Ta chưa hề nghĩ đến...”

“Như vậy nghĩa là chàng không muốn chạm vào ta?” Minh Sơ ngắt lời hắn.

Bạch Hoàng Chúc lời nói cứng lại, sau khi nghĩ một lúc thì nói: “Minh Sơ, nàng thật sự thích ta, đúng không?”

“Chàng nghĩ sao?” Minh Sơ nhàu mày, cảm thấy tức giận nhưng lại không thể phát tác.

Bạch Hoàng Chúc không quá chắc chắn nói: “Nàng thật sự thật thích ta, không phải bởi vì sợ Hồng Diệp trai sẽ suy tàn trong tay ta nên mới gả cho ta, không phải bởi vì ta vô dụng nên mới thương hại muốn giúp ta, đúng không?”

Minh Sơ càng tức giận, giọng điệu cũng thay đổi trở nên cứng nhắc: “Nếu ta nói đúng thế thì sao?”

”Minh Sơ... Không thể nào...” Bạch Hoàng Chúc mở to hai mắt, nhưng sự thay đổi trong đó Minh Sơ đã nhìn không sót chút nào.

Minh Sơ cảm thấy Bạch Hoàng Chúc hết thuốc chữa rồi, không biết hắn đúng là ngốc thật hay giả ngốc nữa. Nàng lắc đầu, ra vẻ hung ác nói: “Bạch Hoàng Chúc, đủ rồi, đã qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chàng không nghĩ ra vì sao ta lại làm nhiều chuyện như vậy sao? Hồng Diệp trai suy tàn hay thịnh vượng đâu có liên quan gì tới ta? Người khác đáng thương hay không đáng thương đâu có liên quan tới ta? Chàng nghĩ ta có tâm lòng bỏ tất quan tâm bừa bãi một người trên đường sao? Nếu như chàng không phải Bạch Hoàng Chúc thì sao ta phải giúp chàng?”

Nói một hơi dài như vậy nhưng Minh Sơ cũng không hề thở gấp, chỉ trừng mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc không kinh ngạc, hắn chỉ chậm rãi cúi đầu trả lời: “Ta biết nàng quan tâm ta, nhưng ta vẫn luôn nghĩ lúc trước vì muốn giúp ta nên mới đồng ý gả cho ta.”

Kết quả sau nửa ngày, thì ra trước khi thành thân hai người đã đề ý đối phương, nhưng lại không chịu nói ra.

Minh Sơ khẽ cười một tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ rực của Bạch Hoàng Chúc, đôi môi lại phù trên môi hắn.

Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc hơi mơ màng, đang trong lúc dây dưa, đột nhiên mắt hắn mở to. Bởi vì hắn cảm nhận được hai tay của Minh Sơ đang cời quần áo của hắn, tay nàng hơi lạnh, mang theo chút dịu dàng. Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc hơi biến đổi, tiếp theo ngay sau đó, hắn ôm lấy eo Minh Sơ, ôm nàng đi tới trước giường.

Minh Sơ đối với động tác của Bạch Hoàng Chúc có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của nàng, Bạch Hoàng Chúc chưa từng chủ động như vậy. Cho dù muốn nàng ngủ cùng hắn thì cũng phải xấu hổ ấp a ấp úng hồi lâu mới phun ra được một hai từ. Mà bây giờ, hắn lại bế nàng.

Sau khi Bạch Hoàng Chúc dịu dàng bế Minh Sơ lên giường, nàng mới phì cười, nụ cười này đánh bay can đảm mà Bạch Hoàng Chúc vất vả mới có được, hắn nán lòng nhìn Minh Sơ cười đến ngã trước ngã sau trên đệm, thật sự không nghĩ ra Minh Sơ đang cười cái gì. Sau khi cười một lúc lâu, Minh Sơ mới dừng lại, thấy Bạch Hoàng Chúc đang ủ rũ thì nói: “Dáng vẻ vừa rồi của chàng như sắp đi chịu chết đến nơi.”

“Có, có sao?” Khuôn mặt của Bạch Hoàng Chúc vẫn đỏ từ lúc trước đến giờ.

Minh Sơ nghiêm túc gật đầu: “Có, tuyệt đối có.”

“Nhưng mà...” Bạch Hoàng Chúc liếc qua đệm chăn, muốn nói lại thôi.

Minh Sơ hiểu ý của hắn, nụ cười của nàng chợt tắt, đột nhiên nàng vươn tay kéo Bạch Hoàng Chúc đang đứng trước giường lại. Bạch Hoàng Chúc đang nghĩ nên mở miệng thế nào nên Minh Sơ chỉ cần kéo nhẹ đã lôi được hắn lên giường, Minh Sơ tiến lại gần, đặt hắn ở dưới thân, nở nụ cười quyến rũ đến cực điểm “Cần ta dạy chàng không?”

“Nàng...” Đáng thương cho Bạch Hoàng Chúc chưa nói được một câu đầy đủ, hắn đang định nói Minh Sơ không cần thì nàng đã vươn tay xé rách áo trong của hắn.

Xé rách...

Bạch Hoàng Chúc sau một lát mới hoàn hồn, cuối cùng cũng nói được một câu trọn vẹn từ lúc bước vào phòng tới nay: “Không có quần áo sao ta đi ra ngoài được?”

“Chàng không cần đi ra ngoài.” Minh Sơ mỉm cười, xé cả quần của Bạch Hoàng Chúc.

Trên người Bạch Hoàng Chúc gần như không còn gì che chắn, dáng vẻ hắn xấu hổ rất mê người, Minh Sơ lại có cảm giác mình đang đùa giỡn phụ nữ nhà lành. Tuy nhiên may mắn thay, Bạch Hoàng Chúc vẫn không vô dụng lắm, sau một lát sững sốt thì Bạch Hoàng Chúc hạ quyết tâm, đột nhiên dùng sức đối tử thế của hai người, Bạch Hoàng Chúc đặt Minh Sơ áp dưới thân.

“Bại gia tử.” Minh Sơ nhìn vẻ mặt chết cũng không sờn của Bạch Hoàng Chúc, trong lòng suy nghĩ nửa ghen đến nội thương. Thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có đôi vợ chồng họ có chuyện giường chiếu oanh liệt như vậy.

Bạch Hoàng Chúc nín nửa ngày mới nhìn Minh Sơ nói: “Minh Sơ... Nàng không nên cử động..”

“Hả?” Minh Sơ ngẩn người.

Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng ra tay, từ từ cởi bỏ chiếc váy màu nhạt của Minh Sơ, động tác dịu dàng như đang nâng niu thứ quý giá nhất trên đời.

Sau một lúc lâu hắn mới rút hết quần áo của Minh Sơ, sau đó hắn nói khẽ: “Ta sợ nàng cử động... Ta sẽ muốn...”

“Muốn gì?” Dường như vì muốn phối hợp với tình huống lúc này mà giọng nói của Minh Sơ vô cùng dịu dàng, mơ hồ hàm chứa phong tình khiêu khích người khác.

Bạch Hoàng Chúc nâng cơ thể Minh Sơ lên, động tác vô cùng dịu dàng tiến vào, dịu dàng đến mức Minh Sơ nhìn không được ôm thật chặt vai Bạch Hoàng Chúc. Nhưng cho dù Bạch Hoàng Chúc nhẹ nhàng thì cảm xúc khác thường trên thân thể vẫn truyền đến, nàng cắn môi, sau đó nàng nghe thấy giọng nói như gần như xa của Bạch Hoàng Chúc: “Ta sợ ta sẽ nhịn không được kêu lên.”

“...” vào thời điểm này, Minh Sơ thậm chí có cảm giác bất lực rất sâu sắc.

Nàng thật lòng muốn hỏi có phải hai người họ bị lâm giới tính hay không, hắn kêu, hắn kêu... Hắn kêu cái gì chứ... Người nên kêu là nàng đó...

Cảm nhận được động tác của Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ cuối cùng không mở miệng nói gì thêm, nàng chỉ suy nghĩ trong lòng Bạch Hoàng Chúc chàng có nhất thiết phải giữ về mặt anh dũng hi sinh trong toàn bộ quá trình hay không!

Sự thật chứng minh, lần đầu tiên thật sự đau, sự thật còn chứng minh, Bạch Hoàng Chúc không có quần áo sẽ không ra khỏi cửa.

Hậu quả của việc hai người dây dưa cả đêm đó là đến trưa ngày thứ hai mới dậy, lúc Minh Sơ mở mắt đã thấy Bạch Hoàng Chúc chớp mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng. Khi thấy Minh Sơ đã tỉnh, Bạch Hoàng Chúc lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười, mở miệng nói: “Minh Sơ, sớm.”

“Không còn sớm nữa.” Tuy rằng không biết mấy giờ, nhưng ánh nắng ngoài trời chói chang như thể nghĩ cũng biết không còn sớm.

Một câu nói của Bạch Hoàng Chúc đã bị Minh Sơ dội đốp trả, hắn chớp chớp mắt không nói lời nào, nhưng lại cười vô cùng vui sướng. Minh Sơ lúc này chỉ cảm thấy cả người mủi mủi, chỗ đó có cảm giác khác thường nhưng không đến mức quá khó chịu, nàng hỏi: “Vì sao chàng lại cười?”

Bạch Hoàng Chúc lắc đầu: “Vì rất vui.”

“...” Minh Sơ không để ý tới hắn, nàng hiểu, đối mặt với Bạch Hoàng Chúc, nhất định phải có tính kiên nhẫn.

Vào lúc đó, ngoài cửa vang lên giọng của Bạch Luyện: “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân.”

“Bạch Luyện? Chuyện gì?” Minh Sơ lên tiếng hỏi.

Trong giọng nói của Bạch Luyện mang theo chút kích động, hần vội vàng nói: “Hai vị cuối cùng cũng ngủ dậy, phu nhân có chuyện tìm hai vị, lão nô chờ hơn nửa ngày mới thấy hai vị dậy.”

“Sao thế?” Thấy Bạch Hoàng Chúc vẫn không có ý định mở miệng, Minh Sơ hỏi thẳng. Bạch Luyện ở ngoài cửa đáp: “Lão nô cũng không biết chuyện gì, hình như là vị Bắc môn Diêu Thanh Thanh cô nương tìm phu nhân, hai người trò chuyện một lúc thì muốn gọi hai vị đến đó.”

Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc nhìn nhau, trong mắt hai người đều có ít cảnh giác. Mục đích của Diêu Thanh Thanh hai người không quá rõ, chỉ biết nàng ta thích quần quít lấy Bạch Hoàng Chúc, nàng ta tìm Thẩm Bích Nguyệt nói chuyện, tất nhiên không sẽ là chuyện tốt. Vì vậy sau khi đồng ý với Bạch Luyện, Minh Sơ bắt đầu rời giường mặc trang phục. Đợi đến khi Minh Sơ mặc xong, quay lại nhìn Bạch Hoàng Chúc, lại phát hiện Bạch Hoàng Chúc vẫn nằm trên giường như cũ.

Minh Sơ nhíu mày nói: “Chàng không định đến gặp mẹ chàng và vị Diêu Thanh Thanh cô nương sao?”

Bạch Hoàng Chúc cười khan một tiếng: “Quần áo của ta... rách rồi.”

Về mặt Minh Sơ cứng đờ, nàng đã quên đêm qua mình đã xé rách quần áo của Bạch Hoàng Chúc, thứ hần có thể mặc bây giờ chỉ là một lớp áo ngoài.

Thờ dãi, Minh Sơ bắt đầu dĩ nói ra ngoài cửa: “Bạch Luyện, còn ở đó không?”

“Có.” Bạch Luyện khẽ kêu là tới.

“Giúp đại thiếu gia nhà ngươi lấy một bộ quần áo tới đây, cả bộ.”

“Vâng”

Tuy rằng không nói gì thêm, nhưng Bạch Luyện hiểu biết sâu rộng lập tức đoán được đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Không lâu sau Bạch Luyện đã cầm quần áo lại, lần qua lần lại một lúc, Bạch Hoàng Chúc mới mặc xong quần áo, sau khi phân phó Bạch Luyện thu dọn đệm chăn, hai người dưới ánh mắt chăm chú quý dị của Bạch Luyện đi tới tiểu viện của Thẩm Bích Nguyệt.

Ánh mắt quý dị của Bạch Luyện không vì lý do gì khác, đơn giản là sau đêm qua hai người đã để lại một mớ đệm chăn lộn xộn. Họ không biết khi Bạch Luyện nhìn thấy vết máu trên giường thì cảm thấy không thể giải thích được. Hần biết Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc thành thân đã nhiều năm, vết máu chắc chắn không phải là đêm đầu tiên của Minh Sơ, như vậy chỉ có thể là...

“Đại thiếu gia quả nhiên uy vũ, tuy nhiên cũng không biết thương hương tiếc ngọc.” Bạch Luyện sau khi than thở thì nghiêm túc thay cái chăn mới.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tướng công, điếm báo

Edit: Sabj

Lúc Bạch Hoàng Chúc và Minh Sơ đến viện của Thẩm Bích Nguyệt, Thẩm Bích Nguyệt và Diêu Thanh Thanh đang trò chuyện vô cùng vui vẻ, thấy hai người đã đến thì cười nói: “Hoàng Chúc, Minh Sơ, các con tới rồi à?”

“Mẹ, hôm nay đột nhiên gọi chúng con tới có chuyện gì?” Bạch Hoàng Chúc gật đầu rồi nhanh chóng hỏi.

Thẩm Bích Nguyệt mỉm cười, nhìn Diêu Thanh Thanh bên cạnh rồi nói: “Là ý của Diêu cô nương, các con nghe nàng nói đi.” Nói xong, nàng chỉ vào cái ghế “Đừng cứ đứng mãi thế, ngồi xuống nói sau.”

“Được.” Minh Sơ ngồi xuống đầu tiên, Bạch Hoàng Chúc thấy Minh Sơ ngồi xuống thì cũng ngồi theo.

Đợi đến khi hai người đã ngồi vào chỗ, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người Diêu Thanh Thanh mới mở miệng: “Là thế này, vốn ta muốn ở Bạch gia một thời gian để học hỏi, cũng như thảo luận mấy chuyện lớn nhỏ trên giang hồ với Bạch đại thiếu gia, nhưng đêm hôm qua, ta nhận được thư của gia phụ nói là Bắc môn hiện tại đang chuẩn bị phái người đến chỗ Hắc Y giáo, vì vậy ta phải về trước. Đó là lý do ta tới cáo từ với Bạch phu nhân.”

Nghe đến đó, Minh Sơ đã phát hiện ra điểm bất thường. Diêu Thanh Thanh nói là cáo từ với Bạch phu nhân, chứ không phải cáo từ với mọi người, ý của nàng ta là không muốn cáo biệt với Bạch Hoàng Chúc?

Đúng như dự đoán, ngay sau đó, Diêu Thanh Thanh dời tầm mắt về phía Bạch Hoàng Chúc, cười như không cười nói: “Bạch đại thiếu gia, cha ta muốn ta hỏi ngươi có đồng ý cùng ta đến Bắc môn làm khách hay không? Ở Bạch gia đã lâu như vậy khiến ta rất áy náy, nếu Bạch đại thiếu gia có thể cùng ta đến Bắc môn thì ta sẽ rất vui.”

“Điều cô nương không cần áy náy, thật đó.” Bạch Hoàng Chúc còn chưa mở miệng, Minh Sơ đã chen vào.

“Điều cô nương, người làm khách ở Bạch gia chính là trách nhiệm của chủ nhà chúng ta, không cần nói lời cảm ơn làm gì... Bại... Hoàng Chúc sẽ không đến Bắc môn làm khách.” Minh Sơ cứng nhắc nói. Giờ phút này bất luận là ai cũng nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Minh Sơ, trừ Diêu Thanh Thanh. Diêu Thanh Thanh như không cảm nhận được sự thù địch của Minh Sơ, tiếp tục nói: “Bạch thiếu phu nhân, ta không biết vì sao người lại có thể chắc chắn như thế, việc đi hay không đi là do bản thân Bạch đại thiếu gia quyết định đúng không?”

“Được.” Minh Sơ nhíu mày, quay đầu liếc Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc đang im lặng nghe hai người nói chuyện thì thấy đột nhiên tất cả mọi người dời tầm mắt nhìn về phía mình. Hắn ho nhẹ một tiếng hỏi: “Cái gì cơ?”

Diêu Thanh Thanh về mặt thành thật nhiệt tình nhìn Bạch Hoàng Chúc: “Bạch đại thiếu gia, người có đồng ý cùng ta đến Bắc môn làm khách không?”

Sau khi nàng ta nói xong, bầu không khí yên tĩnh, Thẩm Bích Nguyệt buồn cười nhìn cảnh này, Minh Sơ đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn, nàng biết Bạch Hoàng Chúc sẽ nói gì. Không lâu sau, Bạch Hoàng Chúc lắc đầu nói: “Đa tạ ý tốt của Diêu cô nương, Bạch gia còn rất nhiều chuyện cần ta giải quyết nên ta không đi được.” Câu trả lời này vô cùng khéo léo, khiến cho cả Minh Sơ và Thẩm Bích Nguyệt thường xuyên thấy được bộ mặt thật của hắn phải kinh ngạc.

Có vẻ như chỉ cần ở trước mặt Diêu Thanh Thanh, Bạch Hoàng Chúc vĩnh viễn đều có thể giả vờ đáng vẻ bí hiểm.

Sau khi nhận được câu trả lời, Diêu Thanh Thanh có vẻ như cũng không quá thất vọng, nàng ta chỉ cười nói: “Được, Bạch đại thiếu gia, vậy ta sẽ đi trước, tuy nhiên ta nghĩ, không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc khó hiểu nhìn Diêu Thanh Thanh.

Diêu Thanh Thanh cũng không giải thích, nhanh chóng đứng lên ra ngoài, Minh Sơ vẫn ngồi chỗ cũ, vui vẻ lên tiếng: “Bạch Luyện tiễn khách.”

Nhìn về mặt của Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc không hề nghi ngờ thật ra Minh Sơ rất muốn tự mình dùng chân tiễn khách.

Cuối cùng cũng tiễn được Diêu Thanh Thanh, tâm trạng của Minh Sơ thoát nhìn tươi sáng hơn mấy ngày trước, Bạch Hoàng Chúc đại khái có thể đoán được lý do.

Trải qua chuyện đêm hôm trước, không biết vì sao, Bạch Hoàng Chúc cảm thấy giữa hắn và Minh Sơ có gì đó không giống như trước, nhưng lại không thể nói rõ.

Cứ như vậy qua nửa tháng, ngày đó Bạch Hoàng Chúc lại nhận được thư của Tổ Thất.

Tổ Thất không phải người thích viết thư, nhưng một khi đã viết, chắc chắn đã có chuyện quan trọng. Bạch Hoàng Chúc lúc ấy đang cùng Minh Sơ đi đến phòng thu chi, học Minh Sơ kinh nghiệm quản lý sổ sách. Trong lúc Minh Sơ ngủ hắt hờn thừa dịp chuẩn bị, nhưng vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy một con chim trắng đứng bên ngoài, nghiêng cổ nhìn hắn.

Bạch Hoàng Chúc lấy bức thư từ trên đuôi con chim xuống, nhanh chóng mở ra xem. Chữ của Tổ Thất vốn rất đẹp, nhưng bức thư này hắn viết rất ngôay, có chỗ thậm chí còn đề nhiều nét bút, chắc lúc hạ bút có chút do dự. Trong thư chữ vừa ít vừa lớn, Bạch Hoàng Chúc chỉ mất vài giây đọc xong mấy hàng chữ, nhưng hắn vẫn cảm bức thư lặng lẽ đứng hồi lâu. Mãi cho đến khi quản gia Bạch Luyện lo lắng đi tới: “Đại thiếu gia?”

“Bạch Luyện.” Bạch Hoàng Chúc nghe thấy giọng nói của Bạch Luyện, nhưng lại kỳ lạ không quay đầu nhìn hắn, chỉ vội vàng xé nát bức thư trong tay, âm thanh tờ giấy bị xé rất rõ ràng, động tác của Bạch Hoàng Chúc ngừng lại một chút, sau đó hắn chậm lại, dường như không muốn phát ra tiếng.

Đợi đến khi Bạch Luyện đối mặt với Bạch Hoàng Chúc, hắn đã xé bức thư thành những mảnh nhỏ, hắn vò thành một cục, mặt không đổi sắc nói với Bạch Luyện: “Bạch Luyện, vứt mấy mảnh giấy này đi.”

Bạch Luyện nhìn Bạch Hoàng Chúc một lúc, sau khi xác nhận về mặt Bạch Hoàng Chúc không có gì bất thường mới gật đầu: “Vâng” hắn nhận mảnh giấy trong tay Bạch Hoàng Chúc rồi nhanh chóng ra ngoài, Bạch Hoàng Chúc ở phía sau nhìn theo, mãi đến khi bóng dáng Bạch Luyện biến mất, hắn mới từ từ thu hồi tầm mắt, nhìn về cửa sổ phòng thu chi phía sau.

Minh Sơ vẫn đang ở trong đó, nàng chỉ lặng lẽ ngủ không biết gì.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Bạch Hoàng Chúc hơi đổi, sau đó hắn trở lại phòng thu chi. Đợi đến khi Bạch Hoàng Chúc nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hắn mới phát hiện Minh Sơ thật ra đã dậy, đang cười nhìn hắn cẩn thận đóng cửa lại. Bạch Hoàng Chúc khi thấy Minh Sơ đã dậy thì dừng lại động tác, sau đó hắn im lặng, ngay khi Minh Sơ lo lắng hắn đang nghĩ gì thì hắn cười khan nói: “Minh Sơ, nàng dậy rồi à?”

“Đúng vậy, chàng rảnh rồi nhì.” Minh Sơ nhớ trước khi nàng ngủ đã bảo hắn xem toàn bộ sổ sách một lần, hiện tại đồng sổ sách kia vẫn nằm ở trên bàn, không hề có dấu vết bị đụng tới.

Bạch Hoàng Chúc “À” một tiếng, đi đến bên cạnh Minh Sơ, cũng không nói chuyện này nữa mà đột ngột hỏi: “Minh Sơ, nàng có nhớ tiểu ruồi bọ không?”

“Đừng đánh trống lảng, bại gia tử.” Minh Sơ không để mình bị dắt mũi.

Không biết Bạch Hoàng Chúc hôm nay làm sao, thấy Minh Sơ nói chuyện như vậy không sợ hãi mà tiếp tục nói: “Ngày mai chúng ta đi gặp nó được không?”

Minh Sơ cũng rất cố chấp: “Chàng nghĩ nói mấy lời đó là có thể không phải xem sổ sách. . .?” Lời nói của Minh Sơ chỉ đến một nửa, bởi vì vẻ mặt của Bạch Hoàng Chúc hết sức nghiêm túc. Một Bạch Hoàng Chúc như thế này thật sự khiến Minh Sơ cảm thấy không quen.

Bạch Hoàng Chúc thấy Minh Sơ dừng nói thì nói tiếp: “Ta vừa nhận được thư của Tổ Thất, nói tiểu ruồi bọ và Mạc Sát đã dẫn theo người của Khuynh Vân Môn tới ngoài Hắc Y giáo, có lẽ định cùng người của bát đại thế gia và võ lâm cùng nhau tấn công Hắc Y giáo.”

“Thì sao?” Minh Sơ biết lời nói tiếp theo mới là trọng điểm.

Bạch Hoàng Chúc tiếp tục nói: “Vì vậy chúng ta phải đi gặp nó.”

Minh Sơ nháy mắt mấy cái, hai chuyện này chẳng liên quan gì đến nhau được không.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tướng công, nương tử tức giận

Edit: Sabj

Minh Sơ tỉnh lại dưới sự rung lắc của xe ngựa, lúc nàng tỉnh lại, bên người đã không có ai.

Không nghĩ nhiều, Minh Sơ vươn tay xoa nhẹ hai mắt rồi gọi với ra ngoài: “Bại gia tử, chàng đang ở ngoài đó nói chuyện với Cảnh Ly ca ca sao?” Không lâu sau khi nàng hỏi, bên ngoài vang lên giọng của Cảnh Ly: “Sơ Nhi, muội dậy rồi à?”

Không nghe thấy Bạch Hoàng Chúc trả lời khiến Minh Sơ khẽ nhíu mày, nàng không chút suy nghĩ xóc lên màn xe lên thì chỉ thấy bóng lưng Cảnh Ly đang đánh xe, còn có Trọng Sinh đang yên lặng ngồi bên cạnh hắn. Trong lòng Minh Sơ đã đoán ra điều gì đó, nàng trầm giọng hỏi: “Bại gia tử đâu?”

Cảnh Ly cười khỏ, hắn biết Minh Sơ chắc chắn sẽ phản ứng như thế này mà. Nhún nhún vai, hắn nói: “Tiểu tử kia không biết bị sao nhân lúc muội ngủ đã nượn ta một con ngựa đến Hắc Y giáo trước rồi.” Lúc nói lời này Cảnh Ly quay đầu nhìn sắc mặt của Minh Sơ, thấy đôi lông mày xinh đẹp của nàng nhíu chặt lại. Sau đó nàng mở miệng hỏi: “Hắn đi được bao lâu rồi?”

“À... Mới khoảng một lúc thôi...” Cảnh Ly ho nhẹ một tiếng, nhìn Trọng Sinh bên cạnh, nhưng Trọng Sinh chỉ trầm mặc nhìn lại hắn. Cảnh Ly cảm thấy nhìn Trọng Sinh thì thà nhìn Minh Sơ còn hơn, nhưng lúc này Minh Sơ có vẻ như sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào. Quả nhiên, ngay tại lúc Cảnh Ly nghĩ như vậy, Minh Sơ đi tới bên cạnh hắn, vươn tay với hắn. Đôi tay đó trắng nõn xinh đẹp, nhưng mà hiện tại Cảnh Ly không chú ý tới điều đó. Hắn nhìn Minh Sơ, khó hiểu hỏi: “Sơ Nhi?”

Minh Sơ nhíu mày: “Đưa dây cương cho muội.”

“... Ta có thể nói không không?” Cảnh Ly do dự nửa ngày.

Minh Sơ mỉm cười: “Có thể.” Nhìn thấy ánh mắt không tin của Cảnh Ly, ánh mắt Minh Sơ chợt trở nên sắc bén: “Chỉ cần huynh không sợ bị muội ném ra ngoài.”

Không chút do dự, Cảnh Ly đưa dây cương trong tay cho Minh Sơ: “Giao cho muội.” Làm xong động tác này, hắn tự giác kéo Trọng Sinh chui vào trong xe ngựa, vừa kéo vừa nói với Trọng Sinh: “Trọng Sinh, nắm chặt xe vách xe ngựa đi.” Trọng Sinh trầm mặc gật đầu.

Cũng vào một khắc này, Minh Sơ cầm dây cương roi quất lên người con ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, xe ngựa chợt lao nhanh về phía trước làm cho Cảnh Ly trong xe ngựa gào thét.

Minh Sơ đã từng là sơn tặc, rất nhiều năm trước đã cướp rất nhiều xe ngựa, từng vô số lần điều khiển xe ngựa tránh né truy kích của quan phủ truy mà trốn về trại trên núi, vì vậy... Mấy việc như dùng xe ngựa đuổi người, đối với Minh Sơ mà nói, quả thực là... Rất đơn giản.

Tốc độ của Minh Sơ quả nhiên rất nhanh, trước khi trời tối họ đã tới bên ngoài Hắc Y giáo, tìm được lều trại của nhóm Võ Lâm và bát đại thế gia.

Lúc Minh Sơ đuổi tới, Bạch Hoàng Chúc đang nói chuyện với Tổ Thất, cảm xúc của hai người đều có chút kích động, khiến Minh Sơ rất ngạc nhiên. Trong ấn tượng của Minh Sơ, Tổ Thất là người vô cùng bình tĩnh, từ trước đến nay đều chỉ đóng vai là người ngoài cuộc đứng nhìn mọi chuyện xảy ra, còn Bạch Hoàng Chúc mặc dù không thể nói là bình tĩnh, nhưng cũng chưa bao giờ luống cuống như vậy.

Khi Minh Sơ xóc vén màn của lều trại lên, nàng nghe thấy họ đang nói về Bạch gia, nhưng khi thấy Minh Sơ đến, hai người đang tranh luận đồng thời dừng câu chuyện nhìn về phía Minh Sơ. Phản ứng của Tổ Thất hơi thay đổi, hắn chuyển động xe lăn thoáng lùi về phía sau, hai tròng mắt chăm chú nhìn

Minh Sơ, về mặt nhìn không ra buồn vui.

Trong nháy mắt Bạch Hoàng Chúc nhìn thấy Minh Sơ, thân thể hơi cứng lại, sau đó lập tức đánh trống lảng: “Minh Sơ, à, nàng đến rồi à?”

“Đúng vậy, ta đã đến.” Minh Sơ chớp mắt.

Nếu là bình thường, Bạch Hoàng Chúc nhìn thấy vẻ mặt và cách nói chuyện đó của Minh Sơ, thì đã sớm quần lấy ngăn nàng bùng nổ. Nhưng lúc này, hấn lại không làm vậy, mà chỉ lặng lẽ nhìn Minh Sơ, sau đó nói khẽ: “Minh Sơ, ta và Tổ Thất còn có chuyện quan trọng muốn nói, nàng có thể tránh đi một lúc không?”

Ánh mắt của Minh Sơ rớt cuộc muốn thay đổi, mở miệng định nói gì đó, nhưng lại hạ quyết tâm ngậm miệng. Nàng cảm thấy mình giống như dùng hết sức lực đánh vào một cái gì đó, nhưng lại chỉ đánh vào hư vô, tự nhiên mất hết sức lực, loại cảm giác vô lực này khiến nàng rất chán ghét.

Hừ lạnh một tiếng, Minh Sơ nhìn Bạch Hoàng Chúc lần cuối rồi lập tức xoay người rời khỏi lều trại.

Nàng không nhìn thấy, ở phía sau nàng, ánh mắt của Bạch Hoàng Chúc.

Từ trong lều trại đi ra, Minh Sơ gặp Cảnh Ly cùng Trọng Sinh đang ở bên ngoài. Cảnh Ly vừa thấy ánh mắt của nàng đã biết nàng và Bạch Hoàng Chúc xảy ra chuyện, hấn đi tới gần hỏi: “Sơ Nhi, tiểu tử kia lại chọc mũi tức giận sao?”

“Không phải.” Minh Sơ rầu rĩ đáp. Bạch Hoàng Chúc quả thật không hề chọc nàng, ngược lại lúc này hấn lại vô cùng hiểu đạo lý cơ bản, lấy võ lâm đại sự làm trọng, một người thừa kế nghiêm túc chịu trách nhiệm với hàng trăm gia đình như vậy, một người có năng lực như vậy sao lại chọc giận nàng chứ?

Chỉ là...

Khóe miệng Minh Sơ cong lên một nụ cười như giấu cọt, không hề giải thích với Cảnh Ly.

Đến tối, người của Khuynh Vân Môn do thiếu môn chủ Diệp Hoa Ngâm dẫn theo đã đến bên ngoài Hắc Y giáo, người của Võ Lâm do minh chủ Tổ Thất công tử mang theo tiến đến nghênh đón, thiếu môn chủ mới chỉ mười một hai tuổi, người của Khuynh Vân Môn đi theo sau, phong thái đúng là không hề kém bất kỳ ai. Cho đến lúc đã gặp được người nên gặp, xử lý xong mọi chuyện, người khác đã đi về hết, Diệp Hoa Ngâm mới dòi tầm mắt hướng về phía Minh Sơ vẫn đứng im lặng ở một bên.

Từ từ bước từng bước, cuối cùng Diệp Hoa Ngâm dừng lại trước mặt Minh Sơ, hấn đã cao hơn một chút, lúc ngẩng đầu nhìn Minh Sơ, vẻ mặt không còn nghiêm túc như trong lúc nói chuyện với mọi người vừa rồi, mà là vô cùng ủy khuất. Hấn gọi: “Mẹ...”

“Tiểu ruồi bọ, con là tiểu ruồi bọ ư?” Vẻ mặt vốn hơi ảm ức của Minh Sơ biến thành nụ cười bất đắc dĩ.

Diệp Hoa Ngâm đang chìm trong sự cảm động nên vô cùng khẳng định gật đầu: “Mẹ, là con.”

Trên mặt Minh Sơ hiện lên sự vui sướng khi đạt được mưu kế, nàng gật đầu nói: “Được, rốt cuộc thì con cũng tự thừa nhận con là tiểu ruồi bọ.”

“Hà?” Sau một lúc sững sốt Diệp Hoa Ngâm mới kịp phản ứng, hấn nín khóc mỉm cười nói: “Là Diệp Hoa Ngâm chứ không phải tiểu ruồi bọ!” Lần nào cũng gọi hấn bằng cái tên này, cảm động lúc trước giờ phút này đã bị tiêu tan trong nháy mắt.

Đúng lúc đó, Minh Sơ vươn tay ôm Diệp Hoa Ngâm vào lòng, khẽ thở dài: “Tiểu ruồi bọ, mẹ rất nhớ con.”

Diệp Hoa Ngâm ở trong lòng Minh Sơ mở to hai mắt, nước mắt trong nháy mắt rơi xuống. Nói thế nào thì hấn cũng mới chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi mà thôi, cho dù từ nhỏ đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng như dưới sự trợ giúp của nhiều người tiếp nhận vị trí môn chủ Khuynh Vân Môn, nhưng đứa trẻ thì vẫn chỉ là đứa trẻ, vào lúc này sự ôm ấp của người thân là rất cần thiết.

Minh Sơ biết, vì vậy nàng vỗ nhẹ lên lưng Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ lớn hơn rất nhiều đó.”

Những lời này chẳng biết tại sao lại khiến Diệp Hoa Ngâm cứng đờ, chẳng lẽ tiểu ruồi bọ phải đổi thành đại ruồi bọ sao?

Một cơn rét lạnh lan tràn, Diệp Hoa Ngâm mở miệng ngăn cản Minh Sơ tiếp tục nói: “Mẹ, cha đâu? Cha cũng tới đúng không?”

“Ừ.” Minh Sơ do dự một chút rồi nói khẽ: “Cha người đã đến, nhưng mà...”

“Dạ?” Diệp Hoa Ngâm khó hiểu trước vẻ muốn nói lại thôi của Minh Sơ.

Minh Sơ ngoéo khóe miệng nói: “Hấn đang vội chuyện tấn công Hắc Y giáo, ta quyết định mấy ngày tới sẽ không để ý hấn nữa.”

Diệp Hoa Ngâm: “...” Mẹ cùng cha không phải mới là tiểu hài tử đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tướng công, giấu diếm

Edit: Sabj

Ngày thứ hai, Diệp Hoa Ngâm mới gặp được người cha bận rộn nhiều chuyện quan trọng kia của hân.

Lúc Diệp Hoa Ngâm thấy Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc đang từ trong lều đi ra, một thân bạch y, thoạt nhìn hơi cô đơn, hân cúi đầu dường như đang suy nghĩ, Diệp Hoa Ngâm phải gọi hai tiếng hân mới ngẩng đầu lên.

“Cha, người đang làm gì thế?” Diệp Hoa Ngâm nhanh chóng đi tới trước mặt Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc thấy đứa trẻ trước mặt thì mới giật mình nói khẽ: “Tiểu ruồi bọ.”

“Người còn nhớ con tên là tiểu ruồi bọ ư?” Diệp Hoa Ngâm liếc trắng mắt, trong ánh mắt muốn có bao nhiêu khinh thường thì có bấy nhiêu khinh thường. Tâm trạng của Bạch Hoàng Chúc vốn không yên, lúc này nhìn thấy ánh mắt của Diệp Hoa Ngâm thì cũng không hiểu đầu đuôi gì, chỉ đành chớp mắt hỏi: “Tiểu ruồi bọ con làm sao vậy?”

Diệp Hoa Ngâm cảm giác cha mình là người ngốc nhất thiên hạ, hân đỡ trán: “Cha, người không biết đứa trẻ xa nhà một thời gian dài thì rất cần một vòng ôm ấm áp của phụ thân sao?”

“Hửm? Con muốn ta ôm con?” Đôi mắt của Bạch Hoàng Chúc mở to.

Diệp Hoa Ngâm đỏ mặt, giậm chân lui về phía sau hai bước nói: “Ai ai muốn cha ôm chứ? Con đã là người lớn.” lời nói của hân đến đây thì im bặt, bởi vì lúc đó Bạch Hoàng Chúc đã cúi người xuống bế cả người hân lên, hai tay ôm chặt lấy lưng hân.

Diệp Hoa Ngâm vốn định nói hân đã là người lớn, đã là chương môn của Khuyết Vân Môn, nhưng sau đó một câu hân cũng không nói nên lời. Giọng của Bạch Hoàng Chúc kìm nén: “Tiểu ruồi bọ đã trưởng thành rồi, biến thành đại ruồi bọ.”

“...” nghe được câu này, nước mắt trong hốc mắt của Diệp Hoa Ngâm lập tức tuôn về.

Hân chỉ muốn nói, cha, không phải người và mẹ đã thảo luận từ trước đây chứ?

Hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ của Diệp Hoa Ngâm, Bạch Hoàng Chúc chỉ nói: “Tiểu ruồi bọ, con gặp mẹ rồi đúng không?” Thật may, hân không sửa miệng gọi Diệp Hoa Ngâm là đại ruồi bọ.

Diệp Hoa Ngâm ở trong lòng hân gật đầu: “Gặp rồi, mẹ nói...”

“Nói gì?” Bạch Hoàng Chúc lập tức hỏi.

“Nói mấy ngày nữa sẽ không đề ý đến cha.” Diệp Hoa Ngâm nói ra những lời này.

Vốn tưởng rằng Bạch Hoàng Chúc nghe được hân nói như vậy, nhất định sẽ vô cùng lo lắng, sau đó nhờ hân giúp nghĩ cách làm Minh Sơ vui vẻ, nhưng không, Bạch Hoàng Chúc chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Như vậy cũng tốt.” Sau đó hân để Diệp Hoa Ngâm xuống, khẽ cười: “Tiểu ruồi bọ, mấy ngày nay con phải chăm sóc mẹ cho tốt, cha còn một số việc phải làm...”

“Cha rất khác thường.” Diệp Hoa Ngâm lên tiếng ngắt lời hân.

Bạch Hoàng Chúc nháy mắt nói: “Con nói gì cơ?”

“Con nói là không phải cha có việc gạt chúng con chứ?” Diệp Hoa Ngâm chăm chú nhìn vào mắt Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc thở ra một hơi, vỗ vỗ lưng Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ con nghĩ nhiều rồi, thật đó.”

Diệp Hoa Ngâm vẫn nghi ngờ, nhưng biết có hỏi Bạch Hoàng Chúc cũng không thu được gì nên từ bỏ. Hai người đi lên trước, đến trước một lều khác Bạch Hoàng Chúc mới dừng lại nói: “Tiểu ruồi bọ, con vào đi, Minh Sơ tạm thời... ở... trong căn lều này.”

“Cha không vào sao?” Diệp Hoa Ngâm nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Về mặt Bạch Hoàng Chúc quả thật có hơi khản trương, có lẽ sợ Minh Sơ sẽ tức giận. Diệp Hoa Ngâm đoán cả đời này trước mặt Minh Sơ có lẽ Bạch Hoàng Chúc cũng không vùng lên được, hân than nhẹ một tiếng nói: “Được rồi, một mình con vào, cha cẩn thận ngày nào đó mẹ tức giận sẽ đến đá cái lều của cha đó.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Diệp Hoa Ngâm nói rất nghiêm túc, Bạch Hoàng Chúc trả lời cũng rất nghiêm túc. Bởi vì họ đều có niềm tin chắc chắn vào một chuyện, đó là nếu Minh Sơ tức giận thì chuyện như thế này nhất định có thể làm.

Ngay tại lúc Diệp Hoa Ngâm đi vào lều, Bạch Hoàng Chúc xoay người chuẩn bị bước đi, cái mảnh đột nhiên bị vén lên.

Minh Sơ đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Hoàng Chúc chăm chăm. Ánh mắt đó... Ý vị sâu xa biết chừng nào.

Bạch Hoàng Chúc sững sờ, chỉ biết nói một câu: “Ách Minh Sơ, đã lâu không gặp.” Ngay giây phút thốt ra bốn chữ “Đã lâu không gặp”, Bạch Hoàng Chúc mới ý thức được mình đã khần trương đến mức nói nhảm, vì vậy hần nhanh chóng sửa miệng: “Lại gặp nhau rồi.”

Vì thế bốn chữ này thành công đốt lên lửa giận của Minh Sơ.

“Lại gặp nhau rồi? Bạch đại thiếu gia chẳng không muốn gặp ta đến mức nào?” Minh Sơ nhướn mi hỏi.

Bạch Hoàng Chúc thống khổ đến cực điểm nhìn Diệp Hoa Ngâm bên cạnh, đôi mắt trong suốt cầu cứu. Diệp Hoa Ngâm rất rối rắm, Bạch Hoàng Chúc sao lại muốn tìm sự giúp đỡ từ hần cơ chứ. Hần khẽ đáp trả Bạch Hoàng Chúc một câu: “Đừng nhìn con, khi mẹ tức giận con cũng hết cách.”

Vì thế Bạch Hoàng Chúc lại quay đầu nhìn Minh Sơ, sắc mặt Minh Sơ vẫn không hề tốt chút nào. Vì vậy Bạch Hoàng Chúc đành nói khẽ: “Minh Sơ nàg... Vẫn đang tức giận sao?”

Minh Sơ làm sao có thể thừa nhận mình đang dỗi, nàng khoanh tay trước ngực, dựa vào chỗ cửa ra vào của cái lều rồi cười lạnh: “Ai nói ta tức giận?”

“Cách nói chuyện như vậy thì chắc chắn là đang tức giận.” Diệp Hoa Ngâm thì thầm.

Bạch Hoàng Chúc nói tiếp: “Ta chỉ lo lắng nếu tới muộn thì chỗ Tổ Thất sẽ xảy ra chuyện mà thôi.”

“Cho nên không cần báo cho ta một tiếng mà tự mình chạy tới đây?” Minh Sơ từ từ bước lên, thu lại nụ cười: “Nương tử nhà chàng rốt cuộc là thiên kim đại tiểu thư hay là công chúa quận chúa nhà ai được nuông chiều từ bé nên không theo kịp tốc độ của chàng? Chỉ làm liên lụy chàng đến mức chàng phải bỏ ta lại?”

Khí thế bức người, khí thế của Minh Sơ tuyệt đối chỉ có thể dùng từ này để hình dung.

Thấy nàng sau khi hét một câu này thì hơi thở cũng không gấp gấp hơn chút nào, Bạch Hoàng Chúc và Diệp Hoa Ngâm đồng thời bước lùi ra phía sau. Sau đó Diệp Hoa Ngâm mới sững sốt, sao hần phải lùi chứ? Người nên lùi rõ ràng chỉ có một mình Bạch Hoàng Chúc thôi chứ... Chẳng lẽ bị Minh Sơ dạy dỗ quá lâu sao?

Diệp Hoa Ngâm âm thầm lau mồ hôi, thấy Minh Sơ đi tới trước mặt Bạch Hoàng Chúc rồi hỏi: “Chàng nói xem?”

Bạch Hoàng Chúc mở to hai mắt nhìn Minh Sơ, đáng về vô tội, muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, nhưng mà lọt vào mắt Minh Sơ, căn bản một, chút, tác, dụng, cũng, không, có. Chiều này Bạch Hoàng Chúc đã dùng quá nhiều lần, mắt tác dụng từ lâu rồi.

Ho nhẹ một tiếng, Bạch Hoàng Chúc nói: “Không phải như thế...”

Đồng thời vào lúc hần mở miệng, ba người nghe thấy một tiếng gọi: “Tiểu Chúc.”

“Hả?” Lời nói của Bạch Hoàng Chúc được một nửa thì ngừng lại, ngược mắt nhìn về phía giọng nói, Tổ Thất được người ta đẩy xe lăn đi tới. Ánh mắt của Bạch Hoàng Chúc khi nhìn thấy Tổ Thất lập tức trở nên âm u, sau đó hần gật đầu: “Tổ Thất.”

“Tổ Thất công tử.”

“Minh chủ.”

Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm cũng gật đầu chào hỏi.

Tổ Thất quét mắt một vòng nhìn ba người, đáp lại một tiếng rồi tầm mắt dừng lại trên người Minh Sơ, hần nói: “Bạch phu nhân, ta mượn tương công của ngươi một lát được không?”

Minh Sơ không trả lời, lạnh lùng lại giống như giận dỗi liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc rồi xoay người đi vào trong lều, động tác buông mảnh rất mạnh, toàn bộ cái lều nhìn như lung lay sắp đổ. Diệp Hoa Ngâm thấy Minh Sơ đi vào, lại nhìn Tổ Thất và Bạch Hoàng Chúc, sau đó nói: “Con đi vào với mẹ.” Dứt lời, cũng không chờ hai người trả lời đã chui vào trong.

Phía ngoài lều chỉ còn lại Bạch Hoàng Chúc và Tổ Thất, tầm mắt của Bạch Hoàng Chúc vẫn còn nhìn theo Minh Sơ, hần nhìn chăm chú vào cái mảnh đã buông xuống, than nhẹ một tiếng mở miệng nói: “Có việc sao?”

“Mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt.” Tổ Thất nghiêm túc nhìn Bạch Hoàng Chúc nói: “Ngươi chộc giận nàng, vẫn chưa hòa thuận lại sao?”

“Trong khoảng thời gian này có lẽ bất hòa sẽ tốt hơn.” Bạch Hoàng Chúc than nhẹ một tiếng, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Ngày hôm qua ngươi nói Hắc Y giáo phái ra rất nhiều cao thủ ngăn cản tiến công của các ngươi, trong đó có hai thiếu gia của Bạch gia hay không?”

Tổ Thất không đáp, ý tứ hết sức rõ ràng.

Bạch Hoàng Chúc cô đơn mỉm cười: “Như vậy trận chiến ngày mai để ta đi.”

Tổ Thất hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc: “Đây là nguyên nhân người không muốn làm lành với Minh Sơ sao? Sợ nàng lo lắng người?”

“Có lẽ thế.” Bạch Hoàng Chúc lắc đầu.

“Vẫn chỉ là một tiểu tử ngây thơ.” Tổ Thất thở dài, không biết nên nói hắn làm thế là tốt hay không tốt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tướng công, lời xin lỗi có tác dụng không

Edit: Sabj

Ngày thứ hai, mới sáng sớm Diệp Hoa Ngâm đã bị gọi dậy, mở mắt ra phát hiện người gọi hắn lại là Minh Sơ.

Minh Sơ đã ăn mặc gọn gàng, ngồi ở trước giường Diệp Hoa Ngâm nhìn hắn khiến Diệp Hoa Ngâm hoảng sợ. Không đợi Diệp Hoa Ngâm mở miệng, Minh Sơ nhíu mày nói: “Tiểu ruồi bọ, ta có việc muốn con giúp đỡ.” Nói xong câu đó, nàng lúi Diệp Hoa Ngâm từ trên giường dậy, nhanh chóng giúp hắn mặc quần áo.

“Chuyện gì cơ?” Diệp Hoa Ngâm vừa để Minh Sơ mặc y phục cho hắn vừa hỏi. Minh Sơ mặc dù từ trước đến nay đều yêu thương đứa con trai này, nhưng tự mình mặc quần áo cho hắn thì là lần đầu tiên.

Minh Sơ không đáp, mãi cho đến lúc giúp Diệp Hoa Ngâm mặc quần áo xong nàng mới quay người hắn đối mặt với mình rồi nghiêm túc nói: “Tiểu ruồi bọ, mẹ con gặp nạn, con nhất định sẽ giúp đúng không?” Những lời này nàng nói vô cùng trịnh trọng khiến Diệp Hoa Ngâm ngây người ra một lúc. Sau đó Diệp Hoa Ngâm cũng vô cùng trịnh trọng gật đầu: “Tất nhiên.”

“Tốt.” Minh Sơ mỉm cười, đưa vật cầm trong tay nhét vào tay Diệp Hoa Ngâm: “Con giúp ta đem vật này giao cho cha con.”

Diệp Hoa Ngâm cúi đầu, trong tay là một khối ngọc bội, đúng là khối ngọc mà ngày trước Minh Sơ đưa cho Bạch Hoàng Chúc. Diệp Hoa Ngâm hoảng hốt: “Mẹ, mẹ lấy thứ này về từ bao giờ? Không phải nó vẫn ở trên người cha sao?”

“Con chỉ cần đưa thứ này cho cha xem là được.” Minh Sơ mặt kiên nhẫn nói.

Diệp Hoa Ngâm cầm ngọc bội, trên mặt nở nụ cười khổ. Hắn phải sớm nghĩ đến mới phải, người mẹ này của hắn thì làm gì có chuyện quan trọng gì.

“Con có đi hay không?” Minh Sơ thấy hắn đứng im tại chỗ thì nhìn không được mở miệng hỏi.

Diệp Hoa Ngâm gật đầu lia lịa: “Đi. Con đi ngay đây...”

Nói xong câu đó, hắn nhanh chóng quay đầu đi ra khỏi lều. Minh Sơ ở phía sau hắn lặng lẽ nhìn theo, song giữa hai chân mày không để lộ sự thoải mái như thế. Nàng chờ ở trong lều, không bao lâu sau thấy Diệp Hoa Ngâm về mặt khó hiểu trở về. Minh Sơ lập tức hỏi: “Tiểu ruồi bọ, cha con nhận khối ngọc bội kia chưa?”

Diệp Hoa Ngâm không nói gì, giơ tay phải trước mặt Minh Sơ, mở ra, khối ngọc bội đó vẫn nằm im trong tay hắn.

Khi Minh Sơ nhìn thấy ngọc bội thì sắc mặt hơi biến đổi, nàng trầm giọng hỏi: “Bại gia tử chẳng lẽ không chịu nhận lại?”

“Không phải... Mẹ hiểu lầm rồi.” Diệp Hoa Ngâm nghĩ thầm không xong rồi, vội giải thích: “Không phải cha không chịu nhận, mà là... Mà là con không tìm được cha...”

“Hả?” Sắc mặt Minh Sơ dịu lại, nhưng khi nghe thấy Diệp Hoa Ngâm nói không tìm được Bạch Hoàng Chúc thì lại cau mày: “Rốt cuộc là thế nào? Con không tìm được cha con sao? Là do nơi này quá lớn ư?”

Diệp Hoa Ngâm thở hắt ra, vô lực nói: “Con cũng không biết... Chỉ là... Không thấy cha.”

“Con tìm khắp nơi rồi?” Minh Sơ nghi ngờ hỏi.

Diệp Hoa Ngâm khẳng định gật đầu.

Minh Sơ cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó cầm lấy ngọc bội trong tay Diệp Hoa Ngâm, trầm giọng nói: “Thôi.”

“Thôi ạ?” Diệp Hoa Ngâm kinh ngạc, tuy nhiên lo lắng nhiều hơn: “Mẹ không đi tìm cha sao? Mẹ cùng cha làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là ta tức giận bản thân thôi.” Minh Sơ bực mình nói một câu, sau đó xoay người rời khỏi lều của Diệp Hoa Ngâm. Diệp Hoa Ngâm nhìn theo bóng lưng Minh Sơ, không hiểu sao lại cảm thấy một tia cô đơn, nghĩ lại người mẹ này của hắn từ trước đến nay đều mạnh mẽ, nhưng thật ra cũng có điều bận tâm... chỉ là không muốn nói với hắn mà thôi.

Ánh mắt đột ngột sáng lên, Diệp Hoa Ngâm lập tức đuổi theo.

“Mẹ, chúng ta đến lều của cha chờ đi.” Diệp Hoa Ngâm vất vả mới đuổi kịp Minh Sơ, ngăn trước mặt nàng thở hổn hển nói.

Minh Sơ trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Hoa Ngâm thấy nàng không nói gì thì mặc định là nàng đã chấp nhận, không chút khách khí kéo nàng đi đến lều của Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ vốn định giãy giụa, nhưng khi đi phía sau Diệp Hoa Ngâm, nhìn bóng lưng của hắn, chẳng biết tại sao lại mềm lòng. Nàng thua dưới tay tướng công và đứa con trai này.

Vì thế, kết quả cuối cùng chính là Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm ngồi trong cái lều tạm thời của Bạch Hoàng Chúc.

Hai người ngồi gần một canh giờ, Minh Sơ rốt cục không nhịn được nữa: “Chúng ta phải ở chỗ này đợi cho đến khi bại gia tử trở về thật sao?”

“Có lẽ vậy...” Ánh mắt Diệp Hoa Ngâm lóe lên.

Minh Sơ đứng lên, đi qua đi lại, Diệp Hoa Ngâm khó hiểu nhìn động tác của Minh Sơ, mở miệng hỏi: “Mẹ, nếu mẹ lo lắng cho cha như vậy thì chúng ta đi tìm hắn đi.”

“Ai lo cho hắn!” Minh Sơ quay đầu lạnh lùng nói.

Diệp Hoa Ngâm ngậm miệng, nhưng không quá bao lâu sau lại nhin không được mở miệng: “Vì sao hai người không ở cùng một cái lều?”

Động tác của Minh Sơ cứng lại, trừng mắt nhìn Diệp Hoa Ngâm: “Ai biết? Có lẽ cha ngại sợ ta khinh bạc hắn?”

“Khụ...” Những lời này trực tiếp rơi vào tai của Bạch Hoàng Chúc và Tổ Thất vừa mới vén màn lên chuẩn bị vào, Bạch Hoàng Chúc mới uống được nửa ngụm nước đã phun ra, sau đó ho khan liên tiếp. Còn Tổ Thất ở sau hắn nheo mắt nhìn Minh Sơ, vẻ mặt không biết là buồn hay vui.

Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm đều chú ý tới hai người ngoài cửa, Diệp Hoa Ngâm thấy Minh Sơ im lặng thì đi thẳng đến bên cạnh Bạch Hoàng Chúc, lo lắng hỏi: “Cha, người không sao chứ?”

“Không... Khụ khụ, không sao.” Bạch Hoàng Chúc bị sặc đến rơi nước mắt, ánh mắt vốn trong suốt lúc này trở nên vô cùng đáng thương.

Minh Sơ tất nhiên cũng nhìn thấy tình trạng của hắn, nàng do dự một lát mới mở miệng: “Bại gia tử.”

“Minh Sơ?” Bạch Hoàng Chúc ngược mắt nhìn về phía Minh Sơ, thấy Minh Sơ lạnh lùng nhìn hắn, sau đó một lúc lâu sau vẫn không mở miệng. Minh Sơ im lặng, Bạch Hoàng Chúc vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, Tổ Thất và Diệp Hoa Ngâm cũng muốn biết Minh Sơ muốn nói cái gì, trong khoảng thời gian ngắn ba người đều nhìn Minh Sơ. Minh Sơ thờ dãi, cuối cùng hỏi: “Chàng đi đâu vậy?”

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt, vạn phần không tình nguyện nói một câu: “Hắc Y giáo...”

Vốn tưởng rằng sau khi nói ra những lời này, Minh Sơ nhất định sẽ tức giận mắng hắn một hồi, không cho hắn mạo hiểm nữa vân vân, không ngờ Minh Sơ cũng chỉ lạnh lùng đáp một tiếng, sau đó rời đi, trong quá trình không hề nói thêm một câu dư thừa.

Bạch Hoàng Chúc nhìn chăm chăm Minh Sơ đi qua người mình, thấy nàng ra khỏi lều thì cười khổ một tiếng.

Diệp Hoa Ngâm cũng hết sức khó hiểu, hắn nói với Bạch Hoàng Chúc: “Cha, mẹ tức giận.”

“Ta biết.” Bạch Hoàng Chúc đáp, giọng điệu nói không nên lời là mất mát hay thoải mái.

Diệp Hoa Ngâm đối với phản ứng này của Bạch Hoàng Chúc thì rất bất lực, hắn khẽ nói: “Chẳng lẽ người không nghĩ cách sao?”

Bạch Hoàng Chúc không đáp, Diệp Hoa Ngâm còn nói thêm: “Buổi sáng hôm nay, mẹ muốn con đưa khối ngọc bội ngày trước mẹ tặng cha đưa cho cha, nhưng khi con tới thì không thấy cha đâu.”

Bạch Hoàng Chúc nghe vậy ngẩn ra, đưa tay sờ sờ bên hông, mới phát hiện khối ngọc bội kia thật sự không còn ở trên người, không biết đã rơi vào tay Minh Sơ từ lúc nào. Chẳng qua, Minh Sơ muốn Diệp Hoa Ngâm đưa ngọc bội cho hắn là có ý gì?

Ngay tại lúc Bạch Hoàng Chúc và Diệp Hoa Ngâm đồng thời đang cảm thấy khó hiểu, Tổ Thất chậm rãi mở miệng: “Đưa ngọc bội để người đeo lại là muốn ám chỉ điều gì đúng không?”

“Ám chỉ?” Bạch Hoàng Chúc trầm mặc một lát, mới nghĩ lại lời nói của Minh Sơ trước đây.

Lúc đưa ngọc bội cho hắn, Minh Sơ nói: “Nếu chàng dám làm rơi khỏi ngọc bội này, ta cũng sẽ quăng chàng luôn.”

Mà bây giờ hắn thật sự đã làm rơi khỏi ngọc này, song Minh Sơ lại không quăng hắn đi mà nhờ Diệp Hoa Ngâm giao nó lại cho hắn. Điều này phải chăng muốn ám chỉ nàng không hề trách hắn sao?

Bạch Hoàng Chúc nghĩ đến đây nhin không được cảm thấy buồn cười. Nữ tử quật cường lại kì quái như Minh Sơ, không biết đã phải hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể nhờ Diệp Hoa Ngâm giúp, tuy nhiên lại không ngờ lúc Diệp Hoa Ngâm tới lại không tìm được mình. Đến lúc này, hắn bật cười thật sự.

Diệp Hoa Ngâm đứng bên cạnh thấy Bạch Hoàng Chúc hết trầm tư rồi lại cười quỷ dị thì nhin không được cảm thấy ớn lạnh: “Cha có khỏe không?”

“Không thể tốt hơn.” Bạch Hoàng Chúc nhìn Diệp Hoa Ngâm rồi nói khẽ: “Chúng ta đi tìm mẹ con đi, nói xin lỗi nàng.”

“Xin lỗi có tác dụng không?” Diệp Hoa Ngâm biết rõ tính tình của Minh Sơ.

Bạch Hoàng Chúc mỉm cười: “Xin lỗi vô dụng thì làm nũng, giả vờ đáng thương.”

“...” Trước mặt người cha này, Diệp Hoa Ngâm hoàn toàn thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tướng công, chịu trách nhiệm

Edit: Sabj

Minh Sơ trở lại lầu của mình không bao lâu, Bạch Hoàng Chúc dẫn theo Diệp Hoa Ngâm đi tới.

Quay đầu nhìn họ, Minh Sơ thuận miệng hỏi: “Bại gia tử, không phải chàng đang bận chuyện quan trọng của chàng sao? Sao lại rảnh rỗi đến tìm ta?” Khi nói những lời này nàng vẫn cúi đầu thu dọn đồ đạc, không hề liếc Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc thấy động tác của nàng thì không khỏi hỏi: “Minh Sơ, nàng thu dọn đồ đạc làm gì?”

“Đi về.” Minh Sơ trả lời ngay lập tức.

“Về đâu cơ?” Bạch Hoàng Chúc ngăn ra. Ngay sau đó Diệp Hoa Ngâm phía sau hắn cũng vô cùng sốt ruột nói: “Mẹ đang làm gì thế? Cha đã tới đây xin lỗi rồi, đừng tức giận nữa được không...”

Minh Sơ đưa lưng về phía hai người, khoe môi hơi cong lên, tuy nhiên ngoài miệng lại nói: “Ta muốn về Bạch gia, dù sao hai cha con các người một là Bạch đại thiếu gia, một là chương môn Khuyết Vân Môn, mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải giải quyết, ta ở lại cũng chỉ vướng chân vướng tay đứng không?”

Bạch Hoàng Chúc nở nụ cười khổ, trong lòng lại không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này Minh Sơ mới quay đầu lại, dưới cái nhìn chăm chăm của Bạch Hoàng Chúc và Diệp Hoa Ngâm, nàng đi về phía hai người khẽ nói: “Bại gia tử, chàng nghĩ rằng ta thật sự không đoán ra sao? Chàng cố tình lạnh nhạt với ta phải không?”

“Không...” Bạch Hoàng Chúc phủ nhận chỉ được một nửa, bởi vì Minh Sơ ép sát hắn, hai người cách nhau rất gần, gần đến mức hắn cảm nhận được hô hấp của Minh Sơ đang phun lên cổ mình. Còn Diệp Hoa Ngâm kinh ngạc nhìn hành động chóng vánh của đôi phu thê, theo bản năng trừng lớn hai mắt.

Minh Sơ ôm lấy eo Bạch Hoàng Chúc, trầm giọng nói: “Nhưng ta không biết vì sao chàng lại lạnh nhạt với ta.”

“Ta không phải...” Bạch Hoàng Chúc nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Minh Sơ có vẻ như đã có chủ ý, không để Bạch Hoàng Chúc nói một câu đầy đủ. Sự vô lại của nàng nổi lên, nàng nói: “Bại gia tử nếu chàng không nói... Ta sẽ không buông tay.” Cùng lúc đó, hai tay của nàng cũng ôm chặt lấy Bạch Hoàng Chúc.

Diệp Hoa Ngâm ở một bên vội ho một tiếng, không biết có nên nói gì đó hay không, Minh Sơ trợn mắt nhìn hắn: “Tiểu hài tử, tránh ra chỗ khác.”

Diệp Hoa Ngâm chưa kịp nói câu gì, chỉ mở to mắt nhìn Minh Sơ. Nhưng sau khi tiếp xúc đến ánh mắt hung ác của Minh Sơ, hắn đành gạt đầu ra ngoài. Cha là bánh bao mềm dễ bắt nạt, mẹ đứng đầu một nhà, không thể ngỗ nghịch, chưa kể bây giờ Minh Sơ còn đang tức giận.

Tuy nhiên thật không may, Diệp Hoa Ngâm vừa đi đến cửa lều thì gặp một vị nam tử đang vén rèm đi vào. Đó là người bên cạnh Tổ Thất, Diệp Hoa Ngâm đã thấy hắn giúp Tổ Thất đẩy xe lăn. Đường như người đó không nhìn thấy sự mờ ám giữa Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc, hắn cúi đầu trầm giọng nói: “Bạch đại thiếu gia, Bạch phu nhân, Khuynh Vân Môn chủ.”

Ánh mắt của Minh Sơ rất hung ác, ánh mắt của Diệp Hoa Ngâm thì lộ ra vẻ bất đắc dĩ, chỉ có Bạch Hoàng Chúc quan tâm hỏi người kia: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người đó lập tức nói: “Người của chúng ta ở Hắc Y giáo trên đường gặp phục kích, trong đó có hai nam tử võ công cao cường, theo miêu tả, chắc là...”

“Ta biết rồi.” Người kia chưa nói xong Bạch Hoàng Chúc đã ngắt lời. Sau đó hắn thờ dãi nói với Minh Sơ: “Minh Sơ...”

Minh Sơ lạnh lùng buông lỏng hai tay đang ôm hắn ra, buồn bực nói: “Ta không phải là người không biết xem xét tình hình.”

“Ừ, ta sẽ về nhanh thôi.” Bạch Hoàng Chúc mỉm cười.

Minh Sơ quay đầu không quan tâm đến hắn. Nụ cười của Bạch Hoàng Chúc cứng lại, nhưng cũng không nói gì thêm mà cùng nam tử kia ra khỏi lều. Mãi cho đến khi bóng dáng Bạch Hoàng Chúc biến mất, Minh Sơ mới gọi Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ.”

“Mẹ?” Diệp Hoa Ngâm cũng có chút buồn bực.

Minh Sơ hỏi: “Con nói xem có phải cha con đã thay đổi rất nhiều rồi hay không?”

Diệp Hoa Ngâm đi tới bên cạnh Minh Sơ, tìm ghế ngồi xuống rồi gật đầu: “Đúng vậy.” Trở nên khó chịu hơn.

Từ khi đến chỗ này, tâm trạng của Minh Sơ chưa từng được tốt, nàng cũng ngồi xuống, âm thầm nói: “Trước đây ta đã nghĩ, nếu một ngày nào đó bại gia tử có thể biến thành một người có dũng có mưu, có thể gánh vác, được người khác kính trọng thì tốt biết mấy.”

Diệp Hoa Ngâm không nói gì, trong lòng nhớ lại đủ loại dáng vẻ cha mình khi bị Minh Sơ bắt nạt ở Hồng Diệp trai.

Minh Sơ lại nói: “Nhưng hiện tại hình như hắn thật sự biến thành như thế rồi. Mọi người trên giang hồ đều biết hắn là Bạch thiếu gia, nhất cử nhất động của hắn đều được mọi người dõi theo, rất nhiều người chờ hắn chủ trì đại cục, mà hắn cả ngày bận rộn với việc đối phó Hắc Y giáo.”

Không đợi Diệp Hoa Ngâm nói gì, Minh Sơ đã nói tiếp: “Nhưng bây giờ ta mới phát hiện, thà rằng hắn vẫn là Bạch Hoàng Chúc của trước kia, là bại gia tử trong Hồng Diệp trai không biết làm gì còn hơn.”

Chẳng biết tại sao, Diệp Hoa Ngâm nghe lời Minh Sơ nói cảm thấy hơi buồn bã.

“Rõ ràng lúc ở Bạch gia vẫn là dáng vẻ vô dụng đó, không biết vì sao, từ khi tới đây lại biến thành thế này, nếu thay đổi thì cũng quá nhanh rồi.” Minh Sơ nói xong giẫm lên tờ giấy trắng rơi trên mặt đất như để phát tiết. Sau đó đột nhiên động tác của nàng dừng lại, nàng lắc đầu khẽ cười: “Ta nói mấy lời này với con làm gì không biết.”

Minh Sơ tiếp tục nói: “Thật ra ở đây vốn không có chuyện của hắn, không biết vì sao đột nhiên hắn lại bận việc võ lâm đại sự đến thế, rõ ràng việc đối phó với Hắc Y giáo đã có cha hắn Bạch lão gia giúp...” nói tới đây, dường như nàng nhớ tới điều gì đó, quay đầu hỏi Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ, con đã gặp gia gia của con chưa?”

“Gia gia?” Diệp Hoa Ngâm mở to mắt, chớp chớp.

Về mặt Minh Sơ chợt biến đổi, nàng cau mày nói: “Ta cảm thấy ta đã quên cái gì đó.”

“Hả?” Diệp Hoa Ngâm tiếp tục chớp mắt.

Minh Sơ kéo Diệp Hoa Ngâm lên, vội vàng dẫn hắn ra khỏi lều. Giọng nói của nàng chẳng biết tại sao đột nhiên có cảm giác bị đè nén, Diệp Hoa Ngâm đi ở phía sau nàng, một tay bị nàng kéo đi, cảm nhận được lòng bàn tay nàng đồ mồ hôi. Hai người nhanh chóng đi đến lều của Tổ Thất, Minh Sơ dừng bước, nói với Diệp Hoa Ngâm: “Từ lúc con đến đây, có đã từng nghe tin gì về lão gia Bạch Vô Sơn hay chưa?”

Diệp Hoa Ngâm giật mình rồi lắc đầu.

Hai hàng lông mày của Minh Sơ lại càng nhíu chặt lại, một dự cảm xấu lan tràn trong lòng.

Nàng gọi vào trong lều của Tổ Thất: “Minh Sơ cầu kiến Tổ Thất công tử.” Nói xong câu đó, nàng đứng ở bên ngoài chờ, nhưng không có ai đáp lại, đúng lúc Minh Sơ chờ không nổi đang muốn đi vào, âm thanh chuyển động của xe lăn vang lên, Tổ Thất từ một phía khác được người đẩy tới.

Tổ Thất thấy Minh Sơ thì ánh mắt hơi trầm xuống: “Không biết Minh Sơ cô nương tìm tại hạ là có chuyện gì?”

“Ta muốn hỏi người một vấn đề.” Minh Sơ mở miệng nói.

“Mời nói.” Tổ Thất gật đầu.

Minh Sơ hơi ngừng lại, nhưng sau đó lập tức như đã hạ quyết tâm, nàng lên tiếng: “Vì sao chúng ta đã tới đây lâu rồi nhưng không thấy Bạch lão gia? Không phải hần dẫn theo rất nhiều đệ tử Bạch gia giúp võ lâm chống lại Hắc Y giáo sao? Vì sao chúng ta không hề nghe thấy được tin tức nào về hần?”

Tổ Thất không mở miệng chỉ nhìn Minh Sơ chăm chăm.

Minh Sơ nhìn lại Tổ Thất, không hề có chút nhượng bộ.

Thật lâu sau, Tổ Thất thờ dài, thanh âm có chút mất tiếng nói ra một bí mật: “Bạch lão gia hần... Vì cứu vài tên đệ tử, bản thân bị trọng thương, sau đó lại lọt vào phục kích của Hắc Y giáo nên đã thương nặng bỏ mình.”

Câu này, giống như sét đánh ngang tai.

Minh Sơ cảm thấy không thể phản ứng lại, thực ra nàng đã đoán được từ trước, chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi. Bạch lão gia đã chết, cha của Bạch Hoàng Chúc, người thương yêu Bạch Hoàng Chúc cứ như vậy chết trong tay Hắc Y giáo. Lúc hần đi còn nói muốn chấm dứt mọi chuyện, nói không bao giờ hi vọng có chuyện gì có thể uy hiếp được con mình. Lão nhân nói ra những lời này, một lão nhân như vậy... đã qua đời.

Minh Sơ không biết mình lúc này mình có nên nói gì hay không, sau một lúc im lặng nàng mới khẽ hỏi: “Bại gia tử... hần biết chưa?”

“Rồi, ta đã gửi một phong thư cho hần.” Tổ Thất trả lời.

Vì vậy hần mới vội vàng chạy tới chỗ Hắc Y giáo, thay thế Bạch Võ Sơn, dẫn dắt mọi người đối phó với Hắc Y giáo. Vì vậy ngày đó về mặt của Bạch Hoàng Chúc mới đề nén như vậy. Vì vậy lúc ở trên xe ngựa, Bạch Hoàng Chúc mới nói chuyện như vậy, mới có thể một mình bỏ đi trước. Hần đã nhận được thư từ trước, nhưng vì không muốn mọi người lo lắng mà che giấu tất cả.

Bạch Võ Sơn đã qua đời, cây cột chống đỡ của Bạch gia cứ như vậy đổ xuống, vì vậy hần mới che giấu.

Minh Sơ hỏi hần ban đầu lúc ở Hồng Diệp trai mình luôn nói trắng ra Hoàng Chúc không thể gánh vác. Hần không phải không thể gánh vác, chỉ là khả năng chịu đựng của hần nàng nhìn không thấy mà thôi.

Nghĩ đến đây, Minh Sơ đột nhiên ngừng đầu nói với Tổ Thất: “Bại gia tử hiện tại ở đâu?”

“Mẹ, mẹ muốn tìm cha sao?” Diệp Hoa Ngâm hiểu ý của Minh Sơ.

Minh Sơ không đáp, chỉ nhìn Tổ Thất chăm chăm. Dưới cái nhìn của nàng, cuối cùng Tổ Thất nói: “Đi theo con đường nhỏ kia là có thể tìm được hần.”

“Ta biết rồi.” Minh Sơ trả lời ngắn gọn. Sau đó, dưới ánh mắt của Diệp Hoa Ngâm và Tổ Thất, nàng một mình bước vào con đường mòn. Nàng vô cùng bức thiết muốn tìm được Bạch Hoàng Chúc, vô cùng bức thiết muốn biết, Bạch Hoàng Chúc đã gánh vác bí mật này một mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tướng công, huynh đệ cái gì

Edit: Sabj

Cùng lúc đó, cuộc chiến của Hắc Y giáo và nhóm Võ Lâm đang đến thời điểm máu chót nhất.

Nhóm Võ Lâm gồm có các đệ tử của bát đại thế gia, Bạch Hoàng Chúc đứng sau đám người, chưa từng động thủ. Bên Hắc Y giáo cũng chỉ phái ra một đám giáo chúng để đầu lại võ lâm, mãi cho đến khi trên trời khu vực tổng đàn của Hắc Y giáo một tiếng chim hót vang lên.

Người của Hắc Y giáo đột nhiên lùi lại hai bước, nhường đường cho một nam tử bước ra.

Tên nam tử kia một thân áo mực sắc trông rất tuấn tú, đôi mắt lớn mà sáng ngời mang theo lạnh lùng. Hần nói với người trong võ lâm: “Đừng mất thời gian nữa, người cầm đầu đám chính đạo các ngươi là ai?”

Giọng nói của hần vô cùng lạnh lẽo, mọi người đang động thủ đều dừng lại.

Thấy mọi người dừng động tác, khoe miệng nam tử hơi cong lên, cười lạnh rồi nói: “Các ngươi nghĩ với vài người này có thể tiêu diệt Hắc Y giáo ư?”

“Không thể sao?” Một giọng nói từ phía sau đám người vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, nam tử nhíu mày. Không vì lý do gì khác, đơn giản là hắn nghe ra đây ra giọng nói của ai.

Người của Võ lâm chính đạo ào ào mở ra một con đường, Bạch Hoàng Chúc về mặt ngưng trọng đi thẳng tới trước mặt nam tử áo đen, hai người đối diện một lúc lâu không ai mở miệng. Một người trang phục mực sắc, một người bạch y. Một người hờ hững, một người đau thương. Hai khuôn mặt, đứng là có bảy phần tương tự.

“Hoàng Lân.” Bạch Hoàng Chúc cuối cùng mở miệng trước.

Nam tử trang phục mực sắc chính là Bạch Hoàng Lân, sau khi rời khỏi Bạch gia hắn về Hắc Y giáo, từng giao thủ nhiều lần với Trung Nguyên chính đạo. Nếu không phải nghe Tổ Thất nói bên Hắc Y giáo có một nam tử trẻ tuổi võ công cao cường dung mạo tương tự hắn thì hắn cũng không biết.

Huynh đệ thân thiết nhất, hiện thời lại thành địch nhân.

Đối với sự nặng nề của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Lân vẫn lạnh lùng đến cực điểm, hắn thản nhiên nói: “Thì ra ngươi là người cầm đầu trận chiến này, khó trách, trận chiến này đánh chẳng thoải mái gì hết.”

“Sợ đầu sợ đuôi, quả nhiên là tác phong của ngươi.” Bạch Hoàng Lân bổ sung thêm.

Bạch Hoàng Chúc không quan tâm lời nói của hắn, sau khi im lặng trong chốc lát thì lên tiếng: “Hoàng Lân, cha đã chết, đệ biết chưa?”

Bạch Hoàng Lân không nói gì, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng chưa từng thay đổi một chút, điều đó chứng tỏ hắn đã biết chuyện này từ trước.

Bạch Hoàng Chúc cho dù là người dễ dàng tha thứ thì lúc này cũng tức giận. Hắn vẫn nghĩ cho dù Bạch Hoàng Lân hận hắn đến mức nào, cũng không đến nỗi không để ý đến sự sống chết của cha mình, nhưng mà vẻ mặt của Bạch Hoàng Lân quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta nghĩ hắn không thêm quan tâm.

Không thèm để quan tâm đến người thân của mình sống hay chết.

“Hoàng Lân, đệ không có gì muốn nói à?” Bạch Hoàng Chúc mở miệng.

Người xung quanh đều không nói gì, mọi người lúc này cũng đã dừng động tác nghe cuộc đối thoại của hai người.

Tuy nhiên hiển nhiên Bạch Hoàng Lân cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện với Bạch Hoàng Chúc, hắn lạnh lùng nói: “Chết thì cũng chết rồi, hắn đối đầu với Hắc Y giáo, vọng tưởng tiêu diệt Hắc Y giáo, chết là điều tất nhiên.”

“Thế ư?” Vẻ mặt của Bạch Hoàng Chúc hơi mất mát, nhưng là chỉ khẽ lắc đầu.

Bạch Hoàng Lân nghe xa xa trong Hắc Y giáo bên truyền ra tiếng chim hót, tiếng hót du dương dễ nghe, hơn nữa một tiếng cao hơn một tiếng.

Ánh mắt hơi trầm xuống, Bạch Hoàng Lân nói: “Ta không có nhiều thời gian dây dưa với các ngươi, Bạch Hoàng Chúc, ngươi không phải thiên hạ đệ nhất sát thủ sao? Có dám cùng ta giao thủ không?”

“Hoàng Lân ” Bạch Hoàng Chúc do dự, cũng không trả lời.

Bạch Hoàng Lân không để hắn phản đối, rút trường kiếm ra lạnh lùng nói: “Bạch Hoàng Chúc, mau lấy vũ khí của ngươi ra.”

“Đệ...” Bạch Hoàng Chúc sững sốt, nhưng vẫn không chịu động thủ.

Nghe thấy tiếng chim hót càng dồn dập, Bạch Hoàng Lân cử động tay, trường kiếm kéo theo một cái kiếm hoa, đâm tới ngực Bạch Hoàng Chúc đứng đối diện, Bạch Hoàng Chúc nhanh nhẹn tránh thoát công kích của hắn. Thấy Bạch Hoàng Chúc chỉ thủ chứ không tấn công, Bạch Hoàng Lân lạnh nhạt nói: “Hai chúng ta giao thủ, nếu như ngươi thắng ta rút người của Hắc Y giáo về, thế nào?”

Nghe thấy thế, Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng dùng hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm của Bạch Hoàng Lân, thản nhiên nói: “Thật không?”

“Thật.” Dứt lời, Bạch Hoàng Lân ra chiêu tàn nhẫn hơn, tấn công những yếu điểm trên người Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc lại tránh, qua vài lần như thế, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, rút ra một thanh kiếm từ trên người một vị chính đạo đệ tử, cũng gặt đầu với người đó: “Mượn kiếm ngươi một chút.”

Cũng không chờ người đó trả lời, hắn đã nghiêng người tránh khỏi một kiếm Bạch Hoàng Lân đâm tới từ phía sau rồi nhanh chóng phản kích lại.

Võ công của Bạch Hoàng Chúc rất cao, điểm này Bạch Hoàng Lân đã đoán được từ lúc nghe nói hắn là thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhưng điều hắn không ngờ chính là, võ công của Bạch Hoàng Chúc đã đạt đến một trình độ mà hắn không thể tưởng tượng được. Chiêu thức của hắn không tính cao thâm, đều chỉ là vài động tác đơn giản, nhưng chỉ có thế đã làm cho Bạch Hoàng Lân khó chống đỡ.

Sát thủ đều sử dụng những chiêu thức đơn giản nhất để giết người, Bạch Hoàng Chúc đã từng là thiên hạ đệ nhất sát thủ nên điểm này lại càng phát huy cao độ.

Vì vậy chưa qua mấy chiêu, Bạch Hoàng Lân đã thua trận một cách không hề bất ngờ.

Đề thanh kiếm lên cổ Bạch Hoàng Lân, Bạch Hoàng Chúc dừng lại: “Hoàng Lân, bảo họ đi đi.”

Bạch Hoàng Lân nhìn hần, vẻ mặt không biết là vui hay buồn, chỉ là thản nhiên nói: “Ta nói được thì làm được.”

Nhìn thoáng qua đội ngũ Hắc Y giáo phía sau, Bạch Hoàng Lân nói: “Chúng ta đi.”

“Cái này...”

“Không thể, công tử.”

Những tiếng phản đối cao thấp vang lên, nhưng Bạch Hoàng Lân đều không quan tâm, chỉ nói: “Các ngươi không chịu nghe lời ta?”

Tiếng nói của hần không tính là lớn nhưng lại có thể khiến toàn bộ người của Hắc Y giáo im lặng. Bạch Hoàng Chúc không biết sao hần có thể khiến mọi người dừng nói, chỉ biết có thể làm được điểm này, chứng tỏ địa vị của Bạch Hoàng Lân ở Hắc Y giáo chắc chắn không quá thấp.

Cuối cùng nhìn Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Lân mở miệng nói: “Không hổ là Bạch đại thiếu gia, lúc đầu ta đã xem nhẹ ngươi.”

Nói xong câu này, Bạch Hoàng Lân xoay người muốn mang mọi người rời đi, Bạch Hoàng Chúc nhìn bóng lưng của hần, cũng biết trận chiến này tạm thời đã xong, nhưng sau này tất nhiên sẽ còn những trận chiến khác nữa, ai cũng không tránh khỏi.

Hai người ở hai phe khác nhau, lập trường khác nhau, mục đích cũng khác nhau.

Ngay lúc Bạch Hoàng Lân dẫn theo người của Hắc Y giáo nhân đi không xa, Bạch Hoàng Chúc tưởng sự việc đã tạm thời kết thúc, trên trời lại đột nhiên vang lên một tiếng chim hót.

Không xa xôi như vừa rồi, lúc này đây, tiếng chim hót ngay trên đầu mọi người.

“Đây là...” Bạch Hoàng Chúc hơi sững sờ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thấy một con chim lớn đang bay lượn trên bầu trời, rất nhiều lông chim màu xám tán loạn rơi xuống.

Còn bên kia, Bạch Hoàng Lân đang định rời đi cũng thay đổi sắc mặt, âm trầm phun ra hai chữ: “Doanh Cơ.”

Quả nhiên ngay sau đó, một nữ tử hồng y như lửa đứng ở cây đại thụ không xa cười khẩy nhìn mọi người, sau đó cất giọng nói: “Hắc Y giáo ai cũng không thể đi, trận chiến này, ta muốn làm cho Bạch đại thiếu gia, đầu thân hai nơi.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tướng công, lại giao chiến

Edit: Sabj

“Doanh Cơ.” Động tác của Bạch Hoàng Chúc dừng lại, như có đăm chiêu liếc nhìn Bạch Hoàng Lân.

Bạch Hoàng Lân như không nhìn thấy ánh mắt của Bạch Hoàng Chúc, chỉ ngẩng đầu nói với Doanh Cơ đang đứng cách đó không xa: “Ta đã đồng ý với hần thua sẽ đi.” Hần cau mày, vẻ mặt vạn phần không tình nguyện. Doanh Cơ cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ cười khẩy: “Là ngươi thua chứ không phải Hắc Y giáo thua, ngươi cần phải làm rõ ràng.”

“Vì thế?” Bạch Hoàng Lân nắm chặt kiếm trong tay.

Doanh Cơ cười nói: “Vì thế, ngươi có thể đi, những người khác ở lại, giết Bạch đại thiếu gia.”

“Ngươi...” Bạch Hoàng Lân phẫn nộ.

Doanh Cơ liếc hần, nhíu mày nói: “Bạch Hoàng Lân, phản ứng của ngươi như vậy sẽ làm ta cảm thấy ngươi đang giúp đại ca của ngươi.”

Khi Bạch Hoàng Lân nghe thấy câu này, thân thể hơi cứng lại một chút, chẳng qua sắc mặt của hần không chút biến hóa, chỉ lạnh lùng xoay người.

Thấy Bạch Hoàng Lân không ngăn trở nữa, Doanh Cơ lại quay đầu nhìn Hoàng Chúc, thấy vẻ mặt hần vô cùng lạnh nhạt. Hai người đối diện một lát,

Bạch Hoàng Chúc mở miệng: “Cho dù ngươi không xuất hiện, ta cũng tới tìm ngươi, Doanh Cơ.”

“Thế ư?” Doanh Cơ đi lên trước đám người của Hắc Y giáo, vừa đúng lúc lướt qua Bạch Hoàng Lâm đang nghiêng người.

Bạch Hoàng Lâm liếc nhìn nàng một cái, sau đó một câu cũng không nói phát tay áo rồi đi.

Mọi người tại đây nhìn Bạch Hoàng Lâm rồi đi, cũng không mở miệng, cho đến khi Doanh Cơ cười khê: “Nói đi, Bạch đại thiếu gia muốn tìm Doanh Cơ ta là vì việc gì?”

Bạch Hoàng Chúc nhìn Doanh Cơ, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Cha ta.”

“Ha.” Nụ cười của Doanh Cơ dần dần mở rộng, nàng giống như không hề phòng bị tiêu sái đi đến trước mặt Bạch Hoàng Chúc, nói khê: “Ngươi muốn ta nói gì? Nói cha ngươi đối đầu với Hắc Y giáo, cuối cùng chết như thế nào trong tay giáo chủ? Hay nói ngươi nên tìm giáo chủ báo thù?”

Về mặt Bạch Hoàng Chúc lạnh lùng trước nay chưa từng có, hần gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Doanh Cơ sùng sốt: “Ngươi biết cái gì?”

“Ta biết, ta nên tìm ai báo thù.” Bạch Hoàng Chúc chậm rãi ngược mắt đối diện với Doanh Cơ, trong nháy mắt Doanh Cơ từ trong đôi mắt ấy thấy được điều gì đó khiến nàng ta hoảng hốt.

Khê ho một tiếng để mình bình tĩnh lại, Doanh Cơ cười lạnh nói: “Được, đánh bại ta trước đã, để xem ngươi có năng lực nhìn thấy giáo chủ hay không.” Nói xong, không đợi mọi người phản ứng kịp, nàng ta giương ống tay áo lên, trong tay áo mờ mờ thấy được ánh sáng sắc lạnh.

Bạch Hoàng Chúc cũng không đứng yên, hần lùi lại nửa bước, thanh kiếm trong tay đỡ lấy ống tay áo của Doanh Cơ, trong nháy mắt hai người giao nhau một tiếng vang rất lớn vang lên. Tuy nhiên chỉ một lát sau, hai người đã lướt qua nhau, tay áo của Doanh Cơ đã bị rách một mảnh, lộ ra nửa cánh tay trắng như tuyết.

Khỏe môi cong lên cười khê một tiếng, Doanh Cơ cười nói: “Không nhìn ra võ công của ngươi lại cao như thế.” Từ vài lần giao thủ trước, Bạch Hoàng Chúc không phải nội lực hoàn toàn biến mất thì cũng là trọng thương trong người, cho tới nay Doanh Cơ chưa từng được thấy thực lực chân chính của hần, lúc này nhìn thấy hần ra tay như vậy khiến nàng ta kinh ngạc.

Tuy nhiên kinh ngạc thì kinh ngạc, Doanh Cơ vẫn không lùi bước. Nàng ta giơ thanh đoản đao trong tay lên, mới vừa rồi nàng ta giấu thanh đao này trong ống tay áo lúc đối phó với kiếm của Bạch Hoàng Chúc, tiến lên một bước, nàng ta khê quát một tiếng lại ra tay.

Trong nháy mắt nàng ta xuất thủ, giáo chúng Hắc Y giáo giống như nhận được mệnh lệnh, toàn bộ vọt tới chỗ của nhóm Võ Lâm, vũ khí trong tay công kích đến chỗ yếu hại của đối phương.

Người của Võ Lâm chẳng lẽ lại để mặc cho người ta xâm lược, thấy Hắc Y giáo không chịu rời đi hơn nữa lại vọt tới, đều ào ào lại cầm lấy vũ khí cùng bọn chúng giao thủ, chẳng qua lúc này, hai bên đều ra tay tàn nhẫn hơn.

Võ Lâm và Hắc Y giáo giao thủ, Bạch Hoàng Chúc cùng Doanh Cơ giao thủ, hai người người tới ta đi đã giao thủ không dưới trăm chiêu, không ai thoái nhượng. Bạch Hoàng Chúc vốn là sát thủ, am hiểu nhất chính là lấy tính mạng người ta trong vô thanh vô tức, chiêu thức vô cùng đơn giản nhưng cấp tốc. Còn Doanh Cơ thông thường giết người thường ra tay ở nơi yếu hại, tuyệt không để đối thủ có cơ hội thở dốc, vì vậy mọi chiêu đều đánh vào nơi yếu hại của Bạch Hoàng Chúc, hai người trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phân thắng bại.

Đúng vào lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng rống giận rung trời, một giọng nói nam tử mạnh mẽ vang lên.

“Doanh Cơ đúng là không thể thắng nổi một tên tiểu tử!” Giọng nói đó mặc dù vang lên từ một gò núi cách đó không xa, nhưng lại như ngay gần ở bên tai, Bạch Hoàng Chúc vừa động, chỉ cảm thấy giọng nói kia đập vào đan điền của mình, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể sử dụng nội lực.

Sắc mặt khê biến, Bạch Hoàng Chúc lắc mình tránh khỏi một đao của Doanh Cơ, sau đó ánh mắt phức tạp hướng về phía gò núi. Tại đó, một nam tử áo xám đang đón gió mà đứng, tuy nhiên lại toát ra một vẻ uy nghiêm khó nói rõ.

Trong nháy mắt Bạch Hoàng Chúc nhìn sang, đao của Doanh Cơ đâm tới, Bạch Hoàng Chúc giơ kiếm đón đỡ, nhưng cùng lúc đó, người trên gò núi lại lên tiếng. Hần không nói chuyện mà phát ra một tiếng rít gào, nháy mắt kinh động toàn bộ người trong cuộc chiến. Tiếng hét này không hề bình thường, Bạch Hoàng Chúc ngay lúc nghe đã nhận ra, người này nội lực cao đến dọa người, đúng là có thể lấy thanh âm của mình đã thương người khác.

Chỉ một tiếng, đã ảnh hưởng tới Bạch Hoàng Chúc ra chiêu.

Động tác của Bạch Hoàng Chúc bị chậm lại, giao thủ với Doanh Cơ cũng có vẻ cố hết sức rất nhiều. Doanh Cơ cười lạnh một tiếng, động tác trên tay càng lúc càng nhanh, chiêu thức thậm chí so với lúc trước còn tàn nhẫn hơn. Bạch Hoàng Chúc trước mặt có Doanh Cơ uy hiếp, cách đó không xa còn có nam tử thần bí áp bách, trong khoảng thời gian ngắn đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Không lâu sau, đao của Doanh Cơ đã cắt rách tay áo của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc lui ra phía sau nửa bước, cầm kiếm nhìn Doanh Cơ.

Doanh Cơ tới gần, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, hôm nay ta phải giết ngươi.”

“Ngươi giết không được ta.” Bạch Hoàng Chúc cười nhẹ một tiếng, tay cầm kiếm cũng càng ngày càng dùng sức. Trên tay hắn máu tươi từ từ nhỏ xuống, do vừa rồi lúc Doanh Cơ cắt ống tay áo của hắn cũng đồng thời gây thương tích cho hắn.

Doanh Cơ thấy động tác của Bạch Hoàng Chúc, không hề cố kỵ đến gần hắn, bởi vì nàng biết, Bạch Hoàng Chúc bị thương tay phải, căn bản đã không còn nhiều uy hiếp: “Ngươi nói ta giết không được, ta càng muốn giết ngươi.”

Bạch Hoàng Chúc không hề tránh, nhìn Doanh Cơ đi về phía mình khẽ nói: “Xin lỗi, ta còn muốn trở về giải thích với Minh Sơ, ta còn muốn báo thù cho cha, ta... không thể chết được.”

Nói xong, hắn dùng cánh tay phải bị thương nhấc kiếm lên, chỉ vào Doanh Cơ.

Về mặt Doanh Cơ phức tạp, thấy sự cố chấp trên mặt Bạch Hoàng Chúc nàng ta không khỏi cười nói: “Được, ta muốn xem ngươi sống thế nào.”

Nàng ta dứt lời, lại động thủ.

Chẳng qua lúc này, động tác của nàng ta lập tức ngừng lại.

Bởi vì nàng ta vừa tới gần Bạch Hoàng Chúc đã cảm thấy dưới bụng lạnh lẽo. Nàng ta kinh ngạc cúi đầu, một thanh chủy thủ màu đen cắm ở bụng. Mũi chủy thủ này nằm trong tay trái của Bạch Hoàng Chúc. Chẳng biết tay trái của Bạch Hoàng Chúc đã cầm chủy thủ từ lúc nào, mà nàng ta... chưa từng phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tướng công, phiên toái không ngừng

Edit: Sabj

Doanh Cơ nhất thời nói không ra lời, sững sờ một lúc lâu, mãi cho đến khi máu chảy nhuộm đỏ quần áo thì nàng ta mới khàn khàn nói: “Rốt cuộc thì ngươi... đã đâm ta như thế nào...” Nàng ta không tin, rõ ràng mình đã sắp giết được Bạch Hoàng Chúc rồi, mà rõ ràng hắn bị thương tay phải, căn bản không thể có năng lực phản kháng.

Bạch Hoàng Chúc cười nhẹ một tiếng, giọng nói yếu ớt nhưng rõ ràng vô cùng: “Lúc nói chuyện với ngươi ta đã lấy thanh chủy thủ này ra.” Sát thủ vốn là đã thương người khác vào thời điểm họ mất cảnh giác nhất, nếu chính diện giao thủ thì có lẽ Bạch Hoàng Chúc và Doanh Cơ sẽ bất phân thắng bại, nhưng nếu bàn về giết người, Bạch Hoàng Chúc tuyệt đối sẽ không thua Doanh Cơ.

Đến lúc này Doanh Cơ hiểu được thì cũng đã muộn, nàng ta lui về phía sau nửa bước, cười lạnh rút thanh chủy thủ của Bạch Hoàng Chúc ra khỏi người mình, máu tươi từ vết thương tràn ra. Nàng ta dường như cũng không để ý vết thương nặng nhẹ thế nào, chỉ nhìn Bạch Hoàng Chúc, cười như không cười.

Nam tử kia là người của Hắc Y giáo không thể nghi ngờ, mặc dù hắn đến giúp Doanh Cơ, nhưng khi nhìn thấy Doanh Cơ bị thương lại không hề có động tác nào. Điều này chứng tỏ, đây cũng là một người nguy hiểm.

Ngay khi Bạch Hoàng Chúc đang lâm vào suy nghĩ, một trận cuồng phong đánh úp lại, Bạch Hoàng Chúc lắc mình khó khăn tránh đi, quay đầu thì thấy Doanh Cơ một tay ôm bụng một tay giơ lên đối diện với Bạch Hoàng Chúc, lòng bàn tay đó có màu đỏ quý dị.

“Đây là...” Bạch Hoàng Chúc do dự.

Doanh Cơ xì một tiếng khinh miệt phun ra một ngụm máu tươi, cười điên dại nói: “Ngươi không nhìn ra sao? Huyết chương, đây là huyết chương!”

Hai chữ huyết chương truyền vào trong tai làm Bạch Hoàng Chúc sững sờ, khẽ nói: “Quả nhiên là thế.”

“Quả nhiên ư? Hừ, cho dù chết, ta cũng phải kéo ngươi theo!” Doanh Cơ nói xong lại đánh ra một chương nữa về nơi yếu hại trước ngực Bạch Hoàng Chúc. Bạch Hoàng Chúc cũng không muốn tiếp tục dây dưa với nàng ta, vừa lui về phía sau vừa nói: “Năm đó đối phó với người nhà Minh Sơ ngươi cũng dùng cách này?”

Những lời này cũng không làm cho Doanh Cơ dừng lại động tác, ngược lại, nàng ta cười ngạo mạn hơn, không chút nào giống một người bị thương. Nàng ta đánh ra một chương rồi nói: “Minh Sơ là tên của tiểu cô nương kia sao? Tiểu cung chủ của Lâm Nguyệt cung?”

Bạch Hoàng Chúc trầm mặc nghiêng người tránh chương phong.

Doanh Cơ tiếp tục nói: “Không sai, ta dùng huyết chương một phát giết chết mẹ nàng, dùng kiếm vẽ lên thân thể nàng, sau đó trước mặt nàng đánh vào ngực cha nàng. Đáng tiếc cha nàng công lực thâm hậu, không chết ngay tại chỗ mà vẫn tiếp tục giao chiến với chúng ta, cuối cùng bị vết thương phát tác

hộc máu mà chết.”

“Đáng tiếc, thật đáng tiếc, không để cho tiểu cô nương kia tận mắt chứng kiến dáng vẻ cha nàng chết được.” Doanh Cơ lại nói tiếp, dáng vẻ vô cùng tiếc nuối.

Bạch Hoàng Chúc cảm thấy lời nàng ta nói rất khó nghe, hần tập trung chuẩn bị tấn công, tìm kiếm cơ hội xuất thủ. Hần đã bị thương tay phải, hiện tại chỉ có thể dùng tay trái. Nhưng tay trái không linh hoạt bằng, chỉ có thể đợi đến khi đối phương hoàn toàn mất cảnh giác mới có thể ra tay.

Hần vốn tưởng rằng kiếm vừa rồi đã đủ trí mạng, nhưng lại không ngờ Doanh Cơ đã luyện ra huyết chưởng nên mạnh hơn hẳn người thường. Huyết chưởng là ma công trong truyền thuyết, trong thiên hạ những ai luyện qua cái này đều trở nên cực kỳ khát máu, bình thường phải uống máu người khác mới có thể tăng công lực.

Bạch Hoàng Chúc lạnh lùng nhìn Doanh Cơ, đồng thời còn phải phân tâm chú ý đến bên nam tử trên gò núi.

Đúng lúc đó, ở phía xa một bóng dáng từ đường mòn đi tới.

Minh Sơ. Khi tới nơi, cảnh tượng đập vào mắt nàng là bóng dáng của Bạch Hoàng Chúc và Doanh Cơ, vạt áo trước và trên cánh tay phải của Bạch Hoàng Chúc đều có máu tươi, nàng không thể phân biệt máu đó là của Bạch Hoàng Chúc hay của Doanh Cơ.

Chỉ là màu máu đỏ, làm cho Minh Sơ nhớ lại rất nhiều năm trước.

Ngày Doanh Cơ phá hủy Lâm Nguyệt cung cũng là cảnh tượng như hôm nay, từ phía xa nàng chỉ có thể giương mắt nhìn cha và Doanh Cơ chiến đấu, cuối cùng... qua đời.

“Dừng tay!” Trong lòng Minh Sơ căng thẳng, bước nhanh hơn muốn đến chỗ hai người giúp đỡ Bạch Hoàng Chúc.

Chỉ là ngay lúc nàng tiến lên, đang muốn tiếp cận hai người đang chiến đấu, một bóng dáng xuất hiện ngăn cản nàng: “Cô nương, ta nghĩ người giao thủ với ta thì tốt hơn.”

Bước chân của Minh Sơ đột nhiên dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người ăn mặc rách rưới nghiêm túc chắn trước mặt nàng. Đó là một nam tử rất cao, cơ bắp mạnh mẽ, đôi mắt mở lớn nhìn chằm chằm vào Minh Sơ.

Nữ tử bình thường nhìn thấy một nam tử như vậy chắc hẳn sẽ sợ hãi, nhưng nam tử này lại đụng phải Minh Sơ. Minh Sơ đã từng làm son tặc, những người có diện mạo đáng ghét cũng đã gặp nhiều không kể xiết, nam tử này cũng không phải đáng sợ nhất trong số đó.

Chẳng qua Minh Sơ một lòng lo lắng cho Bạch Hoàng Chúc, không có tâm tư dây dưa với hắn, chỉ nói: “Tránh ra.”

Hắn như không có nghe thấy lời Minh Sơ nói, vẫn đứng im tại chỗ.

Minh Sơ đã sớm đoán được người này bên phe Doanh Cơ, vì vậy thấy hắn không có ý định tránh ra, một câu cũng không nói bắt đầu động thủ.

Hắn nhìn công kích của Minh Sơ ngay trước mắt, không tránh không né, chỉ vờn một bàn tay giữ cổ tay Minh Sơ lại, cười như không cười nói: “Võ công của cô nương rất tốt.”

“Không cần người khen.” Minh Sơ trừng mắt nhìn hắn, vạt áo vung lên tấn công chiêu thứ hai.

Nam tử mặt không đổi sắc, một tay giống như lơ đãng tránh công kích của Minh Sơ, tay kia thì thả lỏng phía sau. Minh Sơ không biết hắn định làm gì, nhưng Bạch Hoàng Chúc ở phía sau lại nhìn thấy rõ ràng. Tay để phía sau của nam tử kia, cầm một thanh ám khí.

Bạch Hoàng Chúc từ lúc nhìn thấy Minh Sơ đến thì luôn phân tâm chú ý đến cục diện biến hóa bên này, vì vậy chiến đấu với Doanh Cơ cũng lực bất tòng tâm. Doanh Cơ vừa tấn công, vừa phun máu tươi trong miệng ra nói: “Người thật sự không sợ trúng huyết chưởng của ta sao?”

Bạch Hoàng Chúc không đáp lời, cắn môi dưới cùng nàng giao thủ, nhưng tầm mắt lại liếc về phía Minh Sơ.

Minh Sơ cũng đang bị vây trong cuộc chiến với nam tử kia, Bạch Hoàng Chúc cũng nhìn ra, Minh Sơ luôn chú ý đến chỗ hắn. Hai người trong lòng đều có vương bận, bất kể thế nào cũng vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy ngay sau đó, Bạch Hoàng Chúc cao giọng nói: “Mọi người nghe ta, rút lui ngay lập tức!”

“Hừm?” Doanh Cơ thấy Bạch Hoàng Chúc dần dần có xu thế bứt ra, không khỏi tăng nhanh động tác trên tay, nàng ta cười khê: “Việc này không phải người có thể quyết định.”

Dứt lời, nàng ta lại công kích một chưởng.

Mà đồng thời, khi Minh Sơ cũng chuẩn bị bứt ra, nam tử kia giơ tay trái vẫn luôn để sau lưng lên, một phi đao kì dị màu tím bay về phía Minh Sơ.

Keng một tiếng, đợi đến khi Minh Sơ phản ứng kịp, thanh phi đao đã bị đánh rơi trên mặt đất, đánh rớt nó, là thanh chùy thủ chuỗi đen của Bạch Hoàng Chúc.

Trong nháy mắt nam tử kia và Doanh Cơ đang sừng sốt, Bạch Hoàng Chúc đã đến bên cạnh Minh Sơ, hấn ôm eo Minh Sơ khẽ nói: “Chúng ta đi mau.” Nói xong không đợi Minh Sơ trả lời, hấn vận khinh công phi thân mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tướng công, kì lạ

Edit: Sabj

Minh Sơ được Bạch Hoàng Chúc ôm chặt vào lòng, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Bạch Hoàng Chúc cách quần áo truyền đến giúp nàng đỡ hoảng hốt, sau một lát nàng thấp giọng nói: “Bại gia tử, chúng ta cứ đi như vậy sao? Vất vả lắm mới dẫn được Doanh Cơ xuất hiện mà ...”

“Không sao.” Bạch Hoàng Chúc nói khẽ.

Giọng nói của hấn không hiểu sao khiến Minh Sơ yên tâm, dường như giờ khắc này không phải họ đang tránh né công kích của Doanh Cơ, mà là đang ở trong nhà nói chuyện phiếm.

Minh Sơ gật đầu, nhân tiện liếc nhìn ra phía sau, Doanh Cơ đuổi theo một khoảng rồi dừng lại, có vẻ như đã từ bỏ. Minh Sơ không biết cảm xúc lúc này như thế nào, nàng luôn cảm thấy, có chỗ nào không đúng lắm.

Doanh Cơ ôm ý định phải giết được Bạch Hoàng Chúc mà tới, nay lại đuổi theo một nửa rồi dừng lại, mà tên nam tử thần bí kia, cũng hoàn toàn không có ý định đuổi theo.

Hai người dẫn đầu chỉ huy người của Võ Lâm về nơi đang tạm thời đóng quân. Vừa về đến nơi, Bạch Hoàng Chúc đã đưa Minh Sơ vào trong lều nàng, còn hấn xoay người muốn ra ngoài.

Minh Sơ gọi hấn lại: “Bại gia tử.”

“Hả?” Bạch Hoàng Chúc vừa khéo bước ra khỏi lều, nghe thấy Minh Sơ thanh gọi thì quay đầu lại xem nàng, sắc mặt của hấn trắng bệch, cánh tay phải còn nhuộm máu, chẳng qua dường như hấn may mắn không hề cảm thấy đau đớn, chỉ lặng lẽ nhìn Minh Sơ.

Minh Sơ chần chờ một lúc mới cau mày nói: “Ta không có giận chàng.”

Bạch Hoàng Chúc suy nghĩ một lát, dường như mới nhớ ra chuyện khoảng thời gian trước hai người đã âm ỉ một trận vì hấn bỏ đi một mình. Hấn còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Minh Sơ nói tiếp: “Ta... Đã nghe nói chuyện của cha chàng rồi.”

Bạch Hoàng Chúc cúi đầu, cười nói: “Ta biết nàng không phải thật sự tức giận, cho dù có tức giận thì cũng là do ta không tốt.”

“Không phải như thế.” Minh Sơ nói khẽ.

Bạch Hoàng Chúc không trả lời, Minh Sơ lại nói: “Bại gia tử, trước tiên đừng ra ngoài vội, vết thương trên tay chàng vẫn còn chảy máu, để ta cầm máu giúp chàng trước, thuận tiện nhìn xem vừa rồi đánh nhau có bị thương chỗ nào khác hay không.”

Bạch Hoàng Chúc nghe vậy lùi lại nửa bước, lắc đầu nói: “Không cần, Minh Sơ.”

Minh Sơ hơi giật mình.

Bạch Hoàng Chúc như sợ nàng hiểu lầm nên bổ sung: “Thật sự không cần, ta còn vài việc muốn thương lượng với Tổ Thất, hấn biết một chút ý thuật, ta nhờ hấn băng bó giúp ta là được.”

“Gấp lắm sao?” Minh Sơ hỏi.

“... Đúng vậy, rất gấp.” Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng.

Minh Sơ cuối cùng cũng từ bỏ, quay người lại bực mình nói: “Được, chàng đi đi, nhớ tự chăm sóc bản thân, đừng để mệt mỏi.”

“Chắc chắn rồi.” Bạch Hoàng Chúc mỉm cười, cuối cùng rời khỏi lều.

Minh Sơ một mình ngồi trên cái giường duy nhất trong lều, xuất thần nhìn cái chân, một lúc lâu sau mới nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng động rất

nhỏ. Minh Sơ đứng lên nói ra bên ngoài: “Về nhanh thế sao?”

“Mẹ.” Một giọng nói trẻ con truyền vào.

Minh Sơ lại ngồi xuống giường, ho một tiếng, sắc mặt phức tạp nói: “Tiểu ruồi bọ, sao con lại tới đây? Không phải con phải giải quyết chuyện của Khuynh Vân Môn sao?”

“Khuynh Vân Môn, à ừm... Con chẳng làm được gì, mấy việc lớn đều do mấy vị trưởng lão của Khuynh Vân Môn xử lý.” Diệp Hoa Ngâm nói xong, xốc lều trại đi đến, ngồi xuống bên cạnh Minh Sơ, do dự một lát mới nói: “Sao vậy ạ? Cha trở lại chưa? Không bị thương chứ?”

Minh Sơ áp ứng: “Cha con là thiên hạ đệ nhất sát thủ Quỷ Chúc, có thể có chuyện gì được?”

“Khụ, cha thì con yên tâm, con chỉ sợ mẹ làm liên lụy.” Diệp Hoa Ngâm nói tới đây thì im lặng.

Minh Sơ rất tức giận: “Hai cha con các ngươi không muốn ta đi cùng đúng không?”

“Đạ?” Diệp Hoa Ngâm sững sốt, cha hẳn là một người nghe lời như vậy mà cũng chọc mấu thân đại nhân tức giận sao?

Minh Sơ thấy vẻ mặt hần nghi ngờ, cuối cùng nhịn không được nói ra: “Từ khi đến đây, cha con trở nên rất kỳ quái, lúc đầu ta tưởng bởi vì chuyện của Bạch lão gia, nhưng sau vừa rồi sau khi nói chuyện thì có vẻ không chỉ một nguyên nhân.”

Diệp Hoa Ngâm có vẻ như đã hiểu ra một ít, hần ngẩng đầu nhìn cau mày Minh Sơ, thấp giọng nói: “Ý của mẹ là, cha còn có việc gạt người?”

“Chắc chắn như vậy.” Minh Sơ vạ phần khẳng định.

Diệp Hoa Ngâm nhất thời bị khơi gợi lên hứng thú, bắt đầu suy đoán: “Hay cha coi trọng cô nương nhà khác?”

“Con cảm thấy hần dám sao?” Minh Sơ liếc trắng Diệp Hoa Ngâm.

Diệp Hoa Ngâm rụt cổ, cười khan nói: “Không dám, lá gan cha nhỏ như vậy, sao dám được.”

Minh Sơ cười khẩy, Diệp Hoa Ngâm lại nói: “Chẳng lẽ cha có gì đó khó nói, vì vậy?”

Minh Sơ không trả lời, Diệp Hoa Ngâm cũng không nói thêm gì nữa. Hai người ở trong lều ngồi một lúc, suy đoán không ít nguyên nhân, mãi cho đến chàng vạng cuộc nói chuyện của họ bị những tiếng âm ỉ cắt ngang. Minh Sơ không kiên nhẫn nhìn thoáng qua bên ngoài, chẳng qua cửa lều bị một tấm màn lớn che khuất nên nàng chẳng nhìn thấy gì.

Quay đầu nhìn Diệp Hoa Ngâm bên cạnh mình, Minh Sơ nói: “Tiểu ruồi bọ, con đi bên ngoài nhìn xem có chuyện gì, còn nữa, chú ý xem cha con đang ở đâu.”

Diệp Hoa Ngâm gật đầu, đứng dậy ra khỏi lều.

Một lát sau Diệp Hoa Ngâm vén màn lên hưng phấn nói: “Là người của Bắc môn trong tam môn thất phái, hình như là nữ nhi của Bắc môn môn gì đó đến giúp đỡ chúng ta, vì vậy hiện tại mình chủ đang tiếp đãi họ.”

“Thế ư?” Minh Sơ nhíu mày, nữ nhi của môn chủ Bắc môn, nếu nàng nhớ không nhầm thì hẳn đó là Diêu Thanh Thanh vài ngày trước đó ở Bạch gia đuổi cũng không đi.

Diệp Hoa Ngâm nhìn thấu Minh Sơ đang phiền não, không khỏi hỏi: “Mẹ, mẹ biết nữ nhi của môn chủ Bắc môn ư?”

Minh Sơ không trả lời hần, chỉ gật đầu rồi nói: “Tiểu ruồi bọ, vừa rồi con nói cha con có phải thích cô nương khác hay không, ta nghĩ khả năng này có thể thành sự thật.”

“Cái gì?” Diệp Hoa Ngâm nhất thời chưa hiểu gì.

Minh Sơ nhíu mày, vừa nói vừa ra khỏi lều trại: “Nữ nhi của môn chủ Bắc môn chết tiết kia có ý với cha con.”

Diệp Hoa Ngâm mở to mắt, một lúc sau mới thốt lên một câu: “Sẽ có người” có ý với người cha nhát gan kia của mình sao.

Minh Sơ lúc này đã ra khỏi lều, vừa nhấc mắt đã thấy cách đó không xa Tổ Thất dẫn theo một đám chính đạo vây quanh một nữ tử, nàng kia một thân váy xanh áo ngắn, khoe môi hơi cong lên, lúc nói chuyện với Tổ Thất vẫn nhìn trái phải như đang tìm kiếm người nào đó.

Minh Sơ đoán được nàng ta đang tìm ai, quay đầu nhìn Diệp Hoa Ngâm cũng theo ra bên ngoài, nàng hạ giọng nói: “Vừa rồi mẹ muốn con để ý cha, bây giờ hần đang ở đâu?”

“Cha ư? Từ vừa nãy con đã không thấy cha rồi.” Diệp Hoa Ngâm ngần ra.

Minh Sơ cũng kinh ngạc, Bạch Hoàng Chúc nói là đi tìm Tổ Thất, nhưng bây giờ Tổ Thất đang ở bên ngoài nói chuyện với Diêu Thanh Thanh, còn Bạch

Hoàng Chúc lại biến mất. Trầm tư một lát, Minh Sơ nói với Diệp Hoa Ngâm nói: “Tiểu ruồi bọ, đi theo ta, chúng ta đi tìm cha con.”

“Đi đâu?” Diệp Hoa Ngâm đi theo cước bộ của nàng.

Minh Sơ cũng không quay đầu lại: “Lều của Tổ Thất.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tướng công, huyết chương

Edit: Sabj

Lúc Minh Sơ dẫn Diệp Hoa Ngâm đến bên ngoài căn lều, Minh Sơ ra hiệu cho Diệp Hoa Ngâm im lặng, còn mình thì dán người lên lảng tai nghe động tĩnh bên trong.

Diệp Hoa Ngâm khó hiểu nhìn động tác của Minh Sơ, khẽ hỏi: “Mẹ, mẹ... đang làm gì thế?”

“Ta đang nghe xem bên trong lều có người hay không đó.” Minh Sơ trả lời, sau đó như lại sợ Diệp Hoa Ngâm nghe không hiểu nên bổ sung: “Bây giờ chúng ta đang muốn vào chỗ ở của mình chủ võ lâm Tổ Thất, nếu bị người ta phát hiện thì không tốt lắm đâu.”

Biết không tốt mà mẹ còn đi. Sắc mặt Diệp Hoa Ngâm chuyển sang màu đen.

Minh Sơ liếc nhìn Diệp Hoa Ngâm, bất mãn nói: “Tiểu ruồi bọ, con đang nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ gì cả.” Diệp Hoa Ngâm lắc đầu.

Minh Sơ gạt đầu, lúc này mới lùi từng bước một nói: “Trong phòng không có tiếng nói chuyện, có lẽ chỉ có một mình cha con ở bên trong.” Ánh mắt của nàng vô cùng chắc chắn làm cho Diệp Hoa Ngâm không khỏi nghi ngờ: “Mẹ, sao người mẹ lại biết cha ở trong lều Tổ Thất?”

Minh Sơ lắc đầu: “Ta không biết, để ta vào nhìn xem.”

Dứt lời, nàng đi vào trong lều, Diệp Hoa Ngâm cũng nhanh chóng nói gót.

Hai người vừa mới xốc mình lên đã nghe thấy một giọng nói: “Đây không phải là Bạch thiếu phu nhân sao? Tại sao lại ở đây?” Giọng nói này rất dễ nghe, mơ hồ còn mang theo chút dịu dàng, chẳng qua chủ nhân của nó là người Minh Sơ ghét nhất.

Xoay người, Minh Sơ bình tĩnh buông mình xuống, nàng nhìn cười như không cười nhìn Điều Thanh Thanh đứng trước mặt: “Đã lâu không gặp, Điều cô nương.”

“Không lâu đâu, mới vài ngày mà thôi, lúc đi ta đã nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.” Điều Thanh Thanh trả lời trôi chảy, nói xong câu đó sau lại nhú mày nhìn Minh Sơ: “Bạch thiếu phu nhân vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, nghe nói đây là lều của mình chủ võ lâm Tổ Thất, tại sao phu nhân lại ở đây?”

Minh Sơ mặt không đổi sắc hỏi ngược lại: “Điều cô nương không phải đã được Tổ Thất công tử tiếp đãi ở ngoài kia sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Minh Sơ mở to mắt đối chọi với nàng ta.

Diệp Hoa Ngâm bên cạnh vô cùng đau đầu.

Thì ra đây chính là chiến tranh giữa nữ nhân sao, ngày trước Hoa Chi và Minh Sơ chẳng qua chỉ là cuộc chiến nhỏ mà thôi, Điều Thanh Thanh này mới là đối thủ lợi hại.

Vào lúc hai người không ai chịu nhường ai, bên trong lều vang lên tiếng bước chân rất khẽ, chỉ chốc lát sau mình của lều Tổ Thất bị vén lên, Bạch Hoàng Chúc bất đắc dĩ nhìn ba người bên ngoài, buông tay rồi nói: “Điều cô nương, Minh Sơ tới tìm ta.”

“Bạch đại thiếu gia.” Về mặt của Điều Thanh Thanh khi nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc thay đổi trong nháy mắt, lạnh lùng kiêu ngạo biến thành tươi cười nhàn nhạt.

Chỉ tiếc Bạch Hoàng Chúc cũng không nhìn nàng ta, chỉ nhìn Minh Sơ nói: “Minh Sơ, có việc sao?”

“Đúng, có việc.” Minh Sơ liếc nhìn Điều Thanh Thanh, trong mắt không phải khoe khoang sự đắc ý mà chỉ có trầm tĩnh lạnh lùng.

Diêu Thanh Thanh thấy Bạch Hoàng Chúc không nhìn mình thì mở miệng: “Bạch đại thiếu gia, ta đã nói chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại, hiện tại quả nhiên là như vậy, ta nói không sai chứ?”

Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng nhìn Diêu Thanh Thanh, cười nhẹ: “Diêu cô nương nói không sai, chỉ là lúc này ta có mấy lời muốn nói với Minh Sơ, không biết Diêu cô nương có thể đi nghỉ ngơi trước hay không, chờ ta và Minh Sơ nói xong lại đến tán gẫu sau.” Nếu là bình thường, Bạch Hoàng Chúc chắc chắn sẽ không nói phũ phàng như vậy, chẳng qua hôm nay không biết hấn bị làm sao.

Kinh ngạc không chỉ có một mình Diêu Thanh Thanh, Minh Sơ cũng vậy, trong trí nhớ của nàng, Bạch Hoàng Chúc không phải người có thể từ chối người khác một cách thẳng thắn.

Về mặt Diêu Thanh Thanh trầm xuống: “Nhưng Tổ Thất công tử nhờ ta đến giúp hấn lấy vài thứ trên bàn.”

“Ta sẽ để tiểu ruồi bọ mang ra ngoài cho người.” Bạch Hoàng Chúc lập tức nói.

Diêu Thanh Thanh hết lí do, chỉ đành bức mình nhìn một nhà ba người trước mắt.

Minh Sơ nhướng mi, một mình đi thẳng vào trong lều, Bạch Hoàng Chúc nhanh chóng đi theo, Diệp Hoa Ngâm nhìn thoáng qua Diêu Thanh Thanh rồi cũng đi vào trong, thuận tiện buông mình xuống, che tình hình bên trong kín mít.

Minh Sơ đi vào trong, thuận tiện ngồi xuống một cái ghế, khẽ nói: “Bại gia tử, sao thế? Hôm nay chàng rất kỳ quái.”

Bạch Hoàng Chúc cũng không trả lời, chỉ nhìn thoáng qua những thứ bày biện trên bàn Tổ Thất rồi nói: “Tiểu ruồi bọ, đem đồ trên bàn ra cho Diêu cô nương trước đi.”

Diệp Hoa Ngâm sững sốt, nhìn một đồng thứ chất đầy trên mặt bàn, có nến, giấy, còn có một khay hoa quả và nhiều thứ linh tinh khác. Hấn lùi lại nửa bước nói: “Con nên đưa cho nàng cái gì?”

“Tất cả.” Bạch Hoàng Chúc trả lời sau một lúc suy nghĩ.

“... Được rồi.” Diệp Hoa Ngâm nhận mệnh bắt đầu khuôn đồ.

Bên này Minh Sơ đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nàng hỏi lại lần nữa: “Bại gia tử, chàng muốn bỏ qua lời nói của ta sao?”

“Không... Không phải.” Bạch Hoàng Chúc quay đầu khẽ nói.

Minh Sơ đã sớm phát hiện mấy ngày nay Bạch Hoàng Chúc vô cùng quái dị, lúc này lại càng xác định nàng không làm, không để ý Diệp Hoa Ngâm còn đang khuôn đồ, nàng đi đến trước mặt Bạch Hoàng Chúc kéo cổ áo của hấn: “Bạch Hoàng Chúc, chàng có chuyện gì thì nói ra cho ta, có nói không hả?”

Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt, động tác này hấn dường như đã rất lâu rồi hấn không làm ở trước mặt Minh Sơ, từ trước mỗi lần mắc sai lầm, hấn sẽ trung ra vẻ mặt vô tội chớp mắt, Minh Sơ cũng mềm lòng buông tha hấn, nhưng vào lúc này, chiều này hoàn toàn vô dụng.

Minh Sơ hung tợn ấn hấn vào cây cột, hơi nhón chân hôn lên môi hấn, trong nháy mắt cánh môi hai người tiếp xúc giống như điện giật làm cho cả Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc đều có cảm giác mê dại.

Bạch Hoàng Chúc khó hiểu nhìn Minh Sơ, mặc cho lưỡi của Minh Sơ cướp đoạt lưỡi của mình.

Hai người dây dưa hồi lâu, Diệp Hoa Ngâm giật mình đứng chôn chân nhìn hai người.

Cuối cùng Minh Sơ cắn nát môi dưới của Bạch Hoàng Chúc mới chịu dừng lại, trong mắt lóe ra cảm xúc nào đó không biết tên, nàng nói: “Tên khốn kiếp Bạch Hoàng Chúc này, từ trước thì vô tích sự, bây giờ hết vô dụng thì lại gạt ta hết cái này đến cái khác, rốt cuộc thì chàng coi ta là gì?”

“Nương tử.” Không hề do dự, Bạch Hoàng Chúc mở miệng.

Minh Sơ dường như sững sốt một lát, lập tức tiếp tục giận dữ nói: “Chàng cũng biết ta là nương tử của chàng, vì sao cái gì cũng không chịu nói cho ta biết? Ngay cả chuyện cha chàng qua đời ta cũng phải nghe người khác nói, chẳng lẽ nương tử chàng yếu ớt như vậy sao, cần bại gia tử chàng bảo vệ sao? Chẳng lẽ ta không thể giúp chàng sao?”

“Không phải...” Bạch Hoàng Chúc lắc đầu muốn giải thích, Minh Sơ cũng không cho mà vươn tay đẩy hấn vào cột, muốn xé áo ngoài của hấn. Lưng Bạch Hoàng Chúc va mạnh vào cây cột, hấn thở nhẹ một tiếng, khẽ nhíu mày nhìn Minh Sơ.

Động tác của Minh Sơ dừng lại, nhận ra Bạch Hoàng Chúc bất thường.

Nàng lập tức thay đổi động tác đỡ lấy Bạch Hoàng Chúc: “Chàng bị thương sao? Vào khi nào?”

Bạch Hoàng Chúc lắc đầu: “Không phải, chỉ là động tác của nàng làm ta ngạc nhiên thôi.”

“Có cái gì mà ngạc nhiên, đây cũng không phải lần đầu ta làm.” Minh Sơ lạnh lùng, rõ ràng không tin lời Bạch Hoàng Chúc, cố chấp nói: “Cởi quần áo ra, ta biết sau lưng chàng chắc chắn đã bị thương.”

Bạch Hoàng Chúc đỏ mặt, bảo vệ quần áo của mình, khẽ nói: “Không, không cần, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.”

“Thế ư?” Bạch Hoàng Chúc càng nói như vậy, Minh Sơ càng không tin, nàng liếc nhìn Bạch Hoàng Chúc, dùng động tác còn nhanh hơn xé rách quần áo của hắn. Bạch Hoàng Chúc chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, đã thấy Minh Sơ xé rách một mảnh vạt áo mình, hắn vội vã vươn tay bảo vệ góc còn lại. Chẳng qua hắn bảo vệ được bên này thì không bảo vệ được bên kia, tay hắn mới vừa rời khỏi chỗ vạt áo trước ngực Minh Sơ lại động thủ, lần này tiếng động còn lớn hơn nữa, toàn bộ vai của Bạch Hoàng Chúc đều lộ ra trước mắt Minh Sơ.

Minh Sơ không để ý tới khuôn mặt càng ngày càng đỏ của Bạch Hoàng Chúc, cởi tiếp quần áo của hắn rồi xoay người hắn lại, nhìn về phía sau lưng hắn, nơi đó, có một chường ấn màu đỏ vô cùng quỷ dị.

Khi Bạch Hoàng Chúc muốn ngăn cản đã quá muộn.

Diệp Hoa Ngâm âm thầm quan sát toàn bộ quá trình Minh Sơ bạo lực Hoàng Chúc, sau khi thấy Minh Sơ nhìn chằm chằm vào lưng Bạch Hoàng Chúc thì trầm mặc, tiếp tục thu dọn đồ trên bàn, chuẩn bị chuyển ra ngoài cho Diệp Thanh Thanh.

Sắc mặt Bạch Hoàng Chúc sắc mặt hơi tái nhợt, lên tiếng trước: “Minh Sơ, không sao đâu, chỉ là vết thương nhẹ thôi. . .”

“Huyết chương.” Giọng nói của Minh Sơ không hiểu sao trở nên khàn khàn.

Bạch Hoàng Chúc ngẩn ra, lắc đầu: “Không phải. . .”

Minh Sơ dò tìm mắt khỏi lưng Bạch Hoàng Chúc, thay vào đó chuyển qua khuôn mặt tái nhợt của hắn: “Lúc đầu chàng giấu ta chuyện cha chàng qua đời, mà sau khi trở về từ trận giao chiến với Hắc Y giáo chàng là giấu ta vết chường này đúng không?”

“Không phải như vậy. . . Minh Sơ. . .” Bạch Hoàng Chúc không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể lắc đầu.

Sắc mặt Minh Sơ vô cùng ngưng trọng: “Chàng nghĩ rằng ta không biết đây là loại chường gì sao? Năm đó ta đã nhìn thấy mẹ ta chết như thế nào dưới chường ấn này, ta cũng biết cha ta cũng bị huyết chương hành hạ đến chết, chàng nghĩ rằng ta sẽ không đi tìm hiểu về loại chường này sao?”

Nàng nói tới đây, giọng nói đã mang theo vài phần nghẹn ngào.

Diệp Hoa Ngâm lại ngây ngẩn cả người một lần nữa, hắn khó tin nói: “Mẹ vừa nói gì cơ?”

“Không có gì đâu, tiểu ruồi bọ.” Bạch Hoàng Chúc cười nhẹ nói.

Diệp Hoa Ngâm tất nhiên sẽ không tin lời Bạch Hoàng Chúc, hắn chỉ nhìn về phía Minh Sơ, run rẩy nói: “Mẹ, có cách chữa không?”

Minh Sơ trầm mặc, nhìn Bạch Hoàng Chúc, cho đến khi Bạch Hoàng Chúc quay đầu ra chỗ khác không nhìn nàng nữa.

Diệp Hoa Ngâm đã đoán được câu trả lời, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là nguyên nhân như vậy, Minh Sơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Huyết chương, người trúng chương chắc chắn sẽ chết, cho dù có nội lực hộ thân, thì cũng chỉ là mạnh mẽ chống đỡ, người đó sẽ phải chịu đau đớn càng lâu.

Lúc trước cha của Minh Sơ, cũng chính là cung chủ Lâm Nguyệt cung, cũng chết dưới huyết chương, trước khi chết, hắn chịu đựng suốt một ngày ở Lâm Nguyệt cung, cũng đau đớn suốt một ngày, cuối cùng học máu mà chết.

Minh Sơ hiểu rõ thiệt hơn trong đó, vì vậy khi nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc trúng huyết chương, mới suy sụp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tướng công, phát tác

Edit: Sabj

“Cha nói dối...” Giọng Diệp Hoa Ngâm trong nháy mắt trở nên khàn khàn, hần nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bạch Hoàng Chúc, lui về phía sau mấy bước, dáng vẻ như không thể chấp nhận sự thật.

Bạch Hoàng Chúc muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ giờ phút này mặc cho hần nói gì thì họ cũng không tin, vì vậy hần chỉ than nhẹ một tiếng nói: “Tiểu ruồi bọ, con đưa đồ cho Diêu cô nương trước đi, nàng vẫn đang chờ ở bên ngoài đấy.”

“Cha!” vào thời điểm này mà Bạch Hoàng Chúc vẫn còn sang chuyện khác, Diệp Hoa Ngâm không ngốc, tất nhiên biết Bạch Hoàng Chúc muốn hần tránh mặt.

Bạch Hoàng Chúc bắt đầu nhìn Diệp Hoa Ngâm, Diệp Hoa Ngâm cố chấp đối diện với Bạch Hoàng Chúc.

Phía sau Minh Sơ cuối cùng cũng mở miệng, câu nói đầu tiên của nàng là với Diệp Hoa Ngâm: “Tiểu ruồi bọ, nghe lời cha đi, đem mấy thứ này cho Diêu cô nương trước.”

“Nhưng mà...” Diệp Hoa Ngâm không rõ vì sao ngay cả Minh Sơ cũng muốn hần làm như vậy.

Minh Sơ giải thích: “Con cũng không muốn chúng ta đang nói chuyện tự nhiên Diêu Thanh Thanh kia xông vào chứ?” Dem mấy thứ này cho nàng ta trước, tránh trường hợp Diêu Thanh Thanh chờ đến sốt ruột lại xông vào.

Diệp Hoa Ngâm chần chờ một lát, cắn răng gật đầu, sắc mặt vẫn tẻ trước nay chưa từng có. Hần ôm đồng thứ trên bàn rồi vén màn ra ngoài. Sau khi Diệp Hoa Ngâm đi khỏi, Minh Sơ quay đầu nhìn Bạch Hoàng Chúc, khẽ nói: “Bại gia tử, chàng... chàng có cách tự cứu mình sao?”

Bạch Hoàng Chúc do dự một lát, sau đó gật đầu.

Ánh mắt Minh Sơ khẽ biến: “Thật không?”

“Thật.” Bạch Hoàng Chúc vô cùng khẳng định, ánh mắt hần lại nhìn về phía màn, dường như đang phán đoán Diệp Hoa Ngâm vẫn chưa trở về. Hần nhấp mày môi nói tiếp: “Nàng cũng biết từ nhỏ ta đã bị bắt cóc nhốt ở Mộ Thâm Viện đúng không?”

“Ừ.” Minh Sơ không biết lúc này đến tột cùng mình đang có tâm trạng gì chờ câu nói tiếp theo của hần nữa.

Bạch Hoàng Chúc tiếp tục nói: “Cùng bị giam giữ với ta còn có người thừa kế của bát đại thế gia, mà trong bát đại thế gia có Nhạc gia, chuyên về y thuật.”

“Người của Nhạc gia có thể cứu chàng sao?” Minh Sơ hiểu ý của Bạch Hoàng Chúc.

“Một trong những người đó, người thừa kế của Nhạc gia Nhạc Phi Yên y thuật cao nhất, ta tin hần có cách.” Bạch Hoàng Chúc gật đầu.

Tàng đá lơ lửng trong lòng Minh Sơ cuối cùng cũng được buông xuống, chỉ là sau đó lòng nàng lại thất lại, bởi vì nàng nhớ tới một chuyện: “Vị Nhạc Phi Yên này bây giờ đang ở đâu?”

Bạch Hoàng Chúc thấy thế, khoe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt, hần thừa dịp Minh Sơ đang phân tâm kéo lại quần áo của mình, hơn nữa còn ôm eo Minh Sơ khẽ nói: “Ta sẽ không lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa, khi tới đây gặp Tổ Thất ta đã nói chuyện ta bị thương cho hần biết, hần đang phải người đến Mộ Thâm Viện tìm Phi Yên, chắc chắn không lâu nữa Phi Yên sẽ đến đây.”

Không lâu nữa...

Minh Sơ không rõ Bạch Hoàng Chúc đang an ủi nàng không muốn nàng lo lắng, hay người tên là Phi Yên này thật sự không lâu nữa sẽ tới đây thật, tuy nhiên nàng vẫn không thể nào yên lòng.

Chẳng qua... Không yên tâm thì có thể làm gì được?

Minh Sơ than nhẹ một tiếng, ngược mắt nói với Bạch Hoàng Chúc: “Cho dù như thế nào, chàng đã bị thương rồi, đừng xen vào chuyện của Hắc Y giáo nữa.”

“Ừ.” Bạch Hoàng Chúc ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy Bạch Hoàng Chúc gật đầu nhanh như vậy, Minh Sơ lại có nghi ngờ không tin: “Chàng đồng ý mặc kệ Hắc Y giáo thật sao?”

“Ta đồng ý.” Bạch Hoàng Chúc chớp chớp mắt.

Đến lúc này, hần sẽ không nói cho Minh Sơ, với thương thế của hần bây giờ, muốn xen vào cũng không được.

Minh Sơ hài lòng gật đầu, chỉ là trong lòng vẫn lo lắng, muốn nói thêm gì nữa, lại nghe thấy bên ngoài lều vang lên một tiếng vang nhỏ, Diệp Hoa Ngâm với đôi mắt đỏ hồng đi vào trong lều, vừa vào đến nơi đã mở to mắt nhìn Bạch Hoàng Chúc chằm chằm.

Bạch Hoàng Chúc ho nhẹ một tiếng, chợt dạ nói: “Tiểu ruồi bọ, con khóc sao?”

“Không có.” Diệp Hoa Ngâm nhanh chóng phủ nhận, lập tức nghiêm túc nói: “Cha, rốt cuộc thì có cách không?” Hấn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, hấn chưa từng nghĩ tới Bạch Hoàng Chúc sẽ chết.

Ánh mắt Bạch Hoàng Chúc vô cùng dịu dàng, hấn thở dài nói: “Không sao, con không thể tin tưởng cha một lần sao?”

Thấy đáng vẻ Diệp Hoa Ngâm sắp khóc đến nơi, Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc lại phải giải thích chuyện Nhạc Phi Yên cho hấn một lần, đợi đến khi cẩn thận nghe xong, sắc mặt Diệp Hoa Ngâm mới tốt lên một ít, tuy nhiên nghi vấn vẫn chưa hết: “Vị thần y Phi Yên kia bao lâu nữa sẽ tới đây? Cha... có thể chịu đựng bao lâu?”

Vấn đề này làm cả hai người ở đây đều trầm mặc.

Bạch Hoàng Chúc không mở miệng, mà Minh Sơ không phải không muốn hỏi câu này, mà là nàng không dám. Có hi vọng còn tốt hơn vô vọng, lúc trước nàng đã lừa gạt bản thân Bạch Hoàng Chúc một khi đã nói như vậy nói thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng với phản ứng của theo Bạch Hoàng Chúc xem ra, chuyện này...

Bạch Hoàng Chúc lên tiếng trước khi Minh Sơ mở miệng: “Yên tâm, cha con nội lực tốt như vậy, lại có Tổ Thất ở bên, chịu đựng một thời gian không thành vấn đề.”

“Nói dối.” Diệp Hoa Ngâm không tin.

Bạch Hoàng Chúc thật sự không biết nên an ủi Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm như thế nào, chỉ đành dùng hành động để chứng minh. Hấn một tay ôm Minh Sơ, một tay vòng qua cổ Diệp Hoa Ngâm, ba người ôm chặt lấy nhau, hấn nói: “Ta làm sao bỏ hai mẹ con lại được?”

Sao lại bỏ được chứ...

“Bại gia tử.” Minh Sơ nhin không được kêu một tiếng.

Trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt thống khổ, lần nào Bạch Hoàng Chúc cũng có thể hóa nguy thành an, cho nên nàng phải tin tưởng Bạch Hoàng Chúc có cách đối phó.

Một nhà ba người ôm nhau, giờ khắc này yên tĩnh hiếm có.

Từ ngày đó về sau, Bạch Hoàng Chúc quả thực không xen vào chuyện của Hắc Y giáo và Võ Lâm nữa, mà cùng Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm ở trong lều, uống thuốc Tổ Thất cho người chuẩn bị, vào mỗi buổi tối nghe Cảnh Ly thông báo cho hấn về tình hình chiến đấu bên ngoài.

Mà mấy ngày nay Minh Sơ và Diệp Hoa Ngâm cũng chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, cảm thấy như Bạch Hoàng Chúc không hề chịu chút đau đớn nào từ huyết chương, mỗi ngày đều cười nói với họ, vẫn như ngày trước vài ra vài chuyện khiến Minh Sơ tức giận.

Mà Tổ Thất mặc dù lo lắng cho Bạch Hoàng Chúc, nhưng lại bởi quá bận bịu mà không có thời gian đến thăm hấn. Minh Sơ ngày nào cũng hỏi đã tìm được vị thần y Nhạc Phi Yên kia chưa, nhưng lại nhận được đáp án không mong muốn.

Huyết chương, Minh Sơ đã chứng kiến cha mình ngày trước bị loại chương này hành hạ đến chết như thế nào, nàng không tin Bạch Hoàng Chúc chưa từng bị phát tác một lần nào.

Lại một lần nữa trở về từ lều của Tổ Thất, Minh Sơ nhận thuốc trong tay thị vệ canh gác ngoài lều, ra hiệu cho thị vệ rời đi trước, còn tự mình đi vào lều.

Lúc Minh Sơ tiến vào Bạch Hoàng Chúc đang dựa vào đầu giường đọc sách, cũng không biết quyển sách kia hấn mượn ở đâu, nghe được tiếng bước chân, hấn ngẩng đầu lên, thấy Minh Sơ thì cười nói: “Về rồi sao?”

“Ừ, Tổ Thất nói Mộ Thâm Viện cách chỗ này cũng không xa lắm, người của hấn lúc này đã đến Mộ Thâm Viện rồi.” Minh Sơ đáp, thuận tay đưa chén thuốc cho Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc nhận lấy, ngoan ngoãn uống hết, uống được một nửa hấn nghiêm mặt ngẩng đầu: “Tiểu ruồi bọ đâu rồi?”

“Ở trong lều của nó, dù sao thì bây giờ nó cũng là chương môn của Khuynh Vân Môn, có một số việc nó vẫn phải giả vờ ra mặt.” Minh Sơ nói xong, lại vuốt vron tay vuốt tóc trên trán Bạch Hoàng Chúc, cảm thấy hơi ẩm ướt. Minh Sơ sững sốt một hồi: “Hôm nay huyết chương không phát tác đúng không?”

“Không có.” Bạch Hoàng Chúc mỉm cười lắc đầu.

Minh Sơ chau mày lại, từ khi Bạch Hoàng Chúc bị thương, nàng vẫn luôn lo lắng huyết chương trên người Bạch Hoàng Chúc phát tác, lúc khi cha nàng phát tác, cả người gần như đau đến mức co thành một cục. Cha nàng đứng đầu một cung, võ công cao tuyệt, một người tự chủ như vậy mà còn đau đến mức đó, huống hồ Bạch Hoàng Chúc?

Bạch Hoàng Chúc nói hấn chưa từng phát tác, Minh Sơ không biết mình có nên tin tưởng lời hấn nói hay không.

Chương 64: Tướng công, đêm trước

Edit: Sabj

Nhiều ngày trôi qua, Minh Sơ vẫn chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, Tổ Thất thỉnh thoảng cũng sẽ về xem xét tình hình của hắn, nhưng không mở miệng nói gì thêm.

Minh Sơ không biết Bạch Hoàng Chúc còn chịu đựng được bao lâu, cũng không biết vị thần y Nhạc Phi Yên kia bao giờ mới tới.

Chuyện duy nhất làm Minh Sơ cảm thấy hài lòng chính là Diêu Thanh Thanh cô nương không còn đến quấy rầy Bạch Hoàng Chúc nữa.

Ngày hôm đó Minh Sơ cầm bát thuốc đã đun xong đi vào lều của Bạch Hoàng Chúc, sau khi sắp xếp lại đồ đạc xung quanh nàng mới nhận lấy bát thuốc mà Bạch Hoàng Chúc đã uống hết, sau đó khẽ hỏi: “Bại gia tử, mấy ngày nay có bị phát tác hay không? Tổ Thất sai người sắc thuốc không biết có tác dụng không nữa.”

Bạch Hoàng Chúc đang chuẩn bị cầm bức thư trên giường tiếp tục xem, nghe thấy Minh Sơ hỏi vậy thì nhin không được mỉm cười: “Ngày nào nàng cũng hỏi câu này một lần.”

“Ta...” Minh Sơ muốn phản bác, nhưng lời ra khỏi miệng mới phát hiện mình chẳng có lý lẽ gì để phản bác.

Vô lực ngồi xuống bên giường, trong mắt Minh Sơ có sự bi thương trước nay chưa từng có: “Bại gia tử, chàng có thể đáp ứng ta, nhất định phải sống tốt được không?”

“Minh Sơ... Không nghiêm trọng đến mức đó đâu...” Lần đầu tiên Bạch Hoàng Chúc nhìn thấy vẻ mặt yếu ớt đó của Minh Sơ nên ngăn ra.

Minh Sơ sao không biết Bạch Hoàng Chúc đang an ủi mình, nhưng vẫn nhin không được nói ra: “Hậu quả của huyết chương ra sao trong lòng ta biết rõ, bại gia tử chàng đừng nói dối ta nữa được không?”

“Minh Sơ.” Bạch Hoàng Chúc thở dài, đột nhiên vươn tay ôm Minh Sơ vào lòng, động tác vô cùng dịu dàng.

Minh Sơ chớp chớp mắt, không mở miệng, vẻ mặt cũng không biến hóa, chẳng qua trong mắt từ từ xuất hiện ánh nước.

Một lát sau, Bạch Hoàng Chúc khẽ nói: “Ta đáp ứng nàng, ta sẽ chịu đựng đến khi Phi Yên đến.”

“Không nói dối?” Minh Sơ vẫn không tin.

Trong giọng nói của Bạch Hoàng Chúc xen lẫn ít nhiều sự bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn nói: “Không nói dối.”

“Ta tin chàng.” Minh Sơ rất ít khi bộc lộ đáng vẻ yếu ớt trước mặt Bạch Hoàng Chúc, đây là lần đầu tiên, nàng để mặc Bạch Hoàng Chúc ôm mình, còn mình thì vui đầu vào ngực Bạch Hoàng Chúc.

Bên ngoài Diệp Hoa Ngâm đang muốn đi vào đột nhiên dừng bước, hắn lấy tay che miệng, kìm nén để không khóc thành tiếng.

Lại hai ngày nữa trôi qua, đến lúc này, huyết chương trong người Bạch Hoàng Chúc rốt cục vẫn phát tác trước mặt Minh Sơ.

Minh Sơ và Bạch Hoàng Chúc vốn mỗi ngày đều ngủ cùng nhau, ngày hôm đó khi tỉnh dậy nàng phát hiện Bạch Hoàng Chúc bên cạnh cơ thể hơi cứng nhắc. Nhờ có ánh nắng ngoài lều chiếu vào, Minh Sơ thấy rõ bộ dáng lúc này của hắn.

Bạch Hoàng Chúc đang nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, hắn cắn chặt môi dưới, trên trán từng giọt mồ hôi rơi xuống gối.

“Bại gia tử?” Minh Sơ nhất thời hoảng hốt, đây là lần đầu tiên sau khi Bạch Hoàng Chúc trúng huyết chương phát tác trước mặt nàng, đột nhiên, nàng không biết phải làm gì, nên làm những gì, nàng cảm thấy, mình chỉ có thể giương mắt nhìn hắn chịu khổ như vậy.

Bạch Hoàng Chúc nghe thấy giọng của Minh Sơ, nhưng phải một lát sau hắn mới từ từ mở mắt ra, trong mắt là mờ mịt mới tỉnh dậy.

Minh Sơ rất hoảng loạn, thấy Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng mở mắt, sắc mặt của nàng mới giãn ra một chút. Bạch Hoàng Chúc khàn khàn mở miệng: “Minh Sơ, đừng lo lắng...”

“Cầm miệng” Minh Sơ dưới tình thế cấp bách không biết nên nói gì, chỉ muốn Bạch Hoàng Chúc nghỉ ngơi một lát, nhưng không hiểu sao lời vừa nói ra miệng lại trở thành “Cầm miệng”.

Nhận thấy mình nói sai, Minh Sơ vội vàng giải thích: “Ý ta muốn nói là chàng đừng nói gì hết, nghỉ ngơi thật tốt, ta đi gọi người...”

“Minh Sơ, đừng.” Bạch Hoàng Chúc giữ Minh Sơ lại lúc nàng muốn đứng dậy.

Minh Sơ sững sốt, khó hiểu nhìn Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Chúc túm chặt ống tay áo của Minh Sơ, một hồi lâu mới mở miệng: “Minh Sơ, ở cùng ta là được...”

“Không...” Minh Sơ không cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Chẳng qua Minh Sơ không nỡ tách bàn tay đang nắm chặt lấy ống tay áo của mình ra, bàn tay đó thon dài trắng nõn, đốt ngón tay rõ ràng, rõ ràng đang mang bệnh nhưng vẫn có khí lực như cũ khiến nàng không thể động thủ.

Minh Sơ nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của Bạch Hoàng Chúc, Bạch Hoàng Chúc cũng nhìn Minh Sơ, sau đó hần nhẹ nhàng mở miệng: “Ngủ cùng ta một lát là được, được không?”

Có lẽ là thấy được thứ gì đó từ trong mắt Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ không cách nào từ chối lời nói của hắn.

Vì vậy ngay sau đó, Minh Sơ chậm rãi gật đầu, khẽ nói: “... Được.”

Trên mặt Bạch Hoàng Chúc hiện lên một màu đỏ bất thường, sau đó hắn mỉm cười vô lực. Minh Sơ theo ý của Bạch Hoàng Chúc lại nằm xuống ngay bên cạnh hắn. Có lẽ ngại Minh Sơ cách mình quá xa, Bạch Hoàng Chúc lại dịch người về phía Minh Sơ. Cảm nhận được động tác của Bạch Hoàng Chúc, thân thể Minh Sơ cứng đờ, lại lập tức cắn chặt răng, vờn hai tay ôm chặt lấy eo Bạch Hoàng Chúc.

Có lẽ bởi vì huyết chương phát tác nên cơ thể Bạch Hoàng Chúc hơi nóng, điều này làm cho cơ thể của Minh Sơ cũng hơi nóng lên.

Hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy, một người ôm chặt lấy eo người kia, còn một người túm chặt lấy ống tay áo người còn lại.

Giống như, cả đời đều như vậy, sẽ không chia lìa.

Bạch Hoàng Chúc quả thật sau khi ngủ một lát sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, điều này làm cho Minh Sơ lại càng lo lắng — Hoàng Chúc phản ứng như vậy chứng tỏ hắn đã từng bị phát tác, chẳng qua không cho nàng biết mà thôi.

Vì vậy sau khi Minh Sơ xác định Bạch Hoàng Chúc tạm thời sẽ không phát tác, thừa dịp Bạch Hoàng Chúc ngủ say ra khỏi lều đi tìm Tổ Thất.

Chỉ là Minh Sơ không biết, không lâu sau khi nàng rời khỏi, Bạch Hoàng Chúc tỉnh lại.

Bạch Hoàng Chúc không nhìn thấy Minh Sơ lại nghĩ Minh Sơ đi sắc thuốc. Do buổi sáng huyết chương mới phát tác nên bây giờ cơ thể không còn chút sức lực nào, Bạch Hoàng Chúc cười khổ một tiếng, một tay chống thân thể ngồi dậy.

Cùng lúc đó, bên ngoài lều có tiếng động vang lên.

Bạch Hoàng Chúc mặc dù sức khỏe suy yếu, nhưng nội lực vẫn còn, vì vậy hắn nhanh chóng phát hiện bên ngoài có động tĩnh. Động tác hơi ngừng lại, Bạch Hoàng Chúc lên giọng hỏi: “Ai đang ở ngoài?”

Tuy là lên giọng nhưng vẫn rất yếu ớt.

Tuy nhiên người bên ngoài dường như vẫn nghe thấy câu hỏi của Bạch Hoàng Chúc.

Một lúc lâu không tiếng động, Bạch Hoàng Chúc hơi nhú mày, đang chuẩn bị muốn đứng dậy. Đúng lúc đó, tấm màn bị vén lên, Cảnh Ly vẻ mặt nghiêm túc đi vào. Bạch Hoàng Chúc cảm thấy kỳ quái, hắn nhìn Cảnh Ly, người tạo ra tiếng động bên ngoài vừa rồi là Cảnh Ly sao?

Chỉ là, vì sao Cảnh Ly lại ở ngoài do dự mà không vào?

“Cảnh Ly?” Bạch Hoàng Chúc chậm rãi mở miệng.

Cảnh Ly híp mắt, cười nói: “Tiểu tử thôi, ngươi còn sống sao?”

“Còn sống.” Trong lòng Bạch Hoàng Chúc biết Cảnh Ly đang muốn gây sự với mình.

Cảnh Ly cũng cảm thấy gây sự như thế này quá nhàm chán, vì vậy cười một câu rồi im lặng, một lát sau mới mở miệng: “Sơ Nhi rất lo cho ngươi.”

“Đây không phải là mục đích ngươi đến đây đây chứ?” Bạch Hoàng Chúc thản nhiên nói.

Hai mắt của Cảnh Ly nheo lại càng nhỏ, hắn khẽ cười một tiếng mới nói: “Có chuyện này ta không biết có nên nói cho ngươi hay không?”

Bạch Hoàng Chúc không nói gì, kinh ngạc nhìn Cảnh Ly, Cảnh Ly cũng nhìn Hoàng Chúc, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có. Sau một lát, hắn rút cục tỏ

dài một tiếng nói: “Tiểu tử, hôm nay là trận quyết chiến của Hắc Y giáo và Vô Lâm, người Hắc Y giáo phải ra nghe nói là nhị vị thiếu gia của Bạch gia.”

Nhị vị thiếu gia của Bạch gia, đó là Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tướng công, mang chàng về

Edit: Sabj

Minh Sơ không tìm được Tổ Thất, nàng vừa tới lều của Tổ Thất đã bị ngăn lại, hỏi thăm mới biết hôm đó đúng là ngày quyết chiến của Hắc Y giáo và Vô Lâm, Tổ Thất đã đi trước, đang muốn cùng Hắc Y giáo phân ra thắng bại cuối cùng.

Minh Sơ rơi vào đường cùng đành quay trở lại lều của Bạch Hoàng Chúc, ai ngờ vén màn lên, người chờ nàng bên trong không phải Bạch Hoàng Chúc, mà là Cảnh Ly mang về mặt áy náy.

Cảnh Ly nhìn Minh Sơ, nhếch môi khẽ cười khổ.

Minh Sơ thấy Cảnh Ly như vậy thì đột nhiên nhận ra gì đó. Tiến lên hai bước, Minh Sơ nhìn chăm chăm vào Cảnh Ly đang im lặng, trầm giọng hỏi: “Bại gia tử đâu? Hắn ở đâu?”

“Hắn ...” Cảnh Ly chỉ nói một nửa rồi quay đầu không nhìn Minh Sơ nữa.

Sắc mặt Minh Sơ đột nhiên trở nên tái nhợt, giọng nói của nàng run rẩy: “Huynh đã nói gì với hắn? Sức khỏe hắn như vậy bây giờ có thể làm được gì? Rốt cuộc thì hắn đang ở đâu?”

Minh Sơ chỉ nói đến đây, bởi vì ngay sau đó, Cảnh Ly vươn tay siết chặt bàn tay hơi lạnh của Minh Sơ. Hơi nheo mắt lại, hắn khẽ nói: “Tên tiểu tử kia cũng không cần muội phải bảo vệ như vậy.”

“Cảnh Ly ca ca? Huynh đang nói gì?” Trong mắt Minh Sơ rõ ràng có sự phản đối, nàng không cảm thấy lời Cảnh Ly nói là đúng.

Nhưng Cảnh Ly vẫn không buông tay Minh Sơ ra mà nói tiếp: “Ngày hôm nay là quyết chiến của Hắc Y giáo và Vô Lâm, chắc muội cũng biết.”

“... Ta biết.” Minh Sơ cũng do đi tìm Tổ Thất mới biết được, nhưng thì sao?

Cảnh Ly tiếp tục nói: “Tên tiểu tử Bạch Hoàng Chúc kia nếu cứ nằm đây dưỡng thương mà không đến chỗ Hắc Y giáo, như vậy khi hắn biết huynh đệ ruột của mình chết ở trận chiến, hắn nhất định sẽ hận chết bản thân mình.”

Động tác của Minh Sơ hơi ngừng lại, sau đó lập tức nâng dùng sức tránh thoát khỏi trói buộc của Cảnh Ly, để hai tay ra sau lưng, sắc mặt vô cùng không tốt.

Cảnh Ly cũng ngẩn ra, hắn nhìn động tác của Minh Sơ, cười khổ một tiếng mới nói: “Tiểu tử kia không yếu ớt như muội nghĩ đâu.”

“Hắn đã trúng huyết chương.” Minh Sơ thấp giọng nói.

“Ta biết.” Giọng của Cảnh Ly có chút trầm thấp.

Minh Sơ nhìn hắn, trong mắt rung rung: “Lúc nào nó cũng có thể phát tác, lúc nào hắn cũng có thể chết.” Những lời này Minh Sơ vẫn một mực chôn ở đáy lòng mấy ngày nay, mỗi lần nghĩ như vậy, nàng sẽ ngăn cản mình nghĩ tiếp.

Nàng không dám tưởng tượng, một ngày Bạch Hoàng Chúc thật sự chết đi.

Cảnh Ly hiểu ý của Minh Sơ, vì thế hắn chỉ có thể trầm mặc. Khi đến đây, trước khi nói chuyện Bạch Hoàng Quyết và Bạch Hoàng Lâm cho Bạch Hoàng Chúc, hắn vẫn luôn do dự. Hắn hiểu tâm trạng hối hận về sau, tựa như rất nhiều năm trước hắn biết khi mình không ở lại Lâm Nguyệt cung, Lâm Nguyệt cung đã bị phá hủy. Vì vậy hắn mới không muốn có người cùng phải hối hận giống mình.

Nhưng cái giá phải trả cho điều đó, có lẽ là cả mạng sống.

Lúc sau hắn cũng nghĩ, có lẽ bởi vì Minh Sơ nên hắn mới muốn nói mọi chuyện cho Bạch Hoàng Chúc, để tự hắn lựa chọn có đi ngăn cản cuộc chiến này hay không.

Tuy rằng hắn biết Bạch Hoàng Chúc nhất định sẽ đi, hắn biết chuyến đi này Bạch Hoàng Chúc dữ nhiều lành ít.

Hắn biết, nếu Bạch Hoàng Chúc chết, Minh Sơ sẽ một mình.

Có lẽ hắn vẫn mong đợi Minh Sơ một mình, không có Bạch Hoàng Chúc, hắn sẽ có cơ hội ở bên cạnh Minh Sơ.

“Có phải ta đã rất quá đáng hay không?” Giọng Cảnh Ly hơi khàn khàn, hắn nặng nề nhìn Minh Sơ, nhìn sương mù trong mắt Minh Sơ cuối cùng hóa thành nước mắt dọc theo gò má rơi xuống. Đã bao lâu rồi hắn chưa thấy Minh Sơ khóc?

Mỗi một lần nhìn thấy, đều là khi Bạch Hoàng Chúc gặp chuyện không may.

Một nữ tử mạnh mẽ như Minh Sơ, chưa bao giờ bộc lộ sự yếu ớt, lại cứ thế rơi lệ.

Minh Sơ nghe thấy lời Cảnh Ly nhưng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ mở miệng hỏi: “Bại gia tử, hắn ở đâu?”

“Hắc Y giáo.” Giọng Cảnh Ly chua chát.

Minh Sơ tiếp tục hỏi: “Hắn đi từ con đường nào qua?”

“Con đường nhỏ phía tây.” Cảnh Ly mệt mỏi nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói.

“Ta biết rồi.” Minh Sơ gạt đầu, một câu cũng không nói thêm với Cảnh Ly, xoay người rời khỏi lều.

Cảnh Ly biết nàng đi đâu, thiên hạ này nàng chỉ có một nơi để đi. Chỉ là đến câu hỏi của hắn nàng cũng lười trả lời, đến nhìn nàng cũng không thèm nhìn hắn một cái. Hắn biết rõ, bắt đầu từ khi hắn và Minh Sơ xa cách nhiều năm, bắt đầu từ khi gặp lại Minh Sơ ở Vạn Tượng sơn trang của Tổ Thất, hắn biết mình đã mất đi nữ tử này. Cho đến bây giờ hắn đã cố gắng rất nhiều lần, nhưng đều phí công vô ích.

Hắn đều biết.

Hắn thờ dài, nhìn bóng dáng Minh Sơ dần dần biến mất, hắn liếc về phía người vẫn lặng lẽ đứng ở cạnh lều, một tượng gỗ có tên Trọng Sinh.

Nở nụ cười chua xót, Cảnh Ly biết Trọng Sinh sẽ không mở miệng nhưng vẫn nói với hắn: “Trọng Sinh, có phải ta đã làm sai rồi không?”

Trọng Sinh nhìn Cảnh Ly, không nói lời nào, ngay cả vẻ mặt cũng không chút thay đổi.

Cảnh Ly nhún vai như trào phúng, cảm giác mình thật sự đã không còn là mình. Hắn luôn làm những chuyện cho dù đã biết trước kết quả, hắn luôn thích nói những chuyện bất khả thi với Trọng Sinh. Hắn biết rõ, Trọng Sinh sẽ không trả lời hắn.

“Người... Đúng vậy.” Giọng nói nhỏ bé yếu ớt truyền vào trong tai hắn.

Cảnh Ly hơi cứng đờ, hắn quay đầu nhìn Trọng Sinh, nhưng Trọng Sinh theo vẫn đáng vẻ như ngày thường, động tác, biểu tình đều không có chút nào.

Có lẽ mình nghe lầm rồi, Cảnh Ly nghĩ.

Minh Sơ một đường hướng về Hắc Y giáo mà đi, tựa như ngày đó khi biết Bạch Hoàng Chúc vẫn giấu nàng chuyện gia chủ Bạch gia đã mất.

Ngày đó nàng chỉ nói mình phải tìm được Bạch Hoàng Chúc, muốn nói cho hắn biết nàng đã tha thứ cho hắn, nàng không trách hắn. Mà hôm nay, nàng cũng phải tìm được hắn, đợi hắn trở về, sau đó sẽ không hỏi đến mấy việc giang hồ nữa.

Nàng hỏi không nổi nữa, cuộc đời này nàng chỉ muốn cùng Bạch Hoàng Chúc đi nốt quãng đường còn lại.

Cuối cùng đã đến gần chỗ Hắc Y giáo, bước chân của Minh Sơ khi nghe thấy một tiếng hét xé rách tâm can liền dừng lại.

Thanh âm đó Minh Sơ quá quen thuộc, là của Bạch Hoàng Lâm.

Mà xen lẫn với nó, mơ hồ còn nghe thấy tiếng chửi bới của vài người, tuy nhiên nàng không nghe thấy giọng Hoàng Chúc. Bất kể nàng tập trung thế nào cũng không nghe thấy giọng của hắn.

“Bại gia tử...” biết rõ người đó cách mình rất xa, là không thể nghe được tiếng của nàng nhưng nàng vẫn cất tiếng gọi.

Nàng tăng nhanh cước bộ, nàng nhất định phải mang người đó về, tên gốc có nụ cười thuần khiết kia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tướng công, yên tâm

Edit: Sabj

Phía trước Hắc Y giáo là một đám người đang giăng co.

Nhóm võ lâm đứng một bên, dẫn đầu là Tổ Thất ngồi trên xe lăn, phía sau hắn là cao thủ của tam môn thất phái, ngoài ra còn có người thừa kế của bát đại thế gia — trừ Bạch gia.

Mà bên phía của Hắc Y giáo đã có chút hỗn loạn, đứng đầu là nam tử ngày đó đã giúp Doanh Cơ hơn nữa còn ngăn Minh Sơ lại, còn Doanh Cơ ở đằng sau đã tắt thở, ở phía sau nữa, là Bạch Hoàng Lâm và Bạch Hoàng Chúc, cùng với Bạch Hoàng Quyết đã ngừng thở trong lòng họ.

Khi Minh Sơ đuổi tới đã chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Tiếng hét xé rách tâm can nàng nghe được đúng là của Bạch Hoàng Lâm, mà Bạch Hoàng Lâm như vậy, tất nhiên là vì Bạch Hoàng Quyết.

Trong lòng Minh Sơ chấn động, mặc dù nàng tiếc cho cái chết của Bạch Hoàng Quyết, nhưng giờ phút này có quan hệ với nàng chỉ có một người. Nàng men theo con đường nhỏ đi tới, nhanh chóng muốn tiến lên xem tình hình của Bạch Hoàng Chúc đang ngồi bên cạnh Bạch Hoàng Lâm thì lại bị Tổ Thất phái người ngăn lại.

Minh Sơ nhúu mày, nhìn thoáng qua Tổ Thất: “Để ta đi.”

“Hắc Y giáo sẽ không để người đến gần đâu.” Tổ Thất khề nói, hắn cũng nhìn Minh Sơ, trong mắt có sự thương tiếc chưa từng có.

Minh Sơ lúc này không muốn nghe gì hết, nàng chỉ muốn biết tình hình bây giờ của Bạch Hoàng Chúc, tại sao hắn lại ở bên Hắc Y giáo, tại sao Bạch Hoàng Quyết lại chết. Tổ Thất ngồi trên xe lăn, dường như nhìn thấu suy nghĩ của Minh Sơ nên nói: “Bạch Hoàng Quyết vì giúp Tiểu Chúc nên chết trong tay Doanh Cơ của Hắc Y giáo.”

“Người nói là ...” Động tác của Minh Sơ dừng lại, nàng kinh ngạc nhìn Tổ Thất.

Tổ Thất không có biểu tình dư thừa, vẫn là đáng vẻ nhàn nhạt trước đây. Minh Sơ không rõ, nàng không rõ vì sao một người mong đợi Bạch Hoàng Chúc chết đi như vậy bây giờ lại giúp Bạch Hoàng Chúc, lại còn vì hắn mà chết trong tay người khác...

“Rốt cuộc thì chuyện này là sao?” Minh Sơ lên tiếng hỏi, sau đó lại lập tức lại bổ sung: “Bại gia tử hiện tại có nguy hiểm hay không?”

“Yên tâm.” Tổ Thất gật đầu với nàng, sau đó, đột nhiên vươn tay cầm lấy tay Minh Sơ.

Tổ Thất có khả năng có thể trấn an người khác. Minh Sơ hơi mím môi, nhìn tay Tổ Thất đặt trên tay mình, chậm rãi gật đầu. Người trước mắt này chưa từng nói, nhưng Minh Sơ biết, đây chính là huynh trưởng của nàng, Minh Khuyết.

Ban đầu đến Vạn Tượng sơn trang cũng như sau này theo Bạch Hoàng Chúc về Bạch gia, không phải nàng đã từ bỏ mục đích của mình.

Mà là mục đích của nàng đã đạt được, nàng chỉ muốn tìm được huynh trưởng của nàng mà thôi.

Mà Tổ Thất, là người thân duy nhất của nàng còn lại trên đời này.

Có lời nói của Tổ Thất, Minh Sơ cũng bình tĩnh lại nghiêm túc nghe hắn thuật lại chuyện mới xảy ra.

Thì ra, Bạch Hoàng Quyết vốn là muốn giúp Bạch gia nên mới giả vờ như vậy, mục đích là để lấy được sự tin tưởng của Bạch Hoàng Lâm và Doanh Cơ rồi vào Hắc Y giáo. Mà sau khi hắn chân chính vào được Hắc Y giáo mới nghe nói Bạch lão gia Bạch Vô Sơn đã bỏ mình, chỉ là khi đó đã quá muộn.

Hắn không có cách nào giúp Bạch Vô Sơn được, đành phải tiếp tục ẩn núp ở Hắc Y giáo, chờ cơ hội giúp đỡ Bạch Hoàng Chúc, hoặc là giết giáo chủ Hắc Y giáo.

Chẳng qua Hắc Y giáo quá mức nghiêm ngặt, phần lớn mọi người trong giáo cũng không tin tưởng hắn, vì vậy cho đến tận hôm nay, mục đích của hắn vẫn chưa thành. Biết hôm nay Võ Lâm và Hắc Y giáo sẽ quyết chiến, Bạch Hoàng Quyết mới trộm một bảo vật của Hắc Y giáo nhằm làm tan rã tinh thần của chúng. Chỉ là việc này nhanh chóng bị Doanh Cơ phát hiện, đến lúc giao chiến, Bạch Hoàng Chúc đuổi tới, Doanh Cơ muốn Bạch Hoàng Quyết tự tay giết Bạch Hoàng Chúc.

Bạch Hoàng Quyết không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở trong lúc động thủ thay đổi kiếm phong, lao về phía Doanh Cơ.

Hắc Y giáo đối với Bạch Hoàng Quyết đã có phòng bị từ lâu, kết cục chiều này của Bạch Hoàng Quyết, chỉ có thể là bại.

Chỉ là ai cũng không ngờ, cho dù trong tình thế như vậy, Bạch Hoàng Quyết vẫn dùng hết khí lực cuối cùng giết chết Doanh Cơ.

Không ai nghĩ tới nam tử này cố tình trà trộn vào Hắc Y giáo, trước đó nhiều người trong nhóm Võ Lâm còn mắng hắn, nói hắn chỉ là con chó lật lọng, nói hắn vì danh lợi mà bán cả tình anh em. Không ai biết, ước nguyện ban đầu của hắn là gì.

Thậm chí ngay cả Minh Sơ cũng chưa từng tự hỏi, tại sao nam tử này lại đột nhiên theo Hắc Y giáo.

Chưa từng tự hỏi, một nam tử ngày thường lịch sự nho nhã, vì sao đột nhiên lại có biểu hiện điên cuồng khi rời khỏi Bạch gia như vậy.

Tất cả những điều này quá nhiều sự đột nhiên, vì vậy mới khiến người ta trở tay không kịp.

Bạch Hoàng Quyết quả thật hướng về chính đạo, hướng về Bạch Hoàng Chúc, chẳng qua là khi họ biết chân tướng, Bạch Hoàng Quyết đã không còn.

Người đại ca này, dùng tính mạng của mình để bảo vệ Bạch gia, bảo vệ đệ đệ của mình, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng mọi người mới phát hiện ra, thậm chí rất nhiều người, ngay từ ban đầu đã lãng quên hẳn.

“Bại gia tử...” Nghe Tô Thất nói xong, điều đầu tiên Minh Sơ nghĩ đến đó là, không ai đau khổ hơn Bạch Hoàng Chúc. Bạch Hoàng Quyết vì hắn mà chết, không ai phải chịu đựng nhiều như hắn, thậm chí ngay cả Bạch Hoàng Lâm cũng không.

Bại gia tử của nàng, hiện tại không biết có bao nhiêu sự nặng nề khó có thể tiêu tan.

Nhìn xa xa bóng lưng Bạch Hoàng Chúc ngồi trên mặt đất, Minh Sơ không biết lúc này nên mở miệng an ủi hắn như thế nào. Mặc dù cho tới bây giờ đều là nàng mạnh mẽ, còn Bạch Hoàng Chúc bày ra vẻ yếu thế, lúc nào cũng có thể bất nạt lúc nào cũng có thể tan vỡ, nhưng hắn chưa từng trông yếu ớt như hôm nay.

Nàng thậm chí còn hoài nghi, người trước mắt này không phải bại gia tử của nàng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Bạch Hoàng Chúc cuối cùng cũng đứng lên, theo sau hắn là Bạch Hoàng Lâm. Bạch Hoàng Lâm cẩn thận ôm lấy thân thể Bạch Hoàng Quyết, để dưới một gốc cây, sau đó đứng sững vai với Bạch Hoàng Chúc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nam tử thần bí của Hắc Y giáo.

Nam tử kia nhìn động tác của hai người, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Bạch Hoàng Lâm, ngay cả ngươi cũng muốn đối đầu với Hắc Y giáo ư?”

“Ừ” Bạch Hoàng Lâm không nhiều lời, nhưng chữ “Ừ” này rất nặng, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nam tử trước mắt.

Thấy thái độ của Bạch Hoàng Lâm như vậy, nam tử kia cũng không đáp lại, thay vào đó hắn lại nhìn về phía Bạch Hoàng Chúc sắc mặt tái nhợt, yếu ớt giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hôm nay Bạch Hoàng Chúc mặc một trang phục màu trắng, gió núi thổi bay phát phơ, thoạt nhìn giống như thần tiên. Còn Bạch Hoàng Lâm một thân thanh sam đứng bên cạnh hắn, một xanh một trắng giống như một tượng đài.

Minh Sơ nhìn chằm chằm vào Bạch Hoàng Chúc, đó là Bạch Hoàng Chúc của nàng, bại gia tử của nàng.

“Bại gia tử.” Minh Sơ khàn giọng gọi, nàng không biết dưới sức cán của gió lớn như vậy Bạch Hoàng Chúc có nghe thấy không, hắn có phát hiện nàng đã đến đây hay không nên nàng đứng bên cạnh Tô Thất. Hắn có thể vì nàng ở đây mà thêm quý trọng sinh mạng mình hay không.

Bạch Hoàng Chúc, thật sự nghe thấy.

Ngay sau đó, Bạch Hoàng Chúc hơi quay đầu lại, đón nhận ánh mắt Minh Sơ.

Một cái liếc mắt giống như vĩnh hằng.

Giống như trở lại những ngày ở Bạch gia, hai người vừa ứng phó chuyện của Bạch gia vừa giải quyết mâu thuẫn nội bộ. Hay như những ngày ở Hồng Diệp trai, Bạch Hoàng Chúc vẫn là bại gia tử, không làm gì ra hồn, lại còn yếu đuối đến mức người khác không biết làm gì với hắn. Có lẽ... lại giống như rất lâu rất lâu trước kia, khi nàng còn là một nữ sơn tặc chặn lại xe của Bạch Hoàng Chúc, xô mạnh xe lên nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc đang ngủ say.

Trong chớp mắt Minh Sơ như phân không rõ mình đang ở đâu, mình là ai.

“Sống sót.” Minh Sơ nghe thấy mình nói vậy.

Người phía xa dường như nấp máy khóe miệng, Minh Sơ chăm chú nhìn khẩu hình miệng của hắn, rõ ràng thấy hắn nói một câu: “Yên tâm”

Có lẽ chỉ cần một câu này là đủ.

Nước mắt Minh Sơ từ từ chảy xuống, nàng nhắm mắt lại, mà bên kia, Bạch Hoàng Chúc cùng Bạch Hoàng Lâm nắm kiếm, tiếp đón đội ngũ của Hắc Y giáo.

Minh chủ vô lâm Tô Thất ra lệnh một tiếng, nhóm Vô Lâm đi theo Bạch Hoàng Chúc huynh đệ hai người, xông về phía Hắc Y giáo.

Trận chiến này, ai thắng ai bại, ai sống ai chết, còn chưa biết được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tướng công, Hắc Y giáo

Edit: Sabj

Trận chiến ấy, cả đời này Minh Sơ khó mà quên được.

Nàng không biết mình làm cách nào xem hết trận chiến ấy, nàng muốn đi qua giúp Bạch Hoàng Chúc, muốn cùng hắn đối phó với Hắc Y giáo, nhưng nàng biết, Bạch Hoàng Chúc không cần. Võ công của nàng cũng không tính là cao, đi ra cũng chỉ làm liên lụy, cho nên nàng chỉ có thể đứng bên cạnh Tổ Thất nhìn bóng dáng Bạch Hoàng Chúc trong đám người lúc ẩn lúc hiện.

Không lâu sau, tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, chưa bao giờ những tiếng hò hét dừng lại, âm thanh binh khí va chạm liên tiếp như kéo dài vô tận làm cho đầu óc Minh Sơ trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Minh Sơ chỉ chăm chú nhìn theo bóng dáng kia, cho đến khi bóng dáng kia ngừng lại.

Bên cạnh xảy ra chuyện gì, Minh Sơ không biết, nàng không kịp quan tâm, nàng chỉ có thể quan tâm người kia, nhìn bóng dáng người đó. Cảnh Ly dẫn theo Trọng Sinh chạy tới chỗ Hắc Y giáo, còn Tổ Thất và mọi người tấn công vào bên trong, nhóm Võ Lâm hò hét tiếng này cao hơn tiếng trước, nàng cũng không biết.

Trong đám người đó, chỉ có bóng dáng một người.

Khi Bạch Hoàng Chúc dùng kiếm chỉ vào tên nam tử kia, tất cả đều dừng lại.

Máu từ khoe miệng hắn chậm rãi chảy ra, nhỏ giọt xuống, nhuộm đỏ áo trắng của hắn. Bạch Hoàng Chúc cùng Bạch Hoàng Lâm hai người một trước một sau, đều cầm kiếm chỉ vào hắn, vẻ mặt nghiêm túc. Sau đó, tay Bạch Hoàng Chúc khẽ động, mũi kiếm nhẹ nhàng di chuyển, vẽ lên một vết thương trên cổ hắn.

Cơ thể Bạch Hoàng Chúc hơi cứng ngắc, khẽ ho khan vài tiếng, khoe môi cũng tràn ra máu đỏ sẫm.

Hắn ta nhìn thấy cảnh này, khoe môi nở nụ cười, tựa hồ người bị cầm kiếm chỉ vào không phải hắn.

Sắc mặt Bạch Hoàng Lâm càng thêm khó coi, mũi kiếm của hắn cũng di chuyển, để sau lưng nam tử, hắn trầm giọng hỏi: “Buồn cười lắm sao?”

“Đúng vậy, rất buồn cười.” Hắn ta cười lạnh, nhìn không ra cảm xúc gì.

Bạch Hoàng Lâm thấy sắc mặt Bạch Hoàng Chúc càng ngày càng tệ, nhin không được hừ lạnh một tiếng nói: “Giáo chủ Hắc Y giáo ở đâu?”

Họ và Hắc Y giáo đã giao chiến rất lâu nhưng giáo chủ chưa bao giờ xuất hiện, ngay cả Bạch Hoàng Lâm đã ở trong Hắc Y giáo nhiều năm như vậy nhưng cũng chưa từng được thấy hắn. Bạch Hoàng Lâm biết, Bạch Hoàng Chúc cố chấp giao chiến với nam tử này, không chỉ vì báo thù cho Bạch Hoàng Quyết và Bạch Vô Sơn, mà còn để tìm giáo chủ Hắc Y giáo.

Lúc này nhóm người Võ Lâm đã tấn công vào trong Hắc Y giáo, chỉ còn lại mấy người đứng ở chỗ đất trống bên ngoài, nam tử cười lạnh nhìn Bạch Hoàng Chúc trước mặt, cảm nhận được mũi kiếm phía sau của Bạch Hoàng Lâm lại sát hơn một chút, sắc mặt không chút thay đổi.

Thật lâu sau, ngay khi Bạch Hoàng Chúc lại một lần nữa ho ra máu tươi, Bạch Hoàng Lâm không kiên nhẫn định đâm kiếm vào người hắn, rốt cục hắn mới mở miệng: “Thật sự rất buồn cười, chỉ là các ngươi không biết mà thôi...”

“Ngươi... nói gì cơ?” Bạch Hoàng Chúc không giữ nổi cây kiếm trong tay nữa, hắn ngược mắt nhìn hắn ta, nhìn không ra buồn vui.

“Giáo chủ Hắc Y giáo, đã chết từ lâu rồi.” Trong giọng nói hắn ta mang theo ý cười, song nụ cười trên mặt lại tràn đầy bi thương.

Nam tử kia, ở trước mặt Bạch Hoàng Chúc và Bạch Hoàng Lâm mặt ngửa mặt lên trời cười haha, trong tiếng cười chứa nội lực hùng hậu khiến lòng người phải kinh sợ.

Bạch Hoàng Lâm nội lực thâm hậu tất nhiên không bị ảnh hưởng, nhưng Bạch Hoàng Chúc đã trúng huyết chương, cơ thể bị tổn hại vô cùng, nay lại bị nội lực của nam tử này làm tổn thương nên suy yếu quỵ rạp xuống đất. Minh Sơ vốn chỉ đứng đằng xa nhìn ba người đánh nhau, cho dù có lo lắng đi chăng nữa nàng cũng chỉ đành cắn chặt môi dưới, từ đầu đến cuối không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bởi nàng không thể làm Bạch Hoàng Chúc phân tâm.

Nhưng giờ khắc này, nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc ngã xuống, nàng cũng nhin không được nữa vọt tới.

Đờ lẩy Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ nhẹ giọng hỏi: “Bại gia tử, chàng đã đồng ý với ta, đừng coi đó là trò đùa.”

“Ừ.” Bạch Hoàng Chúc lên tiếng, mặc dù suy yếu nhưng cũng giúp Minh Sơ bình tĩnh lại.

Ba người cùng nhau ngược mắt nhìn tên kia, tiếng cười của hắn càng cuồng vọng, trong đó ẩn ẩn mang theo chua xót. Mãi cho đến khi ho ra tiếng hắn mới ngừng lại, trầm giọng nói: “Giáo chủ Hắc Y giáo đã chết từ lâu rồi, cái gì mà xâm nhập Trung Nguyên, cái gì mà xưng bá võ lâm? Đó chẳng qua là chúng ta muốn báo thù giúp giáo chủ mà thôi! Những năm qua Hắc Y giáo vẫn do ta và Doanh Cơ chèo chống!”

“Hắc Y giáo, Hắc Y giáo, đã không còn là Hắc Y giáo khiến người ta nghe đã sợ mất mật như ngày trước nữa rồi!”

“... Không ai biết thật ra giáo chủ đã qua đời từ vài năm trước, chỉ có ta và Doanh Cơ, hai chúng ta che giấu tất cả, giả vờ giáo chủ còn sống, những tháng ngày chúng ta chống đỡ rốt cuộc cũng kết thúc vào hôm nay!”

Lời hắn nói hơi lộn xộn, nhưng ba người Minh Sơ vẫn nắm được chân tướng.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai mở miệng.

Sắc mặt hắn ta hết sức khó coi, có mấy phần dữ tợn, nói xong những lời này, hắn đột nhiên tròn mắt nhìn Minh Sơ.

Họ đều nhìn ra được tên này đã điên rồi, nói hết những lời này chứng tỏ hắn đã chạy tới đường cùng, vì vậy khi thấy hắn dòi mắt về phía Minh Sơ, Bạch Hoàng Chúc lập tức nâng cao cảnh giác. Đúng như dự đoán, sau đó hắn tiếp tục cười như điên, bất chấp phía sau Bạch Hoàng Lâm vẫn đang chỉ kiếm vào mình, hắn đến gần vờn tay về phía Minh Sơ.

Nam tử kia muốn giết Minh Sơ, có lẽ bởi vì Minh Sơ là nữ nhi của cung chủ Lâm Nguyệt cung ngày trước, hoặc có thể chỉ vì trước khi chết hắn muốn kéo theo một người xuống nước. Bất luận như thế nào, hắn muốn giết Minh Sơ, vì thế ngay sau đó, Bạch Hoàng Chúc có hành động.

Không quan tâm đến bàn tay mang theo nội lực thâm hậu đang đến gần, Bạch Hoàng Chúc bỏ nhào qua chắn trước người Minh Sơ.

Thấy một chương của nam tử kia sắp hạ xuống người Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ cảm thấy giọng nói của mình đột nhiên biến mất, kêu không ra tiếng, hoảng sợ đến cực điểm. Bạch Hoàng Chúc đã vô cùng suy yếu, nếu lúc này lại chịu thêm một chương, hậu quả tất nhiên không thể tưởng tượng nổi.

Minh Sơ cảm giác cuộc đời này mình chưa từng điên cuồng như vậy, nằng nặng Bạch Hoàng Chúc ra, đoạt lấy kiếm trong tay hắn nghênh đón chương lực kia.

Âm thanh kim loại xuyên qua máu thịt vang lên chói tai, trong chớp mắt máu tươi văng khắp nơi, Minh Sơ mở to mắt, nhìn lòng bàn tay phải của nam tử kia bị thanh kiếm đâm thủng, nửa thanh kiếm xuyên qua lòng bàn tay làm chảy ra một vũng máu lớn.

Cũng đồng thời vào lúc này, thấy hắn ta động thủ, Bạch Hoàng Lâm cũng dứt khoát đâm mũi kiếm xuyên qua ngực hắn.

Nam tử tròn to mắt nhìn Minh Sơ đứng phía trước, còn có Bạch Hoàng Chúc bên cạnh Minh Sơ sắc mặt tái nhợt như giấy, trong ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Hắn chậm rãi ngã xuống, một chữ cũng nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tướng công, kết cục

Edit: Sabj

Ngày đó, nhóm Võ Lâm tấn công Hắc Y giáo, tiêu diệt hoàn toàn tà giáo gây nhiễu loạn trật tự võ lâm Trung Nguyên, uy hiếp chính đạo.

Sau đó, Bạch Hoàng Chúc lâm vào mê man.

Tất cả mọi người đều trở lại môn phái của mình, chỉ có Minh Sơ cố chấp cùng Bạch Hoàng Chúc ở lại lều bên ngoài Hắc Y giáo, không chịu rời đi. Bạch Hoàng Chúc vốn bị thương, lại còn trải qua trận chiến ấy, sinh mệnh đã như chỉ treo mảnh chuông, căn bản ko thể đưa hắn đi.

Mà vị thần y Nhạc Phi Yên kia, vẫn chưa thấy xuất hiện.

Cảnh Ly và Trọng Sinh ở lại cùng Minh Sơ, Diệp Hoa Ngâm cũng vậy, mà Tổ Thất vốn cũng định ở lại, nhưng cuối cùng xảy ra một số chuyện hắn không thể không ra mặt, vì vậy đành phải đi. Từ sau ngày đó Bạch Hoàng Lâm luôn giúp đỡ chăm sóc Bạch Hoàng Chúc, mặc dù chưa từng mở miệng, nhưng Minh Sơ nhìn ra được sự bất đắc dĩ của hắn.

Chẳng qua, bất luận mọi người như thế nào, Bạch Hoàng Chúc vẫn chưa từng tỉnh lại.

Đã là ngày thứ mười sau đại chiến của Võ Lâm và Hắc Y giáo, Bạch Hoàng Chúc vẫn hôn mê. Minh Sơ lặng lẽ ngồi trước giường hắn, nhìn khuôn mặt tái nhợt mê man, nghĩ lại cảnh tượng lần đầu gặp nhau nhiều năm về trước.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Bạch Hoàng Chúc, hắn cũng ngủ như vậy, bị nàng gọi dậy thì trưng ra vẻ mặt mơ màng.

Khi đó nàng chỉ thấy nam tử này mơ hồ hết thuốc chữa, làm sao cũng không thể ngờ, cuối cùng mình và hắn lại ở bên nhau.

Mà hiện tại, nàng chỉ cầu, nam tử đang ngủ say có thể tỉnh dậy lần nữa.

Muốn đánh đổi bằng cái gì cũng được.

Bóng tối buông xuống, mọi người chờ vị thần y Nhạc Phi Yên kia đã mười ngày, những người ban ngày chăm sóc Bạch Hoàng Chúc bây giờ đều đã đi ngủ, cho dù có lo lắng thì cũng không ai nói gì, không phải không muốn nói, mà là không dám nói.

Đến lúc này, bên cạnh Bạch Hoàng Chúc chỉ còn lại một mình Minh Sơ.

Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má của Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ cúi người ở bên tai hắn nói khẽ: “Chàng có nhớ một lần, khi ta nghĩ chàng đã...” nàng không nói từ tiếp theo mà bỏ qua tiếp tục nói: “Lần đó ta vốn cho là, chàng không còn sống, nên ta...”

Nàng là Minh Sơ, nàng vốn là một nữ tử kiên cường, bất luận là hồi còn nhỏ chịu thảm án diệt môn, hay sau này xảy ra rất nhiều chuyện nàng vẫn có động lực sống sót, chỉ có đúng một lần, nàng muốn buông xuôi tất cả đi theo hắn.

Hắn, có biết không?

Nắm mắt, Minh Sơ mặc nguyên trang phục nằm xuống bên cạnh Bạch Hoàng Chúc chìm vào giấc ngủ.

Ngày tiếp theo, khi Minh Sơ tỉnh lại, bên cạnh trống không.

Minh Sơ nhanh chóng bật dậy, lo lắng nhìn ra ngoài, thấy một người ngồi bên chiếc bàn duy nhất trong lều, đang cầm bút chăm chú viết gì đó. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nghiêm túc của nam tử kia, như phủ thêm một tầng ánh sáng nhu hòa lên đường nét của hắn, cảnh tượng này cả đời nàng khó mà quên được.

“Đang viết gì thế?” Lời vừa ra khỏi miệng, Minh Sơ mới phát hiện giọng nói của mình rất khàn.

Bạch Hoàng Chúc hơi ngược mắt, trên mặt còn mang theo ý cười nhàn nhạt: “Ta không viết gì cả.”

Minh Sơ ngẩn ra, đứng lên, mang giày đi đến trước mặt Bạch Hoàng Chúc, nhìn xuống thứ mà hắn phác thảo trên giấy, nhìn không được co rút khóe môi. Không đành lòng phá hỏng không khí, Minh Sơ dịu dàng nói: “Chàng sao rồi? Có khỏe lên chút nào hay không? Vết thương còn đau không?” Nàng tuyệt đối không muốn thừa nhận, người có ngũ quan tiêu vẹo trong bức tranh của Bạch Hoàng Chúc — là nàng.

Bạch Hoàng Chúc chỉ cười nhẹ một cái, lắc đầu.

Minh Sơ cầm tay Bạch Hoàng Chúc thật chặt mới phát hiện tay hắn lạnh đến mức khiến người ta phải phát lạnh.

Minh Sơ do dự, Bạch Hoàng Chúc buông bút, trầm mặc nhìn bức họa, vì vậy không thấy Minh Sơ cắn chặt môi.

“Bại gia tử, cuối cùng thì chàng cũng tỉnh.” Minh Sơ khẽ nói.

Bạch Hoàng Chúc ngược mắt, trong đôi mắt trong suốt đầy tình ý phản chiếu hình ảnh của Minh Sơ, hắn không đứng lên, cũng không mở miệng. Minh Sơ không nói, nhưng trong lòng cũng hiểu, Bạch Hoàng Chúc đứng không nổi, hắn cũng không có khí lực nói nhiều điều.

Hôn mê nhiều ngày không tỉnh lại, nay lại đột nhiên tỉnh, còn có thể ngồi trước mặt mình vẽ tranh, Minh Sơ mơ hồ biết lý do vì sao.

Không phải khỏe hơn, mà là...

“Minh Sơ.” Bạch Hoàng Chúc cuối cùng vẫn mở miệng, giọng nói vẫn ôn nhuận như thường.

Minh Sơ không nói gì, kinh ngạc nhìn Bạch Hoàng Chúc, chờ hắn nói hết.

Bạch Hoàng Chúc trầm mặc một lát mới nói: “Lời nói tôi qua, ta nghe được.”

“Ừ.” Minh Sơ cúi đầu lên tiếng.

Bạch Hoàng Chúc tiếp tục nói: “Tiểu ruồi bọ mặc dù kế thừa Khuynh Vân Môn, nhưng nó còn nhỏ, rất nhiều chuyện vẫn cần người khác giúp đỡ...”

“Còn mẹ ta, Bạch gia... Mẹ ta rất giống nàng, luôn thích một mình chèo chống... Hoàng Lâm là tên nhát nhẽo, nhưng đối xử với mọi người rất tốt...”

Minh Sơ, chắc nàng biết.” Giọng của Bạch Hoàng Chúc rất nhỏ, nhưng Minh Sơ nghe cẩn thận từng câu từng chữ.

Nàng hiểu vì sao Bạch Hoàng Chúc phải nói những lời này.

Nàng chỉ có thể lặng lẽ đứng im tại chỗ, nhìn hắn, giống như muốn nhìn đến trái tim hắn.

Khẽ cười một tiếng, Bạch Hoàng Chúc nói: “Cảnh Ly cũng giống Hoàng Lâm, mấy hôm nay hắn cũng giúp chúng ta rất nhiều... Còn Trọng Sinh...”

“Ừ, đừng nói nữa.” Giọng Minh Sơ trầm thấp hiếm có, nàng đột nhiên ôm lấy Bạch Hoàng Chúc, đem đầu của mình vùi vào ngực hắn.

Nàng muốn nói với hắn, đừng nói nữa, vì nàng... không muốn nghe.

Bạch Hoàng Chúc thật sự không nói gì nữa, hắn chỉ than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thanh âm kia rất nhẹ, dừng ở trong tai Minh Sơ chỉ như tiếng gió phe phẩy lá cây.

Rất mỏng, nhưng không có cách nào xóa đi.

Lần đầu gặp khi Bạch Hoàng Chúc bị nàng đánh thức, mờ mắt, đôi mắt đỏ rất trong suốt, khi đó nàng vẫn chưa biết người trước mặt sẽ là người nàng để ý. Mà hiện tại, Bạch Hoàng Chúc và nàng ôm chặt lấy nhau, nhắm hai mắt lại.

Minh Sơ muốn gọi hắn, muốn hắn đừng ngủ, nhưng nhớ lại đau đớn nhiều năm trước cha nàng phải chịu đựng khi trúng huyết chương, nàng lại không có dũng khí mở miệng.

Nàng đã không thể phân biệt, cái gì là tốt, cái gì không tốt nữa.

“Bại gia tử, chờ chàng tỉnh lại, chúng ta sẽ đi đón tiểu ruồi bọ... Chúng ta, sẽ sống tốt ở Bạch gia.” Từ nay về sau, cái gì cũng không quan tâm, nàng chỉ là Bạch thiếu phu nhân, còn hắn chỉ là Bạch đại thiếu gia được người hầu hạ mà thôi.

Không có giang hồ, không có Hắc Y giáo, cái gì cũng không còn có.

“Được không?” Minh Sơ khẽ nói.

Không có ai trả lời nàng.

Mãi cho đến giây phút, có người vén rèm lên.

Minh Sơ nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện: “Tiểu Chúc hiện tại như thế nào?”

“Nhạc thần y, tình huống của hắn không tốt cho lắm...”

“Để ta vào xem.”

Sau đó, Minh Sơ không nghe nữa, nàng chỉ ôm chặt lấy Bạch Hoàng Chúc, cơ thể trong lòng, vẫn còn chưa lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ngoại truyện, tất cả kết thúc

Edit: Sabj

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, không được tùy tiện hù dọa người khác.

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, Minh Sơ bắt đầu tìm những tên đầu sỏ làm hại nàng phải lo lắng, tính sổ từng người một.

“Mẹ?” Thấy Minh Sơ sắc mặt khó coi đi về phía mình, Diệp Hoa Ngâm chớp mắt, không hiểu nghiêng nghiêng đầu.

Minh Sơ nhướn mi cười nhẹ: “Tiểu ruồi bọ, con có thấy mình chủ vô lâm Tổ Thất công tử đâu không?” Người đầu tiên tất nhiên là Tổ Thất — người đã bày ra vụ đối đầu với Hắc Y giáo, cứng rắn kéo Bạch Hoàng Chúc tham gia chiến đấu cùng, có thể nói là đầu sỏ hại Bạch Hoàng Chúc.

Diệp Hoa Ngâm chần chờ một lát mới thấp giọng nói: “Mẹ, Tổ Thất công tử sáng nay đã đi rồi.”

“Cái gì?” Minh Sơ không ngờ lại là tình huống này, sau một lúc sững sờ nàng hỏi: “Hắn đi đâu?”

“Về võ lâm.” Diệp Hoa Ngâm nhún vai, sau đó bổ sung: “Vốn con cũng phải về Khuynh Vân Môn, nhưng con chết sống cũng không chịu, bây giờ cha như thế này con đi không yên tâm.” Diệp Hoa Ngâm gãi gãi đầu, nụ cười sạch sẽ xinh đẹp.

Trong lòng Minh Sơ buồn bực, thật sự không thể vui nổi, nhưng nhìn thấy nụ cười của Diệp Hoa Ngâm, lại cảm thấy con tức không thể bùng phát.

Thở dài một tiếng, Minh Sơ gật đầu: “Được rồi được rồi, ta biết rồi.” Nói xong, nàng xoay người giống như định đi.

Diệp Hoa Ngâm thấy nàng muốn đi thì nhanh chóng gọi lại: “Mẹ!”

“Sao thế?” Minh Sơ dừng bước.

Diệp Hoa Ngâm cười thần bí: “Mẹ, Tổ Thất công tử có phải cậu của con hay không?”

“...” Minh Sơ không cần suy nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra, sắc mặt biến hóa một lúc mới hỏi: “Trước khi đi Tổ Thất nói gì với con?”

Diệp Hoa Ngâm lùi lại nửa bước, lại gãi gãi đầu, thần sắc có vài phần đắc ý: “Tổ Thất công tử muốn con chuyển lời cho mẹ, có thời gian rảnh thì đến chỗ Võ Lâm minh chơi, hắn rời đi nhiều năm như vậy chưa làm tròn trách nhiệm của đại ca, sau này sẽ từ từ bù lại.”

Ngụ ý rõ ràng như vậy, Diệp Hoa Ngâm đoán được cũng không lạ.

Minh Sơ cũng đã sớm biết sẽ như thế này, chỉ là nàng tưởng Tổ Thất không muốn nàng phát hiện, vì vậy cho dù đã biết Tổ Thất là đại ca của mình, Minh Sơ chưa từng đã động đến.

Thật không ngờ, rốt cục cũng nghe được những lời này từ Tổ Thất.

“Tổ Thất là cậu của con.” Minh Sơ nghĩ đến vẻ mặt của Tổ Thất khi nói ra những lời này, nhin không được bật cười.

Diệp Hoa Ngâm mặc dù đã sớm đoán được, nhưng khi nghe thấy Minh Sơ xác nhận vẫn cảm thấy khó tin.

Minh Sơ cúi đầu, khẽ vuốt tóc Diệp Hoa Ngâm, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ phát ra vài tiếng cười khẽ.

Người thứ hai Minh Sơ đi nói rõ lý lẽ, là Bạch Hoàng Lân.

Lần này việc Bạch Hoàng Chúc thiếu chút nữa mất mạng, Bạch Hoàng Lân chắc chắn là một trong những người có trách nhiệm lớn nhất, Minh Sơ đến không phải để trách tội Bạch Hoàng Lân, chỉ là sau khi tỉnh lại Bạch Hoàng Chúc luôn lải nhải bên tai Minh Sơ: “Hoàng Lân rất hay suy nghĩ.”

“Hoàng Lân tên hũ nút kia nghĩ tới cái gì là sẽ làm luôn cái đó.”

“Hoàng Lân chắc chắn sẽ ôm hết chuyện này lên người nó.”

Không chịu nổi sự quấy rầy của Bạch Hoàng Chúc, Minh Sơ quyết định thay Bạch Hoàng Chúc đến viện của Bạch Hoàng Lân, khuyên giải Bạch Hoàng Lân một phen.

Nhưng mà...

Sau khi Minh Sơ thấy Bạch Hoàng Lân, nàng quyết đoán xoay người rời khỏi viện.

Bởi vì trong viện, Bạch Hoàng Lân đang ngồi trên ghế đá uống rượu, mà bên cạnh hắn, một nữ tử đeo khăn che mặt màu hồng nhạt đoạt bình rượu của hắn, chau mày lại nói gì đó. Minh Sơ biết mình không cần đến nữa, bởi vì mùa xuân đã đến.

Minh Sơ đi đến nơi thứ ba, từ đường Bạch gia, bởi vì Bạch phu nhân Thẩm Bích Nguyệt đang ở đây.

Từ khi trở lại Bạch gia, Minh Sơ rất ít khi gặp Thẩm Bích Nguyệt, đừng nói Bạch Hoàng Chúc, ngay cả Minh Sơ cũng lo lắng cho Thẩm Bích Nguyệt, không biết hiện tại nàng đang nghĩ gì. Dù sao, liên tiếp mất đi trọng phụ cùng một đứa con trai, bất kể ai cũng không thể tỏ ra không sao được.

Lặng lẽ đi đến cửa từ đường, Minh Sơ đang chuẩn bị gõ cửa thì nghe thấy giọng của Thẩm Bích Nguyệt: “Lão gia, ta xem ngươi đúng là đã già mà hồ đồ rồi, vài ngày trước suýt nữa đem cả Hoàng Chúc đi.”

Động tác của Minh Sơ ngừng lại, lặng lẽ đứng ở cửa, nghe Thẩm Bích Nguyệt nói một mình.

Giọng nói của Thẩm Bích Nguyệt lại nhanh chóng vang lên: “Có nhớ con thì cũng đừng nhớ kiểu đấy chứ, ngươi mang Hoàng Chúc đi, ta và Minh Sơ sẽ trách ngươi.”

“Nhưng may, ngươi cũng không hồ đồ lắm, Hoàng Chúc và Hoàng Lân đều khỏe, Hoàng Quyết đi rồi, nhưng nghe nói trước khi đi nó cũng đã làm chuyện kinh thiên động địa nên ta cũng tự an ủi mình thế đã là viên mãn.”

“Người Bạch gia chúng ta không phải những kẻ hèn nhát, người không phải, các con cũng không, biết những điều này, ở dưới suối vàng người có an tâm hơn hay không?”

“Lão gia, cũng nên an tâm.”

“... Ta cũng nên an tâm.”

Minh Sơ vừa mới chạm tay vào cánh cửa đã rụt về.

Như vậy cũng tốt, có lẽ để Thẩm Bích Nguyệt yên tĩnh ở đây có lẽ sẽ tốt hơn.

Có một người Minh Sơ nhất định sẽ đi tìm —— Cảnh Ly.

Người nào đó tự cho mình thông minh nói chuyện quyết chiến của Hắc Y giáo cùng Võ Lâm cho Bạch Hoàng Chúc, hại Bạch Hoàng Chúc bị thương, huyết chương phát tác. Minh Sơ tự nhận mình không phải một người rông lọng, cho nên việc này nàng đều ghi tạc trong lòng, chờ đến ngày tìm Cảnh Ly nói chuyện.

Mà ngày đó chính là hôm nay.

Lúc Minh Sơ đến viện của Cảnh Ly, Cảnh Ly đang đốt cái gì đó khiến toàn bộ viện mù mịt khói.

“Huynh đang làm gì thế?” Minh Sơ khó hiểu đi đến sau lưng Cảnh Ly, hẩn dường như bị dọa sợ không nhẹ, nghe thấy giọng nói Minh Sơ thì cơ thể lập tức cứng đờ, sau đó quay người lại cười nói với nàng: “Mấy thứ vô dụng mà thôi.”

Minh Sơ không nói thêm, bởi vì nàng thấy loáng thoáng bức thư trong đồng lửa kia, có bút tích rất quen thuộc.

Đó là thư trước đây nàng viết cho Cảnh Ly, hiện tại Cảnh Ly đốt nó đi cũng là chuyện tốt.

Sau một lúc im lặng, Minh Sơ nhú mảy nói: “Cảnh Ly ca ca, ngày đó ở ngoài Hắc Y giáo” mặc kệ Cảnh Ly có phải đã buông xuống tình cảm đối với mình hay không, có nợ vẫn phải đòi.

Tuy nhiên không khéo là, Minh Sơ vừa nói ra khỏi miệng không bao lâu đã nghe thấy Cảnh Ly đột nhiên nói: “Đúng rồi, Sơ Nhi, muội có thấy Trọng Sinh hay không?”

“Cảnh Ly ca ca.” Sắc mặt Minh Sơ cũng không tốt, mấy kiểu đánh trống lảng như thế này nàng đã gặp nhiều rồi, Cảnh Ly đừng mong chạy: “Huynh trả lời muội trước đi rồi muội đi tìm Trọng Sinh với huynh.”

“Muội cũng không gặp Trọng Sinh sao?” Cảnh Ly giả bộ không nhận ra sự tức giận trong lời nói của Minh Sơ, đi thẳng ra bên ngoài: “Trọng Sinh không biết chạy đi đâu rồi, nhờ xảy ra chuyện thì làm sao đây...”

Cảnh Ly nói tới đây quay đầu nhìn Minh Sơ, thấy nàng vẫn không có ý muốn bỏ qua cho mình thì càng bước ra ngoài nhanh hơn: “A, ta đi tìm Trọng Sinh đây, miễn cho hẩn đói chết ở bên ngoài...”

Dứt lời, ngay tại lúc Minh Sơ còn chưa kịp ngăn cản, hẩn đã biến mất.

Minh Sơ thật buồn bực, nói là đi đòi nợ nhưng thật ra là đi rước khó chịu vào người.

Cho nên nàng muốn đem toàn bộ sự khó chịu này trút lên —— trên người Bạch Hoàng Chúc.

Thời điểm Minh Sơ trở lại, thấy một thanh y nam tử đang ngồi trong viện, bên cạnh hẩn là một gốc cây đại thụ, ánh mặt trời chiếu xuống tạo nên những vệt bóng lốm đốm, vẽ nên một cảnh tượng khiến người ta vui vẻ. Nghe thấy tiếng bước chân của Minh Sơ, khốc môi nam tử nhếch lên, lộ ra một nụ cười hiếm có.

“Minh Sơ.” Nam tử khẽ gọi.

Minh Sơ nhú mảy, đi tới trước mặt nam tử kéo tay hẩn vào nhà: “Muốn chàng ở trong nghỉ ngơi cho tốt, chàng chạy ra đây làm gì?”

“Haiz...” thanh y nam tử tất nhiên là Bạch Hoàng Chúc, hẩn một mặt để Minh Sơ nắm tay của mình, một mặt vô tội chớp mắt: “Ta đang đợi nàng về mà, một mình ở trong phòng chán lắm, cho nên ra đây ngồi một lát...”

“Không được, nằm xuống cho ta.” Minh Sơ lập tức phản đối.

Lời nói của Bạch Hoàng Chúc nghẹn lại, sau đó yếu ớt bổ sung: “Vậy nàng nằm với ta?”

“Bạch Hoàng Chúc” Minh Sơ lớn tiếng nói.

“... Không được sao?” Bạch Hoàng Chúc oan ức hỏi.

“...” Minh Sơ im lặng.

Trong phòng vang lên tiếng sột soạt, phía ngoài hạ nhân cũng đoán được đag xảy ra chuyện gì, tất cả đều che miệng cười rời khỏi viện, tuy nhiên không lâu sau trong phòng vang lên giọng của Minh Sơ: “Ta nhớ ra rồi, vừa rồi Cảnh Ly nói không thấy Trọng Sinh, ta phải đi giúp huynh ấy tìm... Ah.....”

“Trọng Sinh rất biết điều, sẽ không đi lạc đâu.” Giọng của Bạch Hoàng Chúc quẩn rữ chưa từng có.

Minh Sơ than thở trong lòng, Bạch Hoàng Chúc bây giờ hư rồi, ngày trước hắn rất ngoan.

Chỉ có điều...

Bạch Hoàng Chúc như vậy cũng được.

Cùng lúc đó, ở một trấn nhỏ cách Bạch gia không xa, từ y nữ tử không kiên nhẫn nhìn nam tử theo sát mình không buông, trầm giọng nói: “Ta nói rồi! Đừng đi theo ta nữa!” Lúc nói những lời này, hai lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện làm cho người khác không thấy sự không kiên nhẫn trên mặt nàng, chỉ cảm thấy nàng vẫn đang cười.

Mà nam tử sau lưng nàng đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn nữ tử, có vẻ như không hiểu ý của nàng.

“... Rốt cuộc thì ngươi là ai?” Nhìn gương mặt giống hệt Sở Lưu Ly, nữ tử cho dù có có tức giận lớn hơn nữa cũng không có cách nào bùng nổ, sau một lúc trầm mặc nàng hỏi như vậy.

Nam tử khép hờ mắt, trả lời một câu: “Trọng Sinh.”

“Trọng Sinh?” Nữ tử cười lạnh, không nói gì thêm.

Trọng Sinh Trọng Sinh, người này tên là Trọng Sinh, nhưng Sở Lưu Ly có thể trùng sinh không?

Nàng nghĩ như vậy, sau đó xoay người bước đi.

Đi được một lát, nàng mới phát hiện tên nam tử kia còn đứng tại chỗ, nhìn ở phía xa, trong mắt hắn có vẻ như có gì đó khó có thể nói rõ, khiến nàng cảm thấy trong lòng đau xót.

Cẩn môi, nữ tử cuối cùng quay trở lại, đứng trước mặt Trọng Sinh hỏi: “Sao ngươi không đi?”

“Ngươi muốn ta không đi theo ngươi nữa.” Trọng Sinh lập tức nói.

Lông mày Nữ tử hơi nhíu lại: “Ngươi không có chỗ đi sao?”

“Không có.”

“Ngươi đang ở đâu?”

“Không biết.”

“Ngươi... Ngươi biết cái gì?”

“Không biết.”

“...” Nữ tử tuyệt vọng, nàng rốt cục nhận mệnh than nhẹ một tiếng: “Được rồi, ngươi muốn đi cùng thì đi đi.” Nói xong câu này nàng lại xoay người bước đi, mà phía sau nàng, Trọng Sinh không chút do dự đi theo.

Một lúc lâu sau nữ tử mới lại mở miệng: “Trọng Sinh, ta tên là Túc Huyền.”

“Ừ.” Trọng Sinh nhẹ nhàng lên tiếng.

Túc Huyền cũng cảm thấy kì lạ, tự nhiên mình lại gặp một người trên đường về.

Mà tại sao nàng lại như vậy, nàng cũng không rõ, có lẽ chỉ bởi người này có bề ngoài giống Sở Lưu Ly như đúc mà thôi.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Manh Hệ Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

